

daotieuvu.blogspot.com

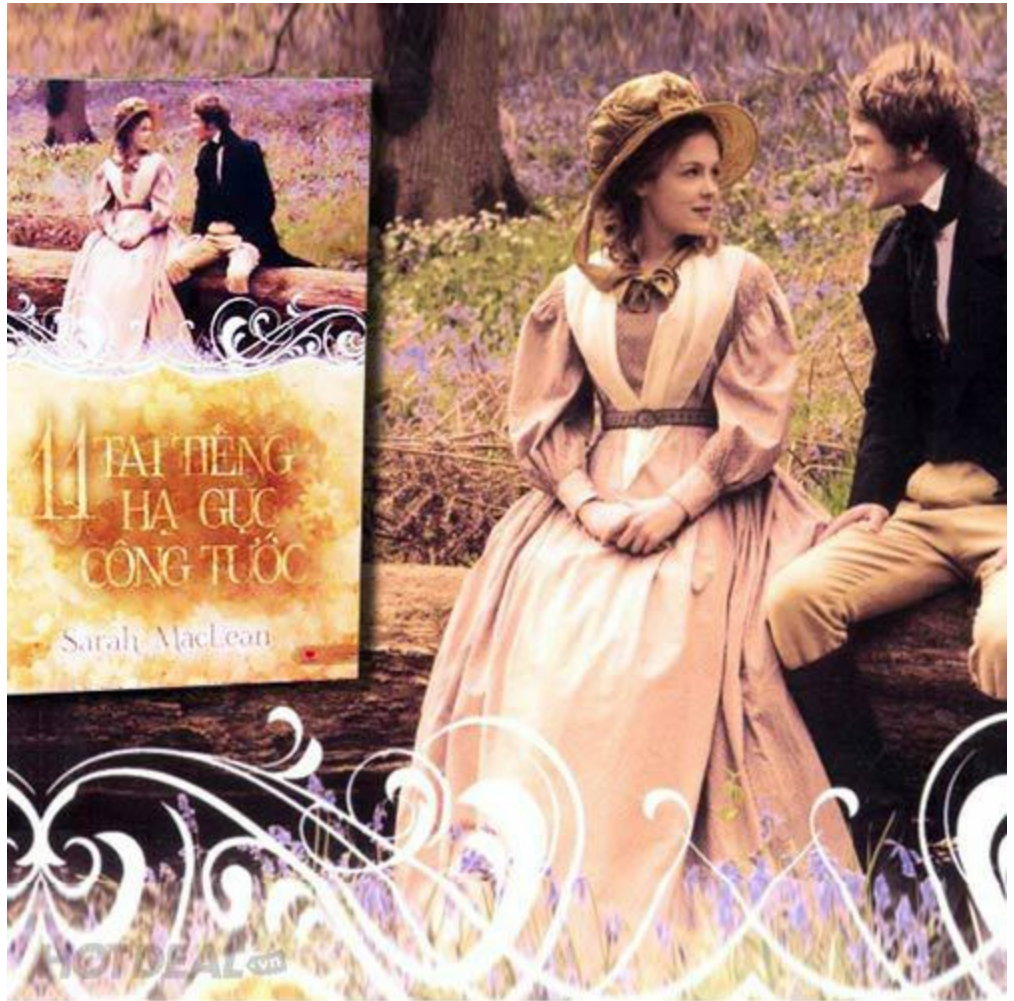
14 TẠI TIẾNG HẠ GỤC CÔNG TƯỚNG

Sarah MacLean

MƯỜI MỘT TAI TIẾNG HẠ GỤC CÔNG TƯỚNG

- Sarah MacLean -

Eleven Scandals to Start to Win a Duke's Heart

Người dịch: Mokona

NXB liên kết: NXB Lao Động

Số trang: 560

Khổ sách: 14.5 x 20.5 cm

Giá bìa: 118.000 đồng

Chủ dự án: Phi Phi Yên Vũ

Chụp pic: SS ẩn danh

Type:

P1: Annabelle Tran

P2: Emi Trịnh

P3: Mèo Lang Thang

P4: Ngọc Quế Trần

P5: Linh Linh

P6: Do Tam

P7: Hana Lee

Beta & Ebook: Annabelle Tran

[Giới thiệu](#)

[Chương 1.](#)

[Chương 2.](#)

[Chương 3.](#)

[Chương 4.](#)

[Chương 5.](#)

[Chương 6.](#)

[Chương 7.](#)

[Chương 8.](#)

[Chương 9.](#)

[Chương 10.](#)

[Chương 11.](#)

[Chương 12.](#)

[Chương 13.](#)

[Chương 14.](#)

[Chương 15.](#)

[Chương 16.](#)

Chương 17.

Chương 18.

Chương 19.

Chương 20.

Phần kết.

Lời đề tặng

Dành tặng Carrie, với tình yêu và sự biết ơn
Cám ơn đã đưa tôi trở lại Base Camp.

Un momento con una donna capricciosa vale undici anni di vita noisa.

Khoảnh khắc đơn độc cùng với một người phụ nữ sôi nổi đáng giá mười một năm sống nhàm chán.

(Tục ngữ Ý)

Giới thiệu

Hai tuần, mười bốn ngày, ba trăm ba mươi sáu giờ.

Liệu thời gian đó có đủ chứng minh tình yêu vượt hẳn mọi thứ trong xã hội thượng lưu?

Cô sống vì niềm đam mê...

Táo bạo, bốc đồng và là một nam châm hút lấy rắc rối, Juliana Fiori không mang hình mẫu của một quý cô người Anh. Cô khước từ việc tuân theo những quy tắc của giới thượng lưu: nói ra suy nghĩ của bản thân, không quan tâm đến sự tán đồng của giới quý tộc và có thể vung ra một nắm đấm chuẩn xác đến bất ngờ. Bản tính hay gây tai tiếng khiến cô trở thành đề tài bàn tán ưa thích của người dân London... và là dạng phụ nữ mà Công tước Leighton muốn tránh xa.

Anh bị ràng buộc bởi danh tiếng...

Tai tiếng chính là thứ cuối cùng có chỗ đứng trong cuộc sống trật tự của Simon Pearson. Chàng Công tước Khinh người này đã quá tập trung giữ lấy tước hiệu chưa hoen ố cùng bí mật chưa bị hé lộ của mình. Nhưng vào một đêm khi anh khám phá ra Juliana đang trốn trong xe ngựa của mình – đe dọa đến tất cả những gì anh cố níu giữ – anh thề sẽ dạy cho quý cô xinh đẹp liều lĩnh này một bài học về những khuôn phép. Tuy nhiên, cô lại có một kế hoạch khác dành cho anh. Cô muốn một cuộc mặc cả – hai tuần để chứng minh rằng ngay cả một công tước vốn dĩ điềm tĩnh cũng không thể kháng cự lại đam mê.

Ai sẽ là người dành lấy chiến thắng trong cuộc thách thức này? Là Juliana – khiến ngài công tước ngạo mạn phải đầu hàng và trao trái tim mình cho cô. Hay Simon – khiến người con gái bướng bỉnh kia nhận ra “Đôi khi tình yêu không đủ”? Câu trả lời sẽ có trong **Mười một tai tiếng hạ gục công tước**. Mười một

tai tiếng – mười một thăng trầm cảm xúc – mười một thứ dẫn hai con người hoàn toàn đối lập tìm ra tình yêu đích thực đời mình.

Chương 1.

Những hàng cây chẳng là gì ngoài một tấm rèm che những vụ tai tiếng.

Những quý cô tao nhã sẽ ở nguyên trong nhà sau khi màn đêm buông xuống.

- Một luận thuyết trên chuyên đề

“Nét tinh tế của những quý cô”

Chúng tôi nghe nói lá cây không phải là thứ duy nhất rơi xuống trong những khu vườn...

- Trang báo về những vụ tai tiếng

Tháng Mười, 1823

Hồi tưởng tại, có bốn hành động mà Juliana Fiori đáng lẽ phải cân nhắc trong buổi tối hôm đó.

Thứ nhất, có lẽ cô nên phớt lờ cơn bốc đồng rời khỏi buổi khiêu vũ mùa thu của chị dâu để đến khu vườn Dinh thự Ralston - nơi ít sự ngọt ngào giả tạo, mùi hương dễ chịu hơn và ánh sáng thì tệ hơn nhiều.

Thứ hai, cô nên do dự khi cũng cơn bốc đồng đó đẩy cô tiến sâu hơn vào những lối đi tối tăm nằm ngoài ngôi nhà của anh trai.

Thứ ba, cô hầu như chắc chắn nên quay trở lại nhà ngay khoảnh khắc tình cờ gặp ngài Grabeham đang say khướt, di loạn choạng như sắp ngã và nói oang oang những điều khiếm nhã. Nhưng, chắc chắn cô không nên đánh lão ta.

Cho dù lão ta có kéo cô lại gần và phả hơi thở nóng toàn mùi rượu whiskey, hay việc đôi môi ướm át lạnh lẽo của lão ta vụng về tìm cách đi đến gò má cao của cô, hoặc chuyện lão ám chỉ rằng cô có thể thích chuyện đó giống mẹ cô.

Bởi lẽ những quý cô không đánh người.

Ít nhất, những quý cô người Anh không làm thế.

Cô quan sát cái gã không có chút gì là một quý ông đó hét lên vì đau đớn, giật mạnh chiếc khăn tay khỏi túi áo, lau mũi và khiến mảnh vải lanh trắng tinh khô nhuốm một màu đỏ tươi. Cô bất động, lơ đãng lắc bàn tay để xua đi cơn đau nhói, nỗi khiếp sợ đang chi phối cô.

Chuyện này chắc chắn sẽ lộ ra ngoài. Nó sẽ trở thành một "số báo".

Việc lão ta xứng đáng nhận cú đấm đó không phải là vấn đề quan trọng.

Cô phải làm gì cơ chứ? Cho phép lão ta đối xử thô bạo với mình trong khi chờ một vị cứu tinh lao từ lùm cây ra sao? Bất cứ người đàn ông nào có mặt trong khu vườn vào giờ này chắc chắn không phải là "vị cứu tinh" mà có khi còn tệ hơn thế.

Nhưng cô vừa mới chứng minh những câu chuyện ngồi lê đôi mách đó là đúng.

Cô chưa bao giờ là một trong số họ.

Juliana ngược nhìn bức rèm tối tăm do những hàng cây tạo ra. Chỉ mới cách đây một lúc, tiếng xào xạc của những tán cây cao quá đầu này hứa hẹn cho cô khoảng thời gian thoát khỏi sự gò bó của bữa tiệc. Bây giờ âm thanh đó như chế nhạo cô - tiếng xì xào bàn tán sẽ vang vọng bên trong những căn phòng khiêu vũ khắp London bất cứ khi nào cô đi qua.

"Cô dám đánh ta!" Tiếng hét của gã đàn ông to béo là tổng hợp của giọng mũi gào rú và bị xúc phạm.

Cô nhấc bàn tay đau nhói lên và gạt lọn tóc rơi trên gò má. "Cứ đến gần tôi một lần nữa xem, ông sẽ còn nhận thêm thứ tương tự như thế."

Lão ta không rời mắt khỏi cô khi quệt máu mũi. Cơ tức giận trong cái nhìn của lão không thể nhầm lẫn vào đâu được.

Cô biết cơn tức giận đó. Biết nó mang ý nghĩa gì.

Và khích lệ bản thân mạnh mẽ đối mặt với những gì sắp xảy ra.

Dù sao thì cũng xảy ra rồi.

"Cô sẽ hối tiếc vì điều này." Lão ta tiến một bước đầy vẻ hăm dọa về phía cô. "Ta sẽ khiến tất cả mọi người tin rằng cô đã nài xin ta làm điều đó. Ngay tại khu vườn của anh trai mình. Như một con đàn bà hư hỏng."

Thái dương bắt đầu nhúc nhối. Cô lùi lại một bước, lắc đầu. "Không," cô nói, sự lưỡng lự ẩn chứa trong tông giọng đậm chất Ý - thứ mà cô vẫn đang hết sức cố gắng chế ngự. "Họ sẽ không tin lời ông đâu."

Những từ đó nghe thật giả dối, thậm chí là dối với bản thân cô.

Dĩ nhiên họ sẽ tin lão ta.

Lão ta đã đọc được ý nghĩ đó và cười phá lên. "Cô không thể cho rằng họ sẽ tin cô. Chẳng hợp lý chút nào. Cô chỉ được tha thứ bởi vì anh trai cô là một Hầu tước. Cô không thể tin cậu ta sẽ nghe lời cô nói. Xét đến cùng, cô là, con gái của mẹ cô."

Con gái của mẹ cô. Những từ ngữ đó là một cú giáng mạnh mà chưa bao giờ cô thoát được. Cho dù cô đã cố gắng nhiều đến mấy.

Cô hếch cằm, so ngang hai vai. "Họ sẽ không tin ông", cô lặp lại, duy trì giọng nói điềm tĩnh, "bởi vì họ sẽ không tin việc tôi có khả năng muốn một người như ông, Porco [1]."

[[1]: Porco (Tiếng ý): Con heo.]

Phải mất một lúc dịch từ tiếng Ý sang tiếng Anh, lão mới nghe ra đây là lời xúc phạm. Nhưng khi làm thế, từ "heo" cứ luẩn quẩn giữa họ trong cả hai thứ tiếng, Grabeham với tay, bàn tay nung núc thịt với những ngón tay như mấu xúc xích của lão ta túm chặt lấy tay cô.

Lão ta thấp hơn, nhưng lại có sức mạnh của một kẻ cục súc. Lão nắm chặt cổ tay cô, những ngón tay siết mạnh, hứa hẹn một vết bầm tím sẽ xuất hiện ở nơi đó. Juliana cố gắng giật mạnh tay ra, làn da dòn xoăn và bỏng rát. Cô rít lên đau đớn và hành động theo bản năng, cảm tạ Đấng tối cao về việc đã học hỏi cách đánh nhau từ những cậu nhóc ven bờ sông Veronese.

Cô nâng gối. Thực hiện một cú thúc dữ dội và chuẩn xác.
Grabeham gào lên, nới lỏng nắm tay đủ để tay cô thoát ra.
Và Juliana làm việc duy nhất có thể nghĩ đến.
Đó là chạy.

Nhắc chiếc váy xanh lục sáng lung linh lên, cô lao xuyên qua khu vườn, tránh ánh sáng tỏa ra từ căn phòng khiêu vũ rộng lớn của Dinh thự Ralston, biết rằng việc bị nhìn thấy khi chạy khỏi bóng đêm sẽ nguy hiểm ngang ngửa với việc bị cái lão Grabeham ghê tởm đó bắt lại... kẻ đã hồi phục với tốc độ đáng lo ngại. Cô có thể nghe thấy tiếng lão ta ì ạch lết đi phía sau xuyên qua một bờ giậu đầy gai, ráng sức thở hổn hển.

Âm thanh đó tiến nhanh về phía cô. Juliana chạy xuyên qua cánh cổng phụ của khu vườn dẫn vào trại nuôi ngựa tiếp giáp với Dinh thự Ralston, nơi đoàn xe ngựa đang đậu một hàng dài chờ những quý ngài cùng các phu nhân để đưa họ trở về nhà. Cô giẫm phải thứ gì đó sắc nhọn và vấp chân, ngã trên nền đá cuội lát đường, lòng bàn tay trần bị cào xước khi gắng đứng dậy. Cô nguyên rủa cái quyết định cởi bỏ đôi găng tay lúc ở trong phòng khiêu vũ - dù có giả tạo hay không, lớp da mềm mại đó có thể sẽ tiết kiệm cho cô vài giọt máu rơi ra trong buổi tối hôm nay. Cánh cửa sắt khép lại phía sau, cô do dự trong tích tắc, chắc chắn rằng tiếng ồn sẽ thu hút sự chú ý của những người xung quanh. Cô liếc nhanh về phía những người đánh xe ngựa đang tụ tập mãi mê với trò gieo xí ngầu ở cuối con hẻm, họ không nhận thấy và cũng không có hứng thú với cô. Quay đầu nhìn lại, cô thấy thân hình đồ sộ của Grabeham đã lù lù ngay trước cánh cổng.

Lão ta là một con bò đực đang tấn công tấm áo choàng đỏ, cô chỉ có vài giây trước khi bản thân bị nó húc phải.

Những cỗ xe ngựa là hy vọng duy nhất.

Với một lời thì thầm khế khàng và êm dịu bằng tiếng Ý, cô

cúi người lướt đi bên dưới cái đầu to lớn của hai con ngựa đen tuyền và nhanh chóng đi rón rén dọc theo hàng dài những cỗ xe. Nghe thấy tiếng cánh cổng rít lên ken két khi được mở ra rồi đóng lại, cô bất động, lắng nghe âm thanh cho biết kẻ đi săn đang tiến gần đến con mồi.

Không thể nghe thấy bất cứ âm thanh gì khi tim đập thành thịch thịch này.

Cô lẳng lẳng mở cánh cửa của một trong những cỗ xe ngựa to lớn, rướn người lên và trèo vào xe mà không cần sự trợ giúp của bục nâng. Cô nghe thấy một tiếng xoạc khi chiếc váy vướng vào cạnh sắc và phớt lờ cơn đau nhói thất vọng khi giật chiếc váy lại và với tay đến cửa, khép nó nhẹ nhàng hết mức có thể.

Chiếc váy sa tanh màu xanh lá liễu đó là món quà của anh trai cô - phù hợp với sự căm ghét mà cô dành cho những bộ váy nhột nhột mang vẻ đoan trang của những quý cô chưa kết hôn trong giới thượng lưu. Và giờ nó đã bị hủy hoại.

Cô ngồi cứng đờ trên sàn bên trong xe ngựa, đầu gối áp vào ngực và để bóng tối ôm chặt lấy mình. Buộc hơi thở hoảng sợ trở lại bình thường, cô dỏng tai lắng nghe thứ gì đó, bất cứ thứ gì xuyên qua sự thỉnh lặng ngột thở này. Juliana cưỡng lại sự thôi thúc di chuyển, sợ rằng điều đó có thể kéo sự chú ý tới nơi ẩn nấp của mình.

"Tego, tegis, tegit," Juliana thì thầm, giai điệu Latin êm ái giúp cô tập trung suy nghĩ. "Tégimus, tegitis, tegntt."

Một cái bóng mờ nhạt lướt qua phía trên, che đi ánh đèn lơ mờ tạo nên những vệt sáng lốm đốm trên thành cỗ xe được bọc nệm căng phẳng. Juliana bất động một lát trước khi tựa lưng vào góc xe ngựa, cố khiến bản thân càng nhỏ bé càng tốt nhưng đó là một thử thách khi cân nhắc đến chiều cao hiếm có của cô. Cô chờ đợi, tuyệt vọng, và khi ánh sáng trở lại, cô nuốt xuống rồi nhắm

chặt hai mắt, thở ra một cách từ từ.

Bằng tiếng Anh, bây giờ.

"Tôi trốn. Bạn trốn. Cô ấy trốn..."

Cô nín thở khi vài tiếng quát của đàn ông phá vỡ sự yên tĩnh đó, cầu nguyện mong họ đi ngang qua nơi ẩn nấp của mình vì ít nhất một lần để cô lại trong sự thanh bình, cỗ xe rung lên dưới chuyển động của người đánh xe lúc ông ta trườn vào ghế, cô biết những lời cầu nguyện sẽ không được đáp lại.

Quá nhiều cho việc ẩn nấp.

Cô nguyên rủa lần nữa, một trong những tính ngữ đa dạng của tiếng bản xứ, và cân nhắc những lựa chọn. Grabeham có thể ở ngay bên ngoài. Dù là con gái của một lái buôn người Ý, và mới ở London chỉ trong vòng vài tháng, cô biết rằng không thể đến lối chính vào nhà anh trai trong một cỗ xe thuộc về người chỉ có Chúa mới biết mà không gây ra một vụ tai tiếng mang tầm vóc thiên anh hùng ca.

Quyết định đã có, cô với đến tay nắm cửa và di chuyển người, tích góp lòng can đảm để trốn thoát - quăng người ra khỏi xe, đáp xuống nền đá cuội lát đường và chạy vào nơi tắm tối gần nhất.

Nhưng sau đó, cỗ xe ngựa bắt đầu di chuyển.

Và trốn thoát không còn là lựa chọn.

Trong chốc lát, cô xem xét đến việc mở cửa và bằng cách nào cũng được, nhảy ra khỏi xe. Nhưng Juliana chưa liều lĩnh đến thế. Cô chưa muốn chết. Cô chỉ muốn mặt đất nứt ra và nuốt chửng lấy mình, cả cỗ xe này nữa, toàn bộ. Yêu cầu đó quá nhiều sao?

Đánh giá phía bên trong cỗ xe, cô nhận ra, tốt nhất là quay trở về ngồi trên sàn và chờ cho đến khi xe ngựa dừng lại. Một khi

nó đã dừng lại, cô sẽ thoát ra qua cánh cửa xa nhất và liều lĩnh hy vọng rằng, không ai ở đây nhìn thấy mình.

Chắc chắn phải có điều gì đó tốt đẹp cho cô trong tối hôm nay. Chắc chắn cô có vài phút để trốn thoát trước khi giới quý tộc tuân xuống những bậc thang.

Lúc cổ xe chờ tới và dừng lại, cô hít một hơi thật sâu. Nâng người lên... với đến tay nắm cửa... sẵn sàng nhảy.

Nhưng trước khi cô có thể thoát, cánh cửa phía đối diện đã mở ra, mang theo làn không khí lửa mạnh vào trong. Ánh mắt cô hướng nhanh đến người đàn ông đang đứng ngay phía ngoài cửa xe.

Ôi, không.

Ánh đèn ngay phía trước Dinh thự Ralston chiếu sáng từ phía sau khiến gương mặt của anh bị khuất bóng, nhưng cô không thể bỏ lỡ cái cách mà ánh đèn ấm áp chiếu rọi mái tóc quăn vàng óng, biến anh thành một thiên thần đen tối - người bị ném ra khỏi Thiên đường, từ chối quay lại với hào quang chói lọi của mình.

Cô cảm thấy một sự thay đổi tinh tế trong anh, sự căng ra hầu như khó nhận thấy nơi bả vai rộng và cô biết rằng mình đã từng được khám phá nó. Juliana hiểu mình nên cảm tạ sự thận trọng lúc anh kéo cánh cửa ra, loại bỏ bất cứ khoảng trống khiến những người khác có thể nhìn thấy cô, nhưng khi anh bước lên xe một cách dễ dàng, không cần sự trợ giúp của người hầu hay bục nâng, sự biết ơn rời xa khỏi những gì cô đang cảm nhận.

Hoảng sợ là cảm xúc chính xác nhất.

Cô nuốt nghẹn xuống, suy nghĩ duy nhất gào thét trong tâm trí.

Cô đáng lẽ nên nắm lấy những cơ hội cùng với Grabeham.

Tại thời điểm đặc biệt như thế, chắc chắn không có ai trên thế giới này cô ít muốn đối mặt hơn Công tước Leighton với những quy tắc bất di bất dịch, một người không thể chịu đựng nổi.

Rõ ràng, thế giới này đang hợp sức chống lại cô.

Cánh cửa đóng lại phía sau với tiếng "cách" nhẹ nhàng, và họ ở một mình với nhau.

Sự liều lĩnh dấy lên, thúc đẩy cô di chuyển, và Juliana bò đến cánh cửa gần nhất, háo hức cho cuộc chạy trốn. Những ngón tay sờ soạng tìm tay nắm cửa.

"Tôi sẽ không làm thế nếu tôi là cô."

Những từ ngữ thờ ơ, bình tĩnh đó giày vò cô khi chúng xuyên ngang qua bóng tối.

Đã có thời gian anh không hề xa cách với cô như thế.

Trước khi cô thề không bao giờ nói chuyện với anh lần nữa.

Cô nhanh chóng hít thở đều đặn, quyết không để anh nắm quyền kiểm soát. "Tôi cảm tạ lời đề nghị đó của ngài, thưa Đức ngài. Nhưng xin hãy thứ lỗi nếu tôi không làm theo."

Cô siết chặt lấy tay nắm cửa, lờ đi cơn đau nhói nơi bàn tay đang đè trên nền gỗ và dịch chuyển người để mở chốt. Anh di chuyển như tia chớp, nghiêng người qua và giữ cánh cửa khép lại mà không cần nỗ lực mấy.

"Nó không phải là lời khuyên đâu."

Anh gõ vào nóc xe lần thứ hai, kiên quyết và không hề do dự. Xe ngựa di chuyển ngay lập tức, như thể mong muốn của anh điều khiển hướng đi cho nó, Juliana nguyên rửa tất cả những người đánh xe được đào tạo bài bản lúc cô ngã về phía sau, chân vướng vào tà váy, khiến lớp vải sa lan rách toạc thêm. Cô co

rúm lại khi nghe thấy âm thanh đó, tất-cả-đều-quá-lớn trong sự yên tĩnh nặng nề này. Juliana luồn lòng bàn tay bắn xuống lớp vải xanh nhạt đáng yêu kia.

"Váy của tôi rách rồi." Cô thích thú với ngụ ý rằng anh là người đã gây ra điều đó. Anh không cần biết bộ váy đã bị hủy hoại từ trước khi cô chui vào xe ngựa.

"Đúng như thế. Nào, tôi có thể nghĩ ra vài cách bất kỳ để cô có thể tránh được một bi kịch như thế trong buổi tối nay đây." Lời nói đó không mang chút ăn năn nào.

"Ngài biết mà, tôi có quá ít lựa chọn." Ngay lập tức, cô thấy căm ghét bản thân vì đã nói lớn điều đó ra.

Đặc biệt là với anh.

Anh nghiêng đầu về phía cô ngay khi một ngọn đèn đường bên ngoài hắt ánh sáng bàng bạc xuyên qua cửa sổ xe, khiến anh trở nên hoàn toàn nổi bật. Cô cố gắng không chú ý đến anh. Cố gắng không chú ý từng inch mang dấu hiệu về dòng dõi danh giá vượt trội, về lịch sử quý tộc của gia đình anh - mũi thẳng dài mang nét quý tộc, chiếc cằm vuông hoàn hảo, xương gò má cao đáng lẽ phải khiến anh trông có vẻ nữ tính, nhưng dường như điều đó chỉ làm cho anh thêm phần điển trai.

Cô thấy bản thân có chút giận dữ.

Người đàn ông này có phần xương gò má thật lạ.

Nhưng cô chưa từng biết bất cứ ai quá điển trai đến thế.

"Đúng", anh hơi kéo dài giọng. "Tôi có thể hình dung, thật khó nỗ lực để sống xứng đáng với danh tiếng như của cô."

Ánh sáng đã biến mất, thay vào đó là sự chua chát trong lời nói của anh.

Cô cũng chưa bao giờ biết bất cứ ai thực sự đàn độn như thế.

Juliana cảm tạ cái góc mờ tối của cổ xe khi chùn lại trước lời nói bóng gió của anh. Cô đã quen với những lời lăng mạ, sự suy đoán thiếu hiểu biết cho rằng cô là con gái của một lái buôn người Ý và Nữ hầu tước sa đọa người Anh, người đã bỏ rơi chồng cùng hai đứa con trai... rồi thoát khỏi giới thượng lưu London.

Điều cuối cùng là hành động duy nhất của mẹ khiến Juliana có chút khâm phục.

Cô muốn nói với tất cả bọn họ nơi họ có thể đặt vào những quy tắc dành cho dòng dõi quý tộc.

Bắt đầu với Công tước Leighton. Kẻ tồi tệ nhất trong số đó.

Nhưng ban đầu anh không như thế.

Cô gạt suy nghĩ đó sang một bên. "Tôi muốn ngài hãy cho dừng xe và để tôi đi."

"Tôi cho rằng, đây không phải là những gì cô đã lên kế hoạch sao?"

Cô dừng lại. "Tôi đã... lên kế hoạch?"

"Thôi nào, quý cô Fiori. Cô nghĩ rằng tôi không biết trò chơi nhỏ mà cô đang thực hiện sao? Cô, bị phát hiện ở trong cổ xe ngựa trống của tôi - một nơi hoàn hảo cho việc hẹn hò bí mật - tại ngôi nhà tổ tiên của anh trai cô, suốt sự kiện đáng tham dự nhất trong mấy tuần gần đây?"

Hai mắt cô mở to. "Anh nghĩ rằng tôi..."

"Không, tôi biết cô đang cố gắng bẫy tôi vào hôn nhân. Và kế hoạch nhỏ của cô, thứ mà tôi cho rằng anh trai cô không biết đến việc cân nhắc xem nó ngu xuẩn như thế nào, có thể đã thành công với một gã kém cỏi có tước vị thấp hơn. Nhưng tôi khẳng định với cô, nó sẽ không có hiệu quả với tôi. Tôi là một Công tước. Trong trận chiến thanh danh với cô, tôi chắc chắn sẽ giành chiến thắng, Thực tế, tôi sẽ để cô tự huỷ hoại bản thân hoàn toàn

bằng việc quay trở lại Dinh thự Ralson nếu như lúc này đây không may tôi lại mắc nợ anh trai cô. Cô xứng đáng nhận sự trừng phạt vì trò khôi hài nhỏ này.”

Giọng nói bình tĩnh và không hề nao núng, như thể trước đây anh đã thực hiện buổi nói chuyện đặc biệt này không biết bao nhiêu lần và cô không là gì ngoài sự phiền phức chẳng đáng bận tâm – một con ruồi trong cái bát sứ tẻ nhạt không thích hợp sử dụng, hay bất cứ thứ gì mà những kẻ hợm hĩnh thuộc dòng dõi quý tộc Anh tiêu hủy với những thìa súp.

Tất cả sự kiêu ngạo, tự cao tự đại đó...

Cơ thịnh nộ cháy bùng lên, Juliana ghen rảng. "Nếu biết đây là xe ngựa của ngài, tôi sẽ tránh xa nó bằng bất cứ giá nào."

"Thật đáng kinh ngạc, vậy thì bằng cách này hay cách khác, cô lại bỏ lỡ mất cái dấu ấn Công tước thật lớn nằm phía ngoài cửa kia."

Người đàn ông này có thể khiến người khác tức điên lên mà. "Thực sự, nó đáng kinh ngạc đấy, bởi vì tôi chắc chắn dấu ấn bên ngoài xe ngựa sánh ngang với tính tự phụ của ngài về mặt kích thước! Tôi đảm bảo với ngài, thưa Đức ngài," cô thốt ra lời nói kính cẩn như nó là một tính ngữ, "Nếu như đang sẵn lòng một người chồng, tôi sẽ tìm ai đó khiến người ta quý mến hơn là người có tước vị để làm cảnh và một nhận thức sai lầm về tầm quan trọng của nó." Cô nghe thấy sự run rẩy trong giọng nói của mình, nhưng lại không thể ngăn những từ đó tuôn ra khỏi miệng, "Ngài quá ấn tượng với tước hiệu và địa vị của mình, thật là một phép màu khi ngài không cho thêm từ 'Công tước' bằng chỉ bạc lên tất cả áo choàng của mình. Qua cách mà ngài cư xử, người ta sẽ nghĩ rằng ngài thật sự đã làm điều gì đó để giành lấy sự kính trọng mà những kẻ ngu ngốc người Anh ban cho, thay vì được tạo ra một cách ngẫu nhiên, tại thời điểm chính xác và theo tôi hình dung, một người đàn ông phù hợp sẽ cư xử như tất cả những

người đàn ông khác. Không một chút mưu mẹo."

Cô ngừng lại, tiếng tim đập thành thịch vang lớn trong tai khi những từ ngữ đó quanh quẩn giữa họ, sự nặng nề vang vọng trong màn đêm. Senza finezza [2]. Chỉ sau đó cô mới nhận ra rằng, một vài chỗ trong tràng chỉ trích kia, cô đã chuyển sang nói bằng tiếng Ý.

[2. Sena finezza (Tiếng Ý): Không chút khéo léo.]

Cô chỉ hy vọng anh không hiểu.

Bầu không khí yên lặng căng thẳng kéo dài, một sự trống rỗng nhàm chán to lớn đe dọa vẻ ôn hòa của cô. Và sau đó, xe ngựa dừng lại. Họ ngồi đó trong chốc lát mà dường như vô tận, anh tĩnh lặng như một tảng đá, cô tự hỏi không biết họ có thể ngồi trong xe suốt đời hay không trước khi nghe thấy tiếng cọt xát của vải vóc. Anh mở cửa và đẩy nó rộng ra.

Cô bắt đầu nghe thấy giọng nói của anh, nhỏ, trầm và quen thuộc hơn những gì đã mong đợi rất nhiều.

"Ra khỏi xe."

Anh nói bằng tiếng Ý.

Một cách hoàn hảo.

Cô nuốt xuống. Tốt thôi. Cô không cần xin lỗi. Không cần làm thế sau tất cả những điều tồi tệ mà anh đã nói. Nếu như anh có ý định ném cô ra khỏi xe thì đành chịu thôi. Cô sẽ cuộc bộ về nhà. Một cách đầy kiêu hãnh.

Có lẽ ai đó sẽ chỉ cho cô hướng đi chính xác.

Cô nhanh chóng rời khỏi sàn xe và bước ra ngoài, quay lưng và hoàn toàn mong đợi việc nhìn thấy cánh cửa đu đưa đóng lại phía sau. Thay vào đó, anh theo cô bước ra, phớt lờ sự hiện diện của cô khi đi lên những bậc thang của ngôi nhà gần nhất. Cánh cửa mở ra trước khi anh bước tới bậc thang trên cùng.

Thậm chí đến những cánh cửa, giống như tất cả những thứ khác, đều phải cúi đầu trước ý muốn của anh.

Cô quan sát khi anh bước vào phòng chờ sáng trưng ở phía xa, một con chó lớn màu nâu đang ì ạch tiến tới chào đón với tình cảm chan chứa vui mừng.

Thế đấy. Có quá nhiều học thuyết cho rằng những con vật có thể nhận biết ác quỷ.

Cô cười điệu với suy nghĩ đó và hầu như ngay lập tức anh xoay nghiêng người, như thể cô đã nói quá lớn. Mớ tóc quăn vàng óng đã hơn một lần thêm vào sự nổi bật của một thiên thần, rồi anh cất tiếng nói, "Đi vào trong hoặc ở ngoài này, quý cô Fiori. Cô đang thử tính kiên nhẫn của tôi đó."

Cô mở miệng để nói, nhưng anh đã khuất khỏi tầm nhìn. Vì thế cô lựa chọn con đường dễ dàng nhất.

Hay ít nhất, con đường đó ít có khả năng là con đường kết thúc bằng sự hủy hoại của cô trên vỉa hè London vào lúc nửa đêm.

Cô theo anh vào bên trong.

Khi cánh cửa đóng lại phía sau và gã người hầu vội vã theo chủ nhân đến bất cứ nơi nào ông chủ đi đến, Juliana dừng lại ngay lối vào có ánh sáng rực rỡ, đánh giá phòng chờ rộng lớn bằng đá cẩm thạch và những tấm gương mạ vàng được treo trên tường chỉ phục vụ cho việc khiến không gian to lớn này dường như thêm khổng lồ. Có đến sáu cánh cửa dẫn đến lối này lối kia và một hành lang dài tối mù chạy sâu trong nhà.

Con chó ngồi dưới chân cầu thang rộng lớn dẫn lên lầu trên, và dưới cái nhìn chăm chú thỉnh thoảng của nó, Juliana đột nhiên thấy bối rối khi nhận ra thực tế mình đang ở trong nhà của một người đàn ông.

Không có người hộ tống.

Ngoại trừ một chú chó.

Kẻ đã tỏ ra là một người thẩm định danh tiếng kém cỏi.

Chị Callie sẽ không tán thành. Chị dâu của cô đã đặc biệt cảnh báo cô nên tránh xa những tình huống thuộc dạng này. Chị ấy sợ những người đàn ông đó sẽ lợi dụng một cô gái trẻ người Ý thiếu hiểu biết về sự chỉ trích của những người Anh.

"Tôi đã báo tin để Ralston đến đây đón cô về. Cô có thể chờ ở bên trong..."

Cô ngược lên khi anh bất thành lĩnh ngừng lại, và bắt gặp cái nhìn chăm chăm của anh, điều gì đó đã phủ lên nó, nếu như không biết cô có thể gọi đây là sự quan tâm.

Tuy nhiên, cô biết rõ nó không phải thế.

"Ở bên trong...?" cô nhắc lại, tự hỏi tại sao anh lại di chuyển về phía cô với tốc độ đáng báo động như thế.

"Chúa ơi. Chuyện gì đã xảy ra với cô vậy?"

"Ai đó đã tấn công cô."

Juliana ngẩng nhìn Leighton đổ một lượng rượu scotch bằng hai ngón tay vào một chiếc cốc thủy tinh và đi đến chỗ cô. Cô đang ngồi vào một trong những cái ghế bọc da ngoại cỡ tại phòng làm việc của anh. Anh đưa ly rượu cho cô nhưng cô lắc đầu. "Không, cảm ơn ngài."

"Cô nên uống nó. Cô sẽ lấy lại bình tĩnh."

Cô ngược nhìn anh. "Tôi không cần sự bình tĩnh, thưa Đức ngài."

Anh nheo mắt và cô từ chối né tránh hình tượng cao quý

người Anh mà anh tạo ra, cao ráo và mạnh mẽ, với vẻ ngoài điển trai gần như không thể chịu nổi và biểu hiện hoàn toàn tự tin - như thể anh chưa bao giờ bị thách thức trong cuộc sống vậy.

Chưa bao giờ, cho đến lúc này.

"Cô phủ nhận việc có ai đó đã tấn công mình sao?"

Cô lười nhác nhún một bên vai, vẫn yên lặng. Có thể nói gì đây? Cô có thể nói gì khiến anh không trở nên thù địch với mình? Với giọng điệu kiêu ngạo hống hách của mình, anh sẽ yêu cầu cô phải giống một quý cô hơn... cô phải quan tâm đến thanh danh của mình hơn... cô phải cư xử như một phụ nữ người Anh và bớt giống những phụ nữ Ý... sau đó, tất cả những điều ấy sẽ không xảy ra.

Anh sẽ cư xử với cô giống như thế.

Giống như những gì anh đã làm kể từ khoảnh khắc phát hiện ra chân tướng thật sự của cô.

"Nó là vấn đề ư? Tôi chắc ngài sẽ cho rằng tôi đã dàn dựng toàn bộ buổi tối nay để bẫy một người chồng. Hay thứ gì đó có mức độ lỗ bịch tương đương."

Cô dụng ý nói ra lời đó để hạ bệ anh. Nhưng chúng không có hiệu quả.

Thay vào đó, anh lạnh lùng nhìn cô thật lâu, quan sát gương mặt rồi đến hai cánh tay đầy vết xước của cô, bộ váy bị hủy hoại với hai chỗ rách, dính vết bẩn và máu từ hai lòng bàn tay sây sát.

Một bên khóe miệng anh giật giật, cô hình dung nó gần như sự ghê tởm, và cô không thể kháng cự việc cất tiếng nói, "Một lần nữa, tôi lại chứng minh bản thân mình kém hơn vẻ ngoài đáng trọng của ngài, phải thế không?"

Cô tự trách, ước gì mình không nói ra.

Anh nhìn vào mắt cô. "Tôi không nói thế."

"Ngài không cần phải nói."

Khi anh đẩy ly rượu whiskey thì một tiếng gõ nhẹ phát ra từ cánh cửa để hé mở một bên. Không rời mắt khỏi cô, ngài Công tước quát lên, "Có chuyện gì?"

"Tôi mang những thứ mà ngài yêu cầu, thưa Đức ngài." Một người hầu lê bước vào phòng, trên tay là chiếc khay nặng trĩu, bao gồm một cái chậu, băng gạc và vài lọ nhỏ. Anh ta đặt chúng lên một cái bàn thấp gần đó.

"Đủ cả rồi."

Người hầu cúi đầu, một cách dứt khoát và khi anh ta đã rời đi thì Leighton đến chỗ chiếc khay. Cô nhìn anh nhấc cái khăn lạnh, nhúng một góc vào trong chậu nước. "Ngài đã không cảm ơn anh ta."

Anh bất ngờ liếc nhìn cô. "Chính xác là buổi tối nay đã không đặt sự cảm tạ vào tâm trí tôi."

Cứng người bởi tông giọng của anh, cô có thể nghe thấy lời buộc tội trong đó.

Thôi được. Cô cũng gặp khó khăn.

"Tuy nhiên, anh ta đã phục vụ ngài." Cô tạm dừng. "Vệc cảm ơn anh ta không khiến ngài bắn thủ đi đâu."

Phải tốn vài giây trước khi ý của cô trở nên rõ ràng. "Thô lỗ chứ không phải bắn thủ [3]."

[3. Juliana chưa rành tiếng Anh nên hay sai cách về dùng từ. Ở đây cô dùng từ 'piggish' nhưng đúng phải là từ 'boorish' - (ND).]

Cô vẩy tay gạt đi. "Bất cứ thứ gì. Một người đàn ông khác ắt hẳn sẽ cảm ơn anh ta,"

Anh đi về phía cô. "Ý cô là một người đàn ông tốt hơn?"

Hai mắt cô mở to ngây thơ giả tạo. "Không đời nào. Xét đến cùng, ngài là một Công tước. Chắc không có ai tốt hơn ngài cả."

Lời nói đó là một cú đánh trúng đích. Và, sau những điều khủng khiếp đã nói với cô trong xe ngựa, anh xứng đáng nhận nó.

"Một người phụ nữ khác sẽ nhận ra cô ta rõ ràng mắc nợ tôi và cần quan tâm đến lời nói của mình hơn."

"Ý ngài là một người phụ nữ tốt hơn?"

Anh không trả lời, thay vào đó ngồi vào ghế đối diện cô và chìa tay ra. "Đưa tay cô cho tôi."

Thay vì đưa tay, cô nắm chặt chúng để gần ngực, thận trọng hỏi. "Tại sao?"

"Chúng bị thâm tím và đang chảy máu. Vết sây sát cần được rửa sạch."

Cô không muốn anh chạm vào mình. Cô không tin bản thân.

"Chúng ố ả."

Anh nản chí và khẽ cất tiếng gầm gừ, âm thanh đó khiến cơ run rẩy xuyên qua người cô. "Những gì họ nói về người Ý quả không sai."

Cô cứng người trước câu nói khô khốc kèm theo lời hứa cho sự lãng mạn kia. "Là chúng tôi vượt trội ở mọi phương diện?"

"Là việc cô thừa nhận mình bị đánh bại không thể nào xảy ra."

"Một đặc điểm khá phù hợp để phục vụ các Caesar [4]."

[4. Danh hiệu của các hoàng đế La Mã từ Augustus đến Hadrian.]

"Và Đế chế La Mã đã ở vào tình trạng như thế nào trong những ngày đó?"

Giọng điệu trịch thượng, tùy tiện đó khiến cô muốn hét lên. Những tính ngừ. Bằng tiếng bản xứ của cô.

Một người đàn ông không thể chịu đựng được.

Họ nhìn nhau chằm chằm một lúc, không ai sẵn lòng thoái lui cho đến khi anh cất tiếng nói. "Anh trai của cô sẽ có mặt ở đây bất cứ lúc nào, quý cô Fiori. Và anh ta sẽ giận tím người y như những vết xước kia mà không cần nhìn đến hai lòng bàn tay chảy máu của cô."

Cô nheo mắt nhìn bàn tay của anh, rộng dài và sức mạnh tuôn trào. Dĩ nhiên anh đã đúng. Cô không có lựa chọn nào khác ngoài việc đưa tay ra.

"Nó sẽ đau." Câu nói đó là lời cảnh báo duy nhất của cô trước khi anh nhẹ nhàng lướt ngón cái khắp lòng bàn tay cô, xem xét làn da bị thương, bây giờ vết máu đã khô cứng lại. Cô hít vào vì sự đụng chạm ấy.

Anh liếc lên nhìn khi nghe thấy âm thanh đó. "Xin lỗi."

Cô không đáp lời, thay vào đó là xem xét bàn tay còn lại.

Cô sẽ không để anh nhìn ra không phải cơn đau kia khiến mình thở hổn hển như thế.

Dĩ nhiên cô đã mong chờ nó, phản ứng không thể bác bỏ cũng không được chào đón ấy xuất hiện hăm he đe dọa bất cứ khi nào cô thấy anh. Nó dậy sóng bất cứ lúc nào anh ở gần.

Đó là sự ghê tởm. Cô chắc mẫm như vậy.

Cô thậm chí sẽ không chấp nhận khả năng ngược lại.

Cố gắng đánh giá tình huống, Juliana nhìn xuống nơi tay của họ gần như quấn lấy nhau. Căn phòng ngay lập tức trở nên nóng hơn. Hai tay của anh thật lớn và cô bị sưng sờ bởi những ngón tay dài và móng tay được cắt gọn gàng, rải rác vài sợi lông vàng.

Anh nhẹ nhàng lướt một ngón tay ngang qua vết thâm tím xuất hiện nơi cổ tay của cô. Juliana ngược lên và thấy anh đang nhìn trân trân vào nơi đó. "Cô sẽ nói cho tôi biết kẻ nào đã làm điều này với cô."

Sự chắc chắn điềm tĩnh ẩn hiện trong lời nói đó, như thể cô sẽ làm theo mệnh lệnh của anh và anh sẽ là người xử lý tình huống. Nhưng Juliana biết rõ. Người đàn ông này không phải hiệp sĩ. Anh ta là một con rồng. Kẻ cầm đầu tất cả bọn chúng. "Nói tôi nghe nào, Đức ngài. Ngài tin rằng ý muốn của mình đều được đáp ứng sao?"

Anh nhìn vào mắt cô, mắt tối lại vì bị chọc tức. "Cô sẽ nói cho tôi nghe, quý cô Fiori."

"Không, tôi sẽ không làm thế."

Cô hướng sự chú ý trở lại tay của họ. Juliana không thường xuyên cảm thấy mình nhỏ nhắn - cô gần như vượt hẳn tất cả phụ nữ và nhiều người đàn ông ở London - nhưng người đàn ông này khiến cô thấy mình nhỏ bé. Ngón cái của cô chỉ vừa lớn hơn ngón tay út của anh, nơi đang đeo chiếc nhẫn bằng vàng mã não có dấu ấn - thứ chứng minh tước vị của anh.

Một vật gợi nhắc về vị trí của anh trong xã hội.

Và việc anh tin địa vị của cô thấp hơn như thế nào.

Cô hếch cằm trước ý nghĩ đó, tức giận, kiêu hãnh và tổn thương bùng lên thành cảm giác mãnh liệt và ngay chính xác thời điểm ấy, anh dùng mảnh khăn lạnh ướt chạm vào làn da non nớt nơi lòng bàn tay của cô. Cô bị sao nhãng bởi cơn đau nhói, rít lên một câu nguyên rủa xấu xa bằng tiếng Ý.

Anh không tạm dừng việc săn sóc khi nói. "Tôi không hề biết rằng hai con thú có thể cùng làm một việc."

"Lời của ngài khiếm nhã đến khó nghe."

Một bên lông mày vàng của anh nhướng lên vì câu nói đó. "Thật khá khó nghe nếu như cô chỉ cách tôi vài inch, quát tháo sự thiếu thoải mái của mình."

"Những quý cô không quát tháo."

"Đó dường như là việc những quý cô người Ý làm. Đặc biệt khi họ đang được chăm sóc vết thương."

Cô kháng cự lại việc mỉm cười.

Anh đang khó chịu.

Anh cúi đầu và tập trung vào công việc của mình, vò miếng vải lạnh trong chậu nước sạch. Cô co rúm người khi miếng vải mát lạnh ấy đặt trên tay mình và anh do dự chốc lát trước khi tiếp tục việc rửa vết thương.

Khoảng tạm dừng ngắn ngủi ấy khiến cô ngạc nhiên. Công tước Leighton không được biết đến bởi lòng trắc ẩn, anh nổi tiếng nhờ sự lãnh đạm ngạo mạn và cô đã ngạc nhiên khi anh hạ mình để làm nhiệm vụ lau sạch bụi bẩn khỏi tay cô - công việc đáng lý ra thuộc về một người hầu.

"Tại sao ngài làm điều này?" Cô thốt ra lời đó ngay khi chiếc khăn chạm vào tạo nên cơn đau nhói.

Anh không dừng lại. "Tôi đã nói với cô. Anh trai cô sẽ gặp khó khăn khi phải nói chuyện mà không khiến cô vấy máu khắp người. Và cả đồ đạc của tôi nữa."

"Không." Cô lắc đầu. "Ý tôi là tại sao ngài lại làm công việc chùi rửa vết thương này? Ngài không có một nhóm người hầu chờ sẵn để thực hiện nhiệm vụ chẳng mấy thoải mái này sao?"

"Dĩ nhiên là có."

"Vậy sao ngài lại tự làm?"

"Lời xầm xì của đám người hầu, quý cô Fiori à. Tôi muốn

càng ít người biết việc cô ở đây, một mình, vào giờ này càng tốt."

Với anh, cô chính là rắc rối. Không gì hơn.

Sau khoảng thỉnh lặng thật dài, anh nhìn vào mắt cô. "Cô không đồng ý à?"

Cô nhanh chóng hồi phục lại. "Không. Tôi chỉ đơn thuần bị sốc khi một người đàn ông giàu có và xuất chúng như ngài lại có những người hầu thích ngồi lê đôi mách. Ai đó sẽ nghĩ rằng ngài đã tiên đoán ra cách tước đoạt hết khao khát xã hội hóa của họ chứ."

Một bên miệng căng ra và anh lắc đầu. "Ngay cả khi tôi đang giúp cô, cô cũng tìm ra những cách xúc phạm tôi."

Cô đáp lời, tông giọng đứng đắn, lời nói chân thật. "Xin hãy thứ lỗi nếu tôi cảnh giác với thiện ý của ngài, thưa Đức ngài."

Anh mím chặt môi và cầm lấy tay bên kia của cô, lặp lại những hành động của mình. Cả hai cùng quan sát việc anh chùi sạch vết máu khô lẫn bụi bẩn ra khỏi cổ tay cô, để lộ ra vùng thịt non hồng hào mà phải tổn vài ngày mới lành lại.

Những chuyển động của anh nhẹ nhàng nhưng dứt khoát và sự vuốt ve của mảnh vải trên làn da trầy xước trở nên dễ chịu hơn khi anh lau rửa vết thương. Juliana ngẩng nhìn một lọn tóc quăn vàng óng rơi xuống phủ nơi chân mày anh. Nét mặt của anh, luôn luôn như thế, nghiêm nghị và thản nhiên, giống như những bức tượng cẩm thạch trên quý của anh trai cô.

Cô đắm chìm trong khao khát quen thuộc, một cảm giác đến bất cứ khi nào anh ở gần.

Khao khát được phá vỡ vẻ bề ngoài đó.

Cô chỉ thoáng thấy nó đúng một lần.

Rồi sau đó, anh khám phá ra cô là ai - em gái người cùng mẹ khác cha với một trong những tên trác táng nổi tiếng nhất

London, con gái hợp pháp của một Nữ hầu tước sa đọa và người chồng lái buôn của bà, được nuôi dạy ở một nơi cách xa London, cách xa lễ thói, truyền thống và những quy tắc.

Chúng trái ngược với tất cả những gì anh thể hiện.

Đối nghịch với tất cả mọi thứ anh muốn có trong thế giới của mình.

"Động cơ duy nhất của tôi là đưa cô trở về nguyên vẹn, với người anh trai thấu hiểu chuyến phiêu lưu nhỏ của cô tối nay."

Anh ném cái khăn vào chậu nước giờ đã trở thành màu hồng và nhấc một trong những lọ nhỏ trên khay lên. Anh mở nó, hương chanh cùng hương thảo mộc thoảng ra, và với đến tay cô lần nữa.

Lần này cô dễ dàng để anh nắm lấy tay. "Anh thật sự không mong tôi tin rằng anh quan tâm cho thanh danh của tôi đó chứ?"

Leighton nhúng một đầu ngón tay vào lọ, tập trung vào những vết thương khi thoa thuốc mỡ lên da cô. Thuốc đánh lui cảm giác đau nhói thiêu đốt, để lại một vết mát lạnh dễ chịu nơi những ngón tay của anh đã lướt qua. Kết quả sinh ra chính là ảo tưởng không thể cưỡng lại, sự đụng chạm của anh báo hiệu một khoái cảm êm dịu lan tràn trên da cô.

Điều không thể có.

Không gì cả.

Cô ngán tiếng thở dài trước khi khiến chính mình xấu hổ. Tuy nhiên anh đã nghe thấy. Chiếc lông mày màu vàng nhướng lên lần nữa, điều ấy khiến cô ước mình có thể cạo phắt nó đi.

Cô giật tay ra. Anh không cố ngăn lại.

"Không, quý cô Fiori Tôi không bận tâm đến thanh danh của cô."

Dĩ nhiên là không rồi.

“Điều tôi quan tâm là thanh danh của mình.”

Nó ngụ ý rằng việc anh bị tìm thấy cùng với cô - có mỗi ràng buộc với cô - có thể nguy hại đến thanh danh của anh, có thể khiến nó còn tồi tệ hơn việc hai bàn tay cô trở nên sây sát trong tối nay.

Cô hít một hơi thật sâu, bản thân đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc đấu khẩu tiếp theo thì một giọng nói giận dữ cất lên nơi ngưỡng cửa.

“Nếu không buông tay em gái tôi ra, Leighton, thanh danh cao quý kia ít nhất sẽ trở thành vấn đề của ngài đấy.”

Chương 2.

Có một lý do khiến những chiếc váy được may dài và dây buộc giày phức tạp.

Một quý cô tao nhã không phô bày đôi chân của mình. Luôn luôn như thế.

- Một luận thuật trên chuyên đề

“Nét tinh tế của những quý cô”.

Dường như những tên trác táng “hoàn lương” nhận thấy bốn phận làm anh là điều gì đó mang tính thử thách...

- Trang báo về những vụ tai tiếng

Tháng Mười, 1823

Việc Hầu tước Ralston sẽ giết anh hoàn toàn có thể xảy ra.

Không phải anh đã gây ra tình trạng hiện tại của cô gái này.

Không phải lỗi của anh, cô đã tự chui vào xe ngựa của anh sau trận chiến, từ những gì anh có thể suy đoán, là với một bụi rậm nhựa ruồi, những viên sỏi lát đường nơi chuồng ngựa của Ralston, cạnh xe ngựa của anh.

Và một người đàn ông.

Simon Pearson, Công tước đời thứ mười một của Leighton, lời đi cơn tức giận không phù hợp bùng lên khi nghĩ đến những vết thâm tím quanh cổ tay của cô gái đó và đời sự chú ý của mình đến người anh trai đang tức giận của cô, người đang đi hiên ngang trong phòng làm việc của mình như một con thú bị giam cầm.

Hầu tước dừng lại phía trước em gái và tìm thấy giọng nói của mình. "Vì Chúa, Juliana. Chuyện quái quỷ gì đã xảy ra với em thế?"

Lời nói đó sẽ khiến một người phụ nữ nhỏ bé hơn phải đỏ mặt. Nhưng Juliana không hề ngập ngừng nao núng. "Em ngã."

"Em ngã?"

"Vâng." Cô tạm dừng. "Vài thứ khác nữa."

Ralston nhìn lên trần nhà như thể đang khẩn cầu sự bình tĩnh. Simon nhận ra cảm xúc đó. Bản thân anh cũng có một cô em gái, người đã trao cho anh nhiều nỗi thất vọng.

Vì cô em gái của Ralston khiến người khác phải tức điên hơn bất cứ phụ nữ nào.

Và cũng xinh đẹp hơn.

Anh cứng đờ vì ý nghĩ đó.

Dĩ nhiên cô xinh đẹp. Đó là một thực tế nảy sinh, theo kinh nghiệm. Thậm chí trong bộ váy bị xé rách bẩn thỉu, cô vẫn khiến những người phụ nữ khác ở London phải cảm thấy xấu hổ. Cô là sự pha trộn đáng kinh ngạc giữa những nét thanh tú của người Anh - làn da trắng như sứ, đôi mắt xanh trong trẻo, mũi và cằm hoàn hảo - và nét đẹp kỳ lạ của người Ý, mái tóc đen nhánh hoang dại, đôi môi đầy đặn và những đường cong căng tràn nhựa sống có thể khiến một người đàn ông sẽ phải chết nếu không muốn để ý đến.

Xét đến cùng, anh không phải một người chết.

Anh chỉ đơn giản là không quan tâm.

Một ký ức chợt hiện ra.

Juliana trong vòng tay anh, nhón gót lên, ấn môi cô lên môi anh.

Anh kháng cự lại hình ảnh đó.

Cô táo bạo, xấu xược, bốc đồng, một nam châm hút lấy rắc rối và chính xác là loại phụ nữ anh muốn tránh xa.

Vì thế, dĩ nhiên, cô đã chui vào xe ngựa của anh.

Anh thở dài, kéo thẳng tay áo khoác ngoài và dời sự chú ý đến hoạt cảnh trước mặt.

"Và tại sao hai cánh tay và gương mặt em lại bị sây sát như thế?" Ralston thúc giục. "Trông em cứ như đã chạy xuyên qua một bụi hồng!"

Cô nghiêng đầu. "Có thể em đã làm thế cũng nên."

"Có thể sao?" Ralston tiến một bước về phía cô, Juliana đứng đối mặt với anh trai. Nơi đây không dành cho một cô gái mang nụ cười điệu.

Cô có một chiều cao khá khác thường so với một phụ nữ.

Không phải ngày nào Simon cũng gặp được một phụ nữ mà anh không phải cúi người để trò chuyện.

Đỉnh đầu của cô chạm tới mũi anh.

"Thôi được, em là người khá lẳng xẵng, Gabriel à."

Có điều gì đó ẩn trong những từ ngữ này, vì thực tế nó khiến Simon bộc lộ hứng thú, kéo sự chú ý của họ về phía anh.

Ralston xoay người nhìn. "Ồ, tôi sẽ không cười quá lớn như thế nếu tôi là ngài, Leighton. Tôi chớm có ý nghĩ thách đấu với ngài vì vai trò của ngài trong sự khôi hài của buổi tối nay đây."

Sự khó tin dấy lên. "Thách đấu với tôi? Tôi chẳng làm gì ngoài việc giữ cho cô gái này khỏi việc tự hủy hoại mình."

"Vậy có lẽ ngài muốn giải thích là làm thế nào khi tôi đến đây thì đã thấy cả hai người ở một mình trong phòng làm việc này, hai tay của con bé bị siết chặt một cách âu yếm trong tay của ngài?"

Simon lập tức nhận ra những gì Ralston đang làm. Và anh không thích điều đó. "Cậu chỉ cần cho tôi biết cậu đang cố nói điều gì, Ralston?"

"Chỉ những giấy phép đặc biệt mới đem đến ít sự tồi tệ thôi."

Đôi mắt nheo lại khi nhìn Hầu tước, một người đàn ông anh hầu như không thể chịu đựng được trong một ngày tốt lành. Mà hôm nay chẳng thể gọi là một ngày tốt lành. "Tôi sẽ không kết hôn với cô gái này."

"Không có cách nào khiến em kết hôn với anh ta!" cô hét lên cùng lúc.

Thế đấy. Ít ra họ cũng cùng đồng ý về điều này.

Chờ đã.

Cô không muốn kết hôn với anh? Cô có thể tạo ra một cảnh tượng thực sự tồi tệ hơn. Vì Chúa, anh là một Công tước! Và cô là một vụ tai tiếng biết đi.

Sự chú ý của Ralston đã quay trở lại với em gái. "Em sẽ kết hôn với người mà anh bảo nếu cứ tiếp tục giữ cách cư xử lỗ bịch này, em gái ạ."

"Anh đã hứa..." cô bắt đầu nói.

"À, đúng, khi anh lập lời hứa đó, anh không có thói quen đến gần những khu vườn." Sự thiếu kiên nhẫn ẩn chứa trong giọng nói của Ralston. "Ai là kẻ đã làm điều này với em?"

"Không ai cả."

Câu trả lời quá nhanh đó khiến cô cảm thấy khó chịu. Tại sao cô không tiết lộ danh tính kẻ đã xúc phạm mình chứ? Có lẽ cô không muốn thảo luận vấn đề riêng tư này với Simon, nhưng tại sao với anh trai cũng không? Vì sao cô không khiến sự trừng phạt được thực hiện?

"Anh không phải là một kẻ ngốc, Juliana." Ralston bắt đầu đi qua đi lại. "Tại sao em không nói cho anh biết?"

"Tất cả những gì anh cần biết là em đã xử lý lão ta."

Cả hai người đàn ông đều bất động. Simon không thể kháng cự lại việc đưa ra câu hỏi. "Cô đã xử lý hắn thế nào?"

Cô ngậm miệng ôm lấy cổ tay bị thâm tím theo cách khiến anh tự hỏi không biết có phải cô bị bong gân ở đó hay không. "Tôi đánh lão ta."

"Ở đâu?" Ralston thốt ra.

"Ở trong vườn."

Hầu tước nhìn lên trần nhà và Simon cảm thấy thương hại anh ta. "Tôi tin anh trai cô đang hỏi cô đã đánh vào nơi nào trên

người kẻ tấn công cô."

"Ồ. Ở ngay mũi." cô tạm ngừng, một khoảng thinh lặng kéo theo và sau đó cô nói như một cách để tự bảo vệ mình. "Lão ta xứng đáng nhận điều đó!"

"Tên khốn khiếp đó đáng bị thế," Ralston đồng ý. "Bây giờ hãy nói ra tên của hắn và anh sẽ kết liễu hắn ta."

"Không."

"Juliana. Cú đánh của một người phụ nữ gần như không đủ trừng phạt cho việc hắn ta tấn công em."

Cô nheo mắt nhìn anh trai, "Ồ, thật vậy sao? Vậy ra, anh Gabriel lượng máu đáng kể đó chỉ được xem xét là cú đánh của một người phụ nữ thôi sao."

Simon chớp mắt. "Cô làm mũi hắn ta chảy máu."

Một nụ cười tự mãn hiện trên gương mặt Juliana. "Đó không phải là tất cả những gì tôi đã làm."

Dĩ nhiên nó không phải thế.

"Tôi do dự muốn hỏi..." Simon thúc giục.

Cô nhìn anh rồi sau đó nhìn anh trai mình. Cô đang đỏ mặt sao?

"Cô đã làm gì?"

"Tôi... đã đánh lão ta... ở một nơi khác."

"Nơi nào?"

"Ở..." cô ngập ngừng, miệng méo đi khi tìm kiếm từ để nói rồi sao đó từ bỏ.

"Inguine [5] của lão ta."

[5. Inguine (Tiếng Ý): Háng.]

Nếu anh không hiểu rõ tiếng Ý thì hành động cô xoay tròn

tay sẽ khiến người ta cho rằng thảo luận vấn đề này với một phụ nữ trẻ được giáo dục tốt là điều hoàn toàn không thích hợp.

"Ôi, Chúa ơi." Lời nói của Ralston không biết mang ý cầu nguyện hay báng bổ.

Rõ ràng người phụ nữ này là một đầu sĩ.

"Lão ta gọi em là một cái bánh nướng nhân ngọt!" Cô tuyên bố, một cách tự vệ. Và tạm ngừng. "Chờ chút. Điều đó không đúng."

"A tart [6]?"

[6. Juliana dùng từ 'pia' nhưng cô muốn nói đến từ 'tart'. Trong tiếng Anh 'tart' vừa có nghĩa là một người phụ nữ hư hỏng vừa có nghĩa bánh nhân hoa quả.]

"Đúng! Đúng là từ đó." Cô nhận ra bàn tay của anh trai đang siết lại thành nắm đấm rồi quay sang nhìn Simon. "Tôi thấy đó không phải là một lời khen."

Anh không thể không nghe thấy tiếng găm thét trong tai. Anh muốn tự tay đấm gã đó. "Không. Đó không phải là lời khen."

Cô nghĩ trong chốc lát. "VẬY lão ta xứng đáng với những gì đã nhận, phải thế không?"

"Leighton," Ralston đã tìm lại được giọng nói của mình. "Ở đây có nơi nào để em gái tôi có thể ngồi chờ trong khi hai chúng ta nói chuyện không?"

Những hồi chuông cảnh báo vang lên, lớn và chói tai.

Simon đứng dậy, tự buộc bản thân phải bình tĩnh. "Dĩ nhiên là có."

"Cả hai người sẽ thảo luận về chuyện của em." Juliana bỗng thốt ra.

Người phụ nữ này có từng giữ lấy suy nghĩ nào cho riêng

bản thân hay chưa?

"Đúng thế." Ralston tuyên bố.

"Em muốn ở lại đây."

"Anh chắc em sẽ muốn thế."

"Gabriel..." cô bắt đầu, với chất giọng dịu dàng mà Simon chỉ nghe thấy khi người ta dùng với những con ngựa chưa được thuần và những bệnh nhân tâm thần.

"Đừng đẩy may mắn của mình đi, em gái à."

Cô ngập ngừng và Simon thấy khó tin khi nhìn cô cân nhắc hành động tiếp theo. Cuối cùng, cô nhìn anh, đôi mắt xanh rực rỡ vì bức tức mà bừng sáng. "Đức ngài? Ngài sẽ lưu tôi lại nơi nào trong khi ngài và anh trai tôi bàn công việc của những người đàn ông?"

Thật đáng kinh ngạc. Cô có thể kháng cự mọi lúc.

Anh đến cửa, ra hiệu cho cô bước vào hành lang. Theo cô ra ngoài, anh chỉ vào cánh cửa nằm ngay phía đối diện. "Hãy vào thư viện. Cô có thể khiến bản thân cảm thấy thoải mái khi ở đó."

"Mmm." Một âm thanh lãnh đạm và không vừa lòng thốt ra.

Simon kìm lại nụ cười, không thể cưỡng lại việc chiêm chọc cô lần cuối. "Và tôi có thể nói mình vui khi thấy cô sẵn lòng thừa nhận mình thua cuộc được không?"

Cô xoay người nhìn anh và tiến lại gần hơn, ngực cô gần như chạm vào ngực anh. Bầu không khí giữa họ trở nên nặng nề và anh ngửi thấy mùi hương của cô - hương lý chua đỏ và húng quế. Nó cũng là hương thơm mà cách đây nhiều tháng anh đã chú ý đến, trước khi khám phá ra danh tính thật sự của cô. Trước khi tất cả mọi thứ thay đổi.

Anh kháng cự lại cơn bốc đồng nhìn vào vùng da lộ ra bên

trên mép của bộ váy màu xanh thẫm, thay vào đó anh bước lùi lại.

Cô gái này đã hoàn toàn thiếu nhận thức về phép tắc.

"Tôi có thể thừa nhận trong trận đấu này mình thua, thưa Đức Ngài. Nhưng tôi chưa bao giờ thua trong một cuộc chiến."

Anh nhìn cô đi ngang qua phòng chờ và bước vào thư viện, khép cửa lại phía sau và anh lắc đầu.

Juliana Fiori là một thảm họa đang chực chờ xảy ra.

Việc cô sống sót cùng với giới thượng lưu trong nửa năm là một phép màu.

Và việc họ sống sót cùng với cô trong nửa năm cũng là một phép màu.

"Con bé đã hạ gục hẳn với đầu gối đưa lên..." Ralston nói khi Simon quay trở lại phòng làm việc.

"Dường như là thế," anh đáp lại, đóng chặt cửa, như thể có thể ngăn chặn người phụ nữ rắc rối ngoài kia.

"Tôi sẽ phải làm cái quái gì với con bé đây?"

Simon chớp mắt lần nữa. Ralston và anh hầu như không thể chịu đựng được nhau. Nếu như anh và em trai sinh đôi của Hầu tước không phải là bạn thì chẳng ai trong họ sẽ nói chuyện với người kia. Ralston là một con lừa. Hẳn thực sự không phải đang hỏi ý kiến của mình đó chứ?

"Ôi, vì Chúa, Leighton, việc này thật khoa trương. Tôi biết tốt hơn nên xin lời khuyên của ngài. Đặc biệt là vấn đề về những cô em gái."

Lời châm chọc đó không hề sai và Simon sẽ đề nghị chính xác nơi Ralston có thể đến để nhận vài lời khuyên.

Hầu tước cười nói vui vẻ. "Tốt hơn nhiều rồi đó. Tôi đang trở

nên lo âu bởi việc ngài trở thành một chủ nhà quá tử tế." Anh ta đi hiên ngang đến tủ búp phê và đổ một lượng chất lỏng màu hổ phách bằng ba ngón tay vào ly thủy tinh. Xoay người lại, anh ta nói, "Scotch chứ?"

Simon quay trở lại ghế, nhận ra mình sẽ phải chịu đựng một buổi tối kéo dài. "Lời đề nghị hào phóng đó," anh nói một cách lãnh đạm.

Ralston bước đến, trên tay cầm hai ly rượu và ngồi xuống. "Nào, bây giờ hãy nói về việc làm thế nào em gái tôi lại ở trong nhà ngài vào lúc nửa đêm."

Simon hớp một ngụm rượu lớn, tận hưởng cảm giác thiêu đốt đang chảy xuống cổ họng. "Tôi đã nói với cậu. Em gái cậu ở trong xe ngựa của tôi khi tôi rời khỏi buổi khiêu vũ được tổ chức ở nhà cậu."

"Vậy tại sao ngài không ngay lập tức báo cho tôi biết?"

Trong số những câu hỏi được thốt ra, đây thật sự là một câu hỏi hay. Simon xoay ly rượu whiskey trong tay và suy nghĩ. Tại sao anh không đóng cửa xe lại và tìm Ralston?

Cô gái đó tầm thường, không thích hợp và có tất cả những điều anh không thể chấp nhận hiện diện trong một người phụ nữ. Nhưng cô gái đó thật quyến rũ.

Cô đã là thế ngay từ khoảnh khắc đầu tiên anh nhìn thấy cô, trong hiệu sách đáng nguyên rủa đó, khi cô mua một quyển sách cho anh trai mình. Và sau đó họ gặp lại nhau một lần nữa tại buổi Triển lãm Hoàng gia. Và cô đã để anh tin rằng...

"Có lẽ cô sẽ nói cho ta biết tên của cô được chứ?" anh đã hỏi, háo hức không muốn để lạc mất cô lần nữa. Những tuần sau ngày họ gặp nhau ở hiệu sách dường như kéo dài vô tận.

Cô đã cong môi, một cái bĩu môi hoàn hảo, và anh đã nhận

thức được chiến thắng. "Ta sẽ giới thiệu trước. Tên ta là Simon."

"Simon." Anh yêu âm thanh tên mình khi nó bật ra từ miệng cô, cái tên anh đã không dùng công khai trong những thập kỷ qua.

"Và tên của cô, tiểu thư của tôi?"

"Ồ, tôi nghĩ điều đó sẽ hủy hoại niềm vui này," cô tạm dừng, nụ cười rạng rỡ tỏa sáng căn phòng. "Ngài không đồng ý với tôi sao, thưa Đức ngài?"

Cô đã biết anh là một Công tước. Sau đó anh đáng lẽ phải nhận ra rằng điều đó không đúng. Nhưng thay vì thế, anh sững sờ. Lắc đầu, anh từ từ tiến lại gần, khiến cô vội chạy về sau để giữ khoảng cách và cuộc rượt đuổi đó đã mê hoặc anh. "Coi nào, điều đó không công bằng."

"Nó dường như hơn cả công bằng. Tôi chỉ là một thám tử cừ hơn ngài thôi. "

Anh tạm dừng, cân nhắc lời nói của cô. "Dường như là thế. Có lẽ ta đơn giản nên đoán xem cô là ai?"

Cô cười toe toét. "Ngài có thể tự nhiên."

"Cô là công chúa người Ý, sang đây cùng với anh trai mình trong một chuyến viếng thăm ngoại giao tại cung điện của nhà vua."

Cô đã nghiêng đầu, cùng một góc độ mà cô đã làm trong buổi tối nay khi trò chuyện với anh trai. "Có thể."

"Hoặc là, con gái của một Bá tước xứ Veronese, đang trải qua mùa xuân ở đây, háo hức trải nghiệm mùa vũ hội truyền thuyết tại London."

Sau đó cô đã cười lớn, âm thanh thật vui tươi. "Thật thất vọng khi ngài cho rằng cha tôi chỉ là một Bá tước. Tại sao không phải là một Công tước? Giống như ngài?"

Anh đã mỉm cười. "Một Công tước, thế thì," anh nhẹ nhàng nói thêm. "Điều đó sẽ khiến mọi thứ trở nên dễ dàng hơn."

Cô đã để anh tin rằng mình hơn một người bình dân phiền hà.

Dĩ nhiên, cô không phải thế.

Đúng, anh đáng lẽ nên đi tìm Ralston ngay khoảnh khắc nhìn thấy kẻ ngu ngốc bé nhỏ đó trên sàn xe ngựa, nép vào trong góc như thể cô là một người phụ nữ bé nhỏ hơn, như thể cô có thể lẩn trốn khỏi anh.

"Nếu như tôi đi tìm cậu, cậu nghĩ sự việc sẽ diễn ra như thế nào?"

"Ngay bây giờ con bé có thể đang ngủ trên giường của mình. Đó là điều ắt hẳn sẽ xảy ra."

Anh phớt lờ việc tưởng tượng ra dáng ngủ của cô, mái tóc đen nhánh hoang dã trải trên nền vải lanh trắng nhàu nhĩ, làn da màu kem lộ ra khỏi chiếc váy ngủ được xé thấp. Đó là nếu như cô mặc váy ngủ.

Anh hăng giọng. "Và nếu cô ấy bước ra khỏi xe ngựa của tôi trong tầm nhìn của tất cả khách mời tại Dinh thự Ralston thì sao? Sau đó, chuyện gì sẽ xảy ra?"

Ralston ngập ngừng, xem xét câu hỏi. "Tôi nghĩ con bé ắt hẳn đã bị hủy hoại. Và ngài sẽ phải chuẩn bị đón nhận cuộc sống hôn nhân hạnh phúc."

Simon hớp một ngụm rượu nữa. "Vậy điều tôi làm có vẻ tốt hơn cho tất cả chúng ta."

Mắt Ralston tối lại. "Đây không phải là lần đầu tiên ngài công khai chống lại ý định kết hôn với em gái tôi, Leighton. Tôi bắt đầu thấy bức bối rồi đấy."

"Em gái cậu và tôi sẽ không hợp đâu, Ralston. Và cậu biết điều đó."

"Ngài không thể điều khiển được con bé."

Môi Simon cong lên. Không có người đàn ông nào ở London có thể điều khiển người phụ nữ bé nhỏ đó.

Ralston biết điều ấy. "Sẽ không ai muốn con bé. Con bé quá bạo dạn. Quá xấu xược. Hình ảnh trái ngược với những cô gái đạo đức người Anh." Anh ta tạm dừng và Simon tự hỏi có phải Hầu tước đang chờ anh phản đối hay không. Anh không có ý định làm điều đó. "Con bé nói ra bất cứ điều gì đến trong đầu vào bất cứ thời điểm nào nó xảy ra, không cần nhắc xem mình có thể trả lời ra sao. Con bé khiến những người đàn ông không ngờ tới phải chảy máu mũi." Câu cuối cùng được nói ra với tiếng cười vui vẻ đến khó tin.

"Ừ, có vẻ đúng, nghe giống như những gì gã đàn ông tồi nay nhận được."

"Vậy sao?" Ralston ngừng nói, và suy nghĩ trong một lúc lâu. "Không khó để tìm ra hấn ta. Không thể có nhiều quý tộc với đôi môi sưng vù đi loanh quanh đây."

"Thậm chí đi hơi khắp khiếm vì vết thương kia." Simon chế nhạo.

Ralston lắc đầu. "Ngài nghĩ con bé học được phương cách đó ở đâu?"

Từ những con sói mà cô rõ ràng được chúng nuôi lớn.

"Tôi sẽ không bỏ thời gian để suy đoán đâu."

Bầu không khí thinh lặng hiện diện giữa họ và sau một lúc lâu, Ralston thở dài rồi đứng dậy. "Tôi không thích mắc nợ ngài."

Simon cười điệu trước lời thú nhận đó. Anh và Ralston chưa bao giờ chú ý đến nhau. "Xem như chúng ta không ai nợ ai."

Hầu tước gật đầu một lần nữa và hướng ra cửa. Khi đã ra đến đó, anh ta xoay người lại. "Thật may phải không, khi có một buổi họp đặc biệt được tổ chức vào mùa thu này? Để giữ tất cả chúng ta khỏi phải du ngoạn xuống miền quê?"

Simon bắt gặp ánh mắt đầy hiểu biết của Ralston. Hầu tước không nói ra những gì cả hai đều biết – rằng Leighton có quyền chi một tờ chi phiếu khẩn cấp, có thể dễ dàng trì hoãn ngày bắt đầu buổi họp mùa xuân của Nghị viện.

"Sự chuẩn bị sẵn sàng của quân đội là một vấn đề quan trọng," Simon nói với vẻ bình tĩnh có suy tính.

"Đúng vậy," Ralston khoanh tay và tựa lưng vào cửa. "Và Nghị viện là nơi thoải mái để lãng tránh những cô em gái, không phải thế sao?"

Simon nheo mắt lại. "Trước đây cậu chưa bao giờ cố kìm nén việc công kích tôi, Ralston à. Vì thế bây giờ không cần thiết bắt đầu làm điều đó đâu."

"Tôi cho rằng mình không thể yêu cầu ngài giúp đỡ Juliana đúng không?"

Simon bất động, lời yêu cầu đó như treo lơ lửng giữa hai người.

Đơn giản là nói không với hắn ta.

"Loại giúp đỡ gì?"

Không đúng, ngài phải nói "Không" chứ, Leighton.

Ralston nhướng mày. "Tôi không yêu cầu ngài kết hôn với con bé đâu, Leighton. Thư giãn đi. Tôi cần thêm một người để mắt đến con bé. Ý của tôi là, con bé không thể đi vào vườn mà không bị những gã đàn ông chưa được xác định danh tính tấn công."

Simon hướng ánh mắt điềm tĩnh ngang tầm với Ralston. "Dường như vũ trụ này đang trừng phạt cậu bằng cách cho cậu đối mặt với cô em gái tạo ra nhiều rắc rối giống như cậu từng làm."

"Tôi e rằng ngài có thể đúng." Sự thinh lặng đổ tràn trong căn phòng. "Ngài biết cái gì có thể xảy ra với con bé mà Leighton."

Ngài đã sống với nó.

Lời nói đó vẫn còn chưa nói ra, tuy nhiên Simon đã nghe thấy chúng.

Nhưng câu trả lời là không.

"Hãy thứ lỗi cho tôi nếu như tôi hoàn toàn không có hứng thú giúp cậu làm việc đó, Ralston."

Câu nói quá mức quen thuộc.

"Đó cũng là đặc ân dành cho St. John," Ralston đang đề cập đến cậu em sinh đôi tốt đẹp của mình. "Tôi có thể nhắc cho ngài nhớ rằng gia đình tôi đã tốn khá nhiều sức lực để chăm lo cho em gái ngài, Leighton à."

Đúng như vậy.

Vụ bê bối đó đủ sức dời non lấp bể.

Anh không thích sự yếu đuối rõ rệt này.

Và nó sẽ chỉ tồi tệ hơn mà thôi.

Trong một lúc lâu, Simon không thể thốt lên lời nào. Cuối cùng anh gật đầu đồng ý. "Công bằng đấy."

"Ngài có thể hình dung tôi ghét ý nghĩ nhờ vả ngài giúp đỡ nhiều đến mức nào, Công tước à, nhưng hãy nghĩ đến việc ngài sẽ thích thú nhiều như thế nào khi nhắc đi nhắc lại việc này trước mặt tôi trong phần đời còn lại của chúng ta."

"Phải thú nhận rằng tôi đang hy vọng mình không phải chạm mặt cậu trong khoảng thời gian rất dài nữa."

Ralston cười. "Ngài là một tên khốn nhẫn tâm." Ralston đi tới, đứng phía sau chiếc ghế mà anh ta đã bỏ trống. "VẬY, ngài đã sẵn sàng chưa? Khi nào tin đó được công bố?"

Simon không giả vờ hiểu lầm lời nói đó. Ralston và St. John là hai người duy nhất biết được những bí mật đen tối của Simon. Bí mật sẽ hủy hoại gia đình và danh tiếng của anh nếu bị hé lộ.

Bí mật mà sớm hay muộn sẽ bị lộ ra thôi.

Anh đã sẵn sàng đón nhận nó chưa?

"Chưa phải lúc. Nhưng sớm thôi."

Ralston nhìn anh với đôi mắt màu xanh dịu mát nhắc Simon nhớ đến đôi mắt của Juliana. "Ngài biết là anh em tôi sẽ đứng cạnh ngài mà."

Simon cười lần nữa, âm thanh không có chút hài hước. "Hãy thứ lỗi nếu tôi mang lại quá nhiều gánh nặng cho nhà Ralston."

Một bên khóe môi Ralston nhắc lên thành nụ cười. "Anh em tôi là một lũ pha tạp. Nhưng bọn tôi dùng sự gan lì để bù đắp lại."

Simon xem xét đến người phụ nữ đang ở trong thư viện. "Tôi không nghi ngờ điều đó."

"Tôi biết ngài đã lên kế hoạch kết hôn."

Simon tạm dừng, nhắc ly rượu đưa lên môi, "Làm thế nào cậu biết được điều đó?"

Ralston cười toe toét ranh mãnh. "Mọi vấn đề dường như có thể được giải quyết bởi một chuyến viếng thăm cha xứ. Đặc biệt với vấn đề rắc rối của ngài. Cô gái may mắn đó là ai thế?"

Simon xem xét đến việc nói dối. Cân nhắc đến việc giả vờ

như anh không lựa chọn cô ta. Tuy nhiên, mọi người sẽ sớm biết thôi. "Tiểu thư Penelope Marbury."

Ralston huyết sáo. "Con gái của một Hầu tước đôi [7]. Danh tiếng không chút tì vết. Dòng dõi danh giá. Ba ngôi một thể của một cuộc hôn nhân đáng khao khát. Và kèm theo số tài sản không nhỏ. Sự lựa chọn xuất sắc đấy."

[7. Người nắm giữ cùng lúc hai tước vị Hầu tước.]

Dĩ nhiên Simon không suy nghĩ như thế nhưng anh đau đớn khi nghe nó được nói lớn ra. "Tôi không thích nghe cậu thảo luận về những giá trị của Nữ công tước tương lai như thể cô ấy là vật nuôi trao thưởng."

Ralston cúi người. "Hãy nhận lời xin lỗi của tôi. Tôi đã có ấn tượng rằng ngài lựa chọn Nữ công tước tương lai như thể cô ta là vật nuôi trao thưởng."

Toàn bộ buổi trò chuyện này đang làm anh cảm thấy thiếu thoải mái. Đó là sự thật. Anh kết hôn với tiểu thư Penelope chỉ vì địa vị không thể nào chê trách của cô ấy.

"Xét đến cùng, không ai tin rằng ngài Công tước Leighton vĩ đại sẽ kết hôn vì tình yêu đâu."

Anh không thích sự nhạo báng trong giọng nói của Ralston. Dĩ nhiên, Hầu tước luôn biết làm thế nào để chọc tức anh. Chuyện luôn xảy ra như thế kể từ khi họ còn là những đứa trẻ. Simon nhìn Ralston với ánh mắt lạnh lùng, sau đó đứng dậy, mong mọi rời đi. "Tôi nghĩ mình sẽ đi tìm em gái của cậu, Ralston. Đã đến lúc cậu đưa em gái mình về nhà. Và tôi sẽ cảm kích nếu như trong tương lai, cậu có thể giữ những màn kịch của gia đình cậu tránh xa ngưỡng cửa nhà tôi, được chứ?"

Những lời nói đó nghe thật hách dịch và đáng ghét, thậm chí là đối với chính anh.

Ralston đứng thẳng, chậm rãi vươn hết chiều cao, hầu như ngang bằng với Leighton. "Tôi chắc chắn sẽ cố gắng. Xét đến cùng, nhiều màn kịch của chính gia đình ngài đang đe dọa đổ sụp xuống đây, không phải sao?"

Chẳng có điều gì về Ralston khiến Simon thích thú cả.

Anh sẽ nhớ rõ điều đó.

Anh rời khỏi phòng làm việc và hướng đến thư viện, mở cửa với nhiều lực hơn mức cần thiết và bước vào phòng.

Cô đang ngủ ngời trong ghế của anh.

Cùng với con chó của anh.

Chiếc ghế cô chọn là một thứ anh đã tốn công sức lẫn thời gian để làm cho nó đạt tới mức hoàn toàn thoải mái. Quản gia đã cho nhồi lại nệm không biết bao nhiêu lần. Simon cho rằng, một phần vì anh xem chất liệu mềm mại bị sờn kia là một trong những thuộc tính tốt nhất của chiếc ghế. Anh đứng đó ngắm nhìn hình dáng cô lúc ngủ, gò má bị sây sát tựa vào lớp vải thêu chỉ vàng của ghế.

Cô đã cởi giày, cuộn chân lại bên dưới váy và Simon lắc đầu trước hành vi đó. Những quý cô khắp London sẽ không dám đi chân trần ở những nơi riêng tư trong nhà của họ, chứ đừng nói đến việc thoải mái chợp mắt trong thư viện của một Công tước.

Anh trộm nhìn cô trong một lát, thưởng thức việc cô ngồi vừa khít trong ghế của anh. Nó là một chiếc ghế lớn hơn những cái thông thường, được làm theo chỉ định của anh cách đây mười lăm năm, trong khi anh đã mệt mỏi với việc cuộn người vào những chiếc ghế quá bé mà mẹ anh tuyên bố là 'đỉnh cao của thời trang', anh đã quyết định, khi bản thân là Công tước, anh có quyền tiêu một khoản tài sản cho chiếc ghế phù hợp với cơ thể của mình. Nó đủ rộng để khiến anh ngồi một cách thoải mái, với một khoảng trống để đặt chồng giấy tờ, hay trường hợp lúc này,

cho một con chó đang tìm kiếm một cơ thể ấm áp.

Nó là một con chó lai màu nâu đã tìm đường đến phòng ngủ trong ngôi nhà nơi miền quê của em gái anh vào một ngày mùa đông, giờ nó chu du cùng với Simon và biến bất cứ nơi nào có ngài Công tước thành nhà của mình. Con chó này đặc biệt yêu thích thư viện, với ba lò sưởi, đồ đạc đầy đủ và nó rõ ràng đã làm quen với người bạn mới. Leopold đang cuộn chặt người thành một quả cầu nhỏ, đầu đặt trên đùi của Juliana.

Cặp đùi mà Simon không nên chú ý đến.

Simon sẽ lưu tâm tới con chó phản chủ này sau.

Tuy nhiên, ngay bây giờ, anh phải đối phó với quý cô đây.

"Leopold." Simon gọi con chó sẵn, vỗ một tay vào bắp đùi theo kỹ năng được huấn luyện khiến cho nó nhồm dậy sau vài giây.

Giá như hành động đó cũng khiến cô gái kia đứng lên.

Không, nếu có cách, anh sẽ không đánh thức cô quá dễ dàng như thế. Thay vào đó, anh sẽ từ từ đánh thức cô, với những cái vuốt ve nhẹ nhàng thật lâu dọc theo đôi chân tuyệt vời ấy... anh sẽ thu mình bên cạnh cô và vùi mặt vào mái tóc đen nhánh kia, hít lấy mùi hương của cô rồi rê mũi dọc theo phần góc cạnh đáng yêu nơi cằm, cho đến khi với tới đường cong nơi cái tai mềm mại của cô. Anh sẽ thì thầm tên cô, đánh thức cô bằng hơi thở thay vì âm thanh.

Sau đó anh sẽ hoàn thành tất cả những gì cô đã bắt đầu vài tháng trước.

Và anh sẽ khiến cô bật dậy theo một cách hoàn toàn khác.

Anh nắm chặt tay đặt dọc theo thân để ngăn cơ thể không hành động theo trí tưởng tượng của mình. Simon không thể nuôi dưỡng thêm khao khát không chào đón mà anh cảm thấy ở người

phụ nữ không thể chịu nổi này.

Anh đơn giản phải nhớ rằng mình đang trong giai đoạn tìm kiếm Nữ công tước hoàn hảo.

Juliana Fiori sẽ không bao giờ trở thành người đó.

Cho dù cô có ngồi vừa khít trong chiếc ghế yêu thích của anh ra sao.

Đã đến lúc đánh thức cô gái này.

Và gửi cô về nhà.

Chương 3.

Phòng nghỉ dành cho những quý cô là nơi của những thiếu sót.

Những quý cô tao nhã không cần nấn ná trong đây.

- Một luận thuyết trên chuyên đề

“Nét tinh tế của những quý cô”

Không có bất cứ nơi nào ở London hứng thú hơn ban công nằm ngoài phòng khiêu vũ...

- Trang báo về những vụ tai tiếng

Tháng Mười, 1823

"Mình nghĩ rằng mùa vũ hội của cậu đã kết thúc và chúng ta đã trải qua hết những buổi khiêu vũ rồi chứ!"

Juliana đổ sụp trên ghế trường kỷ trong căn phòng nhỏ nằm ngoài phòng nghỉ của Dinh thự Weston và thở dài, cô với tay lấy giầy mớì nằm dưới đôi dép lê mỏng.

"Chúng ta sẽ thế," bạn thân nhất của cô, Mariana, Nữ công tước mới của Rivington, nhắc chiếc váy xanh được thiết kế công phu và xem xét kỹ nơi viền váy rũ xuống. "Nhưng miễn là Nghị viện còn họp, những buổi khiêu vũ vẫn trở thành một thịnh hành. Mỗi bà chủ bữa tiệc đều muốn ngày hội mùa thu của mình mang ấn tượng hơn bữa tiệc trước. Cậu chỉ có thể tự khiển trách bản thân thôi." Mariana nói một cách gượng gạo.

"Làm thế nào mình biết được chị Callie sẽ bắt đầu một cuộc cách mạng nhân danh mình chứ?" Phu nhân Calpurnia St. John, chị gái của Mariana và là chị dâu của Juliana, đã được giao sứ mệnh dàn xếp giới thiệu Juliana với giới thượng lưu London lúc cô đến đây vào mùa xuân. Khi mùa hè đến, Nữ hầu tước đã cam kết sẽ đạt được mục tiêu của mình. Một loạt những buổi khiêu vũ và hoạt động đã giữ Juliana trước con mắt của công chúng và khiến cho những bà chủ tiệc khác của giới thượng lưu sau mùa vũ hội đều nóng lòng kết thúc nó.

Mục tiêu của Callie là một cuộc hôn nhân khôn ngoan.

Đó cũng là mục tiêu sống còn của Juliana.

Vẫy tay gọi người hầu gái trẻ, Mariana lôi một cái đê trong túi xách của mình và đưa nó cho cô bé đang cúi xuống để sửa lại chỗ rách. Bắt gặp ánh mắt của Juliana trong gương, cô ấy nói, "Cậu rất may mắn vì có thể trốn tránh bữa tiệc Phóng túng Sắc cam của Phu nhân Davis vào tuần trước đó."

"Bà ấy thực sự không gọi nó như thế."

"Bà ta đã làm thế! Cậu đáng lẽ nên nhìn thấy nơi đó, Juliana... nó là một sự bùng nổ màu sắc và chẳng đẹp để gì. Tất cả mọi thứ đều có màu cam - quần áo... những loài hoa bài trí... những người hầu có bộ chế phục mới, vì Chúa... cả thức ăn nữa..."

"Thức ăn?" Juliana nhăn mũi.

Mariana gật đầu. "Nó thật kinh khủng. Tất cả đều có màu cà rốt. Một bữa tiệc phù hợp cho những con thỏ. Hãy biết ơn vì cậu không phải thưởng thức nó."

Juliana tự hỏi phu nhân Davis - một người kỳ cựu đặc biệt ngoan cố trong giới thượng lưu - sẽ nghĩ gì nếu cô tham dự vào bữa tiệc đó, cả người đầy những vết sẹo từ chuyến phiêu lưu với ngài Grabeham cách đây một tuần.

Cô khẽ mỉm cười với ý nghĩ đó và vén những lọn tóc quăn bị lỏng ra. "Mình nghĩ, giờ cậu đã là một Nữ công tước thì không phải đối mặt với những sự kiện như thế chứ?"

"Mình cũng đã nghĩ thế. Nhưng Rivington lại nói khác. Hay chính xác hơn, Nữ công tước thừa kế nói với mình." Có ấy thở dài. "Nếu chưa bao giờ nhìn thấy sự phong phú như thế thì nó sẽ đến sớm thôi."

Juliana cười. "Đúng, việc trở thành một trong những người được săn lùng làm khách mời của năm ắt hẳn rất khó khăn, Mariana nhỉ. Cậu đang quay cuồng trong tình yêu với chàng Công tước trẻ điển trai và có tất cả những bữa tiệc linh đình phía trước."

Đôi mắt bạn cô sáng lấp lánh. "Ôi, đó là một thử thách nguy hiểm. Cứ chờ đi. Ngày nào đó cậu sẽ tự mình nhận ra thôi."

Juliana nghi ngờ điều đó.

Với biệt danh là Thiên thần Allendale [8]. Mariana nhanh

chóng gặp gỡ và kết hôn với Công tước Rivington, ngay mùa vũ hội đầu tiên. Đây đã trở thành chuyện được bàn tán của năm, một cuộc hôn nhân vì tình yêu diễn ra gần như ngay lập tức đã dẫn đến một đám cưới xa hoa và cơn lốc đính ước của những cặp đôi trẻ trong giới quý tộc.

[8. Một ngôi làng lớn nằm ở phía tây Northumberland, nước Anh.]

Mariana là dạng phụ nữ khiến người ta yêu mến. Tất cả mọi người đều muốn ở gần cô ấy và cô ấy chưa bao giờ thiếu bạn bè. Cô ấy là người bạn đầu tiên mà Juliana có khi ở London. Cả cô ấy và ngài Công tước đã tạo sự ưu tiên dành cho Juliana để giới thượng lưu biết rằng họ chấp nhận cô – bất chấp huyết thống của cô là gì.

Vào buổi khiêu vũ đầu tiên của Juliana. Rivington đã mời cô nhảy điệu đầu tiên, ngay lập tức chứng tỏ cô được ngài Công tước đáng tôn kính chấp nhận.

Không giống như vị Công tước khác mà cô đã gặp trong buổi tối đó.

Đêm ấy, Leighton không biểu lộ bất cứ cảm xúc nào. Không khi cô bắt gặp ánh mắt dịu dàng điềm tĩnh của anh từ bên kia phòng khiêu vũ, không khi cô đi qua anh để đến bàn bày biện thức ăn, không khi anh tình cờ gặp cô trong một căn phòng tách biệt khỏi phòng khiêu vũ.

Sự thật chính xác không phải thế. Anh có biểu lộ cảm xúc. Chỉ là không như cô mong đợi.

Anh đã giận dữ.

“Tại sao cô không nói cho tôi biết cô là ai?”

“Đó là vấn đề sao?”

“Đúng thế.”

“Vấn đề gì cơ chứ? Việc mẹ tôi là Nữ hầu tước Ralston sa đoạ ư? Hay việc cha tôi là một lái buôn làm việc chăm chỉ? Hay việc tôi không có tước vị?”

“Tất cả những điều đó đều là vấn đề.”

Cô đã được cảnh báo về anh - Công tước Kinh người, với địa vị được nhận thức sâu sắc trong xã hội, một người không có hứng thú với những kẻ được xem là thấp kém hơn mình. Anh được biết đến vì dáng vẻ lãnh đạm cùng thái độ luôn khinh miệt người khác. Cô đã nghe nói rằng anh lựa chọn người hầu dựa trên sự khôn khéo của họ, lựa chọn tình nhân dựa trên sự thiếu cảm xúc, và bạn bè - à, không có dấu hiệu cho thấy anh sẽ hạ mình vì một thứ quá tầm thường như tình bạn.

Nhưng cho đến khi anh khám phá ra danh tính của cô, cô vẫn không hề tin vào lời đồn. Không cho đến khi cô cảm thấy sự khinh miệt chua chát của anh.

Nó khiến cô đau đớn. Đau hơn lời chỉ trích của tất cả những người khác.

Rồi cô đã hôn anh. Như một kẻ ngốc. Nhưng nó thật đặc biệt. Cho đến khi anh kéo mạnh người ra khiến cô đứng bất động trong sự xấu hổ.

“Cô là mối đe dọa đối với bản thân cô và những người khác. Cô nên trở về Ý. Nếu cô ở đây, bản năng của cô sẽ khiến chính cô bị hủy hoại hoàn toàn. Với tốc độ đáng kinh ngạc đấy.”

“Anh thích thú với điều ấy,” Juliana nói, sự buột tội ẩn trong giọng nói, cô đang cố giữ nổi đau cách xa mình.

Anh nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng đầy chủ đích. “Dĩ nhiên tôi thích nó. Nhưng nếu cô đang ở vị trí là tình nhân của tôi cơ – và cô sẽ là một tình nhân giỏi...” Cô há hốc miệng và anh dừng lại trước khi hướng điểm đích như một con dao đâm vào ngực cô.

“Cô sẽ làm tốt để nhớ rõ địa vị của mình.”

Đó là khoảnh khắc cô quyết định ở lại London. Để chứng minh cho anh và tất cả những người xì xầm chỉ trích cô sau những chiếc quạt viền đăng ten rung rinh cùng cái liếc nhìn lãnh đạm biết rằng cô có nhiều thứ hơn những gì họ thấy.

Cô lướt đầu ngón tay đến điểm hồng hào khó nhìn ra nơi thái dương – dấu vết không mong muốn vào cái đêm cô chui vào xe ngựa của Leighton, mang tất cả ký ức đau đớn của những tuần đầu ở London trở lại, lúc cô còn trẻ, cô độc và vẫn hy vọng mình có thể trở thành một trong số những quý tộc.

Dĩ nhiên cô đáng lẽ nên biết điều ấy không thể xảy ra.

Họ sẽ không bao giờ chấp nhận cô.

Người hầu gái đã sửa xong đường viền cho chiếc váy của Mariana, Juliana ngắm nhìn bạn cô giữ váy và gửi đến người hầu những lời cảm ơn nhiệt tình. Xoay tròn người về phía Juliana, cô ấy nói, “Chúng ta sẽ vào chứ?”

Juliana đột ngột rũ vai xuống. “Chúng ta phải làm thế sao?”

Nữ công tước cười vui vẻ và họ bước trở vào căn phòng chính của gian nghỉ.

“Tôi nghe nói cô ta đã bị phát hiện trong một vụ ôm ấp nóng bóng tại khu vườn vào đêm vũ hội mùa thu của Ralston.”

Juliana bất động, ngay lập tức nhận ra giọng nói âm mũi cao vút của phu nhân Sparrow, một trong những kẻ ngồi lê đôi mách tồi tệ nhất trong giới thượng lưu.

“Trong khu vườn của anh trai cô ta sao?” Tiếng thở hỗn hển hoài nghi đã làm rõ việc Juliana là chủ đề buổi nói chuyện.

Cô hướng mắt đến cơn giận dữ rõ ràng của Mariana, cô ấy dường như sẵn sàng lao vào phòng - và lao cả vào những kẻ trong đó. Juliana không thể để cô ấy làm thế. Cô đặt một tay lên

cánh tay bạn mình, ngăn cô ấy lại và chờ đợi để lắng nghe.

"Cô ta chỉ mang nửa dòng máu với Ralston."

"Và tất cả chúng ta biết rằng thứ một nửa ấy là gì." Tiếng cười hờ hững nhấn mạnh lời nói châm chọc, với sự chính xác đau đớn.

"Thật đáng kinh ngạc khi cô ta nhận được quá nhiều lời mời đến các sự kiện," một người nói bằng giọng kéo dài. "Tối nay là một ví dụ... tôi đã nghĩ phu nhân Weston là một người sành sỏi trong việc đánh giá tính cách của người khác chứ."

Juliana cũng đã nghĩ như thế.

"Thật khó khi mời quý ngài và phu nhân Ralston mà không gửi lời mời đến quý cô Fiori," một giọng nói mới chỉ ra.

Tiếng khịt mũi chế nhạo nổi tiếp sau đó. "Chẳng phải họ tốt đẹp gì hơn... với quá khứ tai tiếng của ngài Hầu tước và phu nhân - không đáng để chú ý đến. Tôi vẫn tự hỏi điều gì đã khiến cô ta giành được trái tim của ngài ấy."

"Và thậm chí đừng thảo luận đến ngài Nicholas, ngài ấy đã kết hôn với một kẻ vụng về nơi thôn quê. Mấy bà có thể tưởng tượng được không!"

"Tôi chưa bao giờ nghi ngờ những gì gia đình tôi tệ đó có thể làm với dòng dõi Anh tốt đẹp của mình. Rõ ràng mẹ của họ đã... để lại dấu vết của bà ta."

Lời nói cuối cùng phát ra cùng với tiếng cười the thé và cơn thịnh nộ của Juliana bắt đầu dâng cao. Một phần vì những mụ đàn bà độc ác cay nghiệt đó đã lăng mạ cô nhưng cơn thịnh nộ trở nên hoàn toàn khác khi họ xúc phạm đến gia đình cô. Những người mà cô yêu thương.

"Tôi không hiểu vì sao Ralston không thu xếp chỗ ở cho em gái và gửi cô ta trở về Ý chứ."

Juliana cũng không hiểu.

Kể từ khi tự ý đặt chân đến Dinh thự Ralston, cô đã nhiều lần mong chờ điều đó xảy ra. Anh trai của cô chưa từng đề cập đến.

Nhưng cô vẫn gặp rắc rối trong việc tin rằng anh ấy không muốn cô đi.

"Đừng nghe bọn họ," Mariana thì thầm. "Bọn họ là những mụ đàn bà kinh khủng, những kẻ sống để bị kinh tởm."

"Điều chúng ta cần là người có năng lực nhận ra việc làm của cô ta quá tầm thường, và cô ta sẽ bị trục xuất khỏi giới thượng lưu mãi mãi thôi."

"Điều đó sẽ không kéo dài đâu. Mọi người đều biết bọn Ý là những kẻ mất nhân cách mà."

Juliana đã chịu đựng đủ rồi.

Cô đẩy Mariana qua và bước vào phòng nghỉ, nơi ba người kia đang sửa sang bộ đồ hóa trang của họ trước một tấm gương lớn treo trên tường. Mỉm cười toe toét với những người phụ nữ đó, cô cảm thấy thích thú vì sự bất động của họ - sự kết hợp giữa sự sôi sục và ngưng đọng.

Vẫn mỉm cười với câu nói đùa của mình chính là phu nhân Sparrow xinh đẹp và hoàn toàn hiểm độc, người đã kết hôn với một Tử tước giàu nứt đổ đổ vách và có số tuổi gấp hai lần tuổi cô ta, lễ cưới đã diễn ra ba tháng trước ngày người đàn ông đó lìa đời, để lại cho cô ta số tài sản như cô ta mong muốn. Tử tước phu nhân đây đã được phu nhân Davis mời tới, vị phu nhân đó hình như vẫn chưa thoả thuê với buổi tiệc Phóng túng Sắc cam truyền thuyết kia. Bộ váy cô ta đang mặc chẳng đẹp để gì, nó được chiết eo theo cách khiến người phụ nữ trở thành một quả bầu tròn vo hoàn toàn.

Juliana không biết người phụ nữ trẻ đi cùng với họ. Dáng người mảnh mai và tóc vàng, với gương mặt tròn mọng mọng và đôi mắt mở to kinh ngạc, Juliana nhanh chóng tự hỏi làm thế nào con người bé nhỏ này lại ở cùng những kẻ thâm độc kia. Cô ta sẽ bị giết chết hoặc bị biến thành như họ.

Nhưng đó không phải là vấn đề đối với Juliana.

"Các phu nhân," cô nói, giữ giọng của mình nhẹ nhàng. "Một nhóm khôn ngoan ắt hẳn nên đảm bảo họ ở một mình, trước khi say sưa trò chuyện tốt tuần tuốt quá nhiều thứ."

Miệng của phu nhân Davis mở ra và khép lại gần giống như một con cá hồi trước khi quay đi. Người phụ nữ mọng mọng kia đỏ mặt, hai tay đặt phía trước siết chặt lại trong một điệu bộ có thể dễ dàng nhận ra đó là sự ân hận.

Phu nhân Sparrow thì không. "Có lẽ bọn tôi hoàn toàn nhận thức được vị khách của mình," cô ta cười khinh bỉ. "Chúng tôi đơn giản là không lo ngại đến việc xúc phạm vị khách đó."

Với sự tính toán thời gian hoàn hảo, Mariana rời khỏi phòng chờ và những phu nhân khác đồng loạt hít vào khi họ nhận ra sự hiện diện của Nữ công tước Rivington. "Vây, thật đáng tiếc," cô ấy nói, giọng rõ ràng và hống hách, hoàn toàn phù hợp với tước vị của mình. "Bởi tôi lại thấy mình bị xúc phạm quá nhiều."

Mariana lướt nhanh rời đi và Juliana kìm lại nụ cười trước sự trình diễn đầy rẫy uy quyền không chê vào đâu được của bạn. Hướng sự chú ý trở lại với nhóm ba người phụ nữ kia, cô tiến lại gần hơn, thích thú với việc họ di chuyển một cách thiếu thoải mái. Khi đến đủ gần để ngửi thấy hương nước hoa ngọt ngào giả tạo của họ, cô nói. "Đừng khó chịu như thế, các phu nhân. Không như chị dâu của mình, tôi không thấy mất lòng đâu."

Cô tạm dừng, xoay đầu qua một bên, làm một màn kiểm tra bản thân trước khi nhét một lọn tóc rơi ra trở về vị trí của nó. Khi

cô đã chắc chắn giữ được sự chú ý của họ, cô nói. "Các người đã đưa ra thách thức. Tôi sẽ thích thú đón nhận nó."

Cô nín thở cho đến khi rời khỏi phòng nghỉ. Cơ tức giận, sự thất vọng và đau đớn tấn công Juliana đủ khiến cô choáng váng.

Việc họ xì xầm bàn tán về cô đáng lẽ không khiến cô ngạc nhiên. Họ đã làm thế kể từ ngày cô đến London.

Nhưng trước thời điểm này, cô đã đơn giản nghĩ rằng họ sẽ dừng lại.

Nhưng không. Họ không làm thế.

Đó là cuộc sống của cô.

Cô đã chán ngán danh tiếng của mẹ, người thậm chí hai mươi lăm năm sau ngày rời bỏ chồng, Hầu tước Ralston và hai cậu con trai sinh đôi, chạy trốn cuộc sống quý tộc xa hoa để đến Lục địa, vẫn bị người khác đem ra nói xấu. Bà đã cập bến ở Ý, bị quyến rũ bởi cha của Juliana, một lái buôn làm việc chăm chỉ đã thề rằng trong cuộc sống của mình, ông chưa bao giờ muốn bất cứ điều gì hơn việc muốn có bà - một phụ nữ người Anh với mái tóc đen nhánh, đôi mắt sáng và nụ cười rạng rỡ.

Bà đã kết hôn với ông, quyết định mà Juliana đã nhận ra đó là một hành vi bốc đồng liều lĩnh thường có ở bà.

Hành vi đã hăm he dậy sóng bên trong cô.

Juliana nhăn mặt vì ý nghĩ đó.

Khi cô cư xử một cách bốc đồng, đó là để tự bảo vệ bản thân. Mẹ cô từng là một quý tộc quyền thế với thiên hướng trẻ con cho những gì kịch tính. Thậm chí khi đã lớn, bà cũng không hề trưởng thành.

Juliana cho rằng mình đáng lẽ nên biết ơn việc Hầu tước phu nhân đã bỏ rơi họ khi bà có cơ hội, hay nghĩ về những nỗi đau mà tất cả họ sẽ phải chịu đựng.

Cha của Juliana đã cố gắng hết sức nuôi nấng con gái. Ông đã dạy cô buộc một nút thắt tuyệt vời, dạy cô cách phát hiện những hàng hóa kém chất lượng và mặc cả với những lái buôn tốt nhất cũng như tồi tệ nhất... nhưng ông chưa bao giờ chia sẻ hiểu biết quan trọng nhất của mình.

Ông chưa bao giờ nói cho cô biết rằng cô có một gia đình.

Cô chỉ được biết về hai người anh cùng mẹ khác cha được sinh ra bởi người mẹ cô hầu như không biết đến, sau khi cha đã qua đời - lúc cô khám phá ra tài sản của mình đã được ủy thác lại và một Hầu tước người Anh vô danh là người giám hộ cho cô.

Trong những tuần đó, tất cả mọi thứ đã thay đổi.

Nói một cách đơn giản, cô đã bị bỏ lại nơi ngưỡng cửa Dinh thự Ralston, với ba rương đồ và người hầu gái của mình.

Gửi tất cả lời cảm ơn đến một người mẹ không có tí bản năng mẫu tử nào.

Việc người ta đặt nghi vấn về tính cách của con gái bà có phải là điều đáng ngạc nhiên hay không?

Cô con gái đó chẳng phải cũng đặt nghi vấn về nó sao?

Không.

Cô không có bất cứ điểm nào giống mẹ mình.

Cô chưa bao giờ cho họ lý do để nghĩ mình là ai.

Ít nhất là không chủ đích.

Nhưng đó dường như không phải là vấn đề. Những kẻ quý tộc lăng mạ cô, nhìn xuống với vẻ coi khinh và không thấy thứ gì khác ngoài gương mặt, vụ bê bối và danh tiếng của mẹ cô.

Họ không quan tâm cô là ai.

Họ chỉ quan tâm việc cô không giống họ.

Và việc cô chỉ cho họ thấy cô thực sự không giống họ mới cảm dỗ làm sao... những kẻ thiếu cảm xúc, nhàm chán và bất biến.

Cô hít một hơi sâu để ổn định lại, nhìn bao quát phòng khiêu vũ rồi hướng mắt đến những cánh cửa lớn dẫn ra khu vườn bên ngoài. Ngay khi bắt đầu bước đi, cô biết mình đáng lẽ không nên hướng về nơi đó.

Nhưng với tất cả những cảm xúc đang dâng trào bên trong, cô không thể tìm ra lý do để quan tâm đến những việc không nên làm.

Mariana bước ra từ một nơi nào đó, đặt một bàn tay thanh tú đeo găng trên khuỷu tay Juliana. "Cậu ổn cả chứ?"

"Mình ổn." Cô không nhìn bạn. Không thể nào đối mặt với cô ấy.

"Họ thật kinh khủng."

"Họ cũng nói đúng."

Mariana định mở miệng nói gì đó nhưng Juliana tiếp tục bước đi, sự tập trung của cô đặt vào những cánh cửa Pháp rộng mở... sự cứu giúp mà chúng hứa hẹn. Nữ công tước trẻ nhanh chóng bắt kịp. "Họ không đúng."

"Không sao?" Juliana quay sang phải nhìn bạn, ghi nhận đôi mắt màu xanh mở to khiến cô ấy trở thành một hình mẫu hoàn hảo cho nét nữ tính Anh. "Dĩ nhiên họ nói đúng. Mình không phải là một trong số họ. Mình không bao giờ được như thế."

"Và tạ ơn Chúa vì điều đó," Mariana nói. "Đã có quá nhiều người giống họ ở quanh đây. Mình rất vui khi cuối cùng cũng gặp được một ai đó khác lạ trong cuộc sống."

Juliana dừng lại bên mép sàn khiêu vũ, quay người đối mặt với bạn. "Cảm ơn. Cảm ơn cậu." Mặc dù đó không phải là sự thật.

Mariana mỉm cười như thể tất cả đã ổn thỏa. "Cậu là người rất thú vị."

"Này, tại sao cậu không đi tìm người chồng điển trai của cậu và khiêu vũ với anh ta đi. Cậu sẽ không thích việc thiên hạ khua môi múa mép về tình trạng hôn nhân của cậu đâu."

"Cứ để họ làm thế."

Juliana cong môi gượng cười. "Hãy nói như một Công tước phu nhân chứ."

"Vị trí đó đi kèm với vài đặc quyền."

Juliana gượng cười. "Đi tìm anh ta đi."

Mariana nhăn mày lo lắng. "Cậu chắc là ổn cả chứ?"

"Mình ổn cả. Mình chỉ ra đó để hít thở chút không khí trong lành. Cậu biết mình không thể chịu được hơi nóng trong những căn phòng như thế này mà."

"Cẩn thận đấy," Mariana nói cùng lúc hướng ánh mắt lo lắng về phía những cánh cửa. "Đừng để bị lạc."

"Mình sẽ để lại một cái bánh kem nhỏ làm dấu vết, được chứ?"

"Nó không phải là ý kiến tồi đâu."

"Tạm biệt. Mari."

Sau đó Mariana rời đi, bộ váy màu xanh lung linh hầu như ngay lập tức bị đám đông nuốt chửng, như thể họ không thể chờ cô ấy cùng gia nhập.

Họ sẽ không tiếp đón Juliana theo cách đó. Cô tưởng tượng đến việc đám đông tống khứ mình đi, như thể một quả ô liu được phun ra từ cầu Ponte Vecchio [9].

[9. Ponte Vecchio (Cầu Cũ) là một cầu bắc qua sông Arno ở

Florence của Ý, được xây từ thời Trung cổ, nổi bật với các cửa hàng xây dọc theo cầu.]

Ngoại trừ, việc này không đơn giản như chuyện rơi khỏi một cây cầu.

Cũng không có gì an toàn.

Juliana dành vài phút để ngắm nhìn những người khiêu vũ, hàng tá cặp đôi đang xoay vần và đắm mình vào điệu nhảy làng quê với giai điệu nhanh. Cô không thể kháng cự lại việc so sánh bản thân với những người phụ nữ đang xoay nhanh trước mặt, tất cả đều trong những bộ váy màu lợt đáng yêu, với cơ thể hoàn hảo và tính cách lãnh đạm. Họ là kết quả của sự giáo dục hoàn hảo của người Anh - được nuôi dạy và chăm bẵm như những cây nho, để chắc chắn trái ra đúng mùa và tạo nên những loại rượu nhạt nhẽo, chẳng có gì đáng chê trách.

Cô chú ý đến cô gái hồi nãy đã rời khỏi phòng nghỉ và bước vào hàng dài những người khiêu vũ, nét ửng đỏ trên hai gò má khiến cô ta trông có sức sống hơn lúc ban đầu. Mối cô ta nhướn lên trên theo cách mà Juliana chỉ có thể cho rằng nó là một nụ cười được tập luyện trong thời gian dài - không quá rạng rỡ để mang vẻ hơi sốt sắng cũng không quá mờ nhạt để biểu lộ sự nhàm chán. Cô ta dường như là một trái nho tròn trĩnh, sẵn sàng chờ được hái. Sự chín mọng bổ sung cho mùa nho của nước Anh.

Trái nho đi đến phía cuối hàng, cô ta và bạn cùng nhảy đi với nhau.

Bạn cùng nhảy của cô ta là Công tước Leighton.

Cả hai đang lắc lư và xoay tròn thẳng về phía cô, phía dưới hàng dài những người tham dự cuộc vui. Chỉ có duy nhất một suy nghĩ trong đầu Juliana.

Họ không xứng đôi.

Không chỉ đơn thuần ở dáng vẻ mà tất cả mọi thứ của họ đều chẳng phù hợp ngoại trừ mái tóc quá vàng tương tự nhau. Cô ta trông đơn điệu - gương mặt quá tròn, màu mắt xanh quá nhạt, đôi môi không hơn gì một hình vòng cung màu hồng hoàn hảo - và anh ta... thôi được... anh ta là Leighton. Dáng người của họ khác biệt quá nhiều - anh cao hơn mét tám trong khi cô ta thật nhỏ bé mỏng manh, chỉ vừa chạm đến ngực anh.

Juliana đảo tròn mắt nhìn họ. Anh hầu như chắc chắn thích những người phụ nữ nhỏ bé như thế, và anh có thể di chuyển họ chỉ với cái búng tay.

Nhưng họ cũng không xứng trong những mặt khác. Trái nho thích khiêu vũ, nó thể hiện rõ ràng trong đôi mắt sáng lấp lánh khi cô ta bắt gặp ánh nhìn của những người phụ nữ khác trong hàng. Còn anh không mím cười khi khiêu vũ, dù thực tế anh rõ ràng biết những bước nhảy quay cuồng. Anh không thích thú. Dĩ nhiên, người đàn ông đó sẽ không thích thú với những điệu nhảy đồng quê. Anh ta cũng chẳng thích thú với bất cứ nơi nào.

Thật đáng ngạc nhiên khi anh sẵn lòng hạ mình thực hiện một hành động bình thường như là khiêu vũ thế này.

Khi cả hai tiến đến phía cuối cách Juliana chỉ một bước chân thì Leighton nhìn thấy cô. Ánh nhìn lướt nhanh qua, chỉ trong vài giây, nhưng khi cô bắt gặp đôi mắt màu nâu mật ong kia, nhận thức xoắn sâu bên trong. Đáng lẽ lúc này Juliana phải quen với cảm giác ấy, nhưng nó chưa bao giờ thất bại trong việc khiến cô kinh ngạc.

Cô luôn hy vọng anh sẽ không ảnh hưởng tới mình. Ngày nào đấy, những khoảnh khắc quá khứ lướt nhanh kia sẽ chỉ còn là - quá khứ.

Thay vào đó là lời nhắc nhở về việc cô không thuộc thế giới này.

Cô xoay người rời khỏi nơi khiêu vũ, hướng về phía những cánh cửa kính rộng mở và màn đêm tăm tối với sự cấp bách vừa tìm thấy. Không chút do dự, cô len lỏi đi đến ban công bằng đá phía bên ngoài. Ngay khi rời khỏi phòng, cô biết mình không nên làm thế. Cô biết rằng anh trai và toàn bộ người dân London sẽ lấy hành động này mà xét đoán cô. Những ban công là nơi tiếp tay cho tội lỗi nảy sinh.

Dĩ nhiên điều đó sẽ thật lố bịch. Một cách chắc chắn, sự tội tệ không thể đến trong khoảnh khắc vụng trộm nơi ban công. Những khu vườn mới là nơi cô phải tránh xa.

Tiết trời bên ngoài se se lạnh, không khí nhúc nhút và dễ chịu. Cô ngược nhìn bầu trời tháng Mười quang đãng, hướng mắt dõi theo những ngôi sao bên trên.

Ít nhất có thứ gì đó tương đồng.

"Cô đáng lẽ không nên ở ngoài này."

Cô không quay lại khi nghe thấy lời nói đó. Công tước đã tham gia cùng cô. Juliana hoàn toàn không thấy ngạc nhiên.

"Tại sao không chứ?"

"Bất cứ chuyện gì cũng đều có thể xảy ra với cô."

Cô nhún một bên vai. "Ở Ý, chúng tôi nói rằng những người phụ nữ có hàng tá mạng sống. Giống như những con con mèo của các ngài [10]."

[10. Ý muốn ám chỉ rằng ở Ý, phụ nữ dẻo dai đầy sức sống nên có thể vượt qua những khó khăn để sống còn.]

"Ở đây những con mèo chỉ có chín mạng [11]."

[11. Theo truyền thuyết của nhiều miền văn hóa, những con mèo được xem là có nhiều mạng sống. Ở nhiều quốc gia, người ta cho rằng nó có chín mạng nhưng ở các nước như Ý, Đức, Hy

Lập và những nơi nói tiếng Tây Ban Nha thì mèo có bảy mạng.]

Cô nghiêng đầu và mỉm cười qua vai. "Còn những người phụ nữ?"

"Ít hơn thế. Việc cô ở một mình ngoài này thật không khôn ngoan."

"Nó hoàn toàn khôn ngoan cho đến khi ngài đến."

"Đó là nguyên nhân tại sao cô..." Giọng nói nhỏ hơn rồi mất hẳn.

"Đó là nguyên nhân tôi luôn gặp rắc rối."

"Đúng thế."

"Vậy tại sao ngài ở đây, thưa Đức ngài, không phải ngài đang mạo hiểm thanh danh của mình bằng việc ở quá gần tôi đây sao?" Cô xoay người, thấy anh đang đứng cách đó vài thước Anh và thoáng cười. "Thôi được. Tôi không cho rằng ngài có thể bị hủy hoại từ một khoảng cách như thế. Ngài an toàn."

"Tôi đã hứa với anh trai của cô rằng tôi sẽ che chắn cho cô khỏi vụ bê bối."

Cô đã quá mệt mỏi với việc tất cả mọi người cho rằng cô vừa bước khỏi một vụ bê bối.

Cô nheo mắt nhìn anh. "Ngài không thấy sự mỉa mai trong đó sao? Có một khoảng thời gian, ngài là mối đe dọa lớn nhất đối với thanh danh của tôi. Hay ngài không nhớ điều đó?"

Những lời ấy thốt ra trước khi cô kịp ngăn chúng lại và trong bóng đêm, sắc mặt anh trở nên lạnh lùng. "Đây không phải lúc cũng chẳng phải nơi để thảo luận những vấn đề như thế."

"Chưa bao giờ là lúc thích hợp, phải thế không?"

Anh thay đổi chủ đề. "Cô thật may mắn khi tôi là người tìm thấy cô."

"May mắn? Điều này sao?" Juliana bắt gặp ánh mắt của anh, tìm kiếm sự ấm áp mà cô đã từng một lần trông thấy. Nhưng cô không thấy gì ngoài ánh mắt quý tộc mạnh mẽ, không dao động.

Làm thế nào mà giờ giờ đây anh lại trở nên quá khác biệt như thế.

Cô quay trở lại nhìn bầu trời, cơn tức giận bùng lên. "Tôi nghĩ tốt nhất ngài nên rời đi."

"Tôi thì nghĩ tốt nhất cô nên quay lại buổi khiêu vũ."

"Tại sao chứ? Ngài nghĩ rằng nếu tôi khiêu vũ, họ sẽ dang rộng vòng tay và chấp nhận tôi vào nhóm sao?"

"Tôi nghĩ họ sẽ không bao giờ chấp nhận cô nếu cô không cố gắng."

Cô quay đầu nhìn anh. "Ngài nghĩ tôi muốn họ chấp nhận mình."

Anh nhìn cô một lúc lâu. "Tôi nghĩ cô sẽ muốn chúng tôi chấp nhận cô."

Chúng tôi.

Cô so vai. "Tại sao tôi muốn làm thế? Các người là những kẻ cứng nhắc, chẳng sôi nổi, quan tâm nhiều đến khoảng cách phù hợp giữa bạn nhảy hơn là thế giới mà mấy người sống. Mấy người nghĩ những truyền thống, cách cư xử và quy tắc ngu ngốc làm cho cuộc sống của các người đáng khao khát. Không phải thế. Chúng biến các người thành những kẻ hợm hĩnh."

"Cô là một đứa trẻ không biết rõ mình đang chơi trò gì."

Những từ ngữ khiến người ta đau nhói. Nhưng cô sẽ không thể hiện cho anh biết điều đó.

Cô bước lại gần anh hơn, xem xét mức độ kiên quyết của

anh. Anh không di chuyển. "Ngài nghĩ tôi xem điều này như một trò chơi sao?"

"Tôi nghĩ việc cô xem xét nó theo mặt khác không thể xảy ra. Nhìn cô xem. Toàn bộ giới thượng lưu chỉ đứng cách đây vài bước chân và cô ở đây, ngay đường tơ kẽ tóc bị huỷ hoại." Những lời nói đanh thép, nét mạnh mẽ trên gương mặt anh mờ bóng và thật đẹp dưới ánh trăng.

"Tôi đã nói với ngài. Tôi không quan tâm họ nghĩ gì."

"Dĩ nhiên cô không quan tâm. Nếu có cô sẽ không ở lại đây. Cô ắt hẳn nên trở về Ý và không chạm mặt chúng tôi."

Sự tạm ngưng kéo dài.

Anh đã sai.

Cô không quan tâm họ nghĩ gì.

Cô quan tâm anh nghĩ gì cơ.

Và điều đó chỉ khiến cô thêm thất vọng.

Cô xoay người lại để nhìn ra khu vườn, nắm chặt lấy tay vịn ban công bản rộng bằng đá và tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô chạy vào bóng đêm.

Cô sẽ tìm ra thôi.

"Tôi tin là vết thương nơi hai bàn tay của cô đã lành lại."

Họ lại quay trở về việc cư xử lịch thiệp với nhau. Thản nhiên như thế.

"Vâng. Cảm ơn ngài." Cô hít một hơi thật sâu. "Còn ngài dường như thích việc khiêu vũ."

Anh xem lời tuyên bố đó như một nắm đấm. "Nó có thể vượt qua được."

Cô khẽ mỉm cười. "Đáng ca ngợi biết bao, thưa Đức ngài."

Cô tạm dừng. "Bạn nhảy của ngài dường như thích sự đồng hành của ngài đấy."

"Tiểu thư Penelope là một người khiêu vũ xuất sắc."

Trái nho đã có tên.

"Đúng thế, tôi đã may mắn được gặp cô ấy trong buổi tối hôm nay. Tôi có thể nói với ngài rằng cô ấy không xuất sắc lắm trong việc lựa chọn bạn."

"Tôi sẽ không để cô xúc phạm cô ấy."

"Ngài sẽ không để tôi làm thế sao? Làm thế nào ngài lại ở vào vị trí là người ra lệnh cho tôi cơ chứ?"

"Tôi hoàn toàn nghiêm túc. Tiểu thư Penelope sẽ trở thành cô dâu của tôi. Cô sẽ phải đối xử với cô ấy bằng sự kính trọng mà cô ấy đáng được nhận."

Anh sẽ kết hôn với một tạo vật bình thường.

Miệng cô há hốc kinh ngạc. "Ngài đã đính hôn sao?"

"Vẫn chưa. Nhưng đó chỉ là vấn đề thủ tục thôi."

Cô cho rằng việc anh kết hôn với một cô dâu người Anh hoàn hảo là điều hợp lý.

Ngoại trừ chuyện đó dường như quá sai lầm.

"Tôi phải thú nhận rằng mình chưa bao giờ nghe thấy bất cứ ai nói về cuộc hôn nhân của họ quá hững hờ đến thế."

Anh khoanh tay ngăn sự lạnh lẽo, chiếc áo khoác bằng len màu đen lịch thiệp kéo căng làm nổi bật bả vai rộng. "Có gì để nói chứ? Chúng tôi khá phù hợp với nhau."

Cô chớp mắt. "Khá phù hợp ư?"

Anh gật đầu. "Đúng thế."

"Nghe mới xúc động làm sao."

Anh không tức giận trước lời nói mỉa mai của cô. "Đó là vấn đề công việc. Một cuộc hôn nhân tốt đẹp của người Anh không có chỗ dành cho niềm đam mê."

Nó là một trò đùa. Ất hẳn thế.

"Làm thế nào ngài lại mong đợi một cuộc sống không có đam mê chứ?"

Anh khịt mũi và cô tự hỏi không biết anh có thể ngửi thấy mùi tự cao tự đại của mình hay không. "Cảm xúc được đánh giá cao."

Cô khẽ cười. "Thế đấy, đó có thể là điều mang phong cách Anh nhất mà tôi từng được nghe."

"Việc trở thành một người Anh là tồi tệ sao?"

Cô chậm rãi mỉm cười. "Đó là lời của ngài, không phải của tôi." Cô nói tiếp, biết rằng mình đang chọc tức anh. "Tôi cá chúng ta đều cần sự đam mê. Ngài có thể cần đến một liều lượng lớn đam mê trong mọi khía cạnh của cuộc sống."

Anh nhượng một bên mày. "Tôi cần nhận lời khuyên này từ cô sao?" Khi cô gật đầu, anh nói tiếp. "Vậy để tôi nói rõ ràng. Cô nghĩ cuộc sống của tôi đòi hỏi đam mê - thứ cảm xúc đã đẩy cô đi vào khu vườn tắm tối, vào những cỗ xe ngựa xa lạ, nơi bạn công và buộc cô mạo hiểm thanh danh của mình với tần suất đáng báo động kia sao."

Cô hếch cằm. "Đúng vậy."

"Điều đó có thể tác động đến cô, quý cô Fiori, nhưng tôi thì khác. Tôi có tước vị, có gia đình và thanh danh để bảo vệ. Đó là chưa đề cập đến thực tế là tôi hơn hẳn những khao khát thông thường... và cơ bản."

Sự kiêu ngạo tỏa ra từ anh có thể khiến người ta ghệt thở.

"Anh là một Công tước," sự mỉa mai ẩn trong giọng cô.

Anh phớt lờ. "Chính xác. Và cô là..."

"Kẻ có địa vị kém hơn."

Anh nhướn bên mày hoe vàng. "Đó là lời của cô, không phải của tôi."

Cô thở gấp như thể vừa bị đánh.

Anh xứng đáng bị hạ gục. Một thứ sẽ làm người đàn ông trở nên tốt hơn. Một thứ chỉ duy nhất một người phụ nữ có thể trao.

Một thứ cô khao khát muốn trao cho anh.

"Ngài... asino [12]." Môi anh mím lại thành một đường mỏng trước lời lăng mạ đó và cô giả vờ nhún gối xuống thấp. "Tôi xin lỗi, thưa Đức ngài, vì cách dùng tiếng bản xứ của mình." Cô ngược nhìn anh xuyên qua hàng mi đen. "Ngài vui lòng cho phép tôi được lặp lại nó bằng thứ tiếng Anh cao quý của ngài. Ngài là một con lừa."

[12. Asino (Tiếng Ý) Con lừa, kẻ điên loạn.]

Anh nói xuyên qua kẽ răng. "Đứng lên."

Cô làm thế, nén cơn giận khi anh với đến, những ngón tay ấn mạnh vào khuỷu tay, đưa cô trở lại phòng khiêu vũ. Anh nói tiếp, giọng nhỏ và giận dữ vang lên bên tai cô. "Cô nghĩ rằng niềm đam mê vĩ đại kia thể hiện bản thân cô tốt hơn chúng tôi, trong khi tất cả những gì nó thể hiện là sự ích kỷ của cô. Cô có một gia đình đang cố gắng tích góp sự chấp thuận của xã hội dành cho cô nhưng đối với cô, chẳng có thứ gì là vấn đề ngoại trừ sự phẫn khích của chính bản thân."

Cô ghét anh. "Điều đó không đúng. Tôi rất quan tâm đến họ. Tôi chưa bao giờ làm bất cứ điều gì để..." Cô ngừng lại. Tôi sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì gây nguy hại đến họ.

Những từ ngữ đó chính xác không phải là sự thật. Xét đến cùng, việc cô ở đây, nơi ban công tối tăm với anh, đã gây ra mối nguy hại rồi.

Anh dường như hiểu được những suy nghĩ của cô. "Sự liều lĩnh sẽ hủy hoại cô... và có thể là cả họ. Nếu quan tâm đến người nhà, cô sẽ nỗ lực xử sự như một quý cô và không một..."

Anh dừng lại trước khi lời lăng mạ đó được nói ra.

Dù thế nào đi nữa thì cô đã nghe thấy nó.

Sự bình tĩnh lắng sâu bên trong.

Cô muốn người đàn ông tuyệt vời, kiêu ngạo này quỳ gối trước mặt mình.

Nếu anh nghĩ rằng cô liều lĩnh, cô sẽ trở thành như thế.

Chậm rãi, cô kéo cánh tay mình khỏi nắm tay của anh. "Ngài nghĩ mình là người vượt hẳn sự đam mê sao? Ngài nghĩ thế giới hoàn hảo của ngài không cần bất cứ thứ gì khác ngoài những quy tắc cứng nhắc và kinh nghiệm vô cảm sao?"

Anh lùi lại một bước trước sự thách thức trong lời nói nhẹ nhàng của cô. "Tôi không nghĩ. Tôi biết điều đó."

Cô gật đầu một lần nữa. "Được, vậy thì chứng minh nó đi." Anh nhú mày nhưng không nói gì. "Hãy để tôi cho ngài thấy ngay cả một Công tước bằng giá cũng không thể sống mà thiếu sự nồng nhiệt."

Anh không di chuyển. "Không."

Cô cười và âm thanh quyến rũ đó thật xa lạ thậm chí đối với cô. "Ngài sợ ư?"

"Tôi không có hứng thú."

"Tôi nghi ngờ điều đó đấy."

"Cô thực sự không nghĩ đến danh tiếng của mình sao?"

"Nếu như ngài quan tâm đến thanh danh của mình, thưa Đức ngài, theo mọi nghĩa, hãy mang theo người giám sát."

"Và nếu như tôi chống lại được cuộc sống huyền ảo của cô?"

"Vậy thì ngài hãy kết hôn với trái nho và mọi chuyện đều tốt đẹp."

Anh chớp mắt. "Trái nho?"

"Tiểu thư Penelope ấy." Sự tạm dừng kéo dài. "Nhưng... nếu như ngài không thể kháng cự..." Cô bước lại gần, hơi ấm của anh là cảm dỗ trong bầu không khí thán Mươi mát mẻ này.

"Thì sao?" anh hỏi, giọng nhỏ và không rõ ràng.

Bây giờ cô đã nắm được anh. Cô sẽ khiến anh khuất phục.

Và cả thế giới hoàn hảo của anh theo cùng.

Cô mỉm cười. "Vậy thì thanh danh của ngài thực sự đang gặp nguy hiểm đấy."

Anh im lặng, chỉ có chuyển động cơ giết duy nhất ở cằm. Sau một lúc, cô nghĩ anh có thể bỏ cô ở lại, lời đe dọa lờn vờn trong không khí mát lạnh.

Và rồi anh nói.

"Tôi sẽ cho cô hai tuần." Cô không có thời gian để ăn mừng chiến thắng. "Nhưng cô sẽ phải tìm hiểu bài học này, quý cô Fiori."

Sự ngờ vực bùng lên. "Bài học nào?"

"Thanh danh luôn giành chiến thắng."

Chương 4.

Thả bộ hay phi nước kiệu đều được.

Những quý cô tao nhã không bao giờ cưỡi ngựa phi nước đại.

- Một luận thuyết trên chuyên đề
"Nét tinh tế của những quý cô"

Giờ thời thượng [14] đến sớm hơn...

[14. Là thời gian lý tưởng dành cho giới quý tộc cưỡi ngựa dạo quanh công viên Hyde Park, từ 8 giờ sáng đến trưa.]

- Trang báo về những vụ tai tiếng

Tháng Mười, 1823

Sáng hôm sau, Công tước Leighton thức dậy cùng ánh mặt trời.

Anh rửa mặt, mặc chiếc áo vải lanh bảnh bao cùng quần ống túm da hoẵng nhận mịn, đi bột cưỡi ngựa, thắt cà vạt và cho gọi chuẩn bị ngựa.

Chưa đến mười lăm phút, anh băng ngang sảnh chờ lớn, nhận đôi găng cưỡi ngựa và roi da từ vị quản gia chu đáo tên Broggs rồi rời khỏi nhà.

Hít thở không khí buổi sớm mát lạnh với hương thơm của mùa thu, Công tước trèo lên yên ngựa, như đã làm mỗi buổi sáng kể từ ngày nhận tước vị Công tước, cách đây mười lăm năm.

Ở thành phố hay miền quê, mưa hay nắng, lạnh hay nóng, lễ nghi không được bỏ qua.

Một tiếng sau bình minh, Hyde Park gần như vắng lặng - chỉ có vài người hứng thú với việc cưỡi ngựa mà không muốn bị bắt gặp, thậm chí có ít người hơn nữa hứng thú với việc rời khỏi nhà vào thời điểm sớm như thế này. Đó chính xác là lý do tại sao Leighton thích cưỡi ngựa lúc sáng sớm - sự yên tĩnh chỉ bị ngắt quãng bởi tiếng vó ngựa, bởi tiếng thở của ngựa hòa vào tiếng thở của chính anh khi họ chạy nước kiệu xuyên qua những con đường dài vắng vẻ mà chỉ vài giờ sau sẽ đầy ắp những con người vẫn còn ở thành phố, háo hức bàn tán về mấy chuyện phiếm mới nhất.

Giới thượng lưu sẽ trao đổi thông tin. Trong một ngày đẹp trời thì Hyde Park là nơi lý tưởng cho việc trao đổi như thế.

Chuyện gia đình anh trở thành đề tài bàn tán của ngày hôm đó sẽ chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Leighton áp người vào ngựa, điều khiển nó tiến về phía trước, nhanh hơn, giống như anh có thể thoát khỏi những câu

chuyện tầm phào.

Khi họ nghe tin về em gái anh, những câu chuyện ngồi lê đôi mách sẽ lan truyền và gia đình anh chỉ có chút ít hy vọng để bảo vệ tên tuổi cùng danh tiếng của mình. Công tước Leighton quay trở về mười một đời trước. Họ đã chiến đấu sát cánh bên William - Kẻ chinh phục. Và những người đã nắm giữ tước hiệu lẫn địa vị đáng tôn kính vượt trội trong xã hội đó đã được nuôi dạy với một quy tắc không thể bắt bẻ: Không để bất cứ điều gì bôi nhọ tên tuổi ấy.

Trong mười một thế hệ, quy tắc ấy không hề bị bãi bỏ.

Cho đến tận hôm nay.

Trong vài tháng qua, Leighton đã làm tất cả mọi thứ có thể để đảm bảo cho danh tiếng của mình không bị bôi nhọ. Anh đã cắt đứt quan hệ với tình nhân, lao đầu vào làm việc trong Nghị viện và tham dự rất nhiều buổi lễ được tổ chức bởi những người nắm giữ thế lực trong việc nhận thức danh tiếng của giới thượng lưu. Anh khiêu vũ. Uống trà. Xuất hiện tại câu lạc bộ Almack [15]. Ghé thăm hầu hết những gia đình đáng kính trọng trong giới quý tộc.

[15. Một câu lạc bộ xã hội ở London, hoạt động từ năm 1765 đến 1871 và là nơi đầu tiên chấp nhận sự hiện diện của nam giới và nữ giới. Nơi tụ tập của giới thượng lưu Anh.]

Anh đã cho lan truyền một tin đồn hợp lý và có thể chấp nhận được rằng em gái anh hiện ở miền quê, trong mùa hè này. Rồi mùa thu. Và sớm thôi, trong cả mùa đông.

Nhưng nó không đủ. Không có gì là đủ.

Anh đau nhói nhận ra mình chưa bao giờ có thể hoàn toàn bảo vệ gia đình tránh khỏi trường hợp hiển nhiên. Và nhận biết đó đe dọa đến sự yên bình của anh.

Chỉ còn lại một giải pháp duy nhất.

Một người vợ chuẩn mực, không có gì đáng chê trách. Một người sẽ được giới thượng lưu yêu mến trong tương lai.

Anh đã lên kế hoạch gặp cha của tiểu thư Penelope vào ngày hôm đó. Hầu tước Needham đồng thời là Hầu tước Dolby đã đến gặp Leighton vào tối hôm trước và đề nghị họ gặp mặt "để thảo luận về tương lai". Leighton không có lý do để chờ, càng nhanh có được lời đồng ý của Hầu tước cho rằng đó là một cuộc hôn nhân phù hợp, anh sẽ càng nhanh có sự chuẩn bị để đối mặt với miệng lưỡi thiên hạ bàn tán vào bất cứ thời điểm nào.

Nụ cười nửa miệng hiện trên môi. Buổi gặp mặt chỉ đơn thuần là hình thức. Ngài Hầu tước rõ ràng đã đưa ra lời đề nghị của bản thân với Leighton.

Đó ắt hẳn không phải là lời đề nghị đầu tiên anh nhận được trong buổi tối hôm đó.

Và cũng chẳng phải là điều tồi tệ nhất.

Anh ngồi thẳng trên yên, gò cương ngựa, nắm quyền điều khiển lần nữa. Một ảo ảnh lóe sáng lên, Juliana đối mặt với anh như một chiến binh nơi ban công của Dinh thự Weston - ném sự thách thức về phía anh như thể nó không khác gì một trò chơi. Hãy để tôi cho ngài thấy rằng ngay cả một Công tước bằng giá cũng không thể sống mà thiếu sự nồng nhiệt.

Những lời nói đó được thốt ra bằng tông giọng Ý du dương vang vọng xung quanh, như thể cô ở đây, thì thào vào tai anh lần nữa. Hơi nóng lan tỏa.

Anh nhắm mắt cưỡng lại suy nghĩ đó, giật cương ngựa lần nữa, như thể làn gió buốt phá vào hai gò má sẽ đánh bại những từ ngữ kia và cả ảnh hưởng của chúng lên anh.

Cô đã trêu chọc anh. Và anh đã quá tức giận với sự ngạo

man trong tông giọng của cô - sự chắc chắn trong mỗi giáo lý chống lại lối sống mà anh đã tạo dựng thật buồn cười - trong khoảnh khắc đó, anh không muốn làm gì ngoài việc chứng minh cô sai lầm. Anh đã muốn chứng tỏ khẳng định của cô về thế giới của anh không chứa đựng thứ gì đáng giá và nó thật lỗi bịch, y chang lời thách thức ngớ ngẩn của cô.

Vì thế anh đã cho cô thời hạn hai tuần.

Đó không phải là khoảng thời gian tùy tiện. Anh sẽ cho cô hai tuần để làm hết sức và khi thời gian đó kết thúc, anh sẽ cho cô thấy rằng thanh danh thống trị thời buổi hiện nay. Anh sẽ gửi thông báo về lễ cưới sắp tới của mình đến tòa soạn báo Times và Juliana sẽ biết rằng đam mê là một con đường mòn lồi cuốn nhưng cuối cùng không đi tới đâu cả.

Nếu anh không chấp nhận thách thức nực cười của cô, không nghi ngờ gì, cô sẽ tìm một người khác để thực hiện những kế hoạch của mình - một ai đó không mắc nợ Ralston và chẳng mấy hứng thú giữ cô khỏi việc bị hủy hoại.

Anh thực sự đã ban cho cô đặc ân.

Để cô thực hiện thách thức của mình.

Làm ơn.

Từ ngữ nguy hiểm ấy lóe lên và đi kèm theo đó là hình ảnh Juliana như một người phụ nữ quyến rũ. Chân tay dài trần trụi của cô quấn trong tấm trải giường vải lanh của anh, mái tóc cô trải ra như lớp sa tanh trên gối, đôi mắt mang màu xanh của ngọc Ceylon chạm đến anh, hứa hẹn cả vũ trụ khi bờ môi đầy đặn của cô cong lên và thì thầm tên anh.

Trong một lúc, anh để bản thân lạc trong tưởng tượng đó - tất cả mọi thứ sẽ xảy ra - anh hình dung nó sẽ như thế nào khi anh khế đặt cô xuống, nằm bên cơ thể thon dài căng tràn nhựa sống của cô và vùi bản thân vào mái tóc, vào làn da, vào nơi sâu

kín nóng bóng chào đón của cô và từ bỏ chính mình trước đam mê mà cô nắm giữ.

Nó sẽ là thiên đường.

Anh muốn cô ngay từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy, trẻ trung tươi tắn và rất khác biệt so với những con búp bê sứ được những bà mẹ sắc mùi tuyệt vọng đưa đến diễu hành trước mặt anh.

Và trong một chốc thoáng qua, anh đã nghĩ rằng mình có thể có được cô. Anh đã nghĩ cô là viên đá quý ngoại quốc mang vẻ đẹp kỳ lạ, chính xác là người phù hợp để làm vợ của Công tước Leighton.

Cho đến khi anh nhận ra cô thật sự là ai và thực tế cô hoàn toàn không mang dòng dõi huyết thống cần thiết để làm Nữ công tước của anh.

Thậm chí sau đó, anh vẫn xem xét đến việc biến cô thành của mình. Nhưng anh nghĩ rằng Ralston sẽ không để em gái của hắn trở thành tình nhân của bất cứ gã Công tước nào, chứ đừng nói đến gã Công tước mà hắn căm ghét.

Những suy nghĩ bị ngắt quãng - một cách thần thánh - bởi tiếng vó ngựa ầm ầm như sấm. Leighton ngả người ra sau yên ngựa, giảm tốc độ và nhìn ngang qua bãi cỏ thì chợt thấy một con ngựa cùng chủ nhân của nó phi nước đại, cả hai đang tiến về phía anh với tốc lực táo bạo, thậm chí là đối với một tay cưỡi đầy kỹ năng. Anh dừng lại, bị ấn tượng bởi chuyển động nhịp nhàng giữa người và ngựa. Đôi mắt của anh dõi theo cặp chân dài duyên dáng và những bắp cơ chuyển động bên dưới chiếc quần đen, sau đó trở lại với hình dáng của người cưỡi, đang cúi người xuống thấp, thì thầm lời động viên vào tai nó.

Simon nhìn vào ánh mắt người đó để gạt đầu tán thưởng, một người cưỡi ngựa thành thạo đầy chức. Và anh cứng đờ người.

Đôi mắt mà anh nhìn thấy mang màu xanh rực rỡ, sáng lấp lánh ẩn chứa sự pha trộn giữa thách thức và thỏa mãn.

Chắc chắn anh đã tự gọi lên hình ảnh của cô.

Bởi vì việc Juliana Fiori có mặt ở đây, tại Hyde Park, lúc bình minh, trong quần áo đàn ông, cưỡi ngựa với tốc độ kinh hoàng như thể đang ở trường đua Ascot [16], là điều hoàn toàn không thể xảy ra.

[16. Một trường đua nổi tiếng ở Anh, nằm tại thị trấn nhỏ của Ascot.]

Không hề suy nghĩ, anh dừng ngựa, không thể làm bất cứ việc gì ngoài nhìn cô lao về phía mình, anh không nhận thức cũng không hứng thú với việc khó tin cùng cơn thịnh nộ đang dấy lên bên trong, những cảm xúc đang tấn công một cách mạnh mẽ, cuộc chiến đáng lo ngại để giành lấy vị trí chính yếu trong tâm trí của bản thân.

Cô đuổi kịp anh, dừng lại quá nhanh khiến anh lập tức hiểu rằng đây không phải là lần đầu tiên cô cưỡi ngựa quá nhanh hay quá giỏi như thế này. Không nói lời nào, anh chỉ nhìn cô cưỡi một bên găng tay và vuốt ve cái cổ dài của con ngựa, thì thầm những lời lẽ động viên với nó bằng chất giọng Ý nhẹ nhàng. Cô uốn cong những ngón tay chạm vào lớp da bên dưới lông con ngựa, gãi gãi tán thưởng nó.

Chỉ sau đó, khi con ngựa đã được khen thưởng một cách thích hợp, cô mới xoay người sang nhìn anh, như thể đây là một cuộc gặp hoàn toàn bình thường, hoàn toàn thích đáng. "Chào Đức ngài. Buổi sáng tốt lành."

"Cô điên hay sao thế?" Những từ ngữ đó thật gay gắt và khó nghe, chúng thật xa lạ với tai anh.

"Tôi đã quyết định nếu như cả London... và cả ngài... quá tin

vào nhân cách đáng nghi ngờ của tôi thì chẳng có lý do gì để lo lắng quá nhiều về nó, không phải thế sao?" Cô vẫy tay như thể đang thảo luận khả năng có thể bị dính mưa. "Lucrezia không được chạy như thế này kể từ khi chúng tôi đến đây. Và cô nàng yêu thích được làm thế... phải không cưng?" Cô cúi đầu thấp người lần nữa, thì thầm với con ngựa, nó đang rất hài lòng vì những lời yêu thương của cô chủ và khịt mũi thích thú vì được khen ngợi.

Anh không thể trách con vật kia.

Anh xua tan suy nghĩ đó. "Cô đang làm gì ở đây? Cô không hề có bất cứ ý niệm nào về những gì có thể xảy ra nếu bị bắt gặp hay sao? Cô đang mặc cái gì đây? Cô sẽ có được điều gì để..."

"Ngài muốn tôi trả lời câu hỏi nào trước tiên?"

"Đừng thử thách tôi."

Cô không hề bị hăm dọa. "Tôi đã nói với ngài rồi. Chúng tôi ra ngoài dạo chơi. Ngài cũng như tôi biết rõ là vào giờ này, chúng ta ít bị bắt gặp. Mặt trời chỉ vừa tỉnh giấc. Còn về chuyện tôi ăn mặc như thế nào... ngài không nghĩ việc tôi mặc đồ như một quý ông sẽ tốt hơn sao? Theo cách nào đó, nếu có ai nhìn thấy, họ sẽ chẳng suy nghĩ gì. Điều ấy hay hơn chuyện họ sẽ nghĩ xem tôi có thói quen ra ngoài cưỡi ngựa hay không. Và việc cưỡi ngựa với hai chân về một bên sẽ kém thú vị hơn, tôi chắc chắn ngài có thể hình dung ra."

Cô trượt bàn tay trần dọc theo chiều dài bắp đùi của mình, nhấn mạnh quần áo mình đang mặc và anh không thể ngừng dõi theo chuyển động đó, đánh giá đường cong nơi chân của cô khép sát vào hông ngựa. Hình ảnh đó thật lôi cuốn.

"Ngài không thể sao, Đức ngài?"

Anh ngừng quan sát để nhìn vào mắt cô, nhận ra sự thích thú tự mãn trong đấy. Anh không thích điều đó. "Không thể gì

cơ?"

"Ngài không thể hình dung ra việc cưỡi ngựa với hai chân về một bên sẽ kém thú vị hơn sao? Ngài quá đúng đắn. Quá... truyền thống rồi."

Lỗi nói chuyện quen thuộc khiến người ta phát cáu lóe lên và đi kèm theo đó là sự đúng mực. Anh tốn một lúc ngó xung quanh, kiểm tra bãi cỏ trống rộng lớn xem có ai khác hay không. Nó vắng vẻ. Tạ ơn Chúa. "Cô sẽ có được gì để phải mạo hiểm như thế?"

Cô mỉm cười một cách chậm rãi, với niềm hân hoan của một con mèo khi lần đầu tiên nhúng ria vào tô kem. "Bởi vì nó cho tôi cảm giác tuyệt vời. Còn thứ khác hay sao?"

Những từ ngữ đó như làn gió thoảng qua, nhẹ nhàng gợi cảm và thật sự tự tin.

Và hoàn toàn không ngờ đến.

"Cô đáng lẽ không nên nói những điều như thế."

Hai hàng lông mày của cô nhíu lại. "Tại sao không?"

"Nó không thích hợp." Anh biết lời nói đó thật ngu xuẩn, thậm chí là do chính anh nói ra.

Cô thở dài nhẩn nại. "Chúng ta phần nào vượt qua điều đó, không phải vậy sao?" Khi anh không đáp lời, cô nhấn mạnh thêm. "Bây giờ thì coi nào, thưa Đức ngài, vào thời điểm bầu trời vẫn còn mờ tối, ngài ngồi trên lưng ngựa có mặt tại nơi đây không phải bởi vì ngài đơn thuần thấy việc cưỡi ngựa là thích hợp. Ngài ở đây vì ngài đồng ý rằng nó mang lại cảm giác thật tuyệt vời." Anh mím chặt môi và tiếng cười khẽ lấu lỉnh của cô khiến cơn run rẩy nhận thức xuyên qua anh. Cô đeo găng tay và anh dõi theo những chuyển động kia - sừng sờ bởi cái cách lớp da thuộc đó vừa khít với những ngón tay của cô. "Ngài có thể phủ nhận nhưng

tôi đã nhìn thấy nó.”

Anh không thể cưỡng lại việc hỏi cô. “Nhìn thấy điều gì?”

“Sự ganh tị.” Cô chỉ ngón tay thon dài vào anh với điệu bộ mà anh đáng lẽ nên xem đó là hành vi xác xược. “Trước khi ngài biết việc tôi ở trên lưng ngựa... ngài đã muốn được như tôi. Ngài muốn để con ngựa của mình chạy hết tốc lực và cười đi... với sự đam mê.” Giật nhẹ dây cương, cô hướng ngựa về phía bãi cỏ rộng lớn, trống trải và chờ đợi.

Anh chăm chú quan sát, không thể rời mắt khỏi cô, rời mắt khỏi cách cô thật sự tỏa sáng, đầy sinh lực và sức mạnh.

Anh biết điều gì sắp xảy ra.

Anh đã sẵn sàng đối mặt với nó.

“Tôi sẽ cùng ngài đưa đến Serpentine.” Lời nói đó như điệu nhạc du dương êm dịu của người Ý, lắng đọng lại phía sau khi cô đã di chuyển. Trong vài giây, cô phi nước đại.

Không hề suy nghĩ, anh đuổi theo cô.

Ngựa của anh nhanh hơn, khỏe hơn nhưng Simon giữ cho nó chạy trong tầm kiểm soát, ngắm nhìn Juliana. Cô cưỡi ngựa thành thạo, di chuyển cùng với ngựa, cúi rạp người tì vào cổ nó. Anh không thể nghe nhưng biết cô đang nói chuyện cùng con vật đó, trao cho nó những lời động viên khen ngợi nhẹ nhàng... dành tặng nó sự tự do để nó chạy nhanh như mong muốn.

Từ vị trí của anh, đôi mắt Simon dõi theo sống lưng thẳng và dài của Juliana, đường cong đầy đặn của mông, cách hai bắp đùi của cô ghì chặt rồi lại dang ra, cho con ngựa bên dưới những mệnh lệnh thầm lặng khó chống lại.

Khao khát giáng mạnh vào anh.

Anh hầu như ngay lập tức chối bỏ nó.

Không phải cô mà là tình cảnh này.

Rồi cô ngó lại phía sau, đôi mắt xanh sáng lấp lánh khi cô xác định anh đã đuổi theo mình. Xác nhận rằng anh ở phía sau. Cô cười vui vẻ, âm thanh hòa vào làn gió lạnh buốt và ánh mặt trời sớm mai, quần quanh lấy anh khi cô đưa sự chú ý trở lại với trường đua.

Anh nới lỏng hết dây cương, bỏ đi việc kiểm soát ngựa.

Anh vượt qua cô trong vài giây, bắt đầu ôm lấy cua rộng men theo khu vực nhiều cây cối của công viên, băng qua bãi cỏ để đến khúc quanh của hồ Serpentine. Anh miệt mài trong chuyển động đó - đắm mình vào cách mà thế giới nghiêng đi và trượt dần ra xa, không để lại thứ gì khác ngoài người và ngựa.

Cô đã đúng.

Cảm giác thật tuyệt vời.

Anh ngoái cổ lại nhìn, không thể ngăn bản thân tìm kiếm bóng dáng cô ở cách đó một quãng và ngẩng nhìn cô rời đi, hướng ngựa ra khỏi con đường mà anh đã chọn, khi cô biến mất vào bụi cây rậm rạp phía bên kia, tốc độ hầu như không chậm lại.

Cô hướng đến nơi chết tiệt nào thế?

Anh kéo mạnh dây cương, hai chân trước của ngựa nhấc lên gần như giữa không trung hướng theo mệnh lệnh đó. Và sau đó anh đuổi theo cô, lao vào rừng cây sau cô vài giây.

Ánh mặt trời vẫn chưa chiếu rọi đến nơi đây nhưng việc thiếu ánh sáng không ngăn Simon phi nhanh xuống lối đi mờ tối mà từ bãi cỏ khó nhận ra. Cảm xúc dâng lên trong cổ họng, một phần tức giận, một phần sợ hãi, con đường quanh co uốn khúc, hình ảnh thoáng ẩn thoáng hiện phía trước của Juliana như đang trôi tức anh.

Anh theo đến chỗ ngoặt đột ngột đặc biệt và dừng lại nơi

đầu con đường dài thẳng tắp mờ tối, nơi cô đang thúc ngựa tiến về phía thân cây khổng lồ bị đốn ngã chắn ngang lối đi.

Anh rõ ràng rất sợ hãi khi nhìn ra mục đích của cô. Cô sẽ nhảy qua nó.

Anh quát lớn gọi tên cô nhưng cô không giảm tốc độ cũng không quay đầu lại.

Dĩ nhiên cô không làm thế.

Tim anh ngừng đập khi người và ngựa bay lên với động tác hoàn hảo, vượt qua chướng ngại vật cách một đoạn ngắn. Cả hai đáp xuống vòng quanh một góc ở xa phía bên kia thân cây, và Simon đã chửi thề, mạnh mẽ và tức giận, anh tựa người vào ngựa mong mỏi đuổi theo cô.

Ai đó cần phải chịu trách nhiệm kiểm soát cô gái này.

Anh vượt qua thân cây không chút trở ngại, tự hỏi cô sẽ giữ cuộc rượt đuổi này trong bao lâu, mỗi bước chân của con ngựa bên dưới khiến anh càng thêm tức giận.

Vòng quanh chỗ rẽ, anh kéo mạnh dây cương.

Ngay giữa con đường, con ngựa của Juliana đứng đó trầm tĩnh tự chủ.

Và không hề có người cưỡi ở cùng.

Anh nhảy xuống trước khi ngựa dừng hẳn, gọi tên cô một lần trong không gian sớm mai yên tĩnh trước khi nhìn thấy cô đang tựa người vào thân cây nằm bên đường, hai tay đặt lên đầu gối khi hít thở, gò má ửng hồng vì gắng sức và trời lạnh, hai mắt sáng ngời với sự thích thú và thứ gì đó anh không có đủ kiên nhẫn để xác định.

Anh lao về phía cô. "Người phụ nữ liều lĩnh này," anh quát lớn. "Cô có thể đã tự giết bản thân đấy!"

Không ngần ngại đối mặt với cơn tức giận của anh, cô mỉm cười. "Vô lý. Lucrezia đã từng nhảy qua những chướng ngại vật cao hơn và nguy hiểm hơn thế."

Anh dừng lại cách cô chỉ một đoạn ngắn, bàn tay siết chặt lại. "Tôi không quan tâm xem cô có sở hữu con chiến mã của ác quỷ hay không. Cô đang khiến mình bị thương đấy."

Cô không khoanh tay mà dang rộng chúng ra. "Nhưng tôi vẫn bình an vô sự đấy thôi."

Những từ ngữ đó không khiến anh dịu đi. Thay vào đấy, chúng làm anh thêm bức tức. "Tôi có thể thấy điều đó."

Một bên miệng cô nhếch lên, có thể sẽ khiến nhiều người thấy yêu mến. Nhưng anh lại thấy khó chịu. "Tình trạng của tôi hơn cả mức an toàn. Tôi thật sự hồ hởi. Tôi chưa nói ngài nghe việc chúng ta có đến mười hai mạng sống sao?"

"Cô không thể sống sót qua mười hai vụ bê bối, tuy nhiên cô vẫn tiếp tục làm theo cách của mình. Bất cứ ai đều có thể nhận ra cô." Anh có thể nghe thấy sự cáu kỉnh trong giọng nói của mình. Điều đó khiến anh ghét bản thân.

Cô cười, thanh âm vui tươi vang lên trong lùm cây mờ tối. "Nó mất hai phút."

"Nếu như tôi không đuổi theo cô, cô có thể đã bị những tên cướp tấn công."

"Vào thời điểm sớm như thế này sao?"

"Đối với chúng, có thể lúc này không phải là sớm."

Cô từ từ lắc đầu, tiến một bước về phía anh. "Nhưng ngài đã theo tôi."

"Nhưng cô không biết tôi sẽ làm thế." Anh không biết vì sao điều đó lại là vấn đề quan trọng. Nhưng đúng là vậy.

Cô bước gần hơn, một cách thận trọng, như thể anh là một con thú hoang dã.

Anh cảm thấy mình như một con thú. Ngoài tầm kiểm soát.

Simon hít một hơi thật sâu và mũi anh tràn ngập mùi hương của cô.

“Dĩ nhiên ngài sẽ đuổi theo tôi.”

“Tại sao cô nghĩ thế?”

Cô tao nhã nhún một bên vai. “Bởi vì ngài muốn vậy.”

Cô ở đủ gần và những ngón tay của anh gấp lại xuôi theo thân, chúng nhúc nhối muốn chạm đến cô, kéo cô về phía anh và chứng minh cô đúng. “Cô sai rồi. Tôi theo cô chỉ để tránh cho cô khỏi vướng thêm rắc rối.” Cô đang ngược nhìn anh với ánh mắt rạn rở và đôi môi đầy đặn uốn cong thành một nụ cười mỉm hứa hẹn những bí mật bất tận. “Tôi theo cô bởi vì tính khí bốc đồng của cô là mối nguy hại cho bản thân cô cũng như những người khác.”

“Ngài chắc chứ?”

Toàn bộ cuộc đối thoại này đang vượt ngoài tầm kiểm soát của anh. “Dĩ nhiên.” Anh nói, kiểm cố chứng minh. “Tôi không có thời gian cho những trò chơi nhỏ của cô, quý cô Fiori. Hôm nay tôi có hẹn với cha của tiểu thư Penelope.”

Ánh mắt của cô tránh anh trong khoảnh khắc ngăn ngại trước khi quay lại. “Vậy thì ngài tốt nhất nên rời đi. Ngài sẽ không muốn bỏ lỡ một cuộc hẹn quan trọng như thế đâu.”

Anh đọc được sự thách thức trong đôi mắt của cô.

Rời đi.

Anh muốn điều đó.

Anh sẽ làm thế.

Một lọn tóc đen dài rút ra khỏi mũ cô và theo bản năng, anh với đến nó. Anh đáng lẽ nên gạt nó khỏi mặt cô - đáng lẽ ngay từ đầu không nên chạm vào nó - nhưng một khi đã cầm lấy, anh không thể ngăn bản thân khỏi việc quần nó một lần, rồi hai lần, quanh nắm tay, ngắm nhìn nó nằm trên găng tay cưỡi ngựa bằng da mềm, ước gì có thể cảm nhận sự mượt mà của nó trên làn da của mình.

Hơi thở của cô trở nên nhanh và ánh mắt anh rơi xuống chỗ ngực cô đang phập phồng bên dưới lớp áo khoác. Trang phục nam giới này đáng lẽ phải khơi lại cơn thịnh nộ nhưng thay vào đó nó mang sự khao khát mạnh mẽ xuyên qua người anh. Một vài cái nút giữ cô khỏi anh - những cái nút có thể dễ dàng được giải quyết nhanh gọn, chỉ còn lại đó chiếc áo sơ mi bằng vải lanh, thứ có thể kéo ra khỏi chiếc quần ống túm tạo điều kiện để anh tiến đến làn da nữ tính mềm mại bên trong.

Anh quay lại nhìn vào mắt cô và đó là khi anh thấy nó. Nét thách thức cùng sự hài lòng tự mãn đã rời đi, thay vào đó là điều gì đấy nguyên thủy và mạnh mẽ, có thể nhận ra ngay lập tức.

Sự khao khát.

Đột nhiên anh thấy mình có thể lấy lại sự kiểm soát thời khắc này như thế nào. Cũng như lấy lại sự kiểm soát chính bản thân.

"Tôi nghĩ cô muốn tôi đuổi theo cô."

"Tôi..." Cô ghen giọng và dừng lại. Anh cảm thấy niềm vui chiến thắng đầy phấn khích của chàng thợ săn đã phát hiện ra con mồi đầu tiên của mình. "Tôi không quan tâm."

"Nói dối." Từ ấy như tiếng thì thầm, nhỏ và trầm trong không gian buổi sớm âm u. Anh kéo mạnh lọn tóc, giật cô về phía mình, cho đến khi họ chỉ cách nhau vài inch.

Miệng cô mở ra để nhanh chóng hít thở, hành động đó thu hút sự chú ý của anh.

Và khi nhìn thấy đôi môi căng mọng vừa tách ra nài xin, anh không thể kháng cự. Anh thậm chí không thử chống lại.

Cô có vị như khí trời mùa xuân.

Ý nghĩ đó dâng trào khắp người khi anh đặt môi mình lên môi cô, nhấc hai tay khum lấy gò má cô, nghiêng người cô về phía mình, tạo điều kiện để anh đến gần cô hơn. Anh có thể thề rằng cô đã thở hổn hển gọi tên anh... âm thanh nhẹ nhàng, nghe thấy cả tiếng thở và vô cùng say sưa. Anh kéo cô, ấn cô vào cơ thể mình. Cô tự nguyện đến, di chuyển áp vào anh như thể biết anh muốn gì trước khi anh thực hiện nó.

Và có thể đúng vậy.

Anh rê lưỡi dọc theo bờ môi dưới đầy đặn của cô và khi cô thở hổn hển vì xúc động, anh không thể chờ mà chiếm lấy miệng cô lần nữa, vuốt ve thật sâu và chỉ nghĩ đến mình cô. Rồi cô hôn đáp trả, phối hợp với những chuyển động của anh và Simon lạc vào cảm giác cô mang lại - hai tay cô đang di chuyển với sự chậm rãi giầy vò dọc theo hai cánh tay anh cho đến khi chúng cuối cùng, cuối cùng với đến cổ anh. Những ngón tay của cô len lỏi vào tóc anh, sự mềm mại của môi anh và âm thanh nhỏ thu hút khiến người ta phát điên lên mà cô tạo ra nơi cổ họng khi anh đòi hỏi cô.

Và đó là một sự đòi hỏi - nguyên thủy và đầy tội lỗi.

Cô áp sát vào anh, ngực ấn vào ngực anh và khoái lạc bùng lên. Anh hôn sâu, chạy hai bàn tay xuống lưng cô để kéo cô tỳ vào nơi mình muốn cô nhất. Chiếc quần ống túm đã tạo điều kiện cho cô thoải mái di chuyển mà không chiếc váy nào có thể làm được và anh dùng gan bàn tay sờ bóp đùi thon dài đáng yêu, kéo mạnh chân cô lên đến khi cô ôm lấy chiều dài đập rộn ràng của

anh tại nơi sâu thẳm ấm áp của cô.

Anh chấm dứt nụ hôn với tiếng rên rỉ nho nhỏ khi cô đứng đưa tựa vào anh theo một giai điệu như thiêu đốt. "Cô là một phù thủy." Trong khoảnh khắc đó, anh là một chàng trai ngây thơ đang đuổi theo cô gái đầu tiên của mình, khao khát và phần khích cùng điều gì đó hơn cả những xung đột làm xáo động cảm xúc căn bản sâu thẳm bên trong.

Anh muốn cô nằm trần trụi ngay tại nơi đây, trên con đường dơ bẩn ở trung tâm Hyde Park và không quan tâm việc ai đó có thể nhìn thấy họ.

Anh cắn lấy thùy tai mềm mại của cô, nhay da thịt nơi đó cho đến khi cô gọi to và rõ ràng tên anh. "Simon!"

Âm thanh ngắt quãng bình minh yên tĩnh đó đã mang anh trở lại với hiện thực. Anh kéo người ra, thả chân cô xuống như thể nó thiêu đốt mình. Anh lùi lại, hít thở một cách nặng nhọc, ngăm nhìn sự bối rối đuôi khao khát khỏi sắc mặt cô.

Cô lão đảo ngay khi anh rời đi, không có khả năng giữ thăng bằng cho bản thân. Anh với tay bắt lấy, giúp cô đứng vững lại.

Vào khoảnh khắc đứng vững, cô kéo cánh tay mình ra khỏi tay anh và lùi một bước dài ra sau. Cô chớp mắt, cảm xúc ngội lạnh và anh muốn hôn cô lần nữa để mang khao khát đẩy quay trở lại.

Xoay người rời khỏi trước khi anh có thể hành động theo khao khát, cô hướng tới con ngựa vằn đứng chính giữa con đường. Anh ngăm nhìn, bất động, khi cô dễ dàng đu người ngồi lên yên ngựa. Từ trên cao, cô nhìn xuống anh với dáng vẻ tao nhã của một nữ hoàng.

Anh phải xin lỗi.

Anh đã vô lấy cô ngay giữa Hyde Park. Nếu ai đó bắt gặp

họ...

Cô dừng suy nghĩ đó bằng cách thốt lên. “Dường như ngài không quá miễn nhiễm với sự đam mê như ngài nghĩ, thưa Đức ngài.”

Và với cú phất tay nhẹ, cô rời đi như một phát súng, con ngựa phi mạnh mẽ trên con đường mà họ đã đến.

Anh ngẩng nhìn cô biến mất, lắng nghe sự ngắt quãng trong những tiếng vó ngựa khi cô vượt qua thân cây bị đốn ngã kia một lần nữa...

Anh hy vọng rằng sự thinh lặng thoáng qua này sẽ làm át đi tiếng vang dội tước hiệu của anh trên môi cô.

Chương 5.

Không một ai biết nơi những tên vô lại có thể ẩn nấp.

Những quý cô tao nhã không được một mình rời khỏi nhà.

- Một luận thuyết trên chuyên đề

“Nét tinh tế của những quý cô”

Đáng chú ý là, không phải những quyết định đó có thể để lại một khẩu súng vẫn còn tỏa khói sao?

- Trang báo về những vụ tai tiếng

Tháng Mười, 1823

Hầu tước Needham và Dolby cẩn thận nhắm ngay con gà gô đỏ và kéo cò khẩu súng săn. Tiếng nổ vang lớn và dữ dội trong không gian lúc về chiều.

“Khốn kiếp. Bắn trượt rồi.”

Simon kiểm chế không chỉ ra rằng ngài Hầu tước đã nhắm trượt năm con kể từ lúc họ ra ngoài này trò chuyện “như những người đàn ông”.

Ngài quý tộc béo tốt đây nhắm bắn và nổ súng thêm lần nữa, tiếng vang làm cơn tức giận run rẩy chạy xuyên qua người Simon. Chẳng có ai đi săn vào buổi chiều cả. Chắc chắn không có ai bắn tệ thế này sẽ hứng thú đi săn vào lúc trời chiều.

“Tức chết đi được!”

Lại một phát trượt nữa. Simon đã bắt đầu thấy sợ cho hạnh phúc của mình. Nếu như lão già này muốn khủng bố khu vườn thuộc mảnh đất rộng lớn nằm trên bờ sông Thames của anh, Simon không ngăn cản ông ta, nhưng anh không thể không thấy tiếc nuối cho sự bất tài của ông ta.

Dường như, ngay cả ngài Hầu tước đây cũng có những giới hạn của mình. Lầm bầm nguyên rủa, ông ta đưa khẩu súng săn cho người hầu đứng gần đó, chắp hai tay sau lưng, bắt đầu đi xuống con đường dài lộng gió cách xa ngôi nhà, “Được thôi, Leighton, chúng ta cũng nên tập trung vào chuyện kia. Cậu muốn kết hôn với con gái đầu của ta.”

Bắn súng dở hay không, Hầu tước không phải là một kẻ ngốc.

“Tôi tin rằng một cuộc hôn nhân như thế sẽ mang lại lợi ích cho cả hai gia đình chúng ta,” anh nói, sánh bước cùng người đàn ông lớn tuổi hơn.

“Không nghi ngờ gì, không nghi ngờ gì.” Họ bước đi một lúc trong thinh lặng trước khi Hầu tước nói tiếp. “Penelope sẽ trở thành một Nữ công tước tốt. Gương mặt của con bé không dài như mặt ngựa và con bé biết địa vị của mình. Con bé sẽ không tạo ra những đòi hỏi vô lý.”

Chúng là những từ ngữ mà Simon muốn nghe. Chúng nhấn mạnh sự lựa chọn quý cô đó trong vai trò là vợ tương lai của anh.

Thế tại sao chúng lại khiến anh trở nên quá nổi loạn thế này?

Hầu tước nói tiếp. “Một cô gái tốt biết phải trái - sẵn sàng thực hiện nhiệm vụ của mình. Một dòng dõi danh giá không gặp rắc rối gì trong việc sinh sản. Không có bất cứ ảo tưởng nào về hôn nhân hay những thứ kỳ lạ mà vài cô gái khác nghĩ họ xứng đáng được nhận.”

Như là đam mê.

Một hình ảnh lóe lên, không ai chú ý đến, không được chào đón - Juliana Fiori đang cười điệu khi nói. Thậm chí một Công tước cũng không thể sống mà thiếu sự sôi nổi.

Vô lý.

Anh đã thực hiện lời khăng định của mình từ đêm trước - đam mê không tồn tại trong một đám cưới đúng nghĩa của người Anh. Và dường như tiểu thư Penelope sẽ đồng ý.

Điều đó khiến cô ấy là ứng cử viên lý tưởng.

Cô ấy hoàn toàn phù hợp.

Chính xác là điều anh cần.

Tất cả chúng ta đều cần đam mê.

Câu nói đó thì thầm trong tâm trí, tông giọng chế nhạo, nhẹ nhàng du dương với âm giọng Ý.

Anh nghiêng rằng. Cô không thể hình dung được anh cần điều gì.

Gật đầu cộc lốc, Simon nói. "Tôi rất vui khi nghe ngài tán thành cuộc hôn nhân đó."

"Dĩ nhiên ta đồng ý thôi. Đây là một cuộc hôn nhân tốt đẹp. Hai dòng dõi quý tộc cao sang người Anh. Danh tiếng và thành phần xuất thân ngang nhau," ngài Hầu tước nói trong lúc tháo găng tay phía bên phải và duỗi tay về phía Simon.

Khi bắt tay cha vợ tương lai, Simon tự hỏi không biết Hầu tước sẽ có cảm nhận khác đi một khi những bí mật của nhà Leighton bị phơi bày hay không.

Dòng dõi Leighton sẽ không còn vang danh như xưa.

Simon chỉ hy vọng cuộc hôn nhân sẽ cho họ đủ sức vượt qua vụ tai tiếng kia.

Họ quay trở lại Dinh thự Dolby và Simon khẽ thở dài.

Một bước để tiến gần hơn. Tất cả những gì anh phải làm là cầu hôn vị tiểu thư đó và anh sẽ chuẩn bị sẵn sàng hết mức có thể.

Hầu tước liếc anh. "Penelope đang ở nhà - bây giờ cậu được chào đón đến trò chuyện cùng con bé."

Simon hiểu ẩn ý đó. Hầu tước muốn cuộc hôn nhân này được thông báo và hoàn tất. Không phải ngày nào cũng có một vị Công tước đang tìm vợ.

Anh cân nhắc đến khả năng ấy. Xét đến cùng, không có lý do gì để trì hoãn điều chắc chắn sẽ xảy ra.

Hai tuần.

Anh đã cho cô thời hạn hai tuần.

Đó là điều lỗi bịch nhất anh từng làm - anh có thể dùng

những tuần đó để lên kế hoạch cho một đám cưới. Anh có thể đã kết hôn trước khi những tuần lễ đó kết thúc nếu anh quyết tâm thực hiện.

Thay vào đó, anh lại dành chúng cho trò chơi ngu ngốc của Juliana.

Mặc dù đã có thời gian dành cho những trò chơi, hành vi liều lĩnh, quần áo không thích hợp của cô và...

Những cái ôm chặt không thể cưỡng lại được.

Không. Sáng nay là một sai lầm. Nó sẽ không được lặp lại.

Cho dù có muốn lặp lại nhiều đến mức nào.

Anh lắc đầu.

"Cậu không đồng ý sao?"

Lời nói của Hầu tước kéo Simon ra khỏi ảo tưởng. Anh hăng giọng. "Tôi muốn theo đuổi cô ấy một cách đúng nghĩa, nếu ngài cho phép."

"Không cần làm thế, cậu biết mà. Đây không phải là một cuộc hôn nhân vì tình yêu." Vô cùng thích thú bởi ý tưởng đó, tiếng cười của Hầu tước lớn và giòn tan. Simon cố gắng không để sự tức giận lộ ra ngoài. Khi tiếng cười chấm dứt, cha vợ tương lai của anh nói, "Ta đang nói là tất cả mọi người đều biết cậu không phải là người dành cho những cảm xúc ngu ngốc đó. Penelope sẽ không mong đợi mình được tán tỉnh."

Simon nghiêng đầu. "Không thể nào."

"Với ta, việc cậu làm thế nào chẳng có khác biệt gì, Leighton," ông ta nói, lướt bàn tay to bè khắp vòng bụng to lớn của mình. "Lời khuyên duy nhất của ta là cậu nên bắt đầu tỏ ý muốn tiến tới con bé. Những người vợ dễ dàng quán xuyến việc nhà hơn nếu họ biết mình mong đợi gì ở một cuộc hôn nhân."

Nữ hầu tước Needham và Dolby thật là người phụ nữ may mắn. Simon nhăn nhó suy nghĩ. "Tôi sẽ xem xét lời khuyên của ngài."

Hầu tước gật đầu lần nữa. "Chúng ta sẽ dùng một ly brandy chứ? Uống mừng cho cuộc hôn nhân tốt đẹp này?"

Simon không muốn ở cùng cha vợ tương lai thêm chút nào nữa. Nhưng anh biết tốt hơn không nên từ chối lời đề nghị đó. Anh không còn đủ khả năng để vượt qua cuộc xung đột đặc biệt này.

Anh sẽ không bao giờ có khả năng làm lại lần nữa.

Sau khoảng thời gian ngập ngừng, anh nói, "Rất vui lòng."

Hai giờ sau, Simon trở về nhà, ngồi vào chiếc ghế ưa thích, con chó theo sát chân. Anh có ít cảm giác hân hoan chiến thắng hơn những gì bản thân ắt hẳn đã mong đợi. Buổi gặp mặt không thể nào tốt hơn thế. Anh đã có được mối quan hệ với một gia đình đáng kính trọng và thanh danh không chút tì vết. Anh đã không gặp tiểu thư Penelope - thẳng thắn mà nói, anh không muốn gặp cô ấy - nhưng tất cả đều tốt đẹp, và anh cho rằng vấn đề duy nhất chính là đảm bảo có được sự đồng ý của vị tiểu thư ấy trước khi họ chính thức đính hôn.

"Ta cho rằng con thỏa mãn với kết quả của chuyến viếng thăm."

Anh cứng đờ vì lời nói đó, quay người để nhìn vào đôi mắt xám lạnh lẽo của mẹ mình. Anh không nghe thấy tiếng bà bước vào. Anh đứng dậy. "Đúng thế ạ."

Bà không di chuyển. "Ngài Hầu tước đã ưng thuận?"

Anh đi đến tủ búp phê. "Vâng."

"Hãy còn quá sớm để ăn mừng đó, Leighton."

Anh quay người lại, ly rượu scotch trên tay. "Chỉ là đánh dấu một sự kiện đặc biệt thôi ạ."

Bà không nói gì cũng không rời mắt khỏi anh. Anh tự hỏi bà đang suy nghĩ điều gì. Không phải là anh từng thấu hiểu những gì ẩn sau vẻ ngoài lạnh lùng của người phụ nữ đã ban cho anh sự sống này sao.

"Sớm thôi, người sẽ trở thành mẹ chồng," anh tạm dừng. "Và Nữ công tước thừa kế."

Bà không hề tức giận trước câu nói trêu chọc của anh. Chưa bao giờ.

Thay vào đó, bà gật đầu như thể tất cả mọi việc đều ổn thỏa. Giống như mọi thứ đều đơn giản. "Con dự tính khi nào lấy được tờ giấy phép đặc biệt kia?"

Hai tuần.

Anh nhắm mắt ngăn suy nghĩ đó, uống một hớp rượu để che đi sự do dự của mình. "Mẹ không nghĩ con nên nói chuyện với tiểu thư Penelope trước sao?"

Nữ công tước khịt mũi, như thể câu hỏi đó xúc phạm đến vài nhận thức của bà. "Việc những Công tước đến tuổi lập gia đình không phải việc thông thường xảy ra hằng ngày, Leighton. Cô ta đã quá quen với việc kiếm được một cuộc hôn nhân tốt nhất trong những năm qua. Chỉ việc tiến hành nó thôi."

Có một nội dung chính lạnh lùng kiên định trong lời nói của mẹ anh. Tiến hành nó. Lời yêu cầu đó... Bà mong đợi một người đàn ông như Simon sẽ làm bất cứ điều gì để đảm bảo an toàn và danh dự cho tên tuổi của chính mình.

Anh trở lại ghế và ngồi đó thư thái - vận sức xem xét cơ thể nội bộ của mình - cảm thấy chút hứng thú khi mẹ anh cứng đờ vì vẻ ngoài bình tĩnh của con trai. "Con không cần cư xử như một

con thú, thừa mẹ. Con sẽ tán tỉnh cô gái đó. Cô ấy xứng đáng nhận cảm xúc, mẹ không nghĩ thế sao?"

Bà không di chuyển, ánh mắt lạnh lùng không hề thể hiện bất cứ suy nghĩ nào, và Simon nhận ra rằng mình chưa từng nhận được lời khen của mẹ. Anh nhanh chóng tự hỏi không biết bà có khả năng đưa ra lời khen hay không. Có lẽ là không. Giới quý tộc không cần nhiều cảm xúc. Đối với con cái, cảm xúc còn ít hơn.

Cảm xúc chỉ dành cho người bình thường.

Anh chưa bao giờ thấy bà thể hiện cảm xúc. Chưa khi nào vui, chưa bao giờ buồn, chẳng khi nào tức giận cũng chẳng bao giờ thích thú. Anh từng nghe thấy bà tỏ ra phẫn khích lúc nói về những dòng dõi thấp kém hơn họ. Khi Georgiana mang thai, tất cả nụ cười và bản tính tốt đều biến mất, và Nữ công tước hầu như không thể dung thứ cho con bé. "Đừng cố gắng khiến nó nghe quá mức bình thường như thế," bà nói, môi cong lên thể hiện sự chán ghét quen thuộc mà anh từng thấy. "Cha ông của con là Công tước Leighton đấy."

Sau đó Georgiana trở nên tệ hơn, tính cởi mở của con bé ra đi mãi mãi.

Anh cứng đờ người vì phần ký ức đã vùi sâu. Dĩ nhiên em gái anh đã bỏ trốn khi tình trạng của nó bị phát hiện. Mẹ họ đã không thể hiện bất cứ tình yêu mẫu tử nào.

Anh cũng chẳng khá hơn.

"Em là em gái của Công tước Leighton!"

"Simon... đó là một sai lầm."

Anh hầu như không chú ý đến lời thì thầm của con bé. "Người nhà Pearsons không phạm sai lầm!"

Và anh đã để con bé lại đó, nơi lạc hậu hẻo lánh của vùng Yorkshire.

Một mình.

Khi anh nói với mẹ về vụ bê bối đó sớm muộn gì cũng lộ ra, bà bất động; nhịp thở ổn định. Thay vào đó, bà nhìn anh với ánh mắt lạnh lùng thấu suốt và nói, "Con phải kết hôn."

Và họ chưa bao giờ đề cập đến Georgiana nữa.

Sự hối tiếc chợt hiện ra.

Anh phớt lờ nó.

"Sớm còn hơn là muộn, Leighton," Nữ công tước nói. "Trước lúc đó."

Ai đó không hiểu rõ Nữ công tước sẽ nghĩ rằng bà không thể biểu đạt suy nghĩ của mình. Nhưng Simon biết rõ. Mẹ anh không dùng những từ vô nghĩa. Và anh hoàn toàn hiểu ý của bà là gì.

Bà không đợi câu trả lời của anh, theo trực giác, bà biết lời yêu cầu của mình sẽ được lưu tâm. Vì thế, bà xoay người và rời khỏi phòng, nội dung cuộc trò chuyện biến mất khỏi tâm trí bà trước khi cửa thư viện khép lại phía sau.

Bà tin rằng Leighton sẽ làm những việc cần làm.

Trước lúc đó.

Trước khi những bí mật của họ bị phát hiện.

Trước khi tên tuổi của họ kéo xuống đáy bùn.

Trước khi thanh danh của họ bị hủy hoại.

Nếu cách đây bốn tháng, ai đó bảo rằng anh sẽ phải lao đầu vào hôn nhân để bảo vệ thanh danh của gia đình, anh sẽ cười thật lâu và hống hách rồi ném kẻ cung cấp tin đó ra ngoài đường.

Tất nhiên, cách đây bốn tháng, mọi chuyện khác hẳn.

Cách đây bốn tháng, Simon là chàng trai độc thân được săn lùng nhất nước Anh, không mong chờ tình trạng ấy thay đổi.

Cách đây bốn tháng, không gì có thể chạm đến anh.

Anh nguyên rủa, âm thanh nhỏ và trầm, rồi tựa lưng ra sau ghế đúng lúc cánh cửa thư viện mở ra lần nữa. Anh nhắm mắt.

Anh không muốn đối mặt với bà lần nữa. Không phải bà, không phải thứ bà đại diện.

Tiếng hăng giọng ý tứ cất lên. "Thưa Đức ngài?"

Simon ngay lập tức ngồi thẳng người. "Có chuyện gì. Boggs?"

Người quản gia băng qua phòng, đưa đĩa bạc trong tay về phía Simon. "Xin ngài thứ lỗi cho sự tự tiện của tôi. Nhưng một tin nhắn khẩn được gửi cho ngài."

Simon với tay lấy bức thư màu nâu sáng. Lật ngược nó lại. Anh nhìn thấy dấu ấn của Ralston.

Sự căng thẳng xuyên khắp người anh.

Chỉ có một lý do duy nhất để Ralston gửi tin khẩn cho anh.

Georgiana.

Có thể thời gian không còn nhiều nữa.

"Để ta lại một mình."

Anh chờ Boggs rời khỏi phòng, cho đến khi nghe thấy tiếng cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Chỉ sau đó, anh mới trượt một ngón tay dài bên dưới ấn dấu, cảm thấy lòng nặng trĩu. Anh lấy tờ giấy bên trong và mở nó với sự cam chịu.

Anh đọc hai dòng chữ trên đó.

Và thở phào, Simon không biết mình đã nín thở một lúc. Cơ tức giận bùng lên, anh vo tròn mảnh giấy trong tay.

Serpentine - lúc năm giờ.

Lần này tôi sẽ ăn mặc một cách phù hợp.

“Exspecto, Exspectas, Exspectat...”

Cô thì thầm những từ Latin và ném những hòn đá lười trên mặt hồ Serpentine, cố gắng phớt lờ mặt trời đang lặn về phía đường chân trời.

Cô đáng lẽ không nên gửi lời nhắn đó.

“Exspectamus, Exspectatis, Exspectant...”

Đã hơn năm giờ. Nếu định đến, anh đã có mặt ở đây rồi.

Bạn đồng hành và hầu gái của cô, Carla, ngồi trên chiếc chần len cách đó vài feet tạo ra âm thanh khiếm nhã thể hiện sự thiếu thoải mái của mình.

“Tôi chờ, bạn chờ, cô ấy chờ...”

Nếu anh đưa nó cho anh Ralston... cô sẽ không thể rời khỏi nhà lần nữa. Một đoàn người hầu hộ tống và rất có thể chính Ralston sẽ đi theo cô.

“Chúng tôi chờ, bạn chờ, bọn họ chờ.”

Cô ném thêm một hòn đá nữa và nhắm trật mục tiêu, nhắm mặt bởi âm thanh tạo ra khi hòn đá chìm xuống đáy hồ.

“Ngài ấy sẽ không đến.”

Cô quay người lại vì câu nói thẳng thừng hoàn toàn chân thật bằng tiếng Ý kia và bắt gặp đôi mắt nâu sẫm của Carla. Người phụ nữ đó đang nắm chặt cái khăn choàng len ngay ngực, quấn quanh người để ngăn cơn gió mùa thu. “Em chỉ nói bởi vì em muốn trở về nhà.”

Carla nhún một bên vai và thờ ơ nhíu mày. “Nó đâu sai sự thật là mấy.”

Juliana quắc mắt. "Ta không yêu cầu em ở lại."

"Thực tế em buộc phải làm điều này." Cô ta đang ngồi bên dưới tán cây to lớn. "Và em sẽ chẳng thấy phiền nếu như đất nước này không lạnh quá mức chịu đựng đến thế. Không có gì đáng ngạc nhiên khi chàng Công tước của cô lại lạnh lùng đến vậy."

Như thể để nhấn mạnh lời nói đó, gió lại nổi lên lần nữa, đe dọa cuốn bay chiếc nón trên đầu Juliana. Cô giữ nó lại, nhắm mắt vì những dây ruy băng và đăng ten trang trí phất qua mặt. Thật kỳ lạ khi chiếc nón này vừa quá mức phiền phức lại cùng lúc quá vô dụng đến thế.

Gió giảm dần và Juliana cởi nón ra.

"Ngài ấy không phải là chàng Công tước của ta."

"Vậy ư? Thế vì sao chúng ta lại đang đứng đây trong cơn gió lạnh buốt, chờ ngài ấy?"

Juliana nheo mắt nhìn cô gái trẻ. "Em biết đó, ta đã từng nói hầu gái của những tiểu thư người Anh còn hơn cả mức phục tùng. Ta đang cân nhắc đến việc tìm người thay thế đây."

"Em đề xuất ý kiến đó. Như thế em có thể quay trở về đất nước văn minh. Một đất nước đầy thân thiện."

Juliana cúi người và nhặt một viên đá khác. "Thêm mười phút nữa."

Carla thở dài thườn thượt và Juliana cảm thấy nụ cười kéo ra trên môi mình. Trái ngược với những gì vừa nói, Juliana thấy thoải mái khi có Carla gần bên. Cô ta là một mảnh quê hương trong thế giới mới xa lạ này.

Thế giới kỳ lạ này tràn ngập những người anh, người chị, những quy định, phép tắc, những buổi khiêu vũ, những nón mềm và những người đàn ông khiến kẻ khác tức điên lên.

Những người đàn ông không khiến ai đó dùng chính phong thư của anh trai mình gửi lời nhắn mời gọi tán tỉnh ngay giữa ban ngày ban mặt.

Cô nhắm mắt lại khi sự xấu hổ bủa vây khắp người.

Đó là ý tưởng tệ nhất, đến từ làn sóng hân hoan chiến thắng quá mãnh liệt, biến mọi suy nghĩ trở thành chủ ý sáng tạo. Sáng hôm đó, cô trở về phòng ngủ của mình trước khi toàn bộ người trong Dinh thự Ralston thức dậy, say sưa trong phấn khích có được từ cuộc chạm trán với Leighton, rộn ràng vì đã khuấy động người đàn ông to lớn mang ý chí vững vàng đó.

Anh đã hôn cô.

Và nó không giống như những nụ hôn phớt trên đầu gối từ những tên nhóc cô quen ở Ý khi chúng nhắc cô từ tàu buôn của cha lên bến tàu trải sỏi. Không... đây là nụ hôn của một người đàn ông.

Nụ hôn của một người đàn ông biết anh ta muốn gì.

Một người đàn ông chưa bao giờ phải hỏi xin những gì anh ta muốn.

Anh nhắm nháp cô như đã làm nhiều tháng trước, mạnh mẽ, đầy quyền uy và thứ gì đó không thể chịu đựng cũng như không thể cưỡng lại.

Đam mê.

Cô đã thách thức anh khám phá cảm xúc đó nhưng chưa sẵn sàng để bản thân nhận biết nó.

Nó tiêu tốn toàn bộ năng lượng, làm cô chỉ còn đủ sức trèo lên ngựa và bỏ anh lại một mình vào lúc sáng sớm.

Cô muốn nhiều hơn.

Giống như cô luôn muốn thế ở những nơi có anh liên quan.

Và khi trở về nhà say sưa với chiến thắng từ ảnh hưởng đầu tiên giữa cả hai và hoàn toàn nhận thức được rằng mình đã khuấy động đến thâm tâm của anh, như đã cam đoan, cô không thể kháng cự việc khoe khoang thành công của mình. Trước khi Ralston thức dậy, cô đã lẻn vào phòng làm việc của anh trai và viết một lời nhắn cho Leighton, nó giống như một thách thức hơn là một lời mời.

Một cơn gió mạnh thổi qua bãi cỏ khiến mặt nước hơi gợn sóng trắng lặn tẩn. Carla lên tiếng phản đối khi Juliana quay lưng chặn lực gió, giữ chặt lấy áo choàng.

Cô đáng lẽ không nên gửi lời nhắn đó.

Cô ném một hòn đá lướt ngang mặt nước.

Đó là một ý tưởng thậm tệ.

Và một điểm khác.

Điều gì đã khiến cô nghĩ rằng anh sẽ tới? Anh không phải là một kẻ ngốc.

Thêm một điểm khác.

Tại sao anh không đến chứ?

"Đủ rồi, idiota [17]. Anh ta không đến bởi vì anh ta biết suy nghĩ. Không như mày." Cô lầm bầm lớn tiếng với hồ nước.

[17. Idiota (Tiếng Ý): Đồ ngốc.]

Cô đã chờ anh đủ rồi. Trời đã về chiều và trở lạnh, cô sẽ về nhà. Ngay lập tức.

Ngày mai, cô sẽ cân nhắc suy nghĩ hành động tiếp theo - cô không có ý định bỏ cuộc. Và cô có một tuần năm ngày để làm tất cả mọi thứ khiến người đàn ông kiêu ngạo kia khuất phục.

Thực tế, việc anh phớt lờ những lời mời của cô sẽ chỉ thúc đẩy cô tiếp tục thực hiện kế hoạch của mình.

Lòng quyết tâm được phục hồi, Juliana xoay người và đi về phía tán cây nơi bạn đồng hành đang ngồi đợi. “Andiamo [18]. Chúng ta về nhà thôi.”

[18. Andiamo (Tiếng Ý): Đi nào.]

“A, finalmente [19],” cô hầu gái vui vẻ nói khi đứng lên. “Em nghĩ cô sẽ từ bỏ mà.”

[19. Finalmente (Tiếng Ý): Cuối cùng.]

Từ bỏ.

Từ ngữ này khiến cô thấy khó chịu. Cô không phải đang bỏ cuộc. Đơn giản là cô đang chuẩn bị sẵn sàng cho trận đấu tiếp theo.

Như nhận thức được quyết tâm của cô, gió lại thổi lên lần nữa, khắc nghiệt và hung dữ, Juliana với tay giữ lấy nón ngay khi cái thứ ngu ngốc này bay khỏi đầu. Khẽ rút lên, cô quay người nhìn nó bay về phía hồ, lướt ngang mặt nước như một trong những hòn đá mà cô đã ném lúc nãy. Nó đáp xuống một cách khó tin, trên khúc gỗ trôi dạt phía xa, những dây ruy băng dài đang nổi trên mặt hồ lạnh cứng như chế nhạo cô.

Carla cười khúc khích và Juliana xoay người bắt gặp ánh mắt nâu đang sáng lấp lánh của cô hầu gái. “May mắn là ta không bắt em đi lấy nó về đây.”

Carla nhướn một bên mày. “Em thấy thích thú với ám chỉ rằng mình sẽ làm một việc như thế.”

Juliana phớt lờ lời nhận xét xấc xược ấy và dời sự chú ý trở lại với chiếc nón, nó đang ở đó trên tức cô. Cô sẽ không cho phép thứ trang phục đó chiếm lợi thế. Một điều gì đấy trong chiều hôm nay phải trở nên tốt đẹp.

Thậm chí, cô còn phải bước đến giữa hồ Serpentine để làm việc đó.

Cởi áo choàng, Juliana hướng về phía khúc gỗ, cất bước và dang rộng tay giữ thăng bằng đi tới món đồ xắc lảo đang trôi trên nước cô cách đó vài thước Anh.

“State attenta [20],” Carla gọi to và Juliana lơ đi sự quan tâm đó, tập trung vào chiếc nón. Cơn gió bắt đầu nổi lên, vờn những điểm xanh dương trên nón, và Juliana đứng bất động, chờ xem chiếc nón có bị thổi bay đi hay không.

[20. State attenta (Tiếng Ý): Cẩn thận đấy.]

Gió thổi dịu lại.

Chiếc nón vẫn còn đó.

Thôi được, chị dâu Isabel của cô sẽ nói đó là nguyên tắc của sự vật.

Juliana tiếp tục chặng đường của mình trước khi cái nón kia được cúng tế cho thần hồ Serpentine.

Chỉ thêm vài feet nữa.

Và sau đó cô sẽ lấy được nón và có thể về nhà.

Gần nơi đó rồi.

Cô từ từ cúi xuống, rướn người với tay ra. Đầu ngón tay chạm vào vành cong bằng sa tanh xanh.

Sau đó chiếc nón bị thổi bay khỏi khúc gỗ và trong giây lát thất vọng, Juliana quên mất vị trí bắp bênh của mình mà lao tới phía trước.

Nước hồ Serpentine lạnh lẽo. Lạnh hơn nữa.

Và sâu hơn.

Cô ngoi lên thở phì phò và nguyên rửa như một công nhân bốc xếp cầu cảng ở Veronese trước tiếng cười khàn khàn của Carla. Theo bản năng, cô xoay người bơi về phía bờ nhưng chỉ

thấy váy vướng vào hai chân kéo cô xuống dưới.

Sự bối rối đẩy lên và cô quẫy chân đạp, ngoi lên mặt nước lần nữa, há hốc miệng hít không khí và hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Điều gì đó không đúng.

Cô là một tay bơi lão luyện, tại sao cô không thể nổi lên mặt nước chứ?

Quẫy đạp thêm lần nữa, hai chân bị vướng vào lớp mùxơlin và vải chéo, rồi cô nhận ra chính đám váy áo nặng trĩch này đang kéo mình xuống nước. Cô không thể ngoi lên mặt nước.

Hoảng sợ bùng lên.

Cô duỗi hai cánh tay lần nữa, quẫy đạp điên cuồng với nỗ lực tuyệt vọng cuối cùng tìm thấy không khí.

Nhưng vô ích.

Phổi bị thiêu đốt, căng ra dưới áp lực giữ lấy chút không khí quý giá cuối cùng - số không khí mà cô biết mình...

Cô thở hắt ra, âm thanh bọt khí nổi lên mặt hồ đánh dấu số mệnh của cô.

Mình sẽ chết đuối.

Những từ ngữ đó trôi dạt khắp tâm trí, thình lạng một cách kỳ lạ.

Và rồi có thứ gì đẩy mạnh mẽ và ấm áp túm lấy một trong hai cánh tay đang duỗi ra của cô, kéo giật cô lên... cho đến khi cô có thể...

Tạ ơn Chúa.

Cô có thể hít thở.

Juliana hít sâu, thở hỗn hển, ho sặc sụa, lồng ngực nhấp

nhô, chỉ tập trung vào mỗi việc hít thở khi được kéo khỏi chỗ nước sâu hơn cho đến khi đứng vững trên mặt đất bằng.

Hai chân không thể giữ Juliana đứng thẳng.

Cô đổ sập vào vị cứu tinh, quấn hai cánh tay vòng qua cần cổ ấm áp mạnh mẽ - đừng đưa trong sự thiếu chắc chắn.

Phải tốn một vài phút trước khi trở lại hiện tại - cô nghe thấy từ bờ hồ, Carla đang than khóc thảm thiết như một bà lão Sicily [21]. Cô cảm thấy cơn gió lạnh phả vào mặt và hai bả vai, ghi nhận sự chuyển động của người giải cứu giữ lấy cô, ngực ở sâu dưới mặt nước, cô run rẩy vì lạnh hay vì sợ hãi, có lẽ là cả hai.

[21. Hòn đảo lớn nhất nằm ở Địa Trung Hải.]

Bàn tay anh ta vuốt ve dọc lưng và thì thầm những lời dịu dàng trấn tĩnh gần tai cô. Bằng tiếng Ý.

"Chỉ hít thở thôi... Tôi đã giữ được cô... Bây giờ cô an toàn rồi... Tất cả mọi thứ đều ổn." Và dù thế nào đi nữa, những lời nói đó khiến cô nhận thức lại. Anh ta đã có được cô. Cô đã an toàn. Tất cả rồi sẽ ổn.

Cô cảm thấy ngực anh ta nâng lên hạ xuống áp vào người cô khi cô hít thở sâu. "Cô đã an toàn," anh ta lặp lại. "Kẻ ngu ngốc bé nhỏ..." anh ta thì thầm, giọng nói vẫn dịu dàng như thế, "...Bây giờ tôi đã giữ được cô." Hai tay anh ta vuốt ve một cách có giai điệu dọc hai cánh tay và sống lưng cô. "Cô đang làm cái quái gì ở hồ nước này? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi không có mặt ở đây? Suyt... Bây giờ tôi đã có được cô. Sei al sicura [22]. Cô an toàn rồi."

[22. Sei al sicura (Tiếng Ý): Hãy tin thế.]

Cô mất một lát để nhận ra ý nghĩa của câu nói đó và khi làm thế, cô nhanh chóng chú ý đến anh ta, lần đầu tiên nhìn anh

ta một cách rõ ràng.

Hơi thở bị nghẹn lại trong cổ họng.

Simon.

Xộc xệch và ướt sũng, mái tóc vàng óng của anh trở nên sẫm màu hơn, nước nhỏ giọt xuống gương mặt, trông anh trái ngược với hình ảnh một Công tước hoàn hảo đỉnh đạc. Người ướt đầm, lồi thối và đang thở hổn hển...

Và tuyệt vời nữa chứ...

Cô nói ra điều đầu tiên xuất hiện trong tâm trí. "Ngài đã đến."

Và anh đã cứu cô.

"Dường như vừa kịp lúc," anh trả lời bằng tiếng Ý, hiểu rằng cô vẫn chưa sẵn sàng trò chuyện bằng tiếng Anh.

Cô đột ngột ho và không làm gì khác ngoài việc giữ lấy anh trong vài phút. Khi có thể hít thở lần nữa, cô bắt gặp ánh mắt điềm tĩnh mang màu rượu brandy ngon lành của anh.

Anh đã cứu cô.

Cơ run rẩy chạy khắp người cô vì suy nghĩ đó và nó thúc đẩy anh hành động. "Cô bị lạnh."

Anh bế cô lên và đưa đến bờ hồ, Carla gần như trở nên cuồng loạn.

Cô hầu gái xổ ra một tràng tiếng Ý. "Madonna [23]! Em đã nghĩ là cô bỏ em mà đi! Chết đuối! Em đã gào thét rồi lại gào thét! Em đã tuyệt vọng tìm kiếm sự giúp đỡ!" Cô ta quay sang Simon và vẫn nói bằng tiếng Ý, "Tôi nguyện rửa thực tế là tôi không biết bơi! Giá như tôi có thể quay lại lúc nhỏ và học nó!" Sau đó, cô ta quay lại với Juliana, ôm chặt lấy cô. "Mi Julianaina! Nếu em biết... em sẽ không để cô bước đến khúc gỗ đó! Thứ ấy

rõ ràng là khúc gỗ sồi mà ác quỷ đã bỏ lại!” Rồi quay qua Simon, “Ôi! Cảm ơn Đấng tối cao đã để ngài có mặt ở đây!” Chuỗi lời nói đó đột ngột ngưng lại. “Dù trễ.”

[23. Đức mẹ Maria.]

Nếu không phải quá lạnh, Juliana ắt hẳn đã phá lên cười trước sự khinh khỉnh trong lời nói cuối của cô hầu gái. Sự thật, anh đã đến trễ. Nhưng anh đã đến. Và nếu như anh không...

Nhưng anh đã có mặt.

Cô trộm liếc anh. Anh hiểu lời bóng gió của Carla. Nếu như anh đến đúng giờ thì tất cả những chuyện này có thể không xảy ra. Anh bất động, nét mặt không biến sắc, giống như một bức tượng La Mã.

Quần áo dính sát vào người - anh đã không cởi áo khoác trước khi bước xuống hồ và lớp quần áo dường như hòa lẫn vào nhau. Dù sao đi nữa, quần áo ướt làm cho anh dường như lớn hơn, nguy hiểm và bất biến hơn. Cô ngăm nhìn những giọt nước lăn xuống trán và nóng lòng muốn gạt chúng đi.

Hôn để gạt chúng.

Cô lơ đi suy nghĩ đó, chắc chắn rằng đó là sản phẩm được tạo ra bởi việc cô gần như cận kề với cái chết chứ không phải do điều gì khác. Juliana lại một lần nữa nhìn vào khuôn miệng hiện đang mím chặt thành một đường thẳng của anh.

Ngay lập tức cô muốn hôn lên đó.

Khóe môi anh co rút lại, dấu hiệu duy nhất của sự cáu tiết.

Hơn cả thế.

Tức giận.

Có lẽ là thịnh nộ.

Run rẩy, Juliana tự nói với mình đó là do cơn gió lẫn dòng

nước chứ không phải vì người đàn ông kia. Cô quấn tay quanh người để tránh đi cái lạnh và thầm cảm ơn Carla khi cô hầu gái chạy vội đi lấy chiếc áo choàng mà cô đã ném đi trước khi bắt đầu chuyến phiêu lưu, và khoác nó lên cô. Nó không thể đánh lui không khí lạnh buốt hay ánh mắt lạnh lùng mà Leighton dán lên cô, và cô run rẩy lần nữa, rúc vào trong lớp vải mỏng manh kia.

Trong số tất cả đàn ông ở London, tại sao anh lại là người cứu cô chứ?

Dời sự chú ý đến đôi dốc gần đó, cô nhìn thấy một tốp người đang túm tụm lại với nhau, ngắm nhìn cảnh tượng bên dưới. Cô không thể nhận ra gương mặt của họ nhưng chắc chắn rằng họ hoàn toàn biết cô là ai.

Sáng mai, câu chuyện này sẽ lan khắp London.

Trong Juliana lúc này tràn ngập cảm xúc... kiệt sức, sợ hãi, biết ơn, xấu hổ và một thứ gì đó ban sơ vụn vỡ bên trong khiến cô cảm thấy mình có thể gục xuống đôi giày-đã-từng-hoàn-hảo-mà-nay-đã-bị-hủy-hoại-kia.

Tất cả những gì cô muốn là được ở một mình.

Quyết tâm để cơn run rẩy lắng xuống, cô nhìn vào mắt anh lần nữa và nói, "Cả... Cảm ơn, thưa Đức ngài." Juliana khá ấn tượng trước việc gần như suýt chết đuối khiến chính cô có khả năng tạo ra sự lịch thiệp lạnh lùng này. Ở Anh, nó chẳng là gì. Dưới sự giúp đỡ của Carla, cô đứng dậy và nói những từ không hề muốn nói ra. "Tôi mắc nợ ngài."

Cô xoay gót và chỉ nghĩ đến cái bồn tắm ấm áp cùng với chiếc giường ấm áp hơn, rồi bắt đầu tiến tới cổng ra vào công viên.

Những lời nói bằng tiếng Ý hoàn hảo của anh đã ngăn bước chân cô.

“Đừng cảm ơn tôi. Trong cuộc đời mình, tôi chưa bao giờ tức giận quá mức thế này.”

Chương 6.

Nước để đun sôi và tẩy rửa – không phải để giải trí.

Những quý cô tao nhã không nên làm nước bắn tung tóe trong khi tắm.

- Một luận thuyết trên chuyên đề

“Nét tinh tế của những quý cô”

Chúng tôi đã được nghe kể về những khám phá thú vị tại chính hồ Serpentine...

- Trang báo về những vụ tai tiếng

Tháng Mười, 1823

Simon lờ đi sự lè nhè trong giọng mình, anh hầu như không thể kìm nén cơn tức giận.

Cô gái này gần như đã tự giết mình và cô nghĩ việc này đã chấm dứt sao?

Juliana có vẻ rất lạnh, kiệt sức và bàng hoàng, nhưng cô sẽ là một người phụ nữ ngu ngốc hơn anh tưởng nếu như cô nghĩ rằng anh sẽ để cô chạy lon ton về nhà mà không có lấy lời giải thích nào cho hành vi mạo hiểm tính mạng và vô lý kia. Anh nhìn thấy sự hòa trộn giữa sợ hãi và tuyệt vọng trong ánh mắt của cô. Tốt. Có thể cô sẽ suy nghĩ chín chắn trước khi lặp lại những hành động ngày hôm nay.

“Ngài không định nói với anh Ralston đó chứ?”

“Dĩ nhiên tôi sẽ nói chuyện này cho anh ta nghe.”

Cô tiến một bước về phía anh, chuyển sang nói bằng tiếng Anh. Cô có kỹ năng trong việc biện hộ bằng ngôn ngữ thứ hai. “Nhưng tại sao? Nó chỉ khiến anh ấy thêm khó chịu. Một điều không cần thiết.”

Sự khó tin đoạt lấy hơi thở của anh. “Không cần thiết? Trái lại, quý cô Fiori. Anh trai của cô dứt khoát là người phải hiểu rằng cô cần có một người giám sát để ngăn mình không cư xử phóng túng và liều lĩnh.”

Cô đưa hai tay lên. “Tôi không cư xử một cách liều lĩnh!”

Cô là một kẻ điên. “Ồ, không có sao? Thế cô miêu tả việc này như thế nào?”

Sự thinh lặng buông xuống và Juliana xem xét câu hỏi đó. Cô cắn nhẹ khóe môi dưới khi suy nghĩ, và trái ngược với ý muốn, anh bị kéo theo chuyển động đó. Anh ngăm nhìn cách cô mím môi, hàm răng trắng bóng lộ ra đôi chút. Khao khát giáng nhanh

và mạnh vào người, anh cứng đờ vì cảm xúc mù quáng ấy. Anh không muốn cô. Cô là người phụ nữ điên loạn.

Một nữ thần điên loạn xinh đẹp.

Anh hăng giọng.

Không thể nào.

“Hành động ấy hoàn toàn hợp lý.”

Anh chớp mắt. “Cô trèo ra đó bằng việc đi trên một thân cây đấy,” anh tạm dừng, sự cẩu kính lại lần nữa ẩn trong lời nói.

Cô không thể rời mắt khỏi thân cây kia. “Trông nó dường như rất vững chắc.”

“Cô đã ngã nhào xuống hồ.” Anh nghe thấy sự điên tiết trong giọng nói của mình.

“Tôi không nghĩ nó sâu như thế!”

“Không, tôi hình dung cô đã không nghĩ vậy.”

Cô bào chữa cho mình. “Ý tôi là, tôi chưa từng chạm trán với bất cứ cái hồ nào giống như thế.”

“Đó là bởi vì cô chưa từng độ sức với bất kỳ cái hồ nào.”

Cô quay đầu nhìn anh. “Không ư?”

“Không.” Anh nói, hầu như không thể kìm nén sự cẩu kính. “Nó không phải là một cái hồ thực sự. Nó do con người tạo ra.”

Hai mắt cô mở to. “Sao cơ?”

Nó là vấn đề à?

“Vì tôi không sống lúc người ta làm việc đó nên tôi không thể nào đánh bạo đưa ra suy đoán.”

“Thế cứ coi như người Anh đã xây một cái hồ nhân tạo đi,” cô hất đầu nói với Carla, cô hầu gái cứ cười khúc khích nãy giờ.

“Và những người Ý đã ngã nhào xuống đó!”

“Tôi lấy lại cái nón của mình!”

“À... điều đấy khiến tất cả trở nên hợp lý hơn. Cô biết bơi không?”

“Tôi có biết bơi không ư?” cô hỏi và anh có đôi chút thích thú khi làm cô mếch lòng. “Tôi lớn lên bên bờ Adige! Một dòng sông tự nhiên.”

“Ấn tượng đấy,” anh nói, mặc dù chẳng cảm thấy chút ấn tượng gì. “Vậy nói tôi nghe nào, cô đã từng bơi ở dòng sông đó hay chưa?”

“Dĩ nhiên là có! Nhưng tôi không mặc...” cô vẫy tay ngụ ý nói đến bộ váy, “...bộ đồ mười sáu lớp vải thế này!”

“Tại sao không?”

“Bởi vì tôi không bơi khi mặc một bộ đồ có tới mười sáu lớp vải!”

“Không sao?”

“Không!”

“Tại sao chứ?” Bây giờ anh đã nắm được cô.

“Bởi vì ngài sẽ bị chìm chết!”

“À,” anh nói với giọng đầy ngạc nhiên. “Xem nào, ít nhất ngày hôm nay chúng ta đã học được thứ gì đấy.”

Cô nheo mắt và anh có cảm giác rõ ràng là cô muốn đá mình. Tốt thôi. Anh cảm thấy thêm vững vàng khi biết rằng cô đã bị chọc đến điên tiết lên.

Lạy Chúa. Cô gần như đã chết đuối.

Anh mắng nhiếc bản thân vì đã cho phép người phụ nữ Ý đây cảm xúc và sôi nổi này chỉ đạo buổi chiều của mình, biết rằng

mình đáng lẽ nên ở nhà, sống một cuộc đời có kỷ luật. Trong cả cuộc đời, anh chưa từng quá mức sợ hãi như khi đi qua sườn đồi và thấy hoạt cảnh kinh hoàng phía dưới: Cô hầu gái kia đang la hét yêu cầu sự giúp đỡ, mặt hồ gợn sóng lăn tăn không lẫn vào đâu và mảnh vải màu xanh sapphire đánh dấu nơi Juliana đang chìm xuống.

Anh chắc rằng mình đã đến quá trễ.

"Tôi đã nói với ngài." Lời nói của cô ngăn suy nghĩ của anh lại. "Tôi có lý do để đi ra ngoài đó. Nếu không có cơn gió cùng thứ đồ nặng nề này tôi sẽ ổn cả thôi."

Như thể để nhấn mạnh điểm vừa nói, gió lại nổi lên và hàm răng của cô bắt đầu va lập cập vào nhau. Cô vòng tay quanh người và đột nhiên trông cô quá... nhỏ bé. Và nhợt nhạt. Hình ảnh này hoàn toàn trái ngược với những gì anh nghĩ về cô, rạng rỡ, táo bạo và rất vững vàng. Ngay tại thời điểm này, cơn tức giận hoàn toàn bị chế ngự bởi mong muốn ban sơ muốn dùng cơ thể của mình ôm lấy cô cho đến khi cô ấm trở lại.

Dĩ nhiên, anh không thể làm thế.

Bọn họ có khán giả - và tiếng trò chuyện huyền thuyên sẽ đủ lớn mà không cần anh châm thêm dầu vào lửa.

Anh khẽ nguyên rủa và âm thanh đó biến mất trong làn gió khi anh tiến về phía cô, không thể ngăn bản thân khỏi việc kéo gần khoảng cách giữa họ. Anh xoay người cô lại để chắc rằng mình hứng chịu toàn bộ cơn gió lạnh kia – bảo vệ cô khỏi gió rét lạnh buốt.

Giá như anh có thể bảo vệ mình tránh khỏi tác động của cô.

Khi nói, anh biết lời nói của mình quá mức thô lỗ. Biết rằng chúng sẽ khiến người ta đau nhói. "Tại sao cô cứ phải luôn luôn thử thách tôi cơ chứ?"

“Ngài biết mà, tôi quan tâm. Tôi quan tâm đến việc ngài nghĩ gì.”

“Tại sao chứ?”

“Bởi vì ngài mong đợi tôi thất bại. Mong đợi tôi gây ra sai lầm. Thiếu thận trọng. Tự hủy hoại bản thân.”

“Tại sao cô không chứng minh là tôi sai?”

“Ngài không thấy sao? Tôi đang chứng minh điều đó. Nếu tôi lựa chọn sự liều lĩnh thì thất bại nằm ở đâu? Nếu tôi chọn nó cho bản thân mình thì ngài không thể ép buộc nó lên tôi.”

Một khoảng im lặng kéo dài. “Éo le thay, điều đó lại hợp lý.”

Cô khẽ nở nụ cười buồn. “Giả như tôi thực sự muốn nó theo cách ấy.”

Lời nói kết thúc tranh luận và hàng trăm câu hỏi xuất hiện trong tâm trí anh trước khi cô run lên. “Cô đang lạnh cứng.”

Cô ngược nhìn và anh nín thở trước đôi mắt xanh rạng rỡ kia. “Ng... ngài không... bị thế sao?”

Anh thậm chí không thấy lạnh. Cả người anh đang nóng lên. Quần áo của cô ướt sũng, tóc tai tán loạn và đáng lý ra trông cô phải giống như một đứa bé bẩn thỉu vừa trải qua trận tắm mưa. Thay vào đó, trông cô thật lôi cuốn. Quần áo ôm lấy cơ thể để lộ ra những đường cong mê người, nước chỉ càng nhấn mạnh những đường nét quyến rũ của cô – gò má cao, đôi mắt xanh to tròn với hàng mi dài cong vút, nước da trắng như sứ. Anh dõi theo một giọt nước rơi từ cổ xuống cái hõm nơi xương quai xanh của cô và anh khao khát dùng lưỡi nếm lấy nó.

Cô còn sống.

Và anh muốn cô.

Tạ ơn Chúa, cô run rẩy lần nữa trước khi anh có thể hành

động theo khao khát không được chấp nhận kia.

Anh phải đưa cô về nhà trước khi cô bị viêm phổi.

Hay trước khi anh hoàn toàn trở nên điên loạn.

Anh xoay người về phía cô hầu gái. "Cả hai đến đây bằng xe ngựa chứ?" anh nói nhanh bằng tiếng Ý.

"Không, thưa Đức ngài."

"Tôi sẽ đưa cô chủ của cô về bằng cỗ xe song mã của tôi, như thế nhanh hơn. Gặp lại cô ở Dinh thự Ralston." Anh giữ lấy khuỷu tay của Juliana và bắt đầu hướng cô về phía sườn dốc gần nhất.

"Ng.... ngài khẳng định rằng cô bé sẽ làm theo mệnh lệnh của ngài sao?" Juliana hỏi, giọng ám chỉ rằng suy nghĩ kia thật lỗ bịch. Anh phớt lờ cô, thay vào đó nhìn vào mắt của người hầu gái.

"Vâng, thưa Đức ngài." Cô ta khẽ nhún gối chào và vội rời đi.

Anh quay sự chú ý trở lại với Juliana lúc này đang quắc mắt cau có.

Sự cáu kỉnh của cô mang lại nhận thức cho anh. Và cả sự tức giận. Đêm qua và sáng hôm nay, hành động bốc đồng đã đe dọa đến thanh danh của cô. Còn chiều nay, nó đe dọa đến cả tính mạng của cô nữa.

Anh sẽ không làm thế.

Họ cùng đi một đoạn trong im lặng trước khi anh cất tiếng nói. "Cô có thể đã mất mạng."

Cô do dự trong giây lát ngăn ngủi và anh nghĩ có thể cô sẽ xin lỗi lần nữa. Sẽ hoàn toàn không có lý do chính đáng.

Anh nhận thấy hai vai cô căng ra và sống lưng vươn thẳng. "Nhưng tôi không chết." Cô thử cười điệu nhưng thất bại. "Mười

hai mạng sống, nhớ chứ?”

Lời nói đó đầy rẫy thách thức – với anh, với tự nhiên, với chính định mệnh. Và nếu như chúng không khiến anh quá mức giận dữ thế này, anh ắt hẳn đã tìm ra lý do để khâm phục tinh thần quật cường của cô.

Thay vào đó, anh muốn lắc mạnh người cô.

Anh kháng cự cơn bốc đồng đó.

Họ đi đến cỗ xe ngựa và anh nhắc cơ thể hiện đang run rẩy của cô lên xe, sau đó trèo vào ngồi cạnh.

“Tôi sẽ làm hư ghế xe của ngài mất.”

Sau tất cả, lời nói quá kỳ khôi của cô khiến anh bật cười. Anh ngừng nhắc dây cương và hướng ánh mắt hoài nghi về phía cô. “Việc cô quan tâm đến chiếc ghế bọc của tôi thật là hiếm có khi cô dường như ít để tâm đến những thứ quan trọng hơn.”

Hai hàng lông mày của cô nhướng lên một cách hoàn hảo. “Chẳng hạn là gì?”

“Chẳng hạn như bản thân cô.” Cô hắt hơi và anh cất tiếng nguyên rủa. “Và bây giờ cô sẽ mắc bệnh nếu không giữ ấm, cô là một phụ nữ gàn dở.”

Anh với tay lấy tấm chăn phía sau và ấn mạnh vào người cô.

Cô cầm lấy nó và tự bao phủ bản thân. “Cảm ơn ngài,” cô nói một cách cương quyết trước khi ngó đi nơi khác và nhìn thẳng về phía trước.

Sau một lúc lâu, anh đánh xe ngựa và ước gì mình ít mạnh bạo hơn. Nhả nhận hơn một chút.

Anh cảm thấy mình không có chút nhả nhận nào. Và nghĩ mình không thể tập trung cư xử một cách lịch thiệp.

Họ rời khỏi Hyde Park trước khi cô nói và vì tiếng vó ngựa

chạy trên đường trải sỏi khiến anh hầu như không thể nghe thấy. "Anh không cần nói với tôi theo kiểu tôi là kẻ dí dỏm."

Anh không thể kháng cự việc đáp trả. "Tôi tin ý của cô là kẻ ngu ngốc [23]."

[23] Ở đây Juliana nhằm lẫn giữa hai từ half-witty và half-witted.

Cô ngoảnh mặt đi và anh nghe thấy một tiếng nguyên rủa tức giận bằng tiếng Ý cất lên. Sau một lúc lâu, cô nói. "Tôi không lên kế hoạch nhảy xuống hồ tự tử."

Sự hờn dỗi ẩn giấu trong giọng nói của cô và anh cảm thấy chút bứt rứt kèm thương cảm cho cô. Có lẽ anh không nên quá hà khắc như thế. Nhưng chết tiệt là anh không thể ngừng lại. "Dù có lên kế hoạch hay không, nếu như tôi không xuất hiện thì cô đã chết đuối rồi."

"Nhưng ngài đã đến," cô nói một cách đơn giản và anh nhớ lại việc cô ho sặc sụa, khạc ra nước và run rẩy nhẹ nhõm ngay khoảnh khắc sau khi được anh cứu, cô cũng đã thì thầm những từ ngữ kia. Ngài đã đến.

Anh đã không định đến.

Anh quẳng tờ giấy ghi lời nhắn táo bạo của cô vào thùng đựng giấy vụn trong phòng làm việc, khéo léo ngụy trang để tất cả mọi người nghĩ rằng Hầu tước Ralston đã gửi bức thư đó.

Anh giả vờ như nó không có mặt ở đó khi đọc toàn bộ thư từ của mình.

Và thảo luận mở giải pháp chưa được giải quyết với đối tác.

Và cả khi anh mở gói bưu phẩm mẹ đã gửi đến sau khi bà rời đi chưa được một tiếng đồng hồ - gói đồ đựng chiếc nhẫn đính ước chạm trổ ngọc sapphire mà Nữ công tước Leighton bao đời đều đeo.

Thậm chí sau đó, khi anh đặt chiếc nhẫn lên bàn, trong tầm quan sát, mảnh giấy bị vo tròn kia vẫn chế nhạo anh, hình ảnh của Juliana hiện diện khắp nhà. Anh nhìn nơi nào cũng thấy bức thư của cô và tự hỏi cô sẽ làm gì nếu anh không đến.

Anh hình dung rằng cô sẽ không suy nghĩ chín chắn về việc tạo ra thêm một vụ bê bối – rồi mảnh giấy viết vội vàng táo bạo kia được thay bằng mái tóc quăn đen bóng tuyệt đẹp cùng đôi mắt xanh sáng lấp lánh của cô. Và họ ở trong phòng ngủ của anh...

Anh đã gọi chuẩn bị xe ngựa và đối với một người đàn ông đã xác định tránh xa cô thì tốc độ lao đi như thế là quá nhanh.

Và anh hầu như đã đến quá trễ.

Hai tay siết chặt lấy dây cương và hai con ngựa di chuyển khó khăn dưới lực căng đó. Anh buộc bản thân phải thư giãn.

"Không phải cô may mắn khi tôi đã có mặt ở đó sao? Tôi gần như không định đến. Cô gửi cho tôi một lời nhắn trơ tráo và ấu trĩ." Anh không cho cô cơ hội trả lời, lời nói tiếp theo bùng lên sự cáu tiết. "Cô nghĩ gì mà lại lao đầu xuống cái hồ lạnh cóng đó?"

"Tôi không lao đầu xuống," cô chỉ rõ. "Tôi bị ngã. Đó là một sai lầm. Mặc dù tôi cho rằng ngài chẳng khi nào mắc phải."

"Không phải những sai lầm đe dọa đến tính mạng."

"Thôi được. Chúng tôi không thể hoàn hảo như ngài."

Cô đang dần thay đổi chủ đề và anh không cho phép nó xảy ra. "Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi."

"Một cuộc thẩm vấn để che giấu lời chỉ trích kia sao? Tôi không để ý đấy."

Simon thấy bản thân thoải mái bởi sự hăng hái của cô. Anh

liếc nhìn cô. "Hồ nước. Tại sao lúc đầu cô lại ra đó?"

"Tôi đã nói với ngài rồi. Tôi đuổi theo chiếc nón của mình."

"Nón của cô à?"

"Tôi thích cái nón đó. Tôi không muốn làm mất nó."

"Anh trai của cô sẽ mua cho cô cái nón mới. Tôi cũng sẽ mua cho cô một tá thứ nếu nó giữ tôi khỏi việc..."

Anh ngừng lại.

Khỏi việc chứng kiến cô gần như mất mạng.

"Tôi muốn cái đó thôi," cô nói nhỏ. "Và tôi xin lỗi vì bắt ngài phải cứu tôi... hay chuyện ngài phải thay cái ghế bọc này... hoặc mua một đôi giày mới... hay bất cứ thứ gì mà tình trạng rắc rối của tôi đã gây ra cho ngài."

"Tôi không nói..."

"Không, bởi vì ngài quá đứng đắn để không hoàn thành câu nói nhưng đó là những gì ngài sẽ nói, không phải thế sao? Ngài sẽ mua một tá nón nếu nó giúp ngài thoát khỏi rắc rối do tôi tạo ra phải không?"

Cô hắt hơi lần nữa.

Và âm thanh đó gần như khiến anh làm theo suy nghĩ của mình.

Anh gần như dừng xe ngựa, kéo mạnh cô về phía mình, phạt đòn vì cô đã chế nhạo và... khiến anh hoảng sợ.

Nhưng anh không làm thế.

Thay vì thế, anh dừng xe trước Dinh thự Ralston một cách lịch thiệp, mặc dù cơn tức giận và thịnh nộ đang khuấy động bên trong.

"Bây giờ chúng ta đã đến nơi," cô nói một cách cẩu kính, "và

vị trí cứu tinh nhằm chán của ngài có thể được chuyển giao cho người khác rồi.”

Anh buông dây cương và bước xuống xe, kìm lại việc sửa lại lời cô vừa nói – không thể để bản thân bị lôi xa hơn vào vòng xoáy cảm xúc mà dường như người phụ nữ này tạo ra bất cứ khi nào cô tới gần.

Đêm qua, cô đã gán cho anh là kẻ vô ơn.

Ngày hôm nay, suy nghĩ đó dường như hoàn toàn tức cười.

Ngay thời điểm anh đến chỗ cô, cô đã tự bước xuống và hướng đến cửa chính. Một người phụ nữ bướng bỉnh.

Anh nghiêng rằng khi cô đứng ở bậc thang trên cùng xoay lưng lại, nhìn xuống anh với dáng vẻ hoàn toàn tự tin của một nữ hoàng mặc cho quần áo ướt sũng lấm bẩn và tóc tai tán loạn. “Tôi xin lỗi đã gây phiền phức cho ngài, tôi chỉ hình dung hôm nay sẽ là một ngày hoàn hảo. Tôi sẽ cố gắng tránh để điều tương tự xảy ra trong tương lai.”

Cô nghĩ anh thấy phiền phức sao?

Chiều nay, anh có nhiều cảm xúc nhưng phiền phức không phải là một trong số chúng. Từ ngữ nhạt nhẽo đó chẳng đúng với những gì anh đang cảm nhận.

Tức giận, kinh hoàng và hoàn toàn rối loạn, đúng là thế. Nhưng bản thân anh không thấy phiền phức chút nào.

Toàn bộ chiều nay khiến anh muốn đánh một thứ gì đó. Thật mạnh.

Và anh cho rằng cuộc trò chuyện với anh trai cô sẽ tác động đôi chút trong việc đánh lui cơn bốc đồng kia.

Nhưng anh sẽ bị nguyên rủa nếu cô nhìn ra điều đó.

“Cứ xem xét việc cô làm,” anh nói với chất giọng thích sai

khiến khi bắt đầu bước lên những bậc thang, loại bỏ cơn bốc đồng để cô lại đó, đứng ngay ngưỡng cửa và cách xa cô hết mức có thể. Anh sẽ nhìn cô bước vào trong. Và sau đó, điều duy nhất anh sẽ làm là cách xa cô. "Như tôi đã nói với cô ngày hôm qua, tôi không có thời gian cho những trò chơi của cô."

Simon ở đây. Bên trong nhà. Cùng với anh trai cô.

Anh đã ở đây gần bốn mươi lăm phút.

Và họ không gọi cô đến.

Juliana rào bước trong thư viện của Dinh thự Ralston, chiếc váy lót của bộ váy thạch anh tím quấn quanh hai chân.

Cô không thể tin việc không ai trong hai người bọn họ nghĩ rằng có thể cô thích được là một phần trong buổi trò chuyện về chuyến phiêu lưu chiều nay. Chút ít tức giận vì bất mãn, cô hướng đến cửa sổ, đứng nhìn ra Park Lane [24] và khoảng u tối của Hyde Park phía xa.

[2] Là một con đường hướng Bắc – Nam dọc theo ranh giới phía đông của Hyde Park, là một trong những nơi thời thượng từ thế kỷ XVIII. Phía đông con đường này chính là Mayfair.

Dĩ nhiên họ không gọi cô đến rồi. Cả hai là những kẻ độc đoán, khiến người khác phải tức điên lên và ở châu Âu, không thể tìm ra người nào hơn thế.

Một cỗ xe ngựa lớn đậu trước nhà, đèn xách sáng trưng, chờ đợi chủ nhân của nó bước ra. Biểu tượng của Leighton được trang trí trên cửa xe ngựa, một con chim ưng vẽ ngoài dữ dằn với bộ lông vũ phủ dài đến móng vuốt – không nghi ngờ việc đó là chiến lợi phẩm từ trận đánh.

Juliana dõi mắt nhìn theo. Việc lấy chim ưng làm biểu tượng cho Leighton mới phù hợp làm sao. Một loài vật lão luyện, cô độc

và lạnh lùng.

Đầy tính toán và không chút đam mê.

Anh hầu như không quan tâm việc cô suýt chết, thay vào đó, anh cứu cô với sự cân nhắc lạnh lùng và không chút do dự đưa cô về nhà sau sự việc có thể là thương tâm nhất.

Đó không chính xác là sự thật.

Lúc ở trong công viên, anh dường như quan tâm chăm sóc cô.

Chỉ một lúc thôi.

Rồi anh dường như chỉ muốn thoát khỏi cô.

Và rắc rối mà cô gây ra.

Thô lỗ ký gửi cô tại sảnh chờ của Dinh thự Ralston và bỏ cô một mình đối mặt với anh trai, anh đã nói rất bình tĩnh. "Nói với Ralston tối nay tôi sẽ trở lại đây. Lau khô người đi."

Dĩ nhiên anh đã trở lại – Leighton làm đúng như những gì đã nói – và cô cá rằng hai người đàn ông ở trong phòng làm việc của anh trai đang cười cô, cùng uống brandy hay scotch hoặc bất cứ đồ uống mà những gã đàn ông quý tộc đáng ghét hay dùng. Cô muốn đổ cả thùng to thứ chất lỏng đó lên đầu họ.

Cô chán ghét nhìn xuống bộ váy đang mặc. Juliana đã chọn nó vì anh, cô biết mình trông đáng yêu khi mặc màu tím. Cô muốn anh nhìn thấy điều đó. Muốn anh chú ý đến mình.

Và không phải vì vụ cá cược giữa họ.

Lần này, cô muốn anh hối tiếc về những gì đã nói với cô.

Tôi không có thời gian dành cho những trò chơi của cô.

Ngay từ đầu, nó đã là một trò chơi – bức thư, sự mời gọi hiển nhiên – nhưng khi cô rơi xuống hồ, khi anh cứu cô, bất cứ sự đùa nghịch nào đều theo chiếc nón kia mà biến mất xuống đáy

hồ Serpentine.

Và khi anh ôm lấy cô trong vòng tay mạnh mẽ ấm áp, thì thầm những từ ngữ tiếng Ý – những thứ đó chân thật hơn bất cứ thứ gì khác cô từng cảm thấy trước đây.

Nhưng anh đã khiển trách cô, với tất cả sự lạnh lùng và không chút dao động, như thể toàn bộ tình tiết xảy ra kia làm lãng phí nhiều thời gian lẫn sức lực của anh.

Như thể cô không là gì ngoài một đồng rắc rối.

Và cô cảm thấy không còn thích thú chơi đùa lâu hơn nữa.

Dĩ nhiên, cô sẽ chẳng bao giờ nói cho anh nghe điều đó. Điều đó sẽ chỉ khiến nụ cười thỏa mãn hiện trên gương mặt anh và trao cho anh năm quyền kiểm soát – như mọi khi. Và cô không thể chịu đựng điều đó.

Thay vào đấy, cô kiên nhẫn chờ trong thư viện, kháng cự lại thôi thúc lao xuống phòng làm việc của anh trai và khám phá xem Leighton đã tường thuật bao nhiêu về hành động liều lĩnh của cô – và bao nhiêu rắc rối cô đã vướng vào.

Bên dưới, người đánh xe nhảy khỏi ghế và vội vã mở rộng cửa cho chủ nhân. Cô biết mình nên rời khỏi cửa sổ nhưng khi Leighton xuất hiện, mái tóc quăn vàng óng lấp lánh giầy lát trong ánh sáng tỏa ra từ đèn xách trước khi biến mất bên dưới chiếc mũ.

Anh dừng lại trước cánh cửa để mở và cô không thể ngoảnh đi nơi khác. Theo dõi là sự cám dỗ không thể cưỡng lại được. Anh quay qua nói chuyện với người đánh xe, so ngang vai tránh cơn gió thổi thốc những chiếc lá từ công viên nằm bên dưới chân và quất vào áo choàng. Một người đàn ông thấp kém hơn ắt hẳn sẽ tỏ thái độ với cơn gió dữ dội kia – co rúm người, mặt nhăn lại – nhưng không phải ngài Công tước Leighton vĩ đại. Thậm chí đến thiên nhiên cũng không thể khiến anh sao nhãng khỏi cách cư xử

của mình.

Cô nhìn chuyển động của môi anh khi nói và tự hỏi anh đang nói điều gì, anh sẽ đi đâu. Cô ngả người về phía trước, trán gần như chạm vào ô kính lồi lõm, như thể nhích gần hơn một chút sẽ giúp cô nghe thấy những điều anh nói.

Người đánh xe gật đầu lần nữa, cúi thấp đầu và lùi lại giữ lấy cánh cửa.

Anh đang rời đi.

Công tước không cần bực nâng để trèo vào cổ xe ngựa đen khổng lồ, anh đủ mạnh mẽ để xoay sở mà không cần nó. Cô ngẩng nhìn anh với đến tay cầm để nâng người lên, dù chỉ một lần, cô ước rằng anh sẽ không đạt được mục đích ấy, sẩy chân hay bất cứ thứ gì khác với dáng vẻ hoàn toàn thông thường.

Anh dừng lại và cô nín thở. Có lẽ hành động này không dễ dàng một chút nào. Anh xoay đầu. Và nhìn thẳng về phía cô.

Cô há hốc miệng và ngay lập tức lùi lại, cả người nóng lên vì xấu hổ trước ý nghĩ mình bị bắt gặp, liên tiếp theo đó là sự tức giận vì bản thân cảm thấy xấu hổ.

Người đáng lẽ nên thấy xấu hổ là anh, chứ không phải cô.

Anh là người đã lăng mạ cô chiều nay, là người đến nói chuyện với anh trai cô lúc tối và không yêu cầu gặp hay nói chuyện với cô.

Cô có thể bị ốm. Anh không quan tâm đến sức khỏe của cô hay sao?

Rõ ràng là không.

Cô sẽ không để anh xua đuổi mình. Xét đến cùng đây là nhà của cô. Cô có quyền nhìn ra ngoài cửa sổ. Việc ngó những cửa sổ thật khiếm nhã.

Ngoài ra, cô đã đánh cược mình sẽ giành chiến thắng.

Cô hít một hơi dài và trở lại chỗ của mình.

Anh vẫn ngược nhìn về phía cô.

Khi cô bắt gặp ánh mắt ấm áp mang màu hổ phách của anh, lấp lánh trong ánh sáng tỏa ra từ ngôi nhà, anh hống hách nhướn một bên mày, như thể khẳng định chiến thắng trong cuộc đấu thầm lặng của họ.

Sự phản kháng bùng lên, rực cháy và mạnh mẽ. Cô sẽ không cho phép anh giành chiến thắng.

Cô khoanh tay trước ngực trong dáng vẻ hoàn toàn không phù hợp cho một quý cô và nhướn mày, hy vọng khiến anh sửng sốt, sẵn sàng đứng đây cả đêm cho đến khi thoái lui.

Tuy nhiên, khi ngó xuống, cô không tìm thấy sự ngạc nhiên nơi anh. Một thứ gì đó ánh lên trên đường nét góc cạnh của khuôn mặt khi anh nhìn cô – một thứ gì đó gần như là thích thú – trước khi xoay người, với sự chính xác tuyệt đối, nâng người bước vào xe ngựa.

Cô không hề di chuyển khi người đánh xe đóng cửa, che ngài Công tước khỏi tầm nhìn. Cô thầm hy vọng rằng anh đang nhìn mình từ phía sau cửa xe tối om kia lúc cô thốt ra một tràng cười lạnh lớt.

Bất kể anh có cho phép anh không, cô đã thắng.

Và cảm giác đó thật tuyệt vời.

“Juliana? Chị vào được chứ?”

Cô ngưng cười khi chị dâu bước vào phòng, liếc nhìn xung quanh trước khi mở cánh cửa rộng ra. Juliana xoay người bước tới trước, buông hai tay và nhanh chóng thả mình ngồi trên chiếc ghế dài rộng đặt gần cửa sổ. “Dĩ nhiên là được ạ. Em...” Cô vẫy tay gạt đi. “Không gì quan trọng cả. Có gì không chị?”

Callie bước tới chỗ Juliana, nụ cười nửa miệng hiện trên mặt. “Chị đến để xác nhận rằng em khỏe và nghe như thể em đã phục hồi lại sau chuyến phiêu lưu của mình. Chị rất mừng vì em được an toàn,” chị ấy nói thêm, cầm lấy tay Juliana. “Chị chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nói điều này nhưng tạ ơn Chúa vì Công tước Leighton đã có mặt.”

Juliana không bỏ sót sự khô khốc trong tông giọng của chị dâu. “Chị không thích ngài ấy.”

“Công tước ấy hả?” Callie ngồi cạnh Juliana, mắt chớp chớp. “Chị không biết ngài ấy. Thực sự là không.”

Juliana nhận ra chị dâu đang cố tình lẩn tránh câu trả lời. “Nhưng...?”

Callie cân nhắc lời của mình trong một lúc lâu trước khi nói. “Chị sẽ nói rằng ngài ấy – và mẹ của ngài ấy nữa – dường như luôn kiêu ngạo, hống hách và vô cảm theo cách khiến ngài ấy dường như có vẻ thiếu lòng trắc ẩn. Theo hiểu biết của chị, ngài ấy chỉ có hứng thú với một thứ duy nhất – thanh danh của mình. Chị chẳng bao giờ để ý đến những người có quan điểm cứng nhắc như thế.” Chị ấy tạm dừng rồi thú nhận, “Không. Chị không thích ngài ấy. Cho đến tận hôm nay. Sau khi ngài ấy cứu em, chị nghĩ mình sẽ đánh giá lại ngài Công tước.”

Tim Juliana đập thành thịch khi cân nhắc những lời nói của chị dâu.

Ngài ấy chỉ có hứng thú với một thứ duy nhất – thanh danh của mình.

“Chị nghĩ mình sẽ tổ chức một bữa tiệc tối,” một khoảng im lặng xuất hiện sau lời thông báo đó, cho đến khi Callie nói tiếp. “Em muốn biết tại sao chị làm thế không?”

Juliana thoát khỏi những suy nghĩ của mình. “Ắt hẳn chị

phải có một lý do nào đó hơn chuyện 'Đây là London và chúng ta có phòng ăn'?"

"Em sẽ trả giá vì điều đó đấy." Callie mỉm cười. "Chị nghĩ chúng ta nên cảm ơn ngài Công tước vì đã cứu em. Và, nếu chúng ta mở rộng danh sách khách mời bao gồm một nhóm những quý ngài đủ tư cách..."

Juliana rên rỉ và nhận ra kế hoạch của chị dâu. "Ôi, Callie, làm ơn... nó quá rồi rắm."

Callie vẫy tay gạt đi. "Vô lý. Khi chúng ta nói chuyện thế này, sự kiện kia đang lan khắp London. Nếu muốn giảm bớt sự thổi phồng cường điệu, chúng ta phải nắm quyền làm chủ sự thật. Thêm nữa, chị nghĩ việc tỏ ra chút lòng biết ơn với người đã cứu mạng em là quan trọng, không phải thế sao?"

"Nhưng chúng ta phải làm thế trước hiện diện của phân nửa người dân London ư?"

Callie phá lên cười. "Thực sự không đến nửa số dân London đâu, Juliana. Chưa tới mười hai người khác dự tiệc thôi."

Juliana biết về Callie đủ rõ để hiểu rằng cô không thể thắng chị ấy.

"Một lợi ích nữa, em biết sao không, việc Công tước về phe ta sẽ không tổn hại gì. Tình bạn của ngài ấy chỉ làm em thêm phần thu hút ánh mắt của những người đàn ông khác trong giới thượng lưu."

"Và nếu em không muốn thu hút họ thì sao?"

Callie mỉm cười. "Em đang nói là mình muốn thu hút Công tước ư?"

Juliana biết chị dâu cố tình hiểu lầm. Nhưng cô cảm thấy hai gò má mình hồng lên. Cô nhìn chị dâu bằng ánh mắt kiên nhẫn với hy vọng thoát khỏi sự chú ý. "Không."

Callie hít một hơi dài. "Juliana, mọi người không ép buộc em kết hôn nhưng việc em gặp gỡ một vài người đàn ông sẽ chẳng tổn hại gì. Một ai đó em thích. Một ai đó em muốn cùng đồng hành."

"Chị vẫn đang cố gắng làm điều này trong nhiều tháng qua. Nhưng chẳng ích gì."

"Về mặt này, em sẽ gặp một ai đó khiến em bị thu hút."

"Có lẽ. Nhưng anh ta có thể không bị em cuốn hút."

Anh ta có thể sẽ nhận thấy cô là thứ rắc rối.

"Dĩ nhiên anh ta sẽ bị em lôi cuốn. Em xinh đẹp, thú vị và tuyệt vời. Chị cũng mời anh Benedick đấy."

Bá tước Allendale là anh trai của chị Callie. Juliana ngạc nhiên. "Tại sao chị lại nói điều ấy với thái độ đó?"

Nụ cười của Callie quá mức rạng rỡ. "Không có lý do gì cả. Em không thích anh ấy sao?"

"Em có..." Juliana nheo mắt. "Callie, làm ơn đừng mai mối cho em nữa. Em không phù hợp với những người đàn ông như ngài Benedick. Hay bất cứ ai khác."

"Chị đâu có mai mối!" Tiếng phản bác thật lớn. Và không thật. "Chị chỉ đơn thuần nghĩ em sẽ thích có một người quen hiện diện. Hoặc là hai."

"Em cho rằng việc đó sẽ không quá tệ."

Callie trở nên lo lắng. "Juliana, ai đó đã cư xử khiếm nhã với em sao?"

Cô lắc đầu. "Không. Tất cả bọn họ đều vô cùng lịch sự. Rất tử tế. Những người Anh hoàn hảo không chê vào đâu được. Nhưng họ cũng thể hiện rõ một việc em không phải là... người họ tìm kiếm để bầu bạn."

“Để làm vợ,” Callie nhanh chóng sửa lại. “Bầu bạn là một điều khác cơ.”

Bầu bạn có thể là hành động chính xác mà tất cả người dân London – ngoại trừ gia đình cô – đang mong cô giả vờ làm. Họ không thể lấy một người tạo ra quá nhiều bê bối làm vợ. Dù Juliana không thích lời nói đó đến thế nào đi nữa. Cô lắc đầu. “Callie, ngay từ đầu em đã nói... từ ngày em đến nước Anh... hôn nhân không phù hợp với em.”

Và nó không phải vậy.

“Vô lý,” Callie nói, gạt bỏ tư tưởng đó. “Tại sao em lại nghĩ như thế chứ?”

Bởi vì con gái của Nữ hầu tước Ralston chính xác không phải là người vợ trong mơ của bất cứ người đàn ông nào.

Dĩ nhiên, cô không thể nói thế.

Cánh cửa thư viện mở ra đã cứu cô khỏi việc trả lời câu hỏi kia.

Bước vào, Ralston thấy cả hai đang ngồi trên ghế dài đặt gần cửa sổ và Juliana quan sát cách anh trai say sưa ngắm nhìn vợ, nét mặt anh dịu dàng hẳn, tình yêu thể hiện một cách rõ ràng.

Cô không thể phủ nhận rằng việc có được điều như thế sẽ tuyệt vời biết bao.

Chỉ là cô không thể phí thời gian để ao ước điều ấy.

Ralston bước tới, cầm lấy tay của Callie, khẽ hôn lên những ngón tay của chị ấy. “Anh đang đi tìm em.” Anh quay sang Juliana. “Và cả em nữa, em gái.”

Callie nhìn Ralston. “Em nói với em gái anh rằng con bé thật xinh đẹp.”

Trông anh có vẻ ngạc nhiên. "Dĩ nhiên rồi. Giá như con bé cao hơn chút nữa, con bé sẽ là hình mẫu chuẩn đấy."

Cô phá lên cười vì lời nói đùa thiếu hài hước đó. Cô cao hơn phân nửa đàn ông ở London này. "Một lời than phiền quen thuộc đấy ạ."

"Gabriel, em nói nghiêm túc mà," Callie sẽ không để cho anh em cô lẫn tránh việc này. "Em ấy nghĩ mình không thể kiếm được một ông chồng."

Hai hàng lông mày của anh trai cô chau lại. "Tại sao không?" anh hỏi vợ.

"Em không biết! Bởi vì sự bướng bỉnh chảy trong huyết quản của em ấy chẳng?"

Anh giả vờ xem xét lời khẳng định kia. "Có lẽ. Anh chắc mình cũng không thể kiếm được một người chồng."

Juliana cười toe toét. "Đó là bởi vì anh quá cao."

Một bên miệng anh nhếch lên. "Thực sự có thể lắm."

Callie phát ra âm thanh nhỏ thể hiện sự bức tức. "Thật không thể chịu được cả hai người! Em phải đi xem bữa tối đây. Anh..." chị ấy chỉ một ngón tay vào chồng, sau đó chỉ Juliana, "...nói chuyện phải quấy với em ấy đi."

Khi cánh cửa đóng lại phía sau Callie, Ralston xoay người về phía Juliana.

"Làm ơn đừng bắt em thảo luận về nó."

Anh gật đầu. "Em cũng nhận ra rằng cô ấy sẽ không từ bỏ chuyện này đâu. Em sẽ phải tìm được lý do chính đáng giải thích tại sao mình không muốn kết hôn, hoặc là sẽ phải thảo luận về nó suốt cả cuộc đời."

"Em có lý do chính đáng."

“Không nghi ngờ gì em nghĩ là mình có.”

Cô quắc mắt vì lời nói bóng gió ngụ ý cô thực sự không có lý do chính đáng cho việc không muốn kết hôn.

“Em sẽ vui khi biết rằng anh đã không quyết định nhốt em trên gác mái cả đời để tránh em thực hiện những chuyến phiêu lưu của mình,” anh nói, thay đổi chủ đề. “Nhưng đừng cho rằng nó không xảy ra. Hãy cẩn thận, Juliana.” Lúm đồng tiền của anh hiện lên. “Anh thấy bản thân thực sự thích có một cô em gái như thế.”

Lời nói của anh trai làm cô ấm lòng. Cô cũng thực sự thích có một người anh như vậy. “Em không cố ý gây ra rắc rối.”

Anh nhướn mày.

“Không phải lúc nào cũng thế. Không phải trong chiều nay.” Ngoại trừ những lần cô cố ý tạo ra rắc rối. Chỉ là không phải loại rắc rối mà anh trai cần biết. “Không phải loại rắc rối với cái kết nằm chết chìm dưới đáy hồ,” cô khẳng định.

Anh đi đến tủ búp phê và rót cho mình ly rượu scotch, sau đó ngồi bên cạnh lò sưởi, ra hiệu cho cô đến ngồi cùng.

Khi cô kéo ghế ngồi đối diện, anh nói. “Không, em chỉ chủ ý tạo ra loại rắc rối kết thúc bằng việc để phân nửa số dân London chứng kiến.” Cô định mở miệng để bác bỏ luận điểm đó nhưng anh đã nói tiếp. “Đừng nói với anh điều ngược lại, Juliana. Em nghĩ chỉ có mái tóc đen cùng đôi mắt xanh khiến chúng ta được xem là anh em sao? Em nghĩ anh không biết cảm giác bị ngăm nhìn mọi chuyện, chứng minh mình giống từng inch những gì họ trông mong thế nào ư?”

Sự im lặng kéo dài. “Nó khác.”

“Không có gì khác.”

“Họ không nghĩ anh sẽ giống như bà ấy.”

Anh chẳng giả vờ hiểu sai ý cô. “Em không giống bà ta.”

Làm thế nào anh trai có thể biết điều đó?

Anh ngả người về phía trước, khuỷu tay chống lên đầu gối, đôi mắt xanh không dao động. “Anh biết. Anh biết bà ta là người thế nào. Bà ta lãnh đạm. Thiếu lòng trắc ẩn. Cầm sừng lên đầu chồng. Bỏ rơi con mình... đến hai lần. Em không phải thế.”

Cô muốn tin anh.

“Nhưng bà ấy thích tạo ra những vụ bê bối.”

Anh khẽ cười. “Không giống nhau chút nào. Em là người sôi nổi và lời cuốn. Đúng thế. Em bướng bỉnh và khiến người khác tức điên lên khi muốn nhưng em không thích tạo ra những vụ bê bối.”

Sáng nay, tại Hyde Park, cô đã tạo ra bê bối. Đêm trước ở ban công cũng thế. Nếu biết cô đã thực hiện vụ đánh cược hai tuần đam mê với Công tước, Ralston sẽ rất tức giận.

Đúng, cô là một kẻ tạo ra sự hổ thẹn.

Đơn giản là anh trai cô không biết điều ấy thôi.

“Hôm nay em đã ngã xuống hồ Serpentine.”

“Ừ, nó không thường xảy đến với những phụ nữ ở London. Nhưng nó được xem là một thử thách hơn một vụ bê bối. Và nếu em ngừng khiến bản thân lao vào chỗ chết...” Anh nhỏ giọng dần và ngừng lại, im lặng diện diện giữa họ. “Bà ta là kẻ thích tạo ra tai tiếng. Một dạng tai tiếng mà gia đình không thể khôi phục lại thanh danh của mình. Em không giống bà ta. Không giống một chút nào.”

“Leighton nghĩ em như thế.”

Đôi mắt Ralston tối lại. “Leighton đã so sánh em với mẹ của chúng ta sao?”

Cô lắc đầu. “Không phải thế. Nhưng ngài ấy nghĩ em là mỗi

nguy hiểm cho thanh danh của những người xung quanh em.”

Ralston vẫy tay gạt bỏ ý tưởng đó. “Trước hết, Leighton là một con lừa và đã là như thế kể từ khi hắ ta còn mặc quần lót.” Juliana không thể ngăn mình cười khúc khích và Ralston nhoen miệng cười trước âm thanh đó. “Thứ hai, hắ ta quá bảo thủ. Luôn là vậy. Và thứ ba...” anh gượng cười, “...Anh đã chịu nhiều luồng dư luận vì thanh danh của mình và chúng ta vẫn được mời đến những bữa tiệc đấy thôi?”

“Có thể tất cả mọi người chỉ đang chờ chúng ta gây ra cảnh tượng gì đó.”

Anh tựa lưng vào ghế. “Có thể.”

“Tại sao ngài ấy lại quá thận trọng như thế?”

Câu hỏi đó được thốt ra trước khi cô có thể ngăn lại và ngay lập tức thấy hối tiếc. Cô không muốn anh Ralston nhận ra mình quan tâm đến Công tước.

Không phải là gì ngoài hứng thú thoáng qua.

Nhưng nó lại trái ngược.

Ralston dường như không chú ý. “Hắ ta luôn thế. Kể từ khi bọn anh còn là những tên nhóc cơ. Ở trường, hắ không thể nói một câu mà không đề cập đến chuyện hắ là người thừa kế tước công. Luôn cứng nhắc, đúng mực và tất cả vì tước hiệu. Anh luôn nghĩ cách cư xử của hắ thật lố bịch. Tại sao phải gánh vác những trách nhiệm của một tước vị nếu em không sẵn lòng tận hưởng những lợi ích mà nó mang lại?”

Anh nhìn vào mắt cô, thật sự bối rối bởi ý nghĩ về cảm giác trách nhiệm đối với việc mang tước hiệu và Juliana không thể làm gì ngoài việc cười toe toét. Bản chất bên trong của anh trai cô là một kẻ trác táng. Tuy nhiên, bây giờ khi đã kết hôn, anh là một tên trác táng đã bị thuần hóa.

Im lặng buông xuống và Juliana kìm nén không thúc ép anh trai thêm.

“Callie muốn mời ngài ấy đến ăn tối. Để cảm ơn. Một cách công khai.”

Anh suy nghĩ trong một lát. “Nghe có vẻ hợp lý đấy.”

“Cùng với sáu anh chàng độc thân đủ tư cách khác.”

Anh nhìn cô đầy thông cảm. “Em thực sự không tin anh có thể thay đổi được vợ mình đó chứ?”

“Không, em không nghĩ thế.” Cô tạm dừng. “Chị ấy nghĩ việc có quan hệ thân thiết với Công tước sẽ giúp ích cho thanh danh của em.”

“Có thể cô ấy đúng. Anh không thể nói mình thích người đàn ông đó nhưng hẳn có tác động đến tầng lớp thượng lưu.” Một bên môi anh nhếch lên thành nụ cười nửa miệng. “Một điều anh chưa bao giờ có thể làm.” Thinh lặng một lần nữa phủ xuống và cả hai đều lạc trong suy nghĩ của riêng mình. Cuối cùng, Ralston cất tiếng. “Anh sẽ không giả vờ xem ý kiến của họ không là vấn đề, Juliana. Anh ước bọn họ không bàn tán nhưng dĩ nhiên họ vẫn làm. Nhưng anh thề với em. Em không giống bà ta.”

Cô nhắm mắt lại. “Em muốn tin anh lắm.”

“Nhưng chính em cũng tin họ.”

Hai mắt cô mở to. Làm thế nào anh biết điều đó. Một nụ cười ngượng lướt qua mặt anh. “Em quên rồi sao, em gái. Anh đã từng ở vào vị trí của em. Anh muốn cho tất cả bọn họ thấy anh hơn hẳn họ, suốt thời gian đó anh đã sợ rằng mình thực sự như họ nghĩ.”

Chính nó. Đó cũng là cảm giác của cô.

“Với anh nó khác”, Juliana nói và ghét sự hờn dỗi trong

giọng mình.

Anh hớp một ngụm rượu. "Đúng. Bây giờ thôi."

Bởi vì anh là một Hầu tước.

Bởi vì anh là người Anh.

Bởi vì anh là đàn ông.

"Bởi vì anh là một trong số họ."

"Cẩn lười em đi!" anh nói. "Đó là một sự lãng mạ!"

Cô không thấy nó hài hước, mà là tức giận.

"Juliana, có sự khác biệt đối với anh bởi vì bây giờ anh biết có người mong đợi anh thể hiện nhiều hơn. Anh biết rằng mình muốn nhiều hơn thế."

Cô hiểu ý nghĩa lời nói của anh. "Đó là chị Callie."

Anh gật đầu. "Anh không muốn tập trung đương đầu với những trông mong của họ bởi vì anh đã quá tập trung hoàn thành mong đợi của cô ấy."

Cô không thể làm gì ngoài việc mỉm cười. "Ngài Hầu tước Ralston xấu xa, kẻ phóng đảng thâm căn cố đế, đã bị hạ gục bởi tình yêu."

Anh nhìn vào mắt cô với tất cả sự nghiêm túc. "Anh không nói em phải kết hôn, Juliana. Trái lại, nếu em thích sống độc thân, Chúa biết em có đủ tiền để sống hết quãng đời còn lại. Nhưng em phải tự hỏi bản thân em nghĩ cuộc sống của mình sẽ là gì."

Cô định mở miệng trả lời anh trai nhưng chỉ nhận ra mình không có câu trả lời. Cô chưa từng nghĩ nhiều đến thế - chưa từng kể từ khi cha cô mất và tất cả mọi thứ thay đổi. Ở Ý, cô cho rằng hôn nhân và gia đình là việc không cần bàn tới... nhưng đó là do cô chưa bao giờ thực sự suy xét quá nhiều. Nhưng tại đây, ở

Anh...

Ai sẽ muốn cô?

Không biết những suy nghĩ của cô, Ralston đứng dậy, kết thúc cuộc trò chuyện với ý muốn sau cùng, "Anh chưa từng nghĩ sẽ nói điều này, nhưng tình yêu không tệ như em nghĩ đâu. Nếu nó đến với em, anh hy vọng em sẽ không để vượt mất nó."

Cô lắc đầu. "Em hy vọng nó không đến với mình."

Một nụ cười hiện ra. "Em biết không, anh đã nghe câu đó trước đây. Anh đã nói... Nick cũng đã nói... nhưng dường như người nhà St. John không thể tránh nó."

Nhưng em thực sự không phải một người mang họ St. John.

Cô không nói ra.

Cô thích sự ảo tưởng hơn.

Chương 7.

Sự thích thú được biểu hiện bằng những nụ cười duyên.

Cười lớn vui vẻ là quá mức thô lỗ đối với một quý cô tao nhã.

- Một luận thuyết trên chuyên đề

“Nét tinh tế của những quý cô”

Câu hỏi xa xưa đã được trả lời: Trong cuộc chiến, cầm thạch đánh bại vàng.

- Trang báo về những vụ tai tiếng

Tháng Mười, 1823

Ngồi trong lô của Công tước Rivington ở Nhà hát Hoàng gia, Juliana từ trên nhìn xuống đoàn người váy lụa và sa tanh bên dưới. Một nửa giới thượng lưu dường như đến tham dự buổi trình diễn đặc biệt này của phu nhân Livorno và phân nửa còn lại chắc chắn không có mặt vì không kiếm ra vé.

“Ngạc nhiên thật,” Mariana nói, cùng cô ngằm nhìn hoạt cảnh diễn ra trước mắt. “Mình đã nghĩ mùa thu là mùa dành cho những kỳ nghỉ ở miền quê và săn bắn chứ.”

“Đúng thế, năm nay, bất cứ ai ra sắc lệnh dường như đã quên nói với giới thượng lưu London.”

“Điều đó xảy ra khi Nghị viện triệu tập những cuộc họp đặc biệt. Tất cả chúng ta trở nên điên loạn vì bầu không khí mùa thu. Bông lúa mì gấn trên tóc của phu nhân Davis phải không nhỉ?” Mariana nhắc ống nhòm, vừa xem xét vừa lắc đầu trước kiểu tóc quái lạ ấy rồi quan sát tất cả các lô trong nhà hát trước khi buổi biểu diễn bắt đầu và cô buộc phải giả vờ không quan tâm đến khán giả lẫn bạn bè của những diễn viên. “A, Densmore đến đây cùng với một người phụ nữ mình chưa từng gặp. Mình cho rằng cô ta là một con điếm [25].”

[25. Tác giả dùng từ *lightskirt*, đây là một thuật ngữ được dùng vào thế kỷ XIX để chỉ những người làm điếm hay những người phụ nữ bị nghi ngờ về mặt đức hạnh.]

“Mari!” Juliana có thể chưa ở London quá lâu nhưng cô biết rằng vấn đề về những gái điếm hạng sang không phải chủ đề trò chuyện thích hợp nơi nhà hát.

Mariana ngược lên, hai mắt chớp chớp. “Thôi nào, đó là sự thật mà!”

“Cái gì là sự thật?” Công tước Rivington đi xuyên qua đám đông và lướt một ngón tay dọc cánh tay vợ.

Juliana cảm thấy nhói nhói ganh tị với tình cảm của họ, nhưng cô phớt lờ nó. Mariana quay người về phía chàng Công tước cùng nụ cười vui tươi rạng rỡ. "Em chỉ vừa nói rằng Densmore chắc hẳn đến đây với một gái điếm. Em chưa từng nhìn thấy cô ta trước đây."

Rivington đã quen thuộc với tính cách táo bạo của vợ và thay vì khiển trách cô ấy, anh lại tìm kiếm lỗi của Densmore, tổn một lúc quan sát người đồng hành của ngài Tử tước. "Anh nghĩ có thể em nói đúng, cưng à."

"Cậu thấy chưa?" Gần như thỏa mãn, Mariana tự tán thưởng mình. "Mình là một nhà nhận định con người xuất sắc đấy."

"Hoặc cậu đang trở thành kẻ ngồi lê đôi mách xuất sắc nhất," Juliana nói một cách hài hước.

Rivington cười lớn. "Có thể còn hơn thế. Quý cô Fiori, tôi e rằng mình phải trộm cô ấy đi một lúc." Anh quay sang Mari. "Đến chào phu nhân Allen được chứ? Anh cần em trò chuyện với bà ấy một lúc trong khi anh thảo luận vấn đề với chồng bà ta."

Mariana nhìn qua vai Rivington hướng mắt về đôi vợ chồng mang nét gì đó điềm đạm, môi mím lại và xương quai hàm kỳ dị. Đảo tròn mắt, cô ấy đưa ống nhòm cho Juliana. "Xem thử cậu có thể khám phá ra điều gì khác trong lúc mình rời đi. Mình mong một bài tường thuật chi tiết khi trở lại đấy."

Sau đó cô ấy rời đi, xuyên qua đám đông, thực hiện nghĩa vụ là vợ một trong những người đàn ông được kính trọng nhất trong vương quốc này. Juliana lấy làm ngạc nhiên khi cô bạn tiến đến chỗ Nam tước phu nhân và cùng trò chuyện. Một lát sau, phu nhân Allen mỉm cười với Mariana, rõ ràng hài lòng với vị khách của mình.

Nhiều người nói rằng cuộc hôn nhân của Mariana là điều hiếm có – hôn nhân vì tình yêu – không thể chối cãi mối quan hệ

trong xã hội này là sự hợp tác về mặt chính trị nhiều hơn sự lảng mạn. Mariana là Nữ công tước tốt nhất. Chàng Công tước tình cờ gặp và say mê cô ấy là sự trùng khớp hạnh phúc.

Tình yêu bền lâu không phải là thứ quen thuộc với Juliana. Cô được sinh ra từ một cuộc hôn nhân say mê cuồng dại thoáng qua. Mẹ cô đã quyến rũ cha cô, từ những gì Juliana có thể nói, và bỏ rơi cả hai cha con khi bà trở nên mệt mỏi với cuộc sống gia đình. Cha của Juliana không hề có ý định tái hôn, mặc dù ông có vài cơ hội để làm việc đó – cô đã luôn nghĩ rằng ông muốn tìm ra lựa chọn phù hợp nhất. Xét đến cùng, tại sao phải mạo hiểm yêu một lần nữa khi quá khứ cho hành động đó sẽ kết thúc trong sự đau đớn, tức giận và mất mát?

Trong vài tháng qua, cô đã nhận thấy tình yêu không phải là điều hoang tưởng – cô cảm thấy hạnh phúc khi hai người anh cùng mẹ khác cha của cô tìm thấy nó. Tình yêu của Gabriel và Callie nảy nở ngay khi Juliana đến nước Anh khi họ kháng cự lại nó – một cách vô ích. Lúc cả hai chịu thua cảm xúc, tất cả người dân London đã kinh ngạc và Juliana chỉ hy vọng tình yêu của họ không kết thúc trong buồn thảm. Trong vài tháng, anh Nick đã tìm ra Isabel và họ không thể chối bỏ sự tận tâm dành cho nhau.

Nhưng tất cả tình yêu đều bắt đầu theo cách đó – nồng nhiệt, đam mê và tận tâm. Chuyện gì sẽ xảy ra khi ngọn lửa kia tàn lụi và sự tận tâm trở nên mệt mỏi?

Cô ngẩng nhìn chị Callie vươn người thì thầm vào tai anh Ralston ngay phía đối diện. Anh trai của cô cười ngoác miệng – một điều anh hiếm khi làm lúc Juliana đến đây vào mùa xuân – anh đang đặt tay lên lưng vợ và cúi người đáp lời.

Từ sắc hồng hiện trên hai gò má của Callie, Juliana nghĩ lời của anh trai cô hoàn toàn không phù hợp để nói trong nhà hát.

Một điều gì đó cuộn sâu bên trong Juliana... một thứ gì đó

có thể là sự ganh tị nếu dành nhiều thời gian hơn để suy xét.

Nhưng cô biết rõ mình thèm muốn tình yêu của họ. Đó là một dạng cảm xúc phù du mơ hồ kéo dài trong vài tháng – hay vài năm, nếu may mắn – cuối cùng rồi sẽ phai dần.

Và sau đó là gì?

Không, Juliana không muốn yêu.

Nhưng đam mê... loại cảm xúc khiến anh trai cô nói những thứ tội lỗi với vợ trong nhà hát... đó là điều hoàn toàn khác.

Cô sẽ không bận tâm đến điều ấy.

Cô nghĩ lại buổi sáng cách đây hai ngày, nghĩ đến khoảng thời gian trong Hype Park khi Công tước Leighton nhảy khỏi ngựa, hai mắt rực sáng vì tức giận và thất vọng, rồi anh hôn cô. Một cách trọn vẹn.

Với đam mê.

Và anh khiến cô muốn có được anh.

Cô muốn thứ mà anh đã cho cô nếm thử.

Khao khát. Ham muốn. Khoái lạc nhục dục. Thậm chí mâu thuẫn xung đột cũng trở nên hấp dẫn.

Nhưng không phải anh.

Cô khước từ việc mong muốn có anh.

Cô nhắc ống nhòm và quét một vòng nhà hát, tìm kiếm gì đó sẽ bắt lấy sự chú ý của mình. Cách đó vài lô, Tử tước Denismore liếc mắt đều cáng xuống cơ thể đầy đặn cùng bộ váy được xẻ sâu đáng báo động của người đồng hành với ngài ta – dường như Mari đã nói đúng về cô ta. Xa hơn vài thước Anh, phu nhân Davis và phu nhân Sparrow đang chực chờ với mỗi đe dọa ngã nhào khỏi lô khi họ ngẩn cổ hướng về điểm nào đó xa xăm trước khi rù rì bàn tán về những vụ bê bối phía sau những cây

quạt. Trong khi Juliana không có thiện cảm với bất kỳ ai trong hai người phụ nữ đó, cô phải thừa nhận họ là những tay ngồi lê đôi mách bậc thầy. Dĩ nhiên theo tầm nhìn của họ, cô hy vọng tìm thấy sự tiêu khiển thú vị.

Khi là đề tài cho những lời thì thầm bàn tán điên cuồng của họ, cô đã thề không bao giờ ngồi lê đôi mách lần nữa.

Ngay lộ đối diện, Công tước Leighton và trái nho đứng đó trò chuyện thân mật với nhau. Trước sự chứng kiến của phân nửa người dân London.

Đứng cách cặp đôi đầm đạm hoàn hảo, chân dung cho sự hạnh phúc của giới quý tộc kia vài feet – có khả năng khiến cả nhà hát rơi vào cơn chấn động phẫn khích vì dấu hiệu của một cuộc hôn nhân bị ngăn trở – chính là Nữ công tước Leighton cùng một vị phu nhân tròn trĩnh và một quý ngài béo tốt mà Juliana chỉ có thể hình dung đây là cha mẹ của trái nho.

Tiểu thư Penelope.

Cô tốt hơn nên bắt đầu nghĩ cô ta là tiểu thư Penelope.

Sao chứ? Sớm muộn gì cô ta cũng sẽ trở thành Nữ công tước Leighton thôi.

Cô lờ đi sự chán ghét ngập tràn khi nghĩ đến điều ấy.

Cô quan tâm người anh sẽ kết hôn là ai làm gì cơ chứ.

Cô không quan tâm.

Tại sao Juliana phải làm thế khi anh đã lựa chọn một người nào đó có những thứ mà cô không có? Sự đầm đạm hoàn hảo, hoàn toàn không gây rắc rối, thậm chí không tạo ra chút bê bối nào?

Cô không quan tâm.

Không ư? Vậy tại sao cô không hạ ống nhòm xuống?

Cô có thể đặt ống nhòm xuống bất cứ lúc nào cô muốn.

Cô có ý làm thế.

Anh ngược lên và nhìn chăm chăm về phía cô.

Nếu chúng không cháy rực, cô đã không cần phải buông ống nhòm xuống quá nhanh.

Hay quá bất cẩn như thế.

Ống nhòm đập mạnh xuống bao lơn cẩm thạch và ống kính vàng rơi xuống sàn trải thảm.

Tất cả các lô đột ngột trở nên vô cùng yên lặng, khách mời cùng các gia đình xoay người về nơi phát ra âm thanh kia và phát hiện Juliana đang há hốc miệng rồi nhìn chăm chăm tay cầm được trảng men vẫn còn trong tay cô.

Một đợt sóng ngược ngịch khổng lồ chạy xuyên khắp người và Juliana tìm ra lối thoát đầu tiên, cô quỳ gối trên sàn của lô đã-từng-quá-tối nhưng giờ lại hoàn-toàn-không-đủ-độ-tối-tăm để nhặt lấy ống kính... một thứ mà ác quỷ đã lấy mất... nó chắc hẳn đã rơi xuống dưới cái ghế nào đó, bởi lẽ cô không thấy nó đâu.

Mò mẫm tìm kiếm dưới hàng ghế, cô mất một lúc để nhận ra nó lẫn lông lốc trên sàn lô của Công tước Rivington và cô đã khiến tình huống tệ đi rất nhiều. Phu nhân Sparrow và phu nhân Davis bây giờ có lẽ đang quan sát cô, chờ xem cô sẽ thoát khỏi tình huống đáng xấu hổ này thế nào.

Và cô sẽ không nghĩ về anh.

Chắc chắn anh đã nhìn thấy tất cả. Và cô hình dung việc anh nhượng một bên mày với vẻ hống hách về phía cô như thế để nói rằng, Tạ ơn Chúa vì Ralston phải là người đối mặt với cô chứ không phải tôi.

Cô thầm nguyện rửa, xác định rằng tình huống đặc biệt này

không thể nào tệ hơn việc nói vài từ bằng tiếng Ý.

Những ngón tay của cô chạm phải thứ gì đó trơn trơn lạnh lạnh và cô túm lấy ống kính bị rơi ra kia. Cô ngẩng đầu và thấy bản thân đang nhìn chăm chăm vào cằm chân anh trai Callie, Bá tước Allendale. Là một quý ngài có bản lĩnh, Benedick hầu như chắc chắn có mặt ở đây để giúp cô đứng dậy.

Nhưng cô chưa sẵn sàng.

Dường như đã nhận ra, anh ta cúi người xuống bên cạnh cô. "Ta sẽ giả vờ giúp nàng tìm kiếm cho đến khi nàng sẵn sàng đối mặt với bọn họ, được chứ?" anh ta thì thầm và sự hài hước vui vẻ trong giọng nói đã giúp nhịp tim của cô ổn định.

Cô nhìn vào đôi mắt nâu trong trẻo của anh ta, giống như mắt của Callie, và đôi mắt hòa hợp với tiếng thì thầm của anh ta. "Ngài nghĩ tôi có thể cứ ở yên thế này được không, thưa ngài?"

"Trong bao lâu?"

"Suốt đời thì quá lâu, phải thế không?"

Anh ta giả vờ xem xét câu hỏi đó. "Coi nào, là một quý ông, ta phải ở cạnh nàng... và ta hy vọng mình xem được buổi biểu diễn," anh ta trêu đùa. Khi cô mỉm cười, anh ta đưa tay và cho một lời khuyên. "Cứ mỉm cười thế. Nếu họ nhìn thấy nàng xấu hổ, nàng sẽ tự cảm ghét chính mình vì điều ấy."

Hít một hơi dài, cô cho phép anh ta giúp mình đứng lên. Cô có thể cảm nhận thấy hàng trăm ánh mắt đang hướng về phía mình nhưng cô không nhìn lại họ.

Cô không nhìn về phía đối diện để xem trong số đó có đôi mắt thuộc về ngài Công tước kiêu ngạo kia không. Cười ngượng, cô nói, "Tôi lại tạo ra một hoạt cảnh rồi phải không?"

Khóe môi của ngài Allendale nhướng lên thích thú. "Đúng. Nhưng đây là nhà hát mà. Hãy thấy thoải mái trước thực tế nàng

không phải là người đầu tiên làm việc đó ở đây.”

“Tuy nhiên là người đầu tiên không làm trên sân khấu.”

Anh ta rướn người lại gần, như thể đang chia sẻ một bí mật. “Vô lý. Ta từng nhìn thấy một Tử tước phu nhân đánh rơi bộ tóc giả của bà ta vì ngoài người ra quá xa.” Anh ta giả vờ rùng mình. “Thật kinh hoàng.”

Cô cười, âm thanh mang cả sự hài hước và nhẹ nhõm. Benedick là người đàn ông điển trai, quyến rũ và thân thiện nhiều hơn...

Không ai cả.

“Đầu tiên là ở hồ Serpentine và bây giờ là ở đây.”

“Nàng dường như là người thích phiêu lưu,” anh ta nói đùa. “Ít nhất lần này, nàng không gặp nguy hiểm.”

“Thật không? Tại sao nó lại cho tôi cảm giác đáng sợ hơn rất nhiều?”

Benedick nhìn xuống cô mỉm cười. “Nàng muốn cúi chào khán giả hay không?”

Hai mắt cô mở to. “Tôi không thể!”

“Không sao?”

“Nó sẽ...”

“Chắc chắn nó sẽ khiến buổi tối thêm đáng chú ý.”

Và Leighton sẽ ghét nó.

Ý nghĩ đó khiến cô cười toe toét. Một nụ cười thực sự.

Cô lắc đầu. “Tôi nghĩ mình đã tạo ra đủ rắc rối trong một buổi tối rồi,” cô nói với Bá tước, xoay người đối mặt với tất cả mọi người. Cô nhắc ống kính lên một cách hân hoan và thông báo, “Tôi đã tìm thấy nó!”

Mariana cười lớn, vỗ tay hai lần cho thấy cô ấy hoàn toàn thấy thích thú. Nụ cười điệu của Ralston ngụ ý rằng sự tức giận trước hoạt cảnh cô tạo ra đã bị chế ngự bởi niềm tự hào vì cô đã không co rúm sợ hãi trước toàn bộ giới quý tộc. Anh trai cô không bao giờ quan tâm quá nhiều đến giới thượng lưu và Juliana phải cảm tạ điều đó.

Về phần những vị khách, trong chốc lát, họ dường như đang cố nhớ lại những phép xã giao thích hợp khi em gái của một Hầu tước lại xuất hiện sau khi trải qua quá nhiều thời gian trên sàn lô ở nhà hát – không phải Juliana tin việc mình làm là phù hợp – thì ánh sáng trong nhà hát bắt đầu mờ dần và buổi biểu diễn chính thức mở màn.

Tạ ơn Chúa.

Chẳng mấy chốc Juliana đã ngồi vào cuối hàng ghế đầu tiên, bên cạnh Mariana, không nghi ngờ gì về việc cô ấy đã quay trở lại bên cạnh Juliana để bảo vệ cô khỏi xấu hổ thêm. Ánh đèn trên sân khấu sáng lên và vở kịch bắt đầu.

Juliana khó có thể tập trung vào vở diễn. Đó là một vở hài kịch và nếu tiếng cười của khán giả là dấu hiệu cho thấy nó hay thì đúng thế, nhưng cô đang cố chiến đấu với những căng thẳng còn sót lại, với cơn bốc đồng chạy trốn khỏi nhà hát và không thể cưỡng lại mong mỏi nhìn về phía lô của Công tước Leighton.

Ngay cuối màn đầu tiên, sự khao khát đã cho thấy cô không thể cưỡng lại nó.

Cô trộm liếc nhìn anh qua khóe mắt.

Anh đang chú tâm xem vở kịch.

Những ngón tay của cô siết chặt quanh ống nhòm bằng vàng, nhắc cô nhớ đến sự tồn tại của nó. Một thứ khiến cô có thể nhìn thấy anh một cách rõ hơn.

Kiểm tra tình trạng thành phần quan trọng nhất của chiếc ống nhòm là một việc hoàn toàn hợp lý, cô suy luận. Trong khi tay cầm đã gãy, nó chắc chắn sẽ là một chuyện đáng buồn nếu ống kính cũng hư nốt. Bất cứ người bạn tử tế nào cũng sẽ mua cái mới để trả lại.

Dĩ nhiên cô sẽ kiểm tra ống kính.

Cô nên làm thế.

Nó hoàn toàn được mong đợi.

Cô nhắc ống kính và nhìn chăm chú sân khấu. Tròng kính không bị nứt – Juliana có thể nhìn thấy bộ váy sa tanh màu đỏ tươi chói lòa của nữ diễn viên chính và cô hầu như có thể thấy bộ râu mép đen dày đặc biệt của nam chính.

Ống nhòm hoạt động tốt.

Nhưng không thể khẳng định ống kính không bị hỏng theo một cách khác.

Có thể bây giờ nó bị ảnh hưởng bởi ánh sáng?

Hoàn toàn có thể. Cô sẽ tìm ra.

Với danh nghĩa bạn bè.

Cô vung ống kính theo một đường cong lớn càng ngẫu nhiên càng tốt, chỉ dừng lại khi nhận ra những lọn tóc quăn vàng của anh. Điều gì đó trên sân khấu làm cho khán giả bật cười. Anh không cười lớn... thậm chí mỉm cười cũng không, cho đến khi trái nho quay người qua anh như thể kiểm tra xem anh có đang thích thú hay không. Juliana quan sát lúc anh gượng cười, cúi người gần lại khi nói vào tai cô ta. Nụ cười của cô ta hé ra nhiều hơn, tự nhiên hơn và đột nhiên cô ta dường như không giống như trái nho nữa.

Cô ta dường như khá đáng yêu.

Juliana cảm thấy không khỏe.

“Cậu thấy gì đó thú vị sao?”

Cô đột ngột hít vào, gần như đánh rơi ống kính vì câu hỏi thì thầm đó.

Cô xoay người nhìn vào mắt Mariana. “Mình... Mình chỉ đơn thuần đang kiểm tra ống nhòm. Mình muốn chắc rằng chúng còn hoạt động tốt.”

“À.” Bọn cô nhoẻn miệng khẽ mỉm cười. “Bởi vì mình có thể thề rằng cậu đang nhìn Công tước Leighton.”

“Tại sao mình phải làm thế chứ?” Juliana nói và câu hỏi ấy thốt ra với chất giọng cao gần như khác thường. Cô đẩy mạnh ống nhòm vào lòng Mariana. “Đây. Nó hoạt động tốt cả.”

Mariana nhắc ống nhòm lên, hoàn toàn không cố gắng che giấu việc mình đang nhìn Công tước Leighton. “Mình tự hỏi tại sao ngài ấy lại ở cùng với Penelope Marbury?”

“Ngài ấy sẽ kết hôn với cô ta,” Juliana lầm bầm.

Mariana nhìn Juliana với vẻ ngạc nhiên. “Thực vậy sao. Hay thật. Cô ta bị tóm cả đời rồi.”

Món cá tuyết được phục vụ trong bữa trưa ắt hẳn từ bao tử trào ngược ra ngoài. Đó là lý do duy nhất giải thích tại sao cô lại cảm thấy mình muốn... nôn mửa.

Mariana quay lại xem xét. “Chị Callie nói với mình rằng cậu đã có vài cuộc tranh luận với ngài ấy.”

Juliana lắc đầu và thì thầm. “Mình không biết chị ấy đã nói gì. Không có gì cả. Đó là sự việc xảy ra khi cưới ngựa, nhưng mình nghĩ chị Callie không biết chuyện đó...” Cô ngừng nói khi nhận ra Mariana đã hạ ống nhòm xuống và nhìn chăm chăm vào cô với vẻ kinh ngạc. “Mình nghĩ mình hiểu lầm ý cậu rồi [26].”

[26. Từ Mariana dùng là run-in có nghĩa là cuộc tranh luận nhưng Juliana lại hiểu là cô ấy muốn nói về việc cưỡi ngựa.]

Mariana bình tĩnh lại, cười toe toét và hân hoan cất tiếng nói. “Thực sự cậu đã hiểu lắm. Mình thích việc cậu vẫn chưa thành thạo những cụm từ trong tiếng Anh.”

Juliana siết chặt tay bạn mình. “Mari! Cậu không nên lặp lại nó!”

“Ồ, mình sẽ không làm thế. Với một điều kiện.”

Juliana nhìn lên trần nhà cầu xin sự cứu rỗi. “Điều kiện gì cơ?”

“Cậu phải nói cho mình nghe tất cả mọi thứ! ‘Một sự việc xảy ra khi cưỡi ngựa’ nghe có vẻ rất đáng kinh ngạc.”

Juliana không trả lời, thay vào đó, cô kiên quyết xoay người hướng mắt về phía sân khấu. Cô cố gắng tập trung vào những gì diễn ra trên đó nhưng câu chuyện – về hai người trốn tránh không để chuyện tình bí mật của mình bị bại lộ - quá mức quen thuộc. Cô đang bị kẹt ở giữa trò khôi hài của mình... ổng nhòm bị hư, những buổi gặp mặt tai tiếng và cô vừa bị phát hiện.

Cô không hề thấy thích thú.

“Ngài ấy đang nhìn cậu,” Mariana thì thầm.

“Ngài ấy không nhìn mình,” câu trả lời thốt ra từ khóe miệng.

Nhưng cô không thể nào nhịn được việc xoay đầu lại.

Anh sẽ không nhìn cô.

“Ngài ấy đang nhìn cậu mà.”

“Thôi nào, mình sẽ không nhìn ngài ấy.”

Và cô không làm thế.

Cô không xem gì trong suốt màn đầu tiên, khi hai người tình đóng sầm cửa rồi lại mở ra và khán giả thét cười lớn hơn, không xem khi tấm màn phủ lên khóa họ trong ôm ấp đam mê, trước sự quan sát của chồng cô ta và em gái anh ta... người có lý do quan tâm quá nhiều đến những người phụ nữ mà anh trai cô ta theo đuổi.

Cô không nhìn lúc những cây nến được thắp sáng quanh nhà hát, giới thượng lưu London lại hiện ra trong tầm nhìn và cô không nhìn khi những khách mời bước tới lô của Rivington lần nữa để cô có cơ hội quan sát mà không cần thận trọng ngó trước trông sau.

Cô không nhìn anh trong khi Bá tước Allendale trò chuyện tiêu khiển cùng cô trong suốt thời gian tạm nghỉ, không khi Mariana đề nghị họ đến phòng dành cho những quý bà để sửa sang váy áo – một mưu mẹo để khiến Juliana nói ra chuyện ban nãy, không sau khi cô tuyên bố mình không đi, cô chẳng có lý do gì để đến căn phòng đó và Mariana buộc phải đi một mình.

Cô không nhìn anh cho đến khi ánh sáng lại lần nữa mờ dần và khán giả ổn định ngồi vào chỗ xem tiếp màn hai.

Và sau đó cô ước mình đã không nhìn anh.

Bởi vì anh đang dẫn trái nho vào ghế của cô ta, bàn tay to lớn của anh đang nấn ná nơi khuỷu tay của cô ta, trượt xuống cánh tay khi anh ngồi xuống bên cạnh cô ta.

Và cô nhận ra mình không thể rời mắt đi chỗ khác.

Sự vuốt ve đó kết thúc một cách nhanh chóng – mặc dù đối với Juliana, nó kéo dài bất tận – và tiểu thư Penelope thản nhiên xoay người hướng về sân khấu, ngay lập tức say mê màn kịch tiếp theo.

Tuy nhiên Công tước lại nhìn thẳng vào mắt cô. Khoảng

cách cùng ánh sáng mờ mờ đáng lẽ khiến cô cảm thấy không chắc chắn nhưng, không... anh đang nhìn cô.

Không có bất cứ giải thích nào cho cơn run rẩy nhận thức chạy dọc sống lưng cô.

Anh biết cô đã nhìn thấy sự mờn trốn đó.

Anh muốn cô thấy nó.

Và đột nhiên trong lô thiếu không khi để thở.

Cô đứng phắt dậy, kéo lấy sự chú ý của anh Ralston khi hướng đến cửa ra. Cô cúi người nói nhỏ vào tai anh trai, "Em thấy nhức đầu. Em sẽ ra hành lang hít thở một chút."

Mắt anh nheo lại. "Hay để anh đưa em về nhà?"

"Không, không... em sẽ ổn thôi. Em sẽ chỉ ở phía ngoài." Cô mỉm cười yếu ớt. "Em sẽ quay trở lại trước khi anh nhận ra em đã rời đi."

Ralston do dự và cân nhắc xem có nên cho phép em gái ra ngoài không. "Đừng đi xa. Anh không muốn em đi lang thang khắp nhà hát đâu."

Cô lắc đầu. "Dĩ nhiên em sẽ không làm thế."

Anh cản lại bằng việc nắm lấy cổ tay cô. "Anh có ý đó, em gái. Anh nhận thức rõ ràng rồi em có thể tìm thấy tại một nhà hát trong suốt buổi biểu diễn."

Cô nhướn một bên mày. "Em mong đợi được sớm nghe thêm về nó đấy."

Hàm răng của anh lóe sáng trong bóng tối. "Em nên hỏi Callie."

Cô mỉm cười. "Anh có thể chắc là em sẽ làm thế."

Rồi cô ở trong hành lang vắng lặng, trừ vài người hầu, và có thể hít thở thêm lần nữa.

Cơn gió mát thổi qua hành lang. Theo bản năng, cô hướng tới nơi nó đến, có một cánh cửa sổ lớn nhìn ra phía sau nhà hát, hành lang đột ngột kết thúc bên trên nơi ắt hẳn là sân khấu. Cánh cửa rộng mở đón những cơn gió đêm tháng Mười, một chiếc ghế đặt bên cạnh như thể đang chờ cô bước đến. Cách quá xa lộ anh trai cô đang ngồi nhưng nó là một nơi thoáng mát tuyệt vời.

Cô ngồi xuống, tựa người lên thành cửa và nhìn bao quát những nóc nhà ở London. Anh nấn lập lòe trong những căn nhà bên dưới, cô có thể nhận ra cách đây vài căn một người phụ nữ đang may vá. Juliana tự hỏi, một cách nhanh chóng, không biết cô gái ấy đã từng đến nhà hát hay chưa, cô ta có từng mơ đến xem nhạc kịch tại đây hay không.

Juliana không chắc mình đã từng mơ điều đó hay chưa... không giống thế này, với một gia đình quý tộc chưa từng biết đến. Không trang sức, lụa là, sa tanh, Hầu tước, Bá tước và... những Công tước.

Những gã Công tước làm cô tức điên lên, làm hao mòn những suy nghĩ của cô và hôn cô như thể cô là người phụ nữ cuối cùng trên trái đất này.

Cô thở dài, ngắm nhìn ánh trăng phản chiếu trên những mái nhà lợp ngói vẫn còn ướt do cơn mưa nhỏ lúc chiều.

Cô đã khởi xướng một thứ không thể kết thúc.

Cô muốn quyến rũ anh với sự đam mê – để trừng phạt bản tính kiêu ngạo của anh bằng việc khiến anh đầu hàng, nhưng sau sự việc đáng xấu hổ tại hồ nước, khi tất cả những gì anh nói cô là người cuối cùng khiến anh bị lôi cuốn.

Thỏa thuận của họ chỉ còn kéo dài mười ngày nữa và anh đang theo đuổi tiểu thư Penelope, lên kế hoạch cho một cuộc hôn nhân hoàn hảo với người phụ nữ được nuôi dạy để trở thành một Nữ công tước.

Cô đã cho rằng cuộc đánh cược sẽ kết thúc với việc Leighton nhận thua. Thế tại sao Juliana lại có cảm giác mình sẽ là người nhận thua?

“Tại sao cô không ngồi tại chỗ của mình?”

Cô khẽ giật mình vì câu hỏi đó rồi cảm thấy khó chịu.

Anh đã theo dõi cô.

Cô đáng lẽ không nên quan tâm đến việc anh tìm thấy mình.

Nhưng dĩ nhiên cô có quan tâm.

Cô xoay người, cố tỏ ra bình tĩnh. “Tại sao ngài không ngồi tại chỗ của mình?”

Anh quắc mắt. “Tôi nhìn thấy cô rời khỏi lô của mình mà không có người hộ tống.”

“Anh trai biết tôi ở đâu.”

“Trong đời, anh trai của cô chưa bao giờ chấp nhận chịu trách nhiệm.” Anh tiến lại gần ơn. “Bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra khi cô ở ngoài này.”

Juliana nhìn bao quát hành lang dài và yên tĩnh này. “Đúng thế. Mỗi họa luôn rình rập.”

“Kẻ nào đó để tâm đến danh tiếng của cô. Cô có thể bị gã gã.”

“Bởi ai chứ?”

Anh tạm dừng trước câu hỏi đó. “Bởi bất cứ ai! Bởi một diễn viên! Hay một kẻ hầu!”

“Hay một Công tước?”

Hai hàng lông mày của anh nhíu lại. “Tôi cho rằng mình được quyền làm việc đó.”

Anh không có quyền. Thực sự không. Cô xoay người. "Tôi không yêu cầu ngài đuổi theo tôi."

Im lặng kéo dài một lúc lâu và khi cô đang mong đợi anh bỏ đi thì nghe anh khẽ nói. "Không. Cô không yêu cầu tôi làm việc đó."

Cô xoay đầu lại quá nhanh trước lời thú nhận ấy. "Vậy tại sao ngài lại ở đây?"

Anh luồn tay vào mái tóc quăn vàng óng và hai mắt của Juliana mở to vì chuyển động ấy, không biết kiềm chế và không giống anh chút nào, anh đang để lộ dấu hiệu của sự bồn chồn lo lắng."

"Đó là một sai lầm."

Thất vọng bùng lên và cô cố sức che giấu nó bằng việc dùng một tay quét qua dãy hành lang. "Dễ dàng sửa chữa thôi, Đức ngài. Tôi tin lô của ngài nằm ở phía đối diện. Có cần tôi nhờ người hầu hộ tống ngài trở lại chỗ hay không? Hay ngài sợ mình bị gạ gẫm?"

Mím chặt môi, anh chỉ thấy sự lảng mạp trong lời nói của cô. "Tôi không có ý định đuổi theo cô dù đó là việc không thể tránh khỏi, Chúa biết đó có thể cũng là một sai lầm." Anh ngừng lại, cân nhắc lời nói tiếp theo của mình. "Tôi muốn nói tất cả mọi thứ. Vụ cá cược, hai tuần, buổi sáng ở Hype Park..."

"Cả buổi chiều tại Hype Park," cô khẽ thêm vào và ánh mắt anh hướng về phía cô.

"Tôi không thích cho những kẻ ngồi lê đôi mách có cơ để bàn luận nhưng dĩ nhiên tôi không hối hận việc đã cứu cô." Có gì đó trong lời nói này, sự tức giận hòa trộn với cảm xúc mà Juliana không thể nào xác định, nhưng nó qua đi ngay khi anh nói tiếp, một cách lạnh lùng. "Dù thế, mọi thứ vẫn không thể tiếp tục."

Ngay từ đầu tôi đáng lẽ không nên đồng ý. Đó là sai lầm. Tôi đang bắt đầu thấy thực tế cô không có khả năng cư xử một cách đúng mực. Tôi đáng lẽ không bao giờ nên chiều theo ý cô.

Chiều theo ý cô.

Ý nghĩa trong lời nói vang vọng ngay cả khi anh đi lòng vòng quanh điều thực sự đang cố nói.

Cô không đủ tốt đối với anh.

Chưa bao giờ là thế.

Đối với thế giới mà anh sống, cô sẽ không bao giờ phù hợp.

Cô không thề rằng sẽ làm thay đổi cách nhìn của anh về mình nhưng cô sẽ chứng minh anh sai và khiến anh nài xin sự tha thứ của cô... sự chú ý của cô... nhưng quyết tâm trong giọng nói của anh khiến cô do dự.

Cô không thể để anh làm mình tổn thương. Nó sẽ khiến anh có tác động nhiều hơn lên cô. Làm tất cả bọn họ ảnh hưởng quá nhiều đến cô. Có những người không vì cô sinh ra ở Ý mà nghĩ cô thấp kém, bởi vì cô được sinh ra theo cách thông thường, bởi vì cô chống lại những quy tắc và hạn chế của thế giới mới này.

Cô sẽ không bị tổn thương.

Cô sẽ tức giận.

Ít nhất, tức giận là một cảm xúc mà cô có thể làm chủ.

Và miễn là khi cô còn tức giận, anh sẽ không giành chiến thắng.

"Chiều ý tôi sao?" cô hỏi, đứng dậy và xoay người lại mặt đối mặt với anh. "Ngài có thể đã quen với việc người khác đơn giản chấp nhận quan điểm của ngài, thưa Đức ngài, nhưng tôi không nằm trong số những nô lệ tôn sùng ngài."

Quai hàm anh cứng lại trước những lời nói đó và cô tiếp tục.

“Khi đồng ý thời hạn hai tuần, ngài dường như không chỉ chiều theo ý tôi và buổi sáng cách đây vài ngày tại Hype Park, ngài hoàn toàn không phải thế.” Cầm hếch lên, khế kháng và kiên quyết, pha trộn giữa tức giận và buộc tội. “Ngài cho tôi thời hạn hai tuần. Theo tính toán tôi vẫn còn mười ngày.”

Cô tiến lại gần anh hơn, cho đến khi họ gần như chạm vào nhau và cô nghe thấy hơi thở của anh thay đổi – sự căng thẳng đó chẳng thể nhìn thấy khi cô không ở quá gần.

Khi cô không tức giận.

Khi cô không bị thu hút quá nhiều.

“Tôi định sử dụng chúng,” cô thì thầm, biết rằng mình đã quá tự tin và chỉ với một lời từ chối, anh có thể kết thúc tất cả.

Khoảnh khắc này kéo dài vô tận, cho đến khi cô không thể nhìn vào đôi mắt khó hiểu của anh. Cô dời sự chú ý xuống môi anh – đến những đường nét mạnh mẽ, cương quyết của chúng.

Một sai lầm.

Cánh cửa sổ rộng mở kia đột nhiên chỉ mang vào nhà hát luồng không khí ngọt ngào. Ký ức về những nụ hôn của anh đang lấp đầy trong hành lang mờ tối này... khao khát chôn vùi tất cả những thứ khác.

Cô quay lại nhìn vào mắt anh, màu hổ phách của chúng sẫm lại thành màu gỗ sồi.

Anh cũng muốn cô.

Suy nghĩ ấy khiến lửa lan khắp người cô.

Anh bước lại gần hơn. Bây giờ họ đang chạm vào nhau, vừa sát, nơi nhô lên của ngực cô cọ nhẹ vào khuôn ngực rộng của anh. Cô nín thở.

“Cô không cần tôi cho những vụ bê bối của mình. Cô đã có

một anh chàng Bá tước trong tay đó thôi.”

Cô bối rối vì sự gần gũi và lời anh nói. “Một Bá tước?”

“Tôi đã nhìn thấy cô cùng với Allendale, cười đùa và... thoải mái trò chuyện.” Những từ cuối thốt ra gần như mang vẻ bối rối.

“Allendale?” Cô lặp lại như một kẻ khờ, quyết tâm khiến tâm trí sáng suốt. Anh đang nói về điều gì? Cô bắt đầu hiểu ra. “Ồ. Benedick.”

Điều gì đó nguy hiểm lóe lên trong mắt anh. “Cô không nên nhắc đến anh ta với sự thân mật như thế.”

Một sự thích thú len lỏi khắp người cô. Anh trông tức giận. Không... là giận tím người. Anh có vẻ đang ghen.

Vẻ mặt đó biến mất trước khi cô có thể thưởng thức, khép lại phía sau ánh mắt cẩn trọng của anh, tuy nhiên sự dũng cảm dấy lên và cô khẽ mỉm cười trêu ghẹo. “Ý ngài là tôi không nên dùng tên khi nói đến ngài ấy?”

“Đúng thế.”

“Ngài đã không xem xét đến những quy tắc đó khi chúng ta gặp nhau... Simon.” Cô thì thầm gọi tên anh và tiếng thì thầm lẫn quất giữa họ như sự cảm dỗ.

Anh hít mạnh. “Tôi đáng lẽ nên làm thế.”

“Nhưng ngài muốn tôi nghĩ ngài không phải dạng người đó.”

“Tôi nghĩ cả hai chúng ta đều có lỗi khi che giấu thân phận thật sự của mình.”

Sự buồn bã dấy lên hòa lẫn với cơn tức giận. “Tôi không che giấu.”

“Không ư? Vậy tại sao tôi đã tin rằng cô là người...”

Hơn thế. Cô đã nghe thấy từ đó. Cô căm ghét nó.

“Ngài dường như nghĩ tôi phù hợp.” Cô hếch cằm, môi suýt nữa chạm vào môi anh.

Sự khao khát tỏa ra từ người anh. Anh không thể muốn cô – nhưng anh đã như thế. Cô có thể cảm nhận được điều đó.

Anh cúi xuống và cô nín thở, chờ đợi cảm giác đôi môi không chút khoan dung kia – muốn chúng với sự tuyệt vọng mà cô sẽ không bao giờ thừa nhận.

Thế giới dần tan biến và không có gì ngoài khoảnh khắc này, hai người đứng trong bóng tối tĩnh mịch, đôi mắt màu hổ phách nhìn vào mắt cô, hơi ấm của anh đang thiêu đốt cô. Miệng anh lớn vồn trên miệng cô. Cô có thể cảm thấy hơi thở nhẹ của anh trên da mình và cô muốn hét lên...

“Cô là một vụ bê bối đang chờ xảy ra.”

Lời nói đó là nụ hôn của hơi thở, cảm giác đi ngược lại thông điệp. Và rồi anh lùi lại tránh khỏi cô – bỏ cô lại một mình, không thỏa mãn và hoàn toàn mong mỏi.

“Một người tôi không thể từ bỏ.” Anh nói thêm.

“Anh muốn tôi.” Cô co rúm vì sự tuyệt vọng trong lời buộc tội và ngay lập tức ước rằng mình có thể rút lại lời vừa nói.

Anh cứng người. “Dĩ nhiên tôi muốn cô. Tôi sẽ là người chết nếu không muốn cô. Cô rạng rỡ xinh đẹp và đáp lại tôi theo cách khiến tôi muốn ném cô xuống và bắt đầu khuất cô phục ý muốn của tôi.” Anh dừng lại, bắt gặp đôi mắt mở to của cô. “Nhưng những hành động đó mang lại hậu quả, quý cô Fiori. Một thực tế cô nên nhớ trước khi đâm đầu vào những trò trẻ con của mình.”

Cô nheo mắt. “Tôi không phải là trẻ con.”

“Không sao? Cô không biết mình đang làm gì. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô chỉ dạy cho tôi những đam mê quý giá của mình, Juliana? Cái gì xảy ra sau đó? Kế tiếp là gì?”

Câu hỏi đó chạy xuyên qua Juliana. Cô không có câu trả lời.

"Trong đời, cô chưa bao giờ xem xét đến tương lai đúng không? Cô chưa bao giờ tưởng tượng điều gì xảy ra tiếp theo, sau bất cứ những thứ cô đang thỉnh thoảng trải nghiệm." Anh tạm dừng sau đó khoét sâu hơn. "Điều đó nói lên tính trẻ con của cô."

Cô ghét anh. Ghét cách anh vạch trần cô. Cách anh biết những thất bại của cô trước khi cô tự mình nhận ra chúng."

Anh nói tiếp. "Tôi rút khỏi vụ cá cược của chúng ta. Ngay từ đầu, tôi đáng lẽ không bao giờ nên đồng ý. Bản thân cô đã là mối đe dọa. Cả với tôi. Và tôi không hào phóng đến mức dạy cô những bài học mà cô hoàn toàn đáng nhận."

Cô biết mình nên chấp nhận. Biết mình nên buông tha anh – buông tha cho cả hai người bọn họ - giải thoát khỏi thỏa thuận nguy hiểm ngu ngốc đe dọa đến thanh danh, cảm xúc lẫn lý trí của họ.

Nhưng anh làm cô tức điên đến mức cô không thể để anh giành chiến thắng.

"Ngài nói sẽ rút lui nhưng tôi cho rằng ngài đang thất tín." Đó là một lời chế nhạo.

Quai hàm anh giật giật. "Tôi sẽ nói cho Ralston nghe tất cả mọi chuyện."

Cô nhướn mày. "Và ngài nghĩ điều đó sẽ giúp ngài sao?" Họ chuẩn bị tranh luận trong hành lang mờ tối này và Juliana có thể cảm nhận cơn thịnh nộ toát ra từ người anh. Biểu lộ - một thứ hiếm khi nhìn thấy trong cảm xúc của anh. Cô không thể cưỡng lại việc chọc vào cơn tức này. "Can đảm lên nào. Tôi không cần quá nhiều thời gian để khiến ngài tuyên bố đầu hàng đâu."

Mắt anh lập tức tối lại và cô biết mình đã đi quá xa. Trong chốc lát, cô nghĩ anh chắc hẳn sẽ lắc mạnh người cô, cô nhận ra

những múi cơ của anh nổi gân xanh khi cố kiểm soát cơn tức giận.

“Quý cô Fiori, tôi đã đánh bại nhiều thứ còn tồi tệ hơn việc danh tiếng của mình bị đe dọa. Đừng nghĩ rằng cô sẽ chiếm ưu thế. Cấm dỗi là thứ không phù hợp.” Anh tạm dừng. “Cô muốn thời gian mười ngày đúng không? Cô hãy giữ lấy nó. Cố sức mà tận dụng đi.”

“Tôi dự định làm thế đấy.”

“Đừng trông mong tôi sẽ khiến mọi việc trở nên dễ dàng.”

Cô đáng lẽ nên thấy thích thú khi nhìn anh xoay gót và rời đi – thích thú với việc đã phá vỡ vẻ ngoài lạnh lùng của anh.

Nhưng khi cô nhìn anh trở lại lô của mình – cùng với cô dâu người Anh hoàn hảo đã lựa chọn – sự hân hoan chiến thắng không phải là thứ xuất hiện.

Mà là cái gì đó giống như sự khao khát mong mỏi.

Chương 8.

Sự khiếm nhã là thử thách lớn nhất của sự hoàn hảo.

Một quý cô tao nhã cần biết giữ mồm giữ miệng.

- Một luận thuyết trên chuyên đề

“Nét tinh tế của những quý cô”

Khám phá lý thú nhất tại tiệm may quần áo không phải những mớ lụa mà là lời xì xầm bàn tán về những vị bê bối...

- Trang báo về những vụ tai tiếng

Tháng Mười, 1823

“Phụ nữ nước Anh tiêu tốn nhiều thời gian mua sắm quần áo hơn phụ nữ ở các nước châu Âu khác.”

Tại cửa hàng may quần áo, Juliana ngã người xuống trường kỷ trong phòng thay đồ. Cô đã trải qua nhiều thời gian trên chiếc ghế này hơn những gì muốn thừa nhận. Chiếc ghế bọc bằng lớp vải thêu kim tuyến chất lượng tốt màu đỏ tươi thể hiện sự sang trọng và táo bạo của bà chủ cửa tiệm này.

“Các phu nhân ắt hẳn chưa từng ghé vào xem cửa hàng của người Pháp,” Madame [28] Hebert lãnh đạm nói khi khéo léo ghim phần eo chiếc váy đáng yêu bằng vải chéo có màu nam việt quất cho vừa người Callie.

[28. Danh xưng dùng cho những người phụ nữ Pháp có gia đình.]

Mariana cười vui vẻ khi xem xét kỹ xấp vải nhung màu cây thường xanh. “Coi nào, chúng tôi không cho phép người Pháp vượt chúng tôi trong một chuyện quan trọng thế này, phải vậy không?” Hebert đáp lời bằng một tiếng lẩm bầm và Mariana vội vàng khẳng định. “Xét đến cùng, chúng tôi đã giành được nữ thợ may giỏi nhất của họ.”

Juliana cười toe toét khi bạn cô tránh được một thảm họa mang tính chất ngoại giao.

“Bên cạnh đó,” Mariana nói tiếp, “Callie đã mặc những thứ váy áo khủng khiếp quá lâu. Chị ấy có nhiều thứ phải điều chỉnh lại. Chúng tôi đến đây vì sự hứng thú.” Cô ấy tạm dừng. “Và có lẽ một chiếc áo choàng không tay mùa đông màu này thì sao nhỉ?”

“Phu nhân sẽ trông thật xinh đẹp trong lớp vải nhung.” Hebert không rời mắt khỏi việc đang làm. “Tôi có thể đề xuất một bộ váy mới bằng lụa dupioni [29] đi kèm được chứ? Nó sẽ khiến bà trở thành người phụ nữ xinh đẹp nhất trong tiệc dạ vũ mùa

đồng.”

[29. Một dạng vải lụa, lớp vải dày hơn và không trơn mịn như lụa thông thường.]

Hai mắt của Mariana sáng lên khi Valerie căng lớp lụa xanh lá tuyệt đẹp kia ra – vải dày hơn với một tá những màu xanh lá khác tông ánh lung linh. “Ồi, được đó...” cô ấy thì thầm. “Tất nhiên bà có thể đề xuất ý kiến.”

Juliana cười vui vẻ trước sự sùng kính trong giọng bạn. “Với đề nghị ấy, chúng ta sẽ ở đây thêm một tiếng đồng hồ nữa,” cô thông báo khi Mariana đi đến phía sau tấm rèm che gần đó để đo kích thước, bị ấn và ghim kim vào người.

“Đừng chật quá,” Callie nói nhỏ với người thợ may trước khi mỉm cười với Juliana. “Nếu mùa thu vẫn còn những sự kiện xã hội, chị không thể hình dung điều gì sẽ đến khi mùa đông tới. Em biết không, em cũng sẽ cần những bộ váy mới. Thực tế là, chúng ta chưa thảo luận đến việc em sẽ mặc gì vào tiệc tối của gia đình chúng ta đây.”

“Đâu phải bữa tiệc của em.” Juliana cười vui vẻ. “Và em chắc mình có thứ gì đấy phù hợp để mặc.”

“Juliana, chị Callie được lựa chọn là người vượt trội hơn so với những quý ngài ở London đấy,” tiếng nói của Mariana vang ra từ phía sau tấm rèm. “Bây giờ hội đủ điều kiện hơn so với trước.”

“Chị nghe thấy đó.”

Callie nhìn vào gương xem xét kỹ phần eo của chiếc váy. “Nhưng Ralston chấp nhận tất cả những điều đó.” Callie bắt gặp ánh mắt của Juliana trong gương. “Cả Benedick nữa.”

Juliana phớt lờ câu ám chỉ đến Bá tước Allendale, biết rằng mình không thể đẩy chị Callie đi quá xa trong việc này. “Leighton sẽ không đến sao chị?”

Callie lắc đầu. “Chị không rõ lắm. Đơn giản là ngài ấy không hồi đáp.” Không nói gì, Juliana biết mình không nên để vấn đề này tiến xa hơn. Chuyện anh không muốn tham dự bữa tiệc tối đầu phải việc của cô. “Chị đang cố gắng tìm ra điểm tốt ở ngài ấy... nhưng chẳng dễ chút nào. À, thôi nào. Chúng ta cũng sẽ có được khoảng thời gian thú vị mà không có ngài ấy.”

“Cô có muốn tôi bảo Valerie đưa cô xem vài mẫu vải hay không, Mademoiselle [30] Fiori?” Hebert bỗng nói xen vào, quả là nữ doanh nhân kiêm thợ may ưu tú.

[30. Tiểu thư.]

“Không?” Juliana lắc đầu. “Tôi có nhiều váy áo rồi. Ngày hôm nay, anh trai tôi không nên bị phá sản vì chuyện sắm sửa này.”

Callie nhìn vào mắt Juliana qua tấm gương. “Đừng tưởng rằng chị không biết những món quà nhỏ bí mật của em với Gabriel. Em biết anh ấy thích mua váy áo cho em và bất cứ thứ gì em muốn mà. Và chị cũng biết tất cả những cuốn sách mới cùng bản nhạc của anh ấy từ đâu mà có.”

Juliana mỉm cười. Khi lần đầu tiên đến nước Anh cô đã có cảm giác hoàn toàn tách biệt với thế giới cũng như gia đình mới của mình, cô đã cho rằng hai người anh trai cùng mẹ khác cha sẽ căm ghét cô bởi vì cô đại diện cho – người mẹ đã bỏ rơi họ mà không hề ngoảnh đầu nhìn lại khi họ còn là hai cậu nhóc. Cho dù người mẹ ấy cũng bỏ rơi Juliana.

Nhưng chính nó đã khiến Gabriel và Nick chấp nhận cô. Không có gì phải nghi ngờ về điều đó. Và trong khi tình anh em tiếp tục nảy nở, Juliana hiểu ra – trễ còn hơn không – việc làm em gái là như thế nào. Như một phần trong bài học vô cùng thú vị đó, cô và anh Gabriel đã bắt đầu trò chơi trao đổi quà một cách thường xuyên.

Cô mỉm cười với chị dâu, chị ấy là người quan trọng trong việc tạo dựng mối quan hệ giữa hai anh em, và nói. "Hôm nay không có món quà nào đâu ạ. Em vẫn nuôi hy vọng mùa lễ hội sẽ kết thúc trước khi cần đến một tủ quần áo mặc mùa đông."

"Đừng nói thế!" Mariana nói vọng ra từ sau tấm rèm. "Mình muốn có lý do để mặc bộ váy này!"

Tất cả họ cùng cười và Juliana quan sát bà Hebert khéo léo xếp nếp phần vải ở giữa chiếc váy của Callie. Chị ấy xem xét những nếp gấp trong gương trước khi nói. "Hoàn hảo."

Và đúng thế. Chị Callie trông thật đáng yêu. Anh Gabriel sẽ không thể rời mắt khỏi chị ấy, Juliana thích thú với suy nghĩ đó.

"Đừng siết quá chặt," Callie nói.

Đây đã là lần thứ hai chị ấy thì thầm câu đó.

Ý nghĩa của chúng dần hé mở.

"Chị Callie?" Juliana nói, bắt gặp ánh mắt xấu hổ của chị dâu trong gương. Juliana nghiêng đầu ngụ ý câu hỏi không cần nói ra, và hai mắt Callie mở to, nụ cười toe toét đáng yêu kia là tất cả câu trả lời mà cô cần.

Chị Callie mang thai.

Juliana phấn khích nhảy khỏi ghế. "Maraviglioso [31]!" Cô bước tới và ôm choàng lấy chị dâu. "Việc chúng ta sẽ phải mua thêm vài bộ váy không có gì đáng ngạc nhiên!"

[31. Maraviglioso (Tiếng Ý): Thật kỳ diệu.]

Tiếng cười của họ lôi cuốn sự chú ý của Mariana. "Điều gì kỳ diệu cơ?" Cô ấy ló đầu ra. "Tại sao cả hai lại cười vui vẻ thế?" Cô ấy nheo mắt nhìn Juliana. "Tại sao cậu lại khóc thế kia?" Cô ấy biến mất trong tích tắc, sau đó khập khiễng bước ra, túm chặt lấy lớp vải sa tanh xanh lá mới được ghim kim cố định một nửa,

Valerie đáng thương lò dò theo phía sau. "Mình bỏ lỡ điều gì sao?" Cô ấy bĩu môi. "Mình luôn bỏ lỡ tất cả mọi thứ!"

Callie và Juliana cười lần nữa trước câu nói hờn dỗi của Mariana, sau đó Juliana cất tiếng. "Thôi được, chị phải nói với em gái đi."

"Nói mình nghe gì cơ?"

Hai gò má Callie ửng đỏ và tất nhiên chị ấy đang ước rằng tất cả bọn họ không phải ở giữa phòng thử đồ với một trong những thợ may giỏi nhất London đang đứng cách đó không xa.

Juliana không thể ngăn bản thân nói ra điều này. "Đường như anh trai mình đã hoàn thành nhiệm vụ của anh ấy."

"Juliana!" Callie thì thầm, giọng nói đầy sùng sốt.

"Gì ạ? Đó là sự thật mà!" Juliana khẽ nhún vai và cất tiếng nói.

Callie nhăn mặt. "Em biết không, em y chang anh ấy."

Đó là những lời nói đến từ người phụ nữ yêu điên cuồng người đàn ông đang được bàn đến.

Mariana đã theo kịp diễn biến câu chuyện. "Hoàn thành... Ôi! Trời ơi! Ôi, Callie!" Cô ấy bắt đầu nhảy lò cò phấn khích và Valerie kiên nhẫn chạy theo để bảo vệ lớp lụa không bị rách.

Hebert rời khỏi phòng – chắc là để thoát khỏi không khí ngột ngạt trong sự ôm ấp khó kiểm soát hoặc là sẽ bị kẹt trong trận chiến cảm xúc khi hai chị em ôm chặt lấy nhau, cười rồi khóc rồi lại cười và nói huyền thuyên.

Juliana mỉm cười trước cảnh tượng mà hai chị em nhà Hartwell tạo ra – bây giờ mỗi người đều có cuộc hôn nhân hạnh phúc nhưng họ vẫn giữ mối liên kết sâu sắc như trước – ngay cả khi cô nhận ra trong thời điểm đáng mừng này không có chỗ dành cho mình. Cô không ganh tị với hạnh phúc cũng như mối quan hệ

của họ.

Cô đơn giản ước rằng mình cũng có những cảm giác không cần kìm nén, không ai tranh giành như thế.

Juliana rời khỏi phòng thử đồ để đến căn phòng trước của tiệm, nơi bà Hebert đã trốn ở đó từ sớm. Người phụ nữ Pháp này đang đứng ngay cửa dẫn ra phòng ngoài, khuất khỏi tầm nhìn của vị khách khác. Juliana hướng tới chỗ để những phụ kiện – khuy nút và dây ruy băng, lông chim và đăng ten. Cô lướt tay dọc theo đồ kim chỉ, chạm vào chiếc khuy vàng trơn bóng ở đây, đăng ten trang trí ở kia, tiếp nhận tin vui của chị Callie.

Trong mùa xuân, gia đình cô sẽ có thêm hai thành viên mới – vợ anh Nick, chị Isabel cũng có thai.

Hai anh trai của cô đã vượt qua quá khứ và nỗi sợ hãi lặp lại những sai lầm của cha và họ đã thực hiện bước nhảy vọt khó dò – kết hôn vì tình yêu. Và giờ họ có gia đình. Một gia đình có người cha, người mẹ và con cái sống trong yêu thương săn sóc.

Trong đời, cô chưa bao giờ xem xét đến tương lai, đúng hay không? Cô chưa bao giờ tưởng tượng điều gì xảy ra tiếp theo?

Những lời Leighton đã nói trong nhà hát vang vọng trong đầu cô.

Juliana nuốt nghẹn sự kỳ lạ dấy lên trong cổ họng. Cô không muốn suy nghĩ quá nhiều về tương lai. Cha cô đã mất, cuộc sống của cô bị đảo lộn, cô lên tàu đến Anh và chuyển đến sống trong một gia đình xa lạ cùng một nền văn hóa lạ lẫm sẽ không bao giờ chấp nhận cô. Ở Anh, không có tương lai nào dành cho cô. Và mọi chuyện sẽ dễ dàng cũng như ít đau đớn hơn khi cô không tự đánh lừa mình vì những tưởng tượng.

Nhưng khi nhìn thấy chị Callie và Mariana nhìn về tương lai bình dị, tràn ngập tình yêu, gia đình, bạn bè và trẻ thơ, cô không thể nào không ganh tị với họ.

Họ có những điều mà cô không bao giờ có được. Những thứ cô sẽ không bao giờ được trao tặng.

Bởi vì họ thuộc về nơi này, trong thế giới quý tộc nơi mà tiền tài, tước vị, dòng dõi gia đình quan trọng hơn bất cứ thứ gì khác.

Cô nhắc lên một chiếc lông vũ dài, nó ắt hẳn đã được nhuộm màu. Juliana chưa bao giờ nhìn thấy một chiếc lông vũ đen quá mức thế này. Cô không thể hình dung ra nó là lông vũ của loài chim nào. Nhưng khi lướt những ngón tay qua sự mềm mại của nó, chiếc lông bắt lấy ánh mặt trời đang tràn vào tiệm và cô ngay tức khắc biết rằng nó là lông thật. Nó đẹp tuyệt. Trong nắng chiều rạng rỡ, lông vũ không đen chút nào. Nó pha trộn giữa những mảng màu xanh, tím và đỏ sẫm khiến người ta thấy nó đơn thuần chỉ mang màu đen. Những màu sắc đó làm nó trở nên sống động.

“Aigrette.”

Câu nói của bà thợ may đưa Juliana thoát khỏi cơn mơ mộng. “Xin lỗi, bà nói gì cơ?”

Bà Hebert nhướn một bên lông mày đen lên. “Quá lịch sự và kiêu cách Anh rồi,” bà ta nói tiếp khi Juliana cười nửa miệng. “Chiếc lông vũ cô đang cầm đấy. Nó là lông của cò bạch.”

Juliana lắc đầu. “Tôi nghĩ lông cò bạch màu trắng chứ.”

“Có những con lông màu đen.”

Juliana nhìn xuống chiếc lông. “Những màu sắc của nó thật đẹp.”

“Những thứ hiếm có nhất thường như thế,” bà chủ đáp lời, nhắc lên một cái khung gỗ đựng đầy lông vũ. “Xin thứ lỗi. Một Công tước phu nhân yêu cầu xem qua số lông vũ của cửa hàng.” Sự chán ghét trong giọng nói của bà ta khiến Juliana kinh ngạc.

Chắc hẳn người phụ nữ Pháp này sẽ không dùng giọng nói đó với Mariana...

“Có lẽ nếu như người Pháp di chuyển nhanh hơn, Napoleon đã giành chiến thắng.” Lời khinh bỉ vang vọng ngang qua cửa tiệm và Juliana quay nhanh về phía nơi phát ra giọng nói.

Công tước phu nhân Leighton đứng cách cô không quá mười feet.

Thật khó tin, người phụ nữ nhỏ bé với nước da tái nhợt này đã sinh ra một Leighton tóc vàng và dáng người cao to vạm vỡ. Juliana cố tìm nét gì đó tương đồng giữa anh và mẹ. Từ nước da vàng vọt xanh xao, quá mỏng tới mức trong mờ đến cả đôi mắt có màu nước biển của những ngày đông kia, chẳng có thứ gì giống với Leighton.

Nhưng đôi mắt đó, chúng dường như nhìn thấy tất cả mọi thứ. Juliana nín thở khi ánh mắt lạnh lùng của Công tước phu nhân xem xét cô từ đầu đến chân. Cô kháng cự thôi thúc cự quạ không yên dưới cái nhìn dò xét kỹ lưỡng thăm lặng kia, không cho phép sự đánh giá rõ ràng của người phụ nữ đó khiến mình bối rối.

Dĩ nhiên, nó đã làm cô cảm thấy bồn chồn lo lắng rồi.

Và đột nhiên cô nhìn thấy sự tương đồng rõ ràng như pha lê giữa hai mẹ con. Cái cứng cương nghị, dáng vẻ kiêu căng, cách quan sát dò xét lạnh lùng, khả năng khiến tâm người khác run rẩy.

Bà là mẹ của anh ta – giống theo mọi cách tồi tệ nhất.

Nhưng bà ta không có sự nồng nhiệt như anh.

Trong con người của bà ta chẳng có gì khác ngoài chủ nghĩa chấp nhận nghịch cảnh – nói lên một cuộc đời của những quyền lợi và sự vô cảm.

Điều gì đã biến một người phụ nữ trở nên lạnh lùng đến thế. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên về việc anh không tin vào đam mê.

Công tước phu nhân chờ Juliana quay đi. Giống như con trai, bà ta muốn chứng minh rằng tên tuổi lâu đời cùng cái mũi thẳng có thể làm mình tốt đẹp hơn tất cả những người khác. Tất nhiên, ánh mắt không dao động dường như nói rằng nó khiến bà ta tốt hơn Juliana.

Phốt lờ những căng thẳng náo loạn bên trong, Juliana vẫn kiên định.

"Thưa Đức bà," bà Hebert nói, không hề nhận ra trận đấu trí đang diễn ra tại phòng ngoài của mình, "Xin thứ lỗi cho sự chậm trễ của tôi. Bây giờ bà có muốn xem qua những lông vũ này không ạ?"

Nữ công tước không rời mắt khỏi Juliana. "Chúng ta chưa được giới thiệu với nhau," bà ta nói, lời lẽ sắc bén và mục đích khiến người khác phải giật mình. Lời ra lệnh ngắn gọn, mục đích nhắc Juliana nhớ đến sự xấc xược của cô, địa vị của cô.

Juliana không trả lời. Không di chuyển. Không quay đi.

"Đức bà?" Bà Hebert hết nhìn Juliana lại ngó sang Công tước phu nhân rồi làm ngược lại. Khi bà nói tiếp, giọng không chắc chắn. "Tôi có thể giới thiệu quý cô Fiori được không ạ?"

Im lặng kéo dài, có thể là vài giây hay vài giờ, sau đó Công tước phu nhân cất tiếng nói. "Bà không thể." Không khí dường như vì lời khẳng định độc đoán ấy mà biến mất. Bà ta tiếp tục nói mà không dời mắt khỏi Juliana. "Ta thừa nhận có chút ngạc nhiên, Hebert à. Ta không ngờ có lúc bà lại phục vụ một khách hàng kém cỏi... bình thường thế này."

Bình thường.

Nếu nó không vang vọng trong tai cô quá lớn, Juliana sẽ phải khâm phục sự cân nhắc đắn đo của người phụ nữ này. Bà ta chọn từ một cách chuẩn xác – một từ sẽ hạ gục cô nhanh nhất và mạnh mẽ nhất.

Tâm thường.

Một trong những từ lăng mạ tồi tệ nhất đến từ người có địa vị cao sang.

Từ ấy lặp lại vang vọng trong đầu nhưng không phải Juliana nghe Công tước phu nhân Leighton nói.

Mà từ con trai của bà ta.

Và cô không thể ngăn bản thân không đáp lời lại.

“Và tôi đã nghĩ rằng bà phục vụ những người lịch sự hơn thế này.” Lời nói đó được thốt ra trước khi cô có thể ngăn lại và cô kìm nén cơn bốc đồng lấy tay bịt miệng để ngăn việc mình nói thêm nữa.

Nếu có thể, cột sống của Nữ công tước thậm chí có thể trở nên thẳng hơn, mũi hất cao hơn. Khi bà ta nói, lời lẽ toát ra sự nhàm chán, dường như Juliana có địa vị quá thấp kém khiến bà ta không bận tâm tốn sức để trả lời. “Như vậy có nghĩa là những gì họ nói đều thật. Dòng dõi thấp kém.”

Nữ công tước Leighton rời khỏi tiệm, tiếng chuông nhỏ lạnh lót vang lên như mang ý mỉa mai.

“Người phụ nữ ấy thật đáng đá.”

Juliana ngẩng đầu lên và thấy Mariana đang tiến về phía mình. Gương mặt mang vẻ quan tâm lẫn tức giận. Cô lắc đầu. “Dường như các Nữ công tước có thể cư xử theo cách họ muốn thì phải.”

“Mình không quan tâm bà ta có phải là Nữ hoàng hay

không. Bà ta không có quyền nói chuyện với cậu theo cách đó.”

“Nếu là Nữ hoàng, bà ta thực sự có thể nói với mình theo bất cứ cách nào bà ta thích,” Juliana nói, lờ đi sự run rẩy trong giọng mình.

Cô đang nghĩ gì mà lại đi trêu tức bà Công tước đó chứ?

Dĩ nhiên đó là vấn đề. Cô không nghĩ đến Nữ công tước ấy.

Cô nghĩ đến đôi mắt màu hổ phách, mái tóc vàng óng, cái cằm vuông và vẻ mặt bất di bất dịch mà cô khao khát mong muốn thay đổi.

Và cô đã nói ra điều đầu tiên đến trong tâm trí.

“Mình đáng lẽ không nên nói chuyện với bà ấy bằng thái độ như thế. Nếu truyền ra ngoài... nó sẽ là một vụ tai tiếng.” Mariana lắc đầu và mở miệng định nói, hầu như chắc chắn đó là những lời cam đoan nhưng Juliana khẽ mỉm cười nói tiếp. “Việc mình không ngừng cảm thấy bà ấy đáng bị như thế có phải là sai lầm không?”

Mariana cười toe toét. “Không hề! Bà ta đáng bị như thế! Và còn hơn vậy nữa! Mình ghét người phụ nữ đó. Không có gì đáng ngạc nhiên khi Leighton lại quá cứng nhắc. Thử tưởng tượng việc được bà ta nuôi dưỡng xem.”

Nó sẽ thật kinh khủng.

Thay vì cảm thấy tinh thần đi xuống, Juliana lại hăng hái trở lại. Nữ công tước Leighton có thể nghĩ bà ta hơn hẳn Juliana và toàn bộ thế giới nhưng bà ta không phải thế. Trong khi có ít hứng thú trong việc chứng minh điều đó với người phụ nữ đáng ghét kia, Juliana thấy mình muốn chỉ cho Công tước thấy rằng vì thái độ khinh khỉnh lạnh lùng mà anh đang bỏ mất những điều gì.

“Juliana?” Mariana cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. “Cậu ổn cả chứ?”

Juliana gạt bỏ suy nghĩ đó, xoay người và nói lời xin lỗi với bà chủ tiệm lúc này đã trở lại trạng thái hoàn toàn bình thường, bà ấy quan sát cảnh tượng khi nãy với sự sửng sốt và gần như sợ hãi. "Tôi xin lỗi, bà Hebert. Đường như tôi đã làm mất đi một khách hàng quan trọng của bà."

Đó là sự thật. Juliana biết Hebert sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nỗ lực giành lại sự yêu mến của Nữ công tước Leighton. Việc một trong những người phụ nữ quyền lực nhất London chọn đặt may váy tại một tiệm khác không thể đơn giản gạt sang một bên. Hậu quả của một cuộc tranh cãi như thế có thể chấm dứt sự nghiệp của một người thợ may nếu người ấy không biết xử trí hợp lý.

"Có lẽ Đức bà," cô nói và hướng về Mariana, "và Hầu tước phu nhân," vẫy tay ra hiệu về phía phòng thử đồ, "có thể giúp đền bù thiệt hại mà tôi đã tạo ra."

"À há!" Mariana vẫn còn tức giận. "Đường như mình sẽ nhún nhường trong chuyện đó..." Cô ấy tạm ngừng, khôi phục lại cách cư xử của mình. "Nhưng, dĩ nhiên, bà Hebert, tôi sẽ vui vẻ giúp đỡ."

Bà Hebert nói. "Không cần làm thế. Tôi đã có nhiều việc và tôi không đòi hỏi Công tước phu nhân Leighton trở thành khách hàng của tôi." Juliana chớp mắt và người thợ may nói tiếp. "Tôi đã có Công tước phu nhân Rivington ghé tiệm cũng như vợ và em gái của Hầu tước Ralston. Tôi có thể làm việc mà không cần đến người phụ nữ đó." Bà ta hạ thấp giọng khiến nó trở thành tiếng thì thầm đầy bí ẩn. "Bà ta sẽ sớm nằm dưới lòng đất thôi. Bà ta đặt may đồ được bao nhiêu năm nữa chứ?"

Lời tuyên bố ấy quá xấc xược, quá mức thực tế và phải mất một lúc nó mới tạm lắng xuống. Mariana cười toe toét còn Juliana cười rộ lên một cách khó tin. "Tôi đã đề cập rằng mình yêu quý

những người Pháp nhiều như thế nào chưa nhỉ?”

Bà ta nháy mắt. “Những người ngoại quốc cần ở bên cạnh nhau, không phải thế sao?”

Juliana mỉm cười. “Oui [32].”

[32. Oui (Tiếng Pháp): Đúng thế.]

“Bon [33].” Hebert gật đầu. “Còn ngài Công tước thế nào?”

[33. Bon (Tiếng Pháp): Tốt.]

Juliana giả vờ không hiểu. “Công tước nào cơ?”

Mariana kiên nhẫn nhìn cô. “Ôi, thôi nào. Đừng tỏ ra bẽn lễn như thế, kinh khủng quá đi.”

“Người đã cứu mạng cô đó, mademoiselle,” người thợ may nói, giai điệu du dương trên ghẹo ẩn trong giọng nói. “Ngài ấy là một thách thức, đúng không?”

Juliana xoay chiếc lông vũ trong tay, ngắm nhìn những màu sắc rạng rỡ của nó hiện ra trước khi bắt gặp ánh mắt của bà chủ tiệm. “Oui. Nhưng không phải theo cách bà nghĩ. Tôi không theo đuổi ngài ấy. Tôi chỉ đơn thuần muốn...”

Lay chuyển đến tận tâm can của ngài ấy.

Thôi được, tất nhiên cô không thể nói ra điều đó.

Bà Hebert lấy lại chiếc lông vũ trên tay Juliana rồi đem đến nơi đặt những xấp vải và cúi người xem xét. Kéo ra vài thước vải, bà ta ngược nhìn Juliana. “Tôi nghĩ cô sẽ cho phép anh trai mua cho mình một bộ váy mới.”

Bà ta đặt chiếc lông vũ xuống lớp sa tanh lộng lẫy. Đáng kinh ngạc, khiến người khác say đắm và...

Mariana cười qua vai, tiếng cười nhỏ và tinh quái. “Ôi, nó tuyệt vời.”

Juliana bắt gặp ánh mắt của bà thợ may.

Nó sẽ bắt cậu ta quy phục.

“Bao lâu tôi có thể có được nó?”

Bà Hebert nhìn cô, đầy thích thú. “Cô muốn nó nhanh đến mức nào?”

“Hai ngày nữa ngài ấy sẽ đến ăn tối.”

Mariana xoay người nhanh nhìn cô và lắc đầu. “Nhưng chị Callie nói ngài ấy không chấp nhận lời mời mà.”

Juliana bắt gặp ánh mắt của chị dâu, chưa bao giờ cô chắc chắn như lúc này. “Ngài ấy sẽ chấp nhận.”

“Leighton, không phải tôi không muốn quân đội của chúng ta được viện trợ, tôi chỉ đơn thuần nói rằng cuộc thảo luận này có thể chờ đến kỳ họp kế tiếp. Tôi có một vụ thu hoạch cần giám sát.”

Simon kéo một lá bài và lười biếng hướng mắt đến đối thủ của mình, anh ta đang bậm điếu xì gà và cất tiếng nói với điệu bộ của một kẻ-sớm-thua-cuộc. “Tôi nghĩ anh ghét bỏ lỡ việc săn cáo hơn chứ, Fallon.”

“Tôi không chối. Tôi có những thứ tốt hơn để làm thay vì trải qua cả mùa thu ở London.” Bá tước Fallon dập bài xuống để nhấn mạnh sự khó chịu. “Cậu cũng có muốn ở lại đâu.”

“Điều tôi muốn không phải phần quan trọng của vấn đề được thảo luận,” Simon nói. Đó là một lời nói dối. Điều anh muốn chính là phần quan trọng nhất. Anh sẽ tán thành việc Nghị viện mở một phiên họp đặc biệt để thảo luận những điều luật về việc quản lý thuật vẽ bản đồ nếu nó giữ những vị khách không dừng chân tại dinh thự nơi miền quê của anh và khám phá ra các bí mật.

Anh ngửa bài. "Dường như anh đã tiêu tốn nhiều thời gian cho việc đánh bài hơn tìm ra cách lẩn tránh nhiệm vụ là một thượng nghị sĩ của mình."

Simon gom tiền thắng cược, đứng dậy khỏi bàn và phớt lờ lời nguyện rửa của Bá tước khi anh bước ra hành lang bên ngoài.

Màn đêm từ từ buông xuống, theo cùng là những lời mời đến nhà hát và nửa tá buổi tiệc khiêu vũ. Anh biết mình nên trở về nhà, tắm rửa, thay đồ và chọn nơi để đến - mỗi đêm anh được xem là hình tượng của phép tắc và cao quý, điều đó sẽ giúp bảo vệ tên tuổi Leighton.

Việc anh đến chỉ tìm thấy những phép tắc xã hội mệt mỏi không phải là vấn đề.

Nó đã là thế.

"Leighton."

Hầu tước Needham và Dolby từ tầng dưới của cầu lạc bộ hung hổ bước lên, ông ta hầu như không thể nào thở khi bước đến bậc thang trên cùng. Ông ta dừng lại, một tay đặt trên thanh vịn cầu thang bằng gỗ sồi và ngả đầu ra sau, đẩy bụng hít thở một hơi thật sâu. Những cái nút trên chiếc áo gi lê của Hầu tước căng ra vì vòng bụng quá cỡ. Simon tự hỏi không biết người đàn ông kia có cần đến bác sĩ hay không.

"Người tôi hy vọng gặp đây rồi!" Hầu tước thông báo khi đã lấy lại sức. "Nói ta nghe xem, cậu tính khi nào nói chuyện với con gái của ta?"

Simon bất động, anh đang quan sát xung quanh họ. Đây không phải là nơi hoàn toàn thích hợp cho một cuộc trò chuyện mà anh muốn giữ bí mật. "Chúng ta vào phòng khách được chứ, ngài Needham?"

Hầu tước không chấp nhận lời gợi ý kia. "Vô lý. Không cần

thiết giữ bí mật cuộc hôn nhân đó!”

“Tôi e rằng mình không thể đồng ý với ngài,” Simon nói, buột quai hàm không căng ra. “Cho đến khi con gái ngài đồng ý...”

“Thật vô lý!” Hầu tước rống lên lần nữa.

“Ngài Needham, tôi khẳng định với ngài, không có nhiều người cho rằng những suy nghĩ của tôi là vô lý đâu. Tôi muốn cuộc hôn nhân đó được giữ kín cho đến khi có cơ hội nói chuyện trực tiếp với tiểu thư Penelope.”

Needham nheo mắt. “Vậy thì tốt nhất cậu nên tiến hành đi, Leighton.” Simon nghiêng rằng trước lời nói đó. Anh không thích bị ra lệnh. Đặc biệt là bởi một Hầu tước ngu ngốc bắn súng dở tệ.

Nhưng dường như anh không có nhiều lựa chọn. Anh gật đầu cộc lốc. “Chẳng lâu nữa đâu.”

“Tốt.Ồ, Fallon!” Hầu tước cất tiếng gọi khi cánh cửa phòng chơi bài mở ra và đôi thủ khi nãy của Simon bước vào hành lang. “Câu không đi đâu cả, chàng trai! Tôi lên kế hoạch móc bót túi tiền của cậu đây!”

Cánh cửa khép lại phía sau ngài Hầu tước béo tốt và Simon thầm cầu nguyện lão ta đánh bài cũng dở tệ như bắn súng. Chẳng có lý do gì để Needham có một buổi chiều vui vẻ khi lão đã hủy hoại hoàn toàn buổi chiều của Simon.

Khung cửa sổ khổng lồ màu hồng nơi đầu cầu thang trung tâm câu lạc bộ White mở tầm nhìn ra đường và Simon đứng lặng trong ánh trời chiều ngắm nhìn những cỗ xe ngựa đi qua con đường trải sỏi bên dưới và cân nhắc bước đi tiếp theo của mình.

Anh sẽ đến thẳng Dinh thự Dolby và nói chuyện với tiểu thư Penelope.

Từng ngày trôi qua chỉ đơn thuần kéo dài những việc không

thể tránh được.

Đó là một việc tự nhiên. Một cách dẫn đến sự kết thúc. Anh cần người thừa kế. Và một nữ chủ nhân cho dinh thự của dòng họ Leighton.

Nhưng giờ anh phần uất với việc phải kết hôn.

Phần uất với lý do khiến anh làm thế.

Một mảng màu phía bên kia đường bắt lấy ánh mắt của anh, màu đỏ rạng rỡ đang lộ ra giữa những mảng màu đơn điệu của những khách bộ hành trên đường St. Jame. Simon bước lại gần cửa hơn để xác nhận việc nhìn thấy một chiếc áo choàng đỏ tươi với chiếc nón đồng màu, một quý cô hiện diện trên đường.

Trên con đường nằm đối diện câu lạc bộ của anh.

Người phụ nữ nào sẽ mặc thứ đồ tươi đỏ đi lại trên đường St.James vào lúc trời còn sáng trưng thế này chứ?

Câu trả lời ngay lập tức xuất hiện trước khi đám đông tản bót và anh nhìn thấy gương mặt của cô.

Và khi ngược lên nhìn về phía cửa sổ - cô không thể nhìn thấy anh, không thể biết anh đang ở đây – sự khó tin làm rối loạn tâm trí anh.

Vì chúa, tối trước không phải anh đã cảnh báo cô không được có hành động bạo dạn thiếu suy nghĩ như thế sao? Không phải anh đã thuyết giáo hẳn một bài về việc không cư xử trẻ con hay sao? Cũng như hậu quả của nó?

Anh đã làm thế. Chỉ là trước khi anh nói cô gắng sức giành phần thắng trong vụ cá cược của họ.

Đây là bước tiến tiếp theo của cô.

Anh không thể nào tin được.

Ai đó cần phải làm cho người phụ nữ này khuất phục và

nhận một trận đòn nên thân. Và anh chính xác là người cần làm việc đó.

Anh hành động ngay lập tức, vội vã bước xuống lầu và phớt lờ lời chào hỏi của những thành viên khác trong câu lạc bộ, chỉ đủ kiên nhẫn buộc bản thân chờ đợi mặc áo khoác, đội mũ, đeo găng trước khi bước ra cửa tóm lấy cô ngay khi cô từ bỏ cuộc công kích danh tiếng của anh.

Ngoại trừ việc cô không bỏ chạy.

Cô đang chờ đợi, hoàn toàn kiên nhẫn, ngay phía bên kia đường, trò chuyện với cô hầu gái bé nhỏ người Ý của mình – những người Simon thề rằng phải nhìn thấy họ trên chuyến tàu kế tiếp trở về nước Ý – như thể toàn bộ sự việc này hoàn toàn bình thường. Dường như không phải cô đang phá vỡ mười một quy tắc xã giao khác nhau bằng việc làm như thế.

Anh bước thẳng về phía cô, không hề chắc mình sẽ làm gì khi đến nơi.

Cô xoay người lại khi anh đến. “Thưa Đức ngài, ngài thực sự nên cẩn thận hơn khi băng qua đường. Tai nạn xe ngựa không phải chuyện hiếm thấy đâu.”

Lời nói thật bình tĩnh và vui tươi, như thể họ đang ở trong phòng khách thay vì trên con đường ở London, ngay trước câu lạc bộ quy tụ tất cả những người đàn ông danh giá nhất. “Cô đang làm gì ở đây?”

Anh nghĩ rằng cô sẽ nói dối. Nói rằng cô đang mua sắm và đi nhầm đường, hay cô muốn xem cung điện nằm trên đường St.James và đơn giản đi qua đây, hoặc nói rằng cô đang tìm kiếm một người làm thuê.

“Dĩ nhiên là tôi đang chờ ngài.”

Sự thật khiến anh choáng váng. “Chờ tôi?”

Cô mỉm cười và anh tự hỏi không biết có phải ai đó trong câu lạc bộ đã đánh thuốc mê mình không. Điều đó chắc chắn không thể xảy ra. "Đúng thế."

"Cô không hiểu việc cô xuất hiện ở đây là không thích hợp sao? Chờ tôi? Trên con đường này?" Anh không thể tránh sự hoài nghi toát lên trong giọng nói của mình. Anh ghét việc cô đã khuấy động cảm xúc nơi anh.

Cô nghiêng đầu và anh nhìn thấy sự tinh quái trong ánh mắt đó. "Việc tôi gõ cửa câu lạc bộ và có khan giả chứng kiến sẽ mang lại sự không thích hợp nhiều hơn hay ít đi?"

Cô đang trêu anh. Cô đã làm thế. Nhưng anh cảm thấy mình nên trả lời câu hỏi. Nếu nó thật sự xảy ra. "Dĩ nhiên là nhiều hơn."

Cô bắt đầu cười toe toét. "A, ngài thích điều này."

"Tôi không thích cái nào cả!" Anh quát lên. Sau đó nhận ra họ vẫn còn ở trên con đường đối diện với câu lạc bộ, anh cầm lấy khuỷu tay của cô và xoay người cô về hướng nhà của anh trai cô. "Đi về."

"Tại sao chứ?"

"Bởi vì chúng ta không thể đứng mãi ở đây."

Cô lắc đầu. "Để câu đó lại cho những tên tội phạm người Anh sống ngoài vòng pháp luật đi." Cô bắt đầu bước đi, người hầu gái lẽo đẽo theo sau.

Kháng cự lại thôi thúc bóp cổ cô, anh hít một hơi dài. "Làm thế nào cô biết tôi ở đây?"

Cô nhướn mày. "Ngài làm như thể những quý tộc có nhiều việc để làm lắm ấy, Đức ngài. Tôi có vấn đề muốn thảo luận với ngài."

“Cô không thể chỉ vì quyết định thảo luận điều gì đó với tôi mà đến đây gặp tôi như thế này.” Có lẽ nếu nói chuyện với cô theo cách cô là một kẻ ngu ngốc, nó sẽ làm dịu cơn tức giận của anh.

“Tại sao không chứ?”

Có lẽ không.

“Bởi vì không được làm thế!”

Cô khẽ cười. “Tôi nghĩ hai ta đã xác định rằng tôi chẳng mấy quan tâm đến những gì được làm.” Anh không đáp lời, không tin mình làm được như thế. “Hơn nữa, nếu quyết định muốn nói chuyện với tôi, ngài cứ vui vẻ đến tìm tôi.”

“Dĩ nhiên tôi sẽ không làm vậy.”

“Bởi vì ngài là một Công tước ư?”

“Không. Bởi vì tôi là một người đàn ông.”

“À,” cô nói, “Một lý do tốt hơn nhiều.”

Đó là mĩa mai, đúng không?

Anh không quan tâm.

Anh chỉ muốn đưa cô về nhà.

“Thôi được, ngài sẽ không dự định đến gặp tôi.”

Đúng là như thế. “Đúng. Tôi không định thế.”

“Thế thì tôi phải tự mình xử lý tình huống thôi.”

Anh sẽ không thích thú vì cách dùng từ không đúng của cô. Cô là một vụ bê bối biết đi. Và dù thế nào đi nữa, anh phải là người hộ tống của cô. Anh không cần điều này.

Anh giúp cô băng qua đường giữa Park Lane và Dinh thự Ralston trước khi cất tiếng hỏi, nhanh và tức giận. “Ngày hôm nay tôi có những thứ cần làm hơn việc đóng vai bảo mẫu cho cô,

Juliana. Cô muốn gì?

Cô ngừng lại, âm thanh tên cô quanh quẩn giữa họ.

“Quý cô Fiori.” Đã quá trễ để anh tự sửa lại.

Sau đó cô mỉm cười. Đôi mắt xanh sáng lên với sự hiểu biết nhiều hơn một người phụ nữ ở độ tuổi hai mươi sẽ có. “Không, thưa Đức ngài. Ngài không thể rút lại lời đã nói.”

Giọng của cô nhỏ, du dương và nán lại giây lát trước khi bị cuốn theo những cơn gió, nhưng anh đã nghe thấy và nó mang theo một lời hứa – một lời hứa cô không biết làm thế nào để bày tỏ. Lời nói chạy thẳng đến tim anh, sự khao khát bản xuyên qua người anh, nhanh và mạnh mẽ. Anh kéo thấp vành mũ, xoay người đón gió, ước rằng những chiếc lá mùa thu quanh họ có thể cuốn đi khoảnh khắc này.

“Cô muốn gì?”

“Những điều ngài phải làm là gì?”

Tôi không muốn làm gì hết.

Anh kìm lại suy nghĩ đó.

“Đó không phải việc cô cần quan tâm.”

“Đúng thế, nhưng tôi tò mò. Một quý tộc cần làm việc gì cấp bách đến mức không thể hộ tống tôi về nhà kia chứ?”

Anh không thích ẩn ý ám chỉ rằng anh là một kẻ sống cuộc đời ăn không ngồi rồi. “Cô biết mà, chúng tôi có mục đích.”

“Thực sao?”

Anh liếc cô. Cô vẫn đang cười toe toét. “Cô đang khuyến khích tôi.”

“Có thể.”

Cô thật xinh đẹp.

Làm người khác tức điên lên nhưng vẫn xinh đẹp.

“Vậy sao? Thế ngày hôm nay ngài phải làm gì?”

Điều gì đó bên trong không muốn anh nói cho cô nghe chuyện anh tính ghé thăm tiểu thư Penelope. Nói về kế hoạch cầu hôn. Thay vào đó anh nhăn nhó nhìn cô. “Không có gì quan trọng cả.”

Cô cười, âm thanh thật vui tươi.

Ngày hôm nay anh sẽ không đi gặp tiểu thư Penelope.

Trong một lúc lâu, họ bước đi trong thinh lặng trước khi đến nhà anh trai cô và cuối cùng anh xoay người để đối mặt với cô, đưa cô vào nhà. Cô thật rạng rỡ và xinh đẹp, hai má ửng hồng và đôi mắt sáng, chiếc áo choàng và nón màu đỏ tươi khiến cô trái ngược với một quý cô người Anh. Cô ở ngoài trời, bước đi trong làn gió thu lạnh buốt thay vì ở trong nhà ngồi bên lò sưởi ấm áp cùng với việc thêu thùa và tách trà.

Như việc Penelope có thể đang làm lúc này.

Nhưng Juliana khác biệt so với tất cả mọi điều anh từng biết. Tất cả mọi thứ anh từng muốn. Tất cả những gì anh từng trở thành.

Cô là mối hiểm họa cho chính bản thân... nhưng trên hết, cô là mối hiểm họa đối với anh. Mối nguy hiểm xinh đẹp, đầy cám dỗ mà anh càng ngày càng thấy mình khó cưỡng lại.

“Cô muốn gì?” anh hỏi, lời nói thốt ra nhẹ nhàng hơn những gì anh muốn.

“Tôi muốn giành phần thắng trong vụ cá cược của chúng ta,” cô nói đơn giản.

Điều duy nhất anh sẽ không thể trao cho cô. Anh không thể làm thế.

“Nó sẽ không xảy ra.”

Cô khẽ nhún vai. “Có thể không. Đặc biệt nếu chúng ta không gặp nhau.”

“Tôi đã nói với cô là tôi sẽ không khiến chuyện này trở nên dễ dàng.”

“Nó khó khăn, Đức ngài à. Nhưng tôi không mong đợi ngài trốn tránh tôi.”

Hai mắt anh mở to trước lời nói táo bạo của cô. “Tôi tránh cô?”

“Ngài đã được mời đến dùng bữa tối. Và ngài là người duy nhất chưa hồi đáp lại. Tại sao vậy?”

“Tất nhiên không phải vì tôi né tránh cô.”

“Thế tại sao ngài không hồi đáp?”

Bởi lẽ tôi không thể mạo hiểm. “Cô không hình dung được tôi nhận được bao nhiêu lời mời hay sao? Tôi không thể chấp nhận tất cả.”

Cô mỉm cười lần nữa và anh không thích cái nhận thức trong cách cô cong môi. “Vì thế ngài khước từ?”

Không.

“Tôi chưa quyết định.”

“Đó là ngày kia,” cô nói, như thể anh là một đứa nhóc. “Tôi ắt hẳn không nên nghĩ ngài quá vô cảm với thư từ, cân nhắc đắn đo nổi ám ảnh với danh tiếng của mình. Ngài chắc không phải đang né tránh tôi đó chứ?”

Anh nheo mắt. “Tôi không tránh cô.”

“Ngài không sợ tôi có thể giành chiến thắng trong cuộc cá cược của chúng ta sao?”

“Ít nhất là không.”

“Vậy ngài sẽ đến chứ?”

“Tất nhiên.”

Không!

Cô cười toe toét. “Rất tốt. Tôi sẽ nói với phu nhân Ralston đợi ngài.” Cô bước lên những bậc thang dẫn vào nhà, để anh lại đó, trong ánh chiều tà.

Ngắm nhìn cô bước đi, anh đứng trên đường cho đến khi cánh cửa đóng lại chắc chắn sau lưng cô và anh nhận ra rằng mình đã bị người phụ nữ Ý quyến rũ kia đánh bại.

Chương 9.

Giờ giấc trong lời mời là có chủ đích.

Một quý cô tao nhã không bao giờ được đến trễ.

- Một luận thuyết trên chuyên đề

“Nét tinh tế của những quý cô”

Chắc hẳn không có bữa ăn nào xa hoa hơn việc nó đi kèm với suy nghĩ hôn nhân...

- Trang báo về những vụ tai tiếng

Tháng Mười, 1823

Anh là vị khách có mặt sau cùng. Một cách chủ tâm.

Simon nhảy khỏi xe ngựa và tiến bước đến Dinh thự Ralston, anh biết mình đang dính vào một vụ vi phạm phép xã giao nghiêm trọng. Nhưng vẫn đang cảm thấy mình bị ép buộc đến đây, vì thế anh ngoan cố cho mình chút thỏa mãn với việc bản thân đã trễ vài phút. Dĩ nhiên anh sẽ xin lỗi nhưng Juliana ngay lập tức sẽ biết rằng anh không có hứng thú bị một người bốc đồng kiểm soát.

Anh là Công tước Leighton. Hãy để cô thử quên nó đi.

Anh không ngừng cảm nhận làn sóng hân hoan chiến thắng xuyên qua người khi cánh cửa mở ra, để lộ lối vào Dinh thự Ralston rộng lớn trống trải, chứng minh điều anh đã biết – họ bắt đầu dùng bữa tối mà không có anh.

Bước vào nhà, anh đưa mũ, áo choàng và găng tay cho người hầu đứng gần đó trước khi bước tới cầu thang đặt tại trung tâm nhà rộng lớn dẫn lên tầng hai và phòng ăn. Âm thanh chuyện trò ở phái trên lớn hơn khi anh đến gần, cuối cùng anh quẹo qua hành lang dài sáng trưng rồi bước vào phòng ăn rộng lớn, nơi những vị khách đang chờ bữa tối bắt đầu.

Họ nấn ná chờ anh đến.

Điều đó khiến anh cảm thấy mình như một con lừa.

Tất nhiên, dường như không có ai đặc biệt thấy khó chịu về việc phải chờ đợi anh. Thực tế, tất cả dường như đã có một khoảng thời gian thú vị, đặc biệt nhóm quý ngài đủ tư cách đang vây chặt quanh Juliana đến mức tất cả những gì Simon có thể nhìn thấy là những lọn tóc đen bóng búi gọn trên đỉnh đầu cô.

Ngay lập tức, lý do của bữa ăn tối trở nên sáng tỏ.

Phu nhân Ralston đang chơi trò mai mối.

Suy nghĩ đó được nhấn mạnh bởi tiếng cười lớn đến từ nhóm đó, tiếng cười khúc khích nữ tính đáng yêu của cô tách biệt với tiếng cười của những người khác – nhỏ và hoàn toàn nam tính. Toàn bộ âm thanh đó ngay tức khắc làm Simon thấy bức tức. Anh đã không mong đợi điều này.

Và anh nhận ra mình không thích nó.

“Thật vui khi thấy ngài quyết định đến chung vui cùng chúng tôi, Leighton.”

Lời nói mỉa mai của Ralston đưa Simon rời khỏi mộng tưởng. Anh phớt lờ Hầu tước, thay vào đó dời sự chú ý đến phu nhân Ralston. “Tôi xin lỗi vì đã đến trễ, thưa phu nhân.”

Hầu tước phu nhân vô cùng tử tế. “Không cần phải xin lỗi, thưa Đức ngài. Thực sự ngài đã cho tất cả chúng tôi khoảng thời gian để tán gẫu với nhau.”

Lời gợi nhắc nhẹ nhàng đó khiến anh chuyển sự chú ý trở lại với nhóm quý ngài vây quanh Juliana, còn cô đang nở nụ cười điệu, và anh quan sát, cẩn thận che giấu suy nghĩ của mình khi người đàn ông đầu tiên, sau đó những người kế tiếp rời khỏi nhóm – lúc này chỉ còn lại Bá tước Allendale và bên cạnh anh ta là Juliana.

Cô mặc bộ váy lông lầy nhất mà Simon từng thấy.

Không có gì đáng ngạc nhiên khi những người khác bị cô mê hoặc đến thế.

Bản thân bộ váy đã là thứ gây tai tiếng, lớp vải lụa có màu của màn đêm trở nên sáng lung linh dưới ánh nến, nó khiến người ta tưởng tượng cô được bầu trời đêm quấn quanh người. Nó là sự kết hợp giữa màu đỏ, xanh và tím sẫm, chiếc váy cô đang mặc mang gam màu đẹp nhất nhưng đồng thời lại cho cảm giác màu đơn điệu. Thân áo được xẻ quá sâu, để lộ phần lớn làn

da màu kem mịn màng – nhợt nhạt và ban sơ – đang quyến rũ anh tiến lại gần hơn. Để chạm vào cô.

Cô mặc chiếc váy đỏ với sự tự tin táo bạo mà không có người phụ nữ nào khác trong căn phòng này – hay khắp London – có khả năng làm được.

Cô biết chiếc váy màu đen đỏ sẽ tạo ra một vụ tranh cãi. Biết rằng nó sẽ làm cô trông như một nữ thần. Biết rằng nó sẽ khiến những người đàn ông – khiến anh – không muốn thứ gì khác ngoài việc cởi bỏ bộ váy lộng lẫy đỏ và chiếm lấy cô.

Simon xua đi suy nghĩ không chính đáng ấy và bị nhấn chìm trong thôi thúc mạnh mẽ muốn cởi áo khoác của mình và che chắn cho cô khỏi ánh mắt thèm khát của những kẻ kia.

Chắc hẳn Ralston biết chiếc váy này hoàn toàn không thích hợp. Hẳn ta biết em gái mình đang khuyến khích sự chú ý tồi tệ nhất. Simon hướng ánh mắt lạnh lùng về phía Hầu tước đang ngồi ở đầu bàn, hẳn ta dường như không biết điều đó.

Và khi Juliana đi ngang qua anh, làn vải lụa cùng mùi hương của quả lý chua đỏ thoảng qua, cô được Bá tước Allendale hộ tống ngồi vào vị trí trung tâm của bữa tiệc sa hoa, nở nụ cười khiến những quý ngài ngay lập tức chuyển sự chú ý về phía cô.

Anh muốn khiến mấy gã đàn ông màu mè kia bỏ đi những cái liếc mắt không đúng đắn của bọn họ. Anh đáng lẽ nên từ chối lời mời này. Mỗi khoảng khắc ở cùng với người phụ nữ bốc đồng không thể chịu nổi kia, anh đều cảm thấy kiểm soát của mình đang mất dần.

Anh không quan tâm cảm giác mạnh mẽ đó.

Anh ngồi vào chỗ bên cạnh Hầu tước phu nhân Ralston nơi vinh dự dành cho một Công tước như anh. Anh trò chuyện lịch sự cùng phu nhân Ralston, Rivington và em gái của anh ta, tiểu thư Margaret Talbott. Khi họ dùng bữa, Simon cố gắng phớt lờ những

hoạt động diễn ra nơi trung tâm bàn ăn, chỗ tập hợp những quý ngài nỗ lực giành lấy sự chú ý của Juliana.

Tuy nhiên, anh không thể lơ Juliana khi nghe thấy cô cất tiếng cười và trêu đùa những người khác quanh bàn, tặng cho họ nụ cười tươi tắn và ánh mắt sáng lấp lánh. Thay vì trò chuyện với những người bên cạnh, Simon âm thầm dõi theo những chuyển động của cô. Cô rướn người về phía những người đàn ông ngồi đối diện – Longwood, Brearley và West – những người đàn ông tự thân tự lập và không có tước vị, từng người đang cố gắng giành lấy sự chú ý của cô.

West, chủ tờ báo Gazette, đang mua vui cho cô với câu chuyện ngu ngốc kể về một nhà báo và lễ hội đường phố.

“...Tôi sẽ nói điều này, ít ra anh ta đã trả lại chiếc mũ!”

“Mũ của gã phóng viên à?” Longwood hỏi, dường như hai người đàn ông đó đang ở trong một buổi trình diễn lưu động.

“Mũ của con gấu!”

Juliana cùng với toàn bộ nhóm ngu ngốc đó phá ra cười.

Simon dời sự chú ý trở lại đĩa thức ăn của mình.

Họ không thể tìm ra những gã quý tộc phù hợp với cô sao? Cần gì phải hạ mình quá thấp để kết hôn với một kẻ bình thường.

Trong suốt thời gian dùng món thứ tư, sự chú ý của Juliana hầu như dành cho ngài Stanhope, hẳn ta sẽ tạo ra một cuộc hôn nhân kinh khủng, có tiếng xấu bởi tình yêu cùng lúc dành cho bài bạc và cả phụ nữ. Công bằng mà nói, hẳn ta luôn giành chiến thắng trong bài bạc nhưng chắc chắn Ralston không muốn em gái mình kết hôn với một kẻ trác táng thâm căn cố đế.

Liếc nhìn Hầu tước, hẳn ta dường như cũng thấy thú vị bởi những câu chuyện của Stanhope, Simon suy luận và nhận ra vấn đề. Những tên trác táng thích đồng hành cùng nhau.

Anh cố gắng dồn sự tập trung vào món thịt bẽ được phục vụ trong khoảng thời gian dùng món thứ năm, giả vờ không chú ý đến cái cổ và chiếc cằm thon dài duyên dáng của Juliana. Phớt lờ khao khát đặt môi lên chỗ giao giữa cổ và bả vai của cô – nơi sẽ mang mùi hương giống như cô, nồng nhiệt, dịu dàng và nài xin sự mơn trớn của lưỡi anh.

Anh biết mình đáng lẽ không nên nhìn nhưng tất cả mọi thứ về cô đều mời gọi anh. Cô là người phụ nữ quyến rũ.

Nếu không cẩn thận, anh sẽ chìm đắm trong cô.

Một tràng cười vui vẻ kéo anh trở lại với hiện thực. Cuộc trò chuyện đã chuyển từ sự kiện mùa thu sang chính trị rồi tới mỹ thuật và âm nhạc, những quý ông lắng nghe từng từ ngữ du dương của Juliana. Bá tước Allendale đang kể cho mọi người nghe những câu chuyện thú vị, anh ta khiến cả bàn thích thú với những câu chuyện xảy ra trong thời gian tìm hiểu nhau của quý ngài và phu nhân Ralston.

Juliana chăm chú lắng nghe, ánh mắt sáng lấp lánh dán chặt vào Allendale và thăm sâu trong cõi lòng Simon dấy lên sự bất mãn. Việc trở thành nguồn gốc của sự vui vẻ là như thế nào? Việc trở thành người đàn ông gợi lên sự hưởng ứng sôi nổi, sự ưng thuận như thế là ra sao?

“Phải nói là tôi chưa bao giờ gặp hai người nào được tạo ra chỉ để dành cho nhau đến mức như thế,” Allendale nói, ánh mắt của anh ta nấn ná nơi Juliana quá lâu theo cách Simon không quan tâm.

Juliana cười toe toét. “Đáng tiếc là anh trai tôi đã mất quá lâu để nhận ra điều đó.”

Bá tước cùng cô mỉm cười khi tất cả những người khác cất tiếng cười vui vẻ. Lần thứ hai Simon nhìn thấy Allendale dành cho Juliana sự chú ý đặc biệt và anh không thể thoát khỏi suy nghĩ

rằng đó là chủ đề lãng mạn dành cho những cảm xúc mới chớm nở giữa hai người.

Simon ngồi tựa lưng vào ghế.

Allendale hoàn toàn không phù hợp với cô. Quá tốt bụng. Quá mức vui tính. Cô sẽ hà hiếp anh ta trước khi anh ta biết điều gì hạ gục mình.

Anh ta không phải là người đàn ông dành cho cô.

Simon nhìn Ralston, hy vọng Hầu tước nhìn ra sự trao đổi đáng ngờ giữa em gái và anh rể của mình, nhưng Ralston chỉ để mắt đến vợ của hắn ta. Hắn ta cụng ly với vợ. "Anh đang cố gắng đền bù lại khoảng thời gian đó đây."

Simon quay đi, cảm thấy không thoải mái trước tình cảm rõ ràng giữa vợ chồng Hầu tước. Sự chú ý của anh quay lại với Juliana, đôi mắt xanh đã dịu đi khi cô đắm mình trong khoảnh khắc thân mật đó.

Khoảnh khắc quá mức thân mật.

Anh không thuộc về nơi này.

Không phải với cô. Không phải với gia đình cô và cách họ cảm thấy hoàn toàn thoải mái khi ở cùng nhau, nói chuyện một cách tùy thích, thậm chí là tại một bữa ăn tối trang trọng, bằng cách này hay cách khác, nó làm cho tất cả khách mời cảm thấy không hề gò bó.

Không giống như gia đình anh.

Quá gò bó.

Nơi này không dành cho anh.

Hầu tước phu nhân nâng ly lên, hai gò má ửng hồng. "Tôi nghĩ tất cả chúng ta cũng nên nâng ly chúc mừng Đức ngài vì vai trò của ngài ấy trong việc cứu thoát Juliana của chúng tôi, ngài

đồng ý không thừa Đức ngài.

Lời nói khiến Simon ngạc nhiên. Trước khi kết hôn tiểu thư Calpurnia Hartwell đã là cô gái bên lề vũ hội hạng nhất, cô ấy sẽ không bao giờ tạo ra một sự chú ý như thế. Nhưng giờ đây cô ấy đã tìm ra tiếng nói riêng cho mình.

Ralston nâng ly. "Một ý kiến rất hay, em yêu. Nâng ly vì Leighton. Gửi đến ngài những lời cảm ơn."

Quanh bàn, những quý ông nâng ly hướng về anh – và anh bị giằng xé giữa sự kính trọng mãnh liệt dành cho cách mà gia đình này điều khiển xã hội – bằng việc công khai gửi lời cảm ơn và chấp nhận chuyển phiêu lưu của Juliana, họ không tạo điều kiện cho những kẻ ngồi lê đôi mách có dịp múa mép – và anh tức giận khi bị sử dụng làm phương tiện cho chuyện đó.

Nữ công tước Rivington nghiêng người đi kèm với nụ cười hiểu biết, cắt ngang những suy nghĩ của anh. "Hãy tự mình cân nhắc, thưa Đức ngài. Bây giờ ngài đã cứu một người trong chúng tôi, ngài sẽ không có khả năng trốn thoát đâu!"

Tất cả mọi người cùng cười. Tất cả ngoại trừ Simon, anh buộc phải nở nụ cười lịch sự và uống một hớp rượu lấy lệ.

"Tôi thừa nhận mình thấy tiếc cho Đức ngài," Juliana nói xen vào, sự nhẹ nhàng trong giọng cô khiến anh khó tin. "Tôi cho rằng ngài ấy đã hy vọng cử chỉ anh hùng của mình sẽ được nhiều người chú ý hơn."

Anh ghét cuộc hội thoại này. Giả vờ làm ra vẻ buồn bã, anh nói. "Không cần nói khoa trương như thế đâu."

"Sự khiêm tốn của ngài làm cho tất cả chúng tôi thấy hổ thẹn đó, Leighton," Stanhope vui vẻ nói lớn. "Tất cả chúng tôi sẽ vui vẻ chấp nhận lòng biết ơn của một quý cô xinh đẹp như thế."

Một chiếc đĩa được đặt phía trước anh và anh bắt đầu cắt

nhỏ miếng thịt cừu, phớt lò Stanhope.

"Kể cho chúng tôi nghe chuyện hôm đó đi!" West nói.

"Tôi không thích chúng ta hâm nóng lại câu chuyện, ngài West," anh nói, gượng cười. "Đặc biệt là với một chủ báo. Tôi đã có đủ những câu chuyện về mình rồi."

Tất cả khách mời không đồng ý với câu khẳng định đó, từng người đều muốn nghe thuật lại câu chuyện.

Simon vẫn im lặng.

"Tôi đồng ý với Đức ngài." Mọi người quanh bàn ngừng việc bàn tán trước câu tuyên bố nhẹ nhàng với chất giọng Ý, và Simon ngạc nhiên xoay nhanh nhìn Juliana. "Không có gì quan trọng hơn việc ngài ấy đã cứu tôi. Và nếu không có ngài ấy..." Cô tạm dừng.

Anh không muốn cô hoàn thành câu nói đó.

Cô mỉm cười ngập ngừng nói tiếp. "Thôi được - tôi muốn nói mình vô cùng biết ơn việc ngài đã đến công viên vào chiều hôm đó..." cô chuyển sự chú ý trở lại với những người còn lại, "...và thậm chí biết ơn hơn nữa việc ngài ấy biết bơi."

Cả bàn cười khúc khích trước lời nói đó nhưng anh hầu như không nghe thấy. Trong khoảnh khắc này anh muốn được ở một mình với cô – một thực tế khiến cả người anh run rẩy.

"Hay lắm," Allendale nói, nâng ly của mình lên. "Uống mừng vì Công tước Leighton."

Những ly rượu đồng loạt được nâng lên và anh tránh ánh mắt của Juliana để không lộ ra những suy nghĩ của mình.

"Tôi sẽ phải suy nghĩ cách nhìn của tôi về ngài." Ralston nói một cách bông đùa. "Cám ơn ngài đã cứu em gái tôi."

"Và bây giờ, ngài không chỉ buộc phải chấp nhận lời mời ăn tối mà còn cả lòng biết ơn của chúng tôi nữa."

Tất cả mọi người cất tiếng cười để phá vỡ sự nghiêm trang của khoảnh khắc này. Tất cả, ngoại trừ Juliana, cô đang tránh ánh mắt của anh và nhìn xuống đĩa thức ăn của mình.

Anh xem xét quá khứ của họ, những điều họ đã nói – cách hai người bọn họ đã đả kích nhau, hy vọng vết xước không để lại sẹo. Anh nghe thấy lời nói của mình, kiểu nói cay độc anh dùng khi nói chuyện với cô, cách anh đã dồn cô vào góc cho đến khi cô không còn lựa chọn nào khác ngoại việc chịu khuất phục hay đả kích lại.

Cô đã phản kích lại, một cách kiêu hãnh và đáng khen.

Và đột nhiên anh muốn nói với cô điều đó.

Anh muốn cô biết rằng anh không thấy cô tầm thường hay trẻ con, cũng không rắc rối.

Anh thấy cô thật sự đặc biệt.

Và anh muốn bắt đầu lại lần nữa.

Bởi cô không đáng nhận sự chỉ trích của anh.

Nhưng có thể còn hơn thế.

Giá như việc này dễ thực hiện.

Cánh cửa phòng ăn mở ra và một người hầu lớn tuổi bước vào, thận trọng tiến đến chỗ Ralston. Ông ta cúi thấp người và thì thầm vào tai ông chủ, Ralston bất động, đặt dao nĩa xuống bàn.

Cuộc trò chuyện dừng lại.

Bất kể người hầu này mang đến tin tức gì, thì nó chắc chắn không phải là tin tốt.

Mặt Hầu tước tái mét.

Phu nhân Ralston ngay lập tức đứng dậy, đi vòng đến chỗ chồng, không quan tâm đến những vị khách. Không quan tâm

đến những cuộc tranh cãi.

Juliana nói, giọng đầy quan tâm. "Có chuyện gì vậy anh? Là anh Nick sao?"

"Gabriel?"

Mọi người đều hướng đầu về phía người đứng ngay ngưỡng cửa, người phụ nữ gọi tên thánh của Ralston.

"Dio [34]." Tiếng thì thầm của Juliana quá bé nhưng anh đã nghe thấy.

[6. Dio (Tiếng Ý): Chúa tôi.]

"Bà ấy là ai?" Simon không nhận ra ai là người đặt câu hỏi đó. Anh quá tập trung vào gương mặt của Juliana, nơi ấy hiện lên sự sợ hãi, tức giận lẫn khó tin.

Anh quá tập trung vào câu trả lời được thì thầm bằng tiếng Ý của cô.

"Bà ấy là mẹ của chúng tôi."

Bà trông vẫn thế.

Cao, yếu điệu và không thể chạm vào như lần cuối cùng Juliana gặp bà.

Ngay lập tức, Juliana quay lại thời điểm lúc cô mười tuổi, bao phủ trong mớ sô cô la từ đồng hàng được dỡ trên bến tàu, theo con mèo chạy khắp thành phố và bước vào nhà, đứng tại sân cất tiếng gọi cha, ánh mắt trời đang tỏa xuống quanh cô. Một cánh cửa mở ra và mẹ cô bước ra ngoài ban công phía trên, mang dáng vẻ thiếu hứng thú.

"Silenzio [35], Juliana. Những quý cô không hét lên như thế."

[35. Silenzio(Tiếng Ý): giữ yên lặng.]

“Con xin lỗi, Mama.”

“Con nên thế.” Louisa Fiori tựa người vào lan can nơi ban công. “Con thật bẩn thỉu. Ta nghĩ mình có một đứa con trai thay vì một cô con gái đấy.” Bà lười biếng vẫy tay ra hiệu về phía cánh cửa. “Quay trở ra sông và rửa sạch trước khi con bước vào trong nhà.”

Cô xoay người, đường viền chân váy màu hồng nhạt biến mất khi cô đi qua cánh cửa đôi dẫn ra phía bên ngoài.

Đó là lần cuối cùng Juliana nhìn thấy mẹ.

Cho đến tận bây giờ.

“Gabriel?” mẹ cô lặp lại, bước vào phòng với dáng vẻ hoàn toàn đỉnh đạc, như thể bà vẫn là nữ chủ nhân cách đây hai mươi lăm năm. Như thể mọi người trong phòng không phải đang quan sát bà.

Một điều như thế sẽ không thể ngăn bước chân của bà. Bà luôn thích được chú ý. Càng tai tiếng càng tốt.

Và việc này sẽ trở thành một vụ tai tiếng.

Ngày mai, không một ai còn nhớ đến chuyện xảy ra ở hồ Serpentine.

Bà gơ tay. “Gabriel,” sự hài lòng ẩn hiện trong giọng. “Ôi, xem con đã trở thành một người đàn ông thế nào đây. Một Hầu tước!”

Bây giờ bà đứng sau Juliana, không hề nhận ra con gái mình cũng có mặt trong phòng. Tiếng la hét vang vọng trong tai Juliana và cô nhắm mắt để ngăn nó. Dĩ nhiên mẹ cô không chú ý. Tại sao bà phải trông mong một điều như thế chứ?

Nếu có, bà sẽ tìm kiếm Juliana. Bà sẽ nói điều gì đó.

Bà sẽ muốn gặp con gái mình.

Bà sẽ làm thế sao?

“Ôi! Dường như ta đã làm gián đoạn bữa tối! Ta cho rằng ta đáng lẽ nên chờ cho đến sáng mai, nhưng đơn giản là ta không thể chịu đựng được việc ở xa nhà lâu hơn nữa.”

Nhà.

Juliana co rúm người trước từ đó.

Những người đàn ông quanh bàn đứng lên, hành động tuy trễ nhưng không phạm chút sai lầm. “Ôi, làm ơn, không cần đứng dậy thế,” giọng nói đó lại cất lên lần nữa, không ngắt quãng, chứa đầy thái độ lịch sự của người Anh và ẩn chứa một thứ gì khác – mưu mẹo của phái nữ. “Ta sẽ đến phòng khách cho đến khi Gabriel dành thời gian cho ta.”

Câu tuyên bố kết thúc với sự du dương thích thú và Juliana mở mắt vì tiếng rít kèn kẹt, cô xoay đầu nhìn thấy anh trai mình, cầm siết chặt, ánh mắt lạnh băng. Đứng bên trái anh là chị Callie, hai tay nắm chặt, giận điên lên.

Nếu tâm trí không trở nên hỗn loạn, cô ắt hẳn sẽ thấy thú vị vì chị dâu cô – sẵn sàng giết chết những con rồng vì chồng mình.

Mẹ của họ là một con rồng nếu nó có thật.

Thời gian lắng đọng, sự tĩnh lặng bao trùm căn phòng cho đến khi Callie cất tiếng nói. “Bennett,” chị ấy nói, với sự bình tĩnh không gì sánh kịp. “Ông vui lòng hộ tống Signora [36] Fiori đến phòng khách màu xanh được chứ? Ta chắc rằng Hầu tước sẽ có mặt trong giây lát nữa.”

[36. Signora (Tiếng Ý): Bà, phu nhân.]

Ít nhất thì vị quản gia lớn tuổi này dường như hiểu rằng mình đang ở trong tình huống chắc chắn sẽ trở thành vụ tai tiếng lớn nhất London kể từ khi... à, kể từ lần cuối cùng người dân London nhìn thấy Louisa Hathbourne St.John Fiori. Ông gần như

sẵn lòng thực hiện ngay mệnh lệnh của nữ chủ nhân.

"Signora Fiori!" mẹ của họ nói kèm theo tiếng cười vui tươi – một thứ Juliana nhớ rằng nó đánh dấu cho một lời nói dối. "Kể từ khi rời khỏi Ý, chưa từng có ai gọi ta như thế. Ta vẫn là Nữ hầu tước Ralston, không phải sao?"

"Bà không phải." Giọng Ralston chất chứa sự tức giận.

"Con đã kết hôn? Tuyệt làm sao! Thế thì đơn giản ta sẽ trở thành Nữ hầu tước thừa kế!"

Và với câu nói đơn giản kia, Juliana hầu như không thể hít thở. Mẹ cô vừa từ bỏ một cuộc hôn nhân mười năm, một người chồng. Một cuộc sống ở Ý.

Và cả chính con gái ruột của bà.

Trước sự chứng kiến của mười hai người sẽ không chút do dự tường thuật lại câu chuyện này.

Juliana nhắm mắt lại, buộc bản thân giữ bình tĩnh.

Tập trung hít thở, hơn là chú ý đến thực tế sự ra đời hợp pháp của mình bị nghi ngờ vì vài lời nói đến từ người phụ nữ đã bị lãng quên từ lâu.

Khi mở mắt ra lần nữa, cô bắt gặp ánh mắt mà cô không muốn nhìn thấy.

Công tước Leighton không nhìn mẹ cô. Anh đang nhìn Juliana. Và cô ghét những gì nhìn thấy trong đôi mắt màu hổ phách khó dò bình thường lạnh lùng của anh.

Sự thương hại.

Lúng túng và xấu hổ lan khắp người cô, chạy thẳng đến sống lưng và khiến hai gò má của cô ửng đỏ.

Cô sẽ ốm mất thôi.

Cô không thể ở trong căn phòng này lâu hơn.

Cô phải rời đi.

Trước khi cô làm ra điều gì đó hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Cô đứng lên, đẩy lùi ghế ra sau, không quan tâm đến việc những quý cô không rời khỏi bàn ngay giữa bữa ăn, không quan tâm có phải mình đang phá vỡ từng luật lệ lỗ bịch về phép xã giao của đất nước cũng lỗ bịch này không.

Và cô bỏ chạy.

Bữa tiệc tối được giải tán gần như ngay lập tức vì sự có mặt của Nữ hầu tước thừa kế hay Signora Fiori hoặc bất cứ danh xưng gì và toàn bộ những vị khách vội vã rút lui, ngoài mặt có vẻ là để gia đình có thời gian và không gian để giải quyết chuyển ghé thăm kinh hoàng ấy. Nhưng phần nhiều thì có vẻ muốn mau chóng đi lan truyền bài tường thuật về người đã tạo ra kịch tính cho buổi tối hôm nay.

Simon chỉ có thể nghĩ về Juliana: gương mặt cô khi lắng nghe tiếng cười the thé của mẹ, đôi mắt mở to dạt dào xúc cảm khi người phụ nữ xấu xa kia thông báo bà ta không phải người mang họ Fiori mà là St.John, cái cách mà cô ra khỏi phòng, so vai và sống lưng thẳng tắp, bước đi với niềm kiêu hãnh phi thường.

Anh ngấm nhìn xe ngựa của những vị khách khác lăn bánh xuống đường, dùng một bên tai lắng nghe Công tước và phu nhân của mình bàn luận xem có nên ở lại hay để gia đình họ một mình.

Khi họ bước vào xe ngựa, Simon nghe thấy Nữ công tước nhỏ giọng cất tiếng hỏi. "Ít nhất chúng ta nên đi xem Juliana chứ ạ?"

"Tối nay hãy để cô ấy một mình, em yêu," lời đáp ngu ngốc của Rivington vang lên trước khi cánh cửa khép lại cỗ xe ngựa đi

chuyển về hướng nhà họ.

Simon nghiến răng. Dĩ nhiên họ nên tìm Juliana. Ai đó phải chắc rằng cô gái đó không có ý định trở về Ý lúc nửa đêm.

Tất nhiên người đó không phải anh.

Anh trèo vào xe ngựa của mình – tâm trí lấp đầy ký ức về cô trong buổi tối nhục nhĩ này.

Cô không phải là mối bận tâm của anh.

Anh không có khả năng đổi mặt với tai tiếng. Anh phải lo lắng cho gia đình mình. Juliana rồi sẽ ổn. Ít nhất sẽ thế. Lúc này người phụ nữ đó không thể bị ảnh hưởng bởi sự ngượng ngịu.

Nhưng nếu không phải thì sao?

Kèm theo tiếng nguyên rủa, anh gõ lên nóc xe và chỉ dẫn người đánh xe đi vòng. Anh thậm chí không biết đích đến của mình.

Cô đang ở trong chuồng ngựa.

Một vào cậu nhóc coi giữ ngựa đang lảng vảng phía bên ngoài và ngay lập tức đứng lại khi nhìn thấy Công tước Leighton. Anh vẫy tay ra hiệu cho họ rời đi và bước vào chuồng ngựa, không nghĩ đến gì khác ngoài việc tìm kiếm cô.

Anh không cần rón rén đi dọc theo hàng dài chuồng ngựa nơi cô đang trốn, mà chỉ cần đi theo những tiếng thì thầm bằng tiếng Ý cùng với tiếng sột soạt do quần áo cô tạo ra.

Anh dừng lại bên ngoài cửa chuồng ngựa, sững sờ vì cô.

Cô xoay lưng về phía anh và cô đang dùng lược lông cứng chải lông ngựa, từng đường chải ngắn dứt khoát. Như mọi khi, con ngựa sẽ lê bước và cúi người về phía cô chủ của mình, xoay đầu để giành sự chú ý của cô. Khi Juliana vuốt ve cái rọ bịt mõm dài màu trắng của nó, con ngựa không thể kìm nén sự thích thú,

gí mũi vào vai Juliana phát ra tiếng khụt khịt thỏa mãn.

Simon không thể trách con vật thể hiện cảm xúc của nó.

"Bà ấy thậm chí không biết chị có mặt ở đây," Juliana thì thầm bằng tiếng Ý khi chải xuống phần lưng rộng của con ngựa. "Và nếu chị không ở đây, nếu chị chưa bao giờ đến đây, bà ấy ắt hẳn cũng chẳng thừa nhận thời gian ở cùng với chị."

Cô tạm dừng, chỉ có tiếng sột soạt phát ra từ bộ váy lụa táo bạo, nó hoàn toàn đối lập với tiếng thì thầm dịu dàng buồn bã kia. Cô chiêm trợn trái tim anh. Bị chính mẹ mình bỏ rơi đã đau đớn lắm rồi nhưng nó ắt hẳn còn đau hơn khi chính bà ta là người đã chối bỏ cuộc sống mà họ từng sẻ chia.

Tiếng chải lông chậm dần. "Không phải là chị quan tâm bà ấy có thừa nhận hay không."

Anh nghe ra đó là một lời nói dối và thứ gì đó sâu trong lồng ngực thắt chặt lại khiến anh khó thở.

"Có lẽ bây giờ chúng ta có thể trở về Ý được rồi, Lucrezia." Cô tựa trán vào vai ngựa. "Có thể bây giờ anh Gabriel sẽ xem việc chị ở lại là một ý tưởng kinh khủng."

Lời thì thầm thật thà, đầy rẫy buồn phiền cùng hồi tiếc đó gần như phá hủy anh. Từ khoảnh khắc gặp cô, anh đã nghĩ rằng cô thích ý tưởng những vụ tai tiếng bám theo mình mọi nơi. Nghĩ rằng cô ghì chặt lấy nó, mời gọi nó.

Nhưng khi đứng trong chuồng ngựa tối tăm này, ngắm nhìn cô chải lông cho con ngựa, mặc bộ váy quá đẹp và tuyệt vọng tìm cách thoát khỏi những gì xảy ra trong tối nay, Simon bị đánh bại bởi một nhận thức duy nhất.

Gây ra tai tiếng không phải do cô lựa chọn.

Nó là gánh nặng của cô.

Những lời nói táo bạo và gương mặt lộ vẻ can trường không

phải vì tự thỏa mãn mà là để tự bảo vệ bản thân.

Cũng như anh, cô là người phải đối mặt với những tình huống mà bản thân không thể kiểm soát.

Nhận thức đó như một nắm đấm nhắm thẳng vào bụng anh.

Nhưng nó không thay đổi được gì.

"Tôi cược rằng anh trai của cô sẽ không cho phép cô rời khỏi đây đâu," anh nói bằng tiếng Ý.

Cô xoay người và anh nhận thấy sự sợ hãi lẫn căng thẳng trong đôi mắt xanh mở to một khắc trước khi nó biến mất, thay vào đó là sự tức giận.

Sự tức giận kia thì không biến mất.

"Ngài đứng đây trong bao lâu rồi?" cô hỏi bằng tiếng Anh, lùi ra sau một bước, tựa sát vào con ngựa, nó đang giậm bước và hí lên một cách hơi điên cuồng.

Anh bất động, như thể việc đến gần hơn sẽ khiến cô hoảng sợ. "Đủ lâu để nghe được những gì cô nói."

Cô đưa mắt nhìn quanh chuồng ngựa, như thể đang tìm lối thoát. Giống như cô đang khiếp sợ anh. Rồi dường như cô nhớ ra mình không sợ bất cứ điều gì cả.

Cô nheo đôi mắt màu xanh tuyệt đẹp và nhìn anh. "Nghe lén là một thói quen đáng sợ đấy."

Anh tựa người vào thanh dọc nơi khung cửa tạo khoảng cách giữa cả hai. "Cô có thể thêm nó vào danh sách những nét khó ưa của tôi."

"Ở nước Anh này không có đủ giấy để liệt kê tất cả chúng đâu."

Anh nhướn mày. "Cô xúc phạm tôi."

Cô quắc mắt, quay trở lại với con ngựa. "Giả như thế. Ngài

không có nơi khác để đi sao?"

Mọi chuyện lại đi theo hướng này. Cô không muốn thảo luận những gì vừa xảy ra trong tối nay. Anh ngắm nhìn cô quay trở lại với việc chải phần lông bên mé sườn của con ngựa. "Tôi được mời đến ăn tối nhưng nó lại kết thúc sớm."

"Nghe có vẻ đó là một sự nhàm chán khủng khiếp," cô nói, giọng khô khốc. "Không phải ngài nên ở câu lạc bộ của ngài hay sao? Thuật lại sự việc phá hủy danh tiếng của chúng tôi cho những tên quý tộc kiêu ngạo khác nghe trong làn khói xì gà cheroot [37] khi ngài uống ly rượu scotch được trộm từ miền bắc nước Anh?"

[37. Loại xì gà đặc biệt được xén cả hai đầu.]

"Làm thế nào cô biết về khói xì gà cheroot?"

Cô liếc nhìn qua vai. "Ồ Ý, chúng tôi không bị gò bó trong những quy tắc."

Bây giờ đến lượt anh trở nên lãnh đạm. "Thực vậy sao? Tôi không để ý đấy."

"Những gì tôi nói là sự thật. Chắc chắn ngài có việc hay hơn để làm thay vì đứng trong chuồng và xem tôi chải lông ngựa."

"Trong bộ váy kia."

Bộ váy khó tin nhất mà anh từng thấy.

Cô khẽ nhún vai. "Ngài đừng nói với tôi rằng có luật lệ quy định về điều đó."

"Một quy định về việc những quý cô mặc áo dài buổi tối đứng chải lông cho ngựa sao?"

"Đúng thế."

"Không có quy tắc đó đâu."

"Tuyệt." Cô không ngừng tay.

"Phải nói rằng tôi chưa bao giờ chứng kiến một quý cô ăn mặc đẹp đẽ như thế lại đứng đây chải lông cho một con ngựa."

"Ngài vẫn chưa."

Anh ngáp ngừng. "Vui lòng nhắc lại, được chứ?"

"Ngài vẫn chưa chứng kiến một quý cô làm như thế. Tôi nghĩ tối nay đã làm rõ chuyện tôi không phải là một quý cô, đúng thể không?" Cô cúi người và vỗ nhẹ chòm lông trán của ngựa, xem xét kỹ một bên móng guốc. "Tôi không có loại địa vị cần đến thanh danh đó."

Và với điều này, cuộc trò chuyện chuyển sang hướng khác, bầu không khí trở nên ngọt ngào hơn.

Cô xoay người về phía anh, nhìn anh với ánh mắt hoàn toàn nghiêm túc. "Tại sao ngài lại đến tìm tôi?"

Chết tiệt nếu anh biết được là tại sao.

"Có phải ngài nghĩ rằng bây giờ mẹ chúng tôi đã trở về, ngài có thể đến tìm tôi trong chuồng ngựa này và tôi sẽ hành động theo cách mà bà ấy luôn làm?" Lời nói lơ lửng giữa họ, xác xược và khó nghe, Simon muốn lắc cô thật mạnh vì đã nói ra những từ ngữ đó. Vì đã hạ thấp sự quan tâm của anh. Vì đang đặt giả thuyết bản thân cô không tốt đẹp hơn mẹ cô.

Cô nói tiếp. "Hay ngài không thể kháng cự cơ hội liệt kê những giả định thêm vào chuyện tôi là thứ hàng hoá hư hỏng sau đêm nay? Tôi khẳng định với ngài điều này, ngài không thể nói rằng tôi chưa xem lại bản thân mình."

Anh cho rằng mình đáng nhận lời nói đó nhưng không thể ngăn việc biện hộ cho bản thân. Cô thực sự nghĩ anh sẽ nắm lấy cơ hội này – trong đêm nay – để khuất phục cô sao? "Juliana, tôi..." Anh tiến một bước về phía cô nhưng cô đã giơ tay lên ngăn.

"Đừng nói với tôi rằng việc này đã thay đổi tất cả mọi thứ,

Leighton.”

Cô chưa bao giờ gọi anh như thế. Đức ngài, với giọng chế nhạo khiến anh ngay tức khắc cảm thấy bức tức. Hay Simon. Nhưng bây giờ, rất nghiêm túc, cô dùng tước vị của anh. Sự chuyển đổi đó khiến anh thấy không thoải mái.

Cô cất tiếng cười, âm thanh lạnh lùng, the thé và hoàn toàn không giống cô chút nào. “Dĩ nhiên nó không phải thế. Việc này đơn thuần chỉ nhấn mạnh tất cả những gì ngài đã biết. Tất cả những thứ ngài biết kể từ lúc bắt đầu. Ngài nói thế nào về nó nhỉ? Tôi là một vụ bê bối đang chờ xảy ra, đúng thế không?” Cô nghiêng đầu, giả vờ chìm sâu vào suy nghĩ. “Có lẽ nó đã xảy ra rồi. Nhưng nếu không có bất cứ nghi ngờ gì thì người phụ nữ đang đứng trong phòng khách kia còn hơn thế, không phải sao?” Im lặng kéo dài trước khi cô nói thêm, bằng tiếng Ý, nhỏ đến mức anh không chắc có phải mình nghe thấy hay không. “Bà ấy đã hủy hoại tất cả mọi thứ. Một lần nữa.”

Sự buồn bã mạnh mẽ chất chứa trong những lời nói đó vang vọng quanh họ cho đến khi anh không chịu đựng nổi. “Cô không giống như bà ta,” anh nói bằng tiếng bản xứ của cô, như thể việc nói điều ấy bằng tiếng Ý có thể khiến cô tin tưởng.

Dĩ nhiên cô sẽ không tin.

Nhưng anh thì có.

“Sciocchezze [38]!” Hai mắt lấp lánh những giọt nước tức giận khi cô bác bỏ lời nói của anh, cho rằng chúng vô lý khi cô xoay lưng lại. Anh hầu như không thể nghe thấy toàn bộ lời tuyên bố, lạc mất trong tiếng rít thô ráp chải lông. “Bà ấy là người sinh ra tôi. Rồi tôi sẽ giống bà ấy. Chẳng phải nó sẽ diễn ra thế sao?”

[38. Sciocchezze (Tiếng Ý): Vô lý.]

Những lời nói đó cửa vào người anh, khiến anh nổi giận vô cớ vì đã nghĩ như thế và không thể ngăn bản thân không với đến

cô... Xoay người cô về phía mình, anh bắt gặp đôi mắt mở to của cô. "Tại sao cô phải nói ra như thế?" Anh nghe thấy sự thô ráp trong giọng mình. Dù đã cố gắng giảm bớt nó đi nhưng thất bại. "Tại sao cô phải nghĩ như thế?"

Cô cười, âm thanh khó nghe và không chút hài hước. "Tôi không phải là người duy nhất nghĩ thế. Chẳng phải đó là những gì ngài tin sao? Không phải là những lời nói đó tồn tại nhờ những kẻ quý tộc như ngài ư? Coi nào, Đức ngài. Tôi đã gặp mẹ ngài." Sau đó cô nói bằng tiếng Ý. "Bà ấy đã nói sao nhỉ, dòng dõi thấp kém thì phải?"

Anh dừng lại. Anh đã nghe những từ ngữ đó không biết bao nhiêu lần – một trong những lời nói yêu thích của mẹ anh. "Bà ấy đã nói thế với cô sao?"

"Không phải ngài cũng nói với tôi như thế sao?" Cô hếch cằm, kiêu hãnh và thách thức.

"Không."

Cô nhếch mép. "Chính xác là thế. Với ngài, nó chẳng phải là sự thật sao? Từ trên cao ngó xuống những người kém hơn mình. Dòng dõi thấp kém – câu nói cửa miệng của vị Công tước Khinh người."

Công tước Khinh người.

Dĩ nhiên anh đã nghe thấy cái tên này trước đây, một tính ngữ được thì thầm khi anh đi ngang qua. Anh đơn giản chưa bao giờ nghĩ quá nhiều về nó. Chưa từng nhận ra sự thích hợp của cái tên đó. Chưa từng tin nó là sự thật.

Cảm xúc chỉ dành cho những kẻ bình thường.

Việc trở thành Công tước Khinh người luôn dễ dàng hơn chuyện để bọn họ nhìn thấy toàn bộ con người của anh. Nhìn thấy phần con người trái ngược lại.

Anh ghét việc Juliana biết đến biệt danh đó. Ghét việc cô nghĩ anh theo cách ấy. Anh bắt gặp ánh mắt xanh lấp lánh và đọc ra sự tức giận cùng tự vệ trong đó. Anh có thể đối phó với những lời đáp trả từ cô. Nhưng không thể đối phó với nỗi buồn.

Anh không thể chịu đựng được việc thấy cô buồn bã.

Cô đọc được những suy nghĩ của anh và hai mắt ánh lên sự thịnh nộ. "Đừng. Ngài đừng thương cảm cho tôi. Tôi không muốn điều đó." Cô cố gắng thoát khỏi nắm tay của anh. "Tôi thích sự vô tâm ngài dành cho tôi hơn."

Lời nói đó khiến anh sững sờ buông cô ra. "Sự vô tâm của tôi?"

"Từ đó không phải sao? Thế thì chán ghét? Hờ hững?"

Anh đã chịu đủ rồi.

"Cô nghĩ rằng cảm giác tôi dành cho cô là lãnh đạm sao?" Giọng nói run run và anh tiến về phía cô. "Cô nghĩ tôi chán ghét cô sao?"

Cô chớp mắt trước sức nóng trong lời nói của anh, lùi lại phía sau. "Không phải sao?"

Anh chậm rãi lắc đầu, tiếp tục bước về phía cô, dồn cô vào chỗ nhỏ hẹp. "Không."

Cô mở miệng sau đó khép lại, không biết phải nói gì.

"Chúa biết cô có thể khiến người khác phát điên lên..." Sự hốt hoảng hiện ra trong mắt cô. "Và là một kẻ bốc đồng..." Lưng cô tựa vào thành chuồng ngựa khiến nó kêu lên cọt kẹt, ngay khi anh tiến tới. "Và hoàn toàn điên loạn..." Anh đặt tay lên cằm của cô, cẩn thận nâng mặt cô lên, cảm nhận mạch đập bên dưới những ngón tay của mình. "Và khiến người khác say mê..." Lời cuối thốt ra thành tiếng gầm gừ trầm thấp và môi cô tách ra, mềm mại, hồng hào và tuyệt đẹp.

Anh cúi người lại gần cô, môi anh chỉ cách môi cô một chút.
“Không... cô không khiến tôi thấy nhàm chán.”

Chương 10.

Cỏ khô và những con ngựa tạo ra mùi chẳng mấy dễ chịu.

Chuồng ngựa không phải là nơi dành cho những quý cô tao nhã.

- Một luận thuyết trên chuyên đề

“Nét tinh tế của những quý cô”

Trên khắp đất nước tuyệt vời của chúng tôi, những linh mục thảo ra những bài giảng nói về đứa con hoang đàng...

- Trang báo về những vụ tai tiếng

Tháng Mười, 1823

Ngay lúc anh đi ngang qua chuồng ngựa, Juliana đã bị anh mê hoặc. Anh đuổi theo cho đến khi cô không thể đi xa hơn, dùng cánh tay dài giam giữ và chạm vào người – trao cho cô sự tiếp xúc mà cho đến tận lúc này cô mới biết là mình khao khát nó. Và giọng của anh, tiếng thì thầm nhỏ trầm và dịu dàng, đã làm rối loạn những suy nghĩ của cô, khiến cô quên mất tại sao ban đầu mình lại ở trong chuồng ngựa tối tăm này.

Anh đã lảng vảng ở đây, nín thở, chờ đợi cô. Chờ đợi như thể anh có thể đứng đó trong nhiều giờ, trong nhiều ngày, trong khi cô cân nhắc lựa chọn, trong khi cô quyết định làm gì tiếp theo.

Nhưng cô không cần ngần ấy thời gian.

Cô chỉ cần vài giây thôi.

Cô không biết chuyện gì sẽ xảy ra sau tối nay, ngày mai hay tuần tới. Cô không biết mình muốn chuyện gì xảy ra. Ngoại trừ điều này. Cô muốn anh. Cô muốn khoảnh khắc này, trong chuồng ngựa tối tăm. Cô muốn giây phút đam mê này sẽ đưa mình vượt qua bất cứ điều gì sắp đến.

Anh to lớn, hai vai rộng che đi ánh sáng mờ mờ từ chiếc đèn xách treo trên vách chuồng ngựa, khiến cả người anh chìm vào bóng tối. Cô không thể nhìn thấy mắt anh nhưng có thể hình dung đôi mắt màu hổ phách ấy chứa đựng sự đam mê.

Có lẽ không phải như thế... nhưng cô thích tin rằng anh không thể có đủ cô.

Cô đặt tay lên anh, cảm nhận những múi cơ chuyển động bên dưới lớp áo choàng lên, ước gì giữa họ có ít quần áo hơn. Những ngón tay dài của cô lần theo bờ vai rộng căng lên của anh, đi đến cổ, chạm vào làn da ấm áp mềm mại. Khi cô dùng tay vò rối những lọn tóc vàng óng mềm mại, anh cúi đầu để cô có

thể dễ dàng làm việc đó hay bởi không đủ sức kháng cự lại.

Cô thích suy nghĩ thứ hai hơn.

Môi anh đặt ngay tai cô, hơi thở trở nên rời rạc và cô thích âm thanh đó, nó trái ngược hoàn toàn với vẻ bình tĩnh lạnh lùng ngày thường của anh.

"Ngài không có vẻ gì là nhàm chán cả."

Anh cười khàn khàn và tra tấn bằng cách thì thầm vào tai cô. "Nếu tôi có một trăm năm để miêu tả cảm giác lúc này của mình, nhàm chán sẽ không xuất hiện trong bản miêu tả đó."

Cô xoay đầu vì những lời nói ấy, mắt hai người chạm vào nhau. "Cẩn thận đấy, Simon. Ngài sẽ khiến tôi thích ngài. Rồi sau đó chúng ta sẽ đi đến đâu?"

Anh không trả lời và cô chờ anh rút ngắn khoảng cách giữa họ. Cô kinh ngạc trước khả năng kiểm soát của anh. Khả năng kiểm chế vững vàng vô tận.

Cô không sánh được, cũng không cố gắng làm thế.

Cô ấn môi lên môi anh và đắm chìm trong nụ hôn.

Khoảnh khắc môi hai người chạm vào nhau, anh di chuyển. Anh hít vào thật sâu và quấn tay vòng quanh người cô, bao bọc cô trong hơi nóng, sức mạnh và mùi hương của mình – hương chanh tươi mới và hoa thuốc lá.

Anh kéo cô lại gần hơn, nắm tay rắn chắc và mạnh mẽ, hai tay châm lên ngọn lửa trong người cô. Nụ hôn này có gì đó khác biệt so với nụ hôn buổi sáng tại Hyde Park... Nụ hôn đó chất chứa sự thất vọng và thịnh nộ, sợ hãi và tức giận.

Nhưng nụ hôn này là một sự thăm dò.

Nó tìm kiếm, truy đuổi và bắt giữ. Đó là nụ hôn trọn vẹn mà họ có được trong suốt thời gian học hỏi lẫn nhau và khi lười anh

quét ngang bờ môi dưới, một làn xúc cảm mạnh bắn xuyên qua cô và cô hy vọng nó là mãi mãi. Chắc chắc cô sẽ mất khoảng thời gian rất lâu để chán ghét việc này. Chán ghét anh. Cô thở hổn hển trước cảm giác về anh, quá mạnh mẽ, quá tội lỗi.

Anh ngẩng đầu lên trước âm thanh đó, đôi mắt tối đi tìm kiếm ánh mắt của cô. "Nó..."

Những ngón tay của cô duỗi ra luồn vào mái tóc quăn vàng óng mềm mại của anh, kéo anh trở lại với mình. "Nó tuyệt vời."

Anh gầm gừ thoả mãn trước câu trả lời của cô, di chuyển tay khum lấy mặt, nghiêng đầu cô sang một góc hoàn hảo và chiếm lấy miệng cô trong chuyển động duy nhất mạnh mẽ trộm đi hơi thở của cô. Anh giãy vò với những nụ hôn sâu, khoái lạc khiến cô không thể nghĩ, nói hay làm bất cứ thứ gì ngoài việc cảm nhận.

Hai chân của cô trở nên yếu đi và anh bắt lấy cô, nhắc lên như thể cô nhẹ bẫng. Cô đáp lại anh, quấn tay vòng quanh người anh khi hai chân bắt đầu quăn vào những lớp lụa và vải bông. Cô cố thoát chân ra, gần như đập thẳng vào cẳng chân anh và anh nhắc môi lên, vẻ mặt tò mò.

"Bộ váy này có quá nhiều lớp vải," cô thất vọng cất tiếng nói.

Anh đặt cô xuống và bàn tay ấm áp mạnh mẽ mơn trớn từ cổ đến chỗ làn da trần lộ ra. "Tôi tìm được một nơi thích hợp." Anh rê một ngón tay dọc theo mép váy, khiến da cô trở nên nóng lên. "Bộ váy này là thứ đẹp nhất mà tôi từng nhìn thấy."

Cô không thể ngăn bản thân ấn người về phía anh. Cô biết đó là cách cư xử phóng đãng. "Em may nó vì ngài." Cô hôn anh một lần nữa, cắn lấy môi dưới của anh trước khi nói thêm. "Em nghĩ ngài sẽ thích nó. Em nghĩ ngài sẽ không thể kháng cự lại nó."

“Em đã nghĩ đúng. Nhưng tôi đang xem xét quan điểm của em. Đúng là nó có quá nhiều lớp vải.” Và sau đó anh kéo mép váy của cô xuống, để lộ ra một bên đầu ngực cứng lên đầy nhức nhối. “Quá xinh đẹp.” Tiếng thì thầm trầm nhẹ nhàng và cô nhìn anh lần một ngón tay vòng quanh đó một lần, rồi hai lần. Sau đó ngón tay ấy di chuyển, nâng cằm cô lên. “Có hay không?”

Đó là một câu hỏi độc đoán, anh nói như thể mình đang ban cho cô một chốc lát thoáng qua để quyết định cô muốn gì trước khi anh chiếm quyền lãnh đạo lần nữa và cô sẩy chân rơi thẳng vào thế giới nơi anh làm chủ.

“Vâng,” cô thì thầm, những ngón tay luồn vào tóc anh và kéo anh về phía mình, “Có, Simon.”

Một thứ gì đó loé lên, tối đi và bối rối trong mắt anh, và anh cúi đầu, chiếm lấy môi cô trong một nụ hôn nóng bỏng trước khi đi đến cổ họng và ngang qua làn da nhợt nhạt nơi bầu ngực của cô. Những ngón tay của cô trong tóc anh cong lại.

Có. Simon.

Anh nắm quyền kiểm soát.

Anh đang làm tổn hại cô.

Nhưng cô không quan tâm.

Lưỡi anh chạm nhẹ vào vùng da vô cùng nhạy cảm nơi đầu ngực của cô và cô cắn lấy môi, ưỡn người. Hoàn toàn chấp nhận.

“Juliana?”

Nếu như kho thóc bốc cháy, nó cũng không khiến cô hoảng hốt hơn việc nghe thấy tiếng anh trai gọi tên mình.

Simon ngay lập tức bất động, vươn thẳng người và nhanh chóng kéo mép váy lại đúng vị trí và cô trườn người đi qua anh, mò mẫm sửa lại váy, xoay một vòng để tìm lại phương hướng

trước khi cất tiếng nói. "Em... em ở đây, anh Gabriel." Cuối cùng cô nhặt bàn chải lông ngựa lên lần nữa và nói lớn hơn. "Và ngựa của em đang đang đặc biệt tận hưởng việc em chải phần lông bên mạng sườn của nó."

"Anh đã đi khắp nơi để tìm em – em đang làm gì một mình trong chuồng ngựa vào giữa... " Ralston bước vào và bất động, nhìn Simon trước tiên, sau đó đến Juliana. Không cần quá lâu để nhận biết tình huống vừa xảy ra.

Một cách chuẩn xác.

Khi di chuyển, Ralston như một tia chớp.

Phốt lờ hình ảnh Juliana đang há hốc miệng, anh trai lao ngang qua cô và túm lấy ve áo choàng ngoài của Simon, kéo anh rời khỏi vị trí đang đứng tựa lưng, cố gắng tạo vẻ bình thường. Ralston xoay tròn Công tước, ném anh qua cửa chuồng ngựa khiến anh va vào bức vách đối diện, làm những con ngựa một dọc đó hoà âm hí vang.

"Anh Gabriel!" cô hét lên, theo họ vào dãy hành lang ngay thời điểm nhìn thấy anh trai một tay túm lấy cà vạt Simon và tay còn lại dấm mạnh vào cằm anh.

"Tao đã muốn làm điều này trong hai mươi năm qua, tên kiêu ngạo chết tiệt," Ralston gầm lên.

Tại sao Simon không đánh trả?

"Anh Gabriel, dừng lại đi!"

Anh trai cô không nghe. "Đứng lên đi."

Simon đứng dậy, dùng tay xoa cái cằm sẽ sớm bầm tím. "Cậu chỉ được làm thế lần đầu thôi, Ralston."

Hai vai của Ralston căng ra, nắm đấm giơ lên và sẵn sàng cho một trận chiến. Nếu như đang có cảm giác giống như cảm giác của Juliana khi rời khỏi nhà, anh trai sẽ không dừng lại cho

đến khi một trong hai người bọn họ ngất đi. Xem xét đến ánh mắt tức giận và những múi cơ căng ra, Juliana nghĩ rằng cả hai sẽ đánh nhau đến mức bất tỉnh.

“Tao sẽ không do dự chi tiền cho những cú đấm còn lại đâu,” Ralston lao vào Công tước lần nữa, ra một đòn bất ngờ trước khi Leighton chặn lại cú đòn kế tiếp và thực hiện nhanh một cú đấm móc vào đầu Ralston.

Juliana co rúm người vì âm thanh vừa được tạo ra và không cần suy nghĩ, cô xen vào giữa.

“Không! Không ai phải trả gì cả! Lúc này không, về sau cũng không!” Juliana chen vào giữa, hai tay giơ cao – làm trọng tài trong một trận quyền anh sai lầm.

“Juliana, tránh ra.” Giọng Leighton nhỏ và trầm thấp.

“Cứ nói với con bé bằng giọng điệu quen thuộc đó lần nữa xem, tao sẽ hện gập mày lúc bình minh đó,” Ralston tức giận nói. “Thực tế, hãy cho tao một lý do để không quyết đấu với mày ngay lúc này.”

“Bởi vì chúng ta đã có đủ bê bối trong buổi tối nay rồi, anh Gabriel,” Juliana trả lời. “Thậm chí em có thể nhận ra điều đó.”

Và, trận chiến ngừng lại.

Cô không hạ tay xuống cho đến khi anh trai làm thế sau đó nói. “Không có chuyện gì xảy ra cả.”

Anh trai khẽ cất tiếng cười không chút hài hước, ngó qua đầu cô để nhìn thẳng vào mắt Leighton. Cô nhìn thấy ý định muốn giết người trong mắt anh ấy. “Em quên mất việc không phải lúc nào anh cũng là một người đàn ông đã lập gia đình, em gái à. Anh biết khi nào không có gì xảy ra. Khi không có gì xảy ra, những quý cô không hành động như em và những người đàn ông như Leighton không vui vẻ chịu đòn.”

Cô cảm thấy hai gò má ửng đỏ nhưng vẫn đối mặt với tình huống. "Anh sai rồi. Không có gì xảy ra cả."

Ngoại trừ một thứ gì đó đã xảy ra, một giọng nói thì thầm nho nhỏ xuất hiện nơi góc tối trong đầu cô. Một thứ gì đó tuyệt vời.

Cô phớt lờ nó. "Đức ngài, hãy nói với anh ấy là không có gì xảy ra."

Simon không nói gì và cô nhìn qua vai lặp lại. "Nói với anh ấy đi."

Như thế cô không có mặt ở đây. Anh nhìn thẳng vào mắt Ralston.

"Chuyện gì sẽ xảy ra nếu đó là em gái mày, Leighton," Ralston khẽ nói từ phía sau. "Nó sẽ được xem là không có gì sao?"

Có điều gì đó hiện lên trong ánh mắt của Simon. Sự tức giận. Không. Là sự thất bại. Không phải, là một thứ gì khác. Một thứ gì đó phức tạp hơn.

Và cô nhìn ra điều anh sẽ làm.

Cô phải ngăn anh lại.

"Không! Đừng..."

Nhưng đã quá trễ.

"Tôi sẽ kết hôn với cô ấy."

Cô nhìn thấy lời nói đó hơn là nghe nó – cô ngẩng nhìn đôi môi hoàn hảo của anh tạo ra những âm tiết ngay khi âm thanh của chúng đến được tai cô.

Cô lập tức xoay người về phía anh trai. "Không. Ngài ấy sẽ không kết hôn với em."

Im lặng kéo dài và căng thẳng, lấp đầy từ kho thóc lên đến nóc. Sự không chắc chắn loé lên và cô nhìn Simon lần nữa. Gương mặt anh lạnh lùng và không thay đổi, hai mắt dán chặt vào Ralston như thể đang chờ tin báo tử.

Và đúng như thế.

Anh không muốn kết hôn với cô. Cô không phải cô dâu người Anh tốt đẹp, người nhanh chìm vào giấc ngủ và rời xa khỏi những vụ tai tiếng. Nhưng anh sẽ làm thế bởi vì đó là việc phải làm. Bởi vì anh là người luôn làm những việc không gây tranh cãi. Không gây ra trận chiến.

Anh sẽ kết hôn với cô không phải bởi vì anh muốn cô... mà bởi lẽ anh phải làm thế.

Không phải cô muốn anh có ý nghĩ muốn có được cô.

Nhưng cô biết mình đang nói dối.

Cô sẽ ở dưới địa ngục nếu chịu đau khổ bởi tình cao thượng đặt nhầm chỗ của anh.

Ralston không nhìn vào mắt cô cũng không dời mắt khỏi Công tước.

Cô nhìn Leighton, đôi mắt màu hổ phách mang vẻ đề phòng. Anh gật đầu lần nữa.

Ôi vì...

Cô xoay người trở lại phía Gabriel. "Hãy nghe em, anh trai. Em sẽ không kết hôn với ngài ấy. Không có gì xảy ra cả."

"Không, em sẽ không kết hôn với hắn ta."

Cô kinh ngạc. "Không sao?"

"Không. Ngài Công tước đây dường như đã quên mất ngài ấy đã đính hôn."

Cô há hốc miệng bàng hoàng. Điều đó không thể là sự thật.

“Gì cơ ạ?”

“Thôi nào, Leighton. Nói cho con bé biết đó là sự thật đi,” Ralston nói, cơn thịnh nộ ẩn trong giọng nói. “Nói cho con bé nghe mà chẳng hoàn hảo một chút nào.”

Sự tức giận loé lên trong mắt của Simon. “Tôi chưa ngỏ lời với vị tiểu thư đó.”

“Chỉ mới nói với cha của cô ta,” Ralston nói, bằng tất cả sự thiếu cẩn tự mẫn.

Cô muốn Simon bác bỏ vấn đề đó nhưng cô lại nhìn thấy sự thật trong ánh mắt của anh.

Anh đã đính hôn.

Anh đã đính hôn và anh vừa mới hôn cô. Trong chuồng ngựa. Như thể cô chỉ...

Như thể cô chính là mẹ cô vậy.

Thậm chí, ngay cả khi anh đã nói rằng cô không hề giống mẹ của mình.

Cô xoay người về phía anh, không hề che giấu sự buộc tội trong ánh mắt và để anh tin rằng anh đã không cố nói điều đó với cô. “Juliana...”

Cô không muốn nghe anh nói. “Không. Không có gì để nói ở đây cả.”

Cô nhìn thấy vết hầu anh di chuyển lên xuống và nghĩ có thể anh đang tìm kiếm điều gì đó đúng đắn để nói trước khi cô nhớ ra người này là Leighton, anh luôn có những điều đúng đắn để nói ra.

Ngoại trừ thời điểm này, rõ ràng là không có gì cả.

Ralston bước vào, kết thúc khoảnh khắc ấy. “Leighton, nếu còn đến gần em gái tao trong phạm vi ba feet một lần nữa, tốt

hơn hết mày nên chọn vài tên trợ giúp trong cuộc đấu súng đi.”

Một khoảng dài căng thẳng diễn ra trước khi Leighton cất tiếng nói. “Việc tránh xa khỏi cô ấy không phải là vấn đề nếu như cậu chịu khó kiểm soát em gái mình chặt chẽ hơn.”

Với những từ ngữ vô cảm lạnh lùng đó, Công tước Khinh người rời khỏi chuồng ngựa.

Mẹ cô đã trở về.

“Redeo, Redis, Redit...”

Chỉ có Chúa mới biết lý do bà trở lại.

“Redimus, Reditis, Redeunt...”

Chỉ có Chúa mới biết lý do mẹ cô trở về và Juliana đã gần như huỷ hoại chính mình trong chuồng ngựa.

“Mình trở lại, bạn trở lại, cô ấy trở lại...”

Chỉ có Chúa mới biết lý do mẹ cô trở về và Juliana đã gần như để Công tước Leighton huỷ hoại mình trong chuồng ngựa.

Và cô đã tận hưởng nó.

Không phải việc mẹ cô trở về mà là phần còn lại.

Phần thật sự... tuyệt vời.

Cho đến khi cô biết tin anh đã đính hôn. Và anh đã vui vẻ xoay lưng rời khỏi cuộc sống của cô.

Để cô lại đó đối mặt với mẹ mình.

Người đã quay trở về.

Cô thở dài, đập hai lòng bàn tay vào tấm trải giường thêu kim tuyến.

Có lạ lùng không khi cô không thể chìm vào giấc ngủ?

Chính xác là cô dường như không có được những buổi tối dễ chịu hơn.

Anh đã bỏ đi.

Coi nào, đầu tiên anh cầu hôn.

Tiếp theo anh khiến cô cảm thấy tuyệt vời.

Rồi sau đó cầu hôn một người phụ nữ khác.

Điều gì đó vặn xoắn vào bên trong. Điều gì đó dễ dàng nhận ra.

Sự khao khát. Cô thậm chí không hiểu rõ nó. Anh là một người đàn ông đáng kính sợ, kiêu ngạo và tự đắc, lạnh lùng và vô cảm. Ngoại trừ những lúc anh không như thế. Ngoại trừ những khi anh trêu ghẹo, quyến rũ và đầy nhiệt tình. Đầy đam mê.

Cô nhắm mắt, cố lờ đi cơn đau nhói nơi lồng ngực.

Anh làm cô muốn có anh. Và sau đó anh bỏ đi.

"Mình bỏ đi, bạn bỏ đi..."

Những cách chia động từ chẳng giúp được gì.

Thất vọng, cô nhảy khỏi giường, giật cửa ra và hướng về hành lang rộng tối tăm của Dinh thự Ralston, lần đầu ngón tay dọc theo tường, đếm những cánh cửa cho đến khi đến được cầu thang trung tâm. Bước chân xuống lầu, cô nhận thấy ánh sáng mờ mờ toả ra từ phòng làm việc của anh trai.

Cô không gõ cửa.

Ralston đứng ngay dãy cửa sổ lớn trong phòng làm việc, một tay nhàn nhã đùa với một quả cầu thủy tinh mà vài tháng trước cô đã mua cho anh trai. Anh nhìn chăm chăm khoảng không sâu thẳm tối tăm phía ngoài. Mái tóc đen bù xù, anh đã cởi bỏ áo choàng, áo gi lê lẫn cà vạt.

Juliana co rúm người khi nhận ra vết thâm tím nơi cằm của anh trai, đó là chỗ Simon đã đánh.

Cô chỉ mang lại rắc rối cho anh trai.

Nếu như đảo ngược vị trí giữa họ, cô ắt hẳn sẽ tổng khứ mình đi cách đây vài tháng.

Anh ngó qua vai khi Juliana bước vào nhưng không khiến trách việc cô tự tiện vào phòng mình. Cô ngồi vào chiếc ghế cạnh bàn và kéo dài đôi chân trần của mình để dưới váy ngủ ngay khi anh xoay người rời khỏi chỗ đang đứng.

Không ai nói gì trong một lúc lâu, im lặng kéo dài và có gì đó thoải mái hiện diện giữa họ. Juliana hít một hơi dài. "Em thích làm sạch không khí."

Ralston cười điệu. "Clear the air [39]."

[39. Có nghĩa: Xua tan đi bầu không khí nặng nề. Nhưng Juliana có sự nhầm lẫn, thay vào đó cô nói "Clean the air" – (ND).]

Nó có nghĩa hơn. Cô nheo mắt. "Em đang định xin lỗi và anh lại nói móc em sao?"

Anh ấy cười nửa miệng. "Tiếp đi."

"Cảm ơn." Cô tạm dừng. "Em xin lỗi."

"Vì điều gì?" Anh trai trông thật sự bối rối.

Cô khẽ cười. "Có rất nhiều sao?" Cô nghĩ trong giây lát. "Em cho rằng mình muốn xin lỗi vì tất cả mọi chuyện đã gây ra cho anh."

Anh ấy không đáp lời.

"Bà ấy đâu ạ?"

Quả cầu thủy tinh xoay tròn giữa những ngón tay. "Đi rồi."

Juliana ngập ngừng, chuỗi cảm xúc bắn xuyên qua người. Cô không dừng lại để xem xét nó. Cô không chắc mình có muốn làm thế không. "Mãi mãi?"

Anh cúi đầu và cô nghĩ mình nghe thấy tiếng anh trai cười. "Không. Giá như nó dễ dàng thế. Anh không muốn bà ta ở trong căn nhà này."

Cô nhìn anh, người anh trai mạnh mẽ cương quyết của cô, người dường như phải gánh cả thế giới trên vai. "Anh đưa bà ấy đến đâu?"

Anh quay lại nhìn cô, quả cầu vẫn xoay tròn. "Em biết không, bà ta không biết em ở đây. Bà ta không mong đợi gặp em. Đó là lý do vì sao bà ta không nhìn khắp phòng để tìm em. Tại bữa ăn tối."

Cô gật đầu. Nó không làm những lời bác bỏ của mẹ cô trở nên đơn giản hơn. "Bây giờ thì bà ấy đã biết em ở đây?"

"Anh đã nói với bà ta." Câu nói thật nhẹ nhàng, kèm theo đó có thể là một lời xin lỗi. Cô gật đầu và sự thinh lặng buông xuống lần nữa. Anh trở lại bàn và ngồi vào chỗ đối diện cô. "Em là em gái của anh. Em được ưu tiên."

Anh đang nhắc nhở cô hay nhắc nhở chính bản thân mình?

Cô nhìn thẳng vào mắt anh. "Bà ấy muốn gì?"

Anh chống cùi chỏ rướn người về trước. "Bà ta nói không muốn gì cả."

"Ngoại trừ vị trí Nữ hầu tước thừa kế của mình." Juliana không thể ngăn sự châm biếm trong giọng nói của mình.

"Bà ta sẽ không bao giờ có được địa vị đó."

Bà ấy không thể. Xã hội thượng lưu sẽ không bao giờ chấp nhận bà ấy. Những kẻ thích ngồi lê đôi mách đã sống bằng vụ tai tiếng trong những năm qua. Khi Juliana đến London vào thời

điểm cách đây sáu tháng, họ đã tụ tập lại và câu chuyện về cuộc bỏ trốn kịch tính của mẹ cô đã bị nạo vét từ đáy sông lên và tiếp tục được giới quý tộc nuôi dưỡng. Thậm chí ngay lúc này, việc có mối quan hệ với vài gia đình có quyền lực nhất London, Juliana nằm trong nhóm những người quý tộc lịch thiệp – được chấp nhận vì mối quan hệ hơn là vì chính giá trị con người cô.

Tất cả sẽ bắt đầu lại một lần nữa. Nó còn tồi tệ hơn lúc trước.

“Anh không tin bà ấy đấy chứ?” Cô hỏi. “Việc bà ấy không muốn bắt cứ thứ gì?”

“Không.”

“Thế nó là gì?”

Anh lắc đầu. “Tiền, gia đình...”

“Và sự tha thứ?”

Anh suy nghĩ một lúc lâu trước khi nhún vai theo cách họ làm mỗi khi không có câu trả lời. “Đó là một động cơ mạnh mẽ. Ai biết được chứ?”

Cơn tức giận loé lên và cô rướn người ra trước, lắc đầu. “Bà ấy không thể có nó. Bà ấy không thể... sau những gì bà ấy đã làm với anh... với anh Nick... với hai người cha của chúng ta...”

Một bên miệng Ralston nhấc lên theo cách hầu như không thể nhìn thấy. “Cả với em...”

Với mình.

Anh ngả lưng ra sau ghế, chuyển quả cầu sang tay bên kia. “Anh chưa bao giờ nghĩ bà ta sẽ quay về.”

Cô lắc đầu. “Người ta sẽ nghĩ vụ bê bối kia ắt hẳn sẽ khiến bà ấy không dám trở về.”

Anh khẽ cười. “Em quên bà ta là mẹ của chúng ta sao – một

người phụ nữ luôn sống tốt như thể lời gièm pha là dành cho kẻ khác. Và thẳng thắn mà nói, nó luôn như thế.”

Mẹ của chúng ta.

Juliana nhớ đến cuộc trò chuyện cùng Simon trong chuồng ngựa. Trong Juliana có bao nhiêu phần giống người phụ nữ ấy? Sự vô tâm và hoàn toàn coi thường người khác đã ẩn sâu bao nhiêu bên trong con gái bà ấy?

Juliana cứng người.

“Em không giống bà ta.” Sự chú ý của cô ngay lập tức chuyển chỗ đến anh trai, đôi mắt xanh mang vẻ tức giận không thôi nhìn cô.

Cô có cảm giác đau nhói trước sự trung thực của anh trai “Làm thế nào anh biết điều đó?”

“Anh biết. Và một ngày nào đó, em cũng sẽ biết.”

Lời nói đó quá đơn giản, lời ngụ ý quá chắc chắn khiến Juliana muốn hét lớn lên. Làm thế nào anh biết. Làm thế nào anh lại chắc chắn rằng cô hoàn toàn không phải là người phụ nữ giống như mẹ của họ? Với chiều cao, mái tóc, đôi mắt xanh, cô không hề thừa hưởng hoàn toàn bản tính xem thường những người quanh mình, những người cô yêu thương sao?

Dòng dõi thấp kém.

Thay vào đó, cô nói. “Vụ tai tiếng... khi họ nghe được việc... bà ấy đã trở về...”

“Nó sẽ trở thành một vụ tai tiếng vô cùng lớn.” Cô nhìn thẳng vào đôi mắt xanh thành thật của anh. “Theo anh thấy, chúng ta có hai lựa chọn. Chúng ta sẽ thu dọn đồ đạc rồi về miền quê – mang theo cả bà ta – và hy vọng rằng tin đồn sẽ lắng dần.”

Nếu điều ước thành sự thật...

Cô nhăn mũi. "Hoặc là?"

"Hoặc là chúng ta thắng vai và đối mặt với nó."

Nó không phải là một lựa chọn. Không phải cho cô. Cũng không phải cho anh trai cô.

Cô cười nửa miệng. "Thôi được, chúng ta không thể để người ta nói rằng Dinh thự Ralston cản trở việc người dân London vui vẻ ngồi lê đôi mách."

Có một khoảng tạm dừng và anh bắt đầu cười. Âm thanh phát ra từ sâu trong lồng ngực. Và chẳng mấy chốc, cô cũng phá lên cười.

Bởi vì lúc này, họ chỉ có thể cười hoặc khóc.

Khi tiếng cười tan dần, Ralston tựa lưng ra sau và nhìn lên trần nhà. "Nick cần phải biết chuyện này."

Dĩ nhiên. Anh trai và cô vợ mới của anh ấy hiện đang sống ở Yorkshire nhưng đó là tin mà anh ấy cần phải được nghe càng sớm càng tốt. Cô gật đầu. "Anh ấy sẽ đến đây chứ ạ?"

Lông mày anh trai nhướn lên như thể không cho rằng nó có thể xảy ra. "Anh không biết. Nick và bà ta... họ..." Giọng Ralston nhỏ dần rồi ngừng lại, thỉnh thoảng bao trùm căn phòng một lần nữa, mỗi người lạc trong suy nghĩ của riêng mình.

Bà ấy đã trở về.

Với những câu hỏi đã được chôn vùi mấy thập kỷ.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh trai. "Anh Gabriel," cô thì thầm, "chuyện gì sẽ xảy ra nếu bà ấy cứ ở lại đây?"

Có điều gì đó lóe lên trong đôi mắt xanh của anh trai, đó là hòa trộn giữa tức giận và lo âu. Anh hít một hơi dài như thể đang gom góp suy nghĩ. "Đừng tốn một phút nào hình dung việc bà ta ở đây, Juliana. Nếu có điều gì về người phụ nữ đó mà anh biết,

thì chính là bà ta không thể kiên trì. Bà ta muốn điều gì đó. Và sau khi giành được nó, bà ta sẽ đi.” Anh đặt quả cầu thủy tinh xuống bàn. “Bà ta sẽ đi. Bà ta sẽ đi và mọi thứ sẽ trở lại bình thường.”

Trong sáu tháng kể từ khi đặt chân đến London, Juliana có nhiều cơ hội nhìn thấy người đàn ông bên dưới vẻ bề ngoài bất cần đời của Hầu tước Ralston. Đủ cơ hội để biết rằng anh ấy không tin những gì mình nói.

Anh ấy không thể tin.

Việc mẹ họ quay trở về sẽ làm thay đổi tất cả mọi thứ. Không chỉ đơn giản là bà sẽ khai quật vụ tai tiếng cách đây hai mươi lăm năm do chính mình tạo ra. Không chỉ đơn giản là việc bà ấy không quan tâm đến những tác động mình tạo ra cho giới quý tộc và thậm chí không hề ăn năn về những việc làm của bản thân. Nó cũng không đơn giản là bà bước chân vào Dinh thự Ralston như thể chưa từng rời nó mà đi.

Ngay cả nếu như tất cả có thể được xóa bỏ - nếu anh Gabriel tổng bà ấy lên chuyến tàu đến Outer Hebrides [40], không bao giờ nghe thấy tin tức gì của bà – thì cũng không trở lại bình thường như trước.

[40. Hòn đảo nhỏ nằm trong chuỗi đảo ở bờ biển phía tây lục địa Scotland.]

Trước tối nay, họ có thể giả vờ - đã giả vờ - việc bà ấy ra đi là rất tốt. Tất nhiên, Juliana luôn tự hỏi không biết mẹ mình còn sống hay không, bà đang ở đâu, đang làm gì, cùng với ai. Nhưng ở nơi nào đó sâu thẳm trong tâm hồn, cô luôn cho rằng mẹ mình đã ra đi mãi mãi.

Và cô bắt đầu chấp nhận điều đó khi đặt chân đến London, gặp hai anh trai, nhận cơ hội tạo dựng một cuộc sống mới. Một cuộc sống mà bóng ma của mẹ vẫn tiếp tục lù lù hiện ra nhưng

không còn nặng trĩu và báo điềm gở như trước.

Không còn nữa.

“Anh thực sự không tin điều đó,” cô nói.

Sự ngập ngừng kéo dài rồi Ralston cất tiếng. “Bà ta muốn nói chuyện với em.”

Cô chú ý việc anh trai thay đổi chủ đề nhưng không điều chỉnh nó lại. Cô kéo phần xơ vải không nhìn thấy ra khỏi tay áo ngủ. “Em chắc bà ấy muốn thế.”

“Em có thể cư xử với bà ấy như cách em muốn.”

Cô cẩn thận quan sát. “Anh nghĩ em sẽ làm gì?”

“Anh nghĩ em sẽ có quyết định của riêng mình.”

Cô nâng đầu gối, đặt cằm lên đó lần nữa, để gót chân nằm trên mặt ghế da mềm mại. “Em không nghĩ mình muốn nói chuyện với bà ấy. Chưa phải lúc.”

Có thể là một ngày nào đó. Đúng thế. Nhưng không phải bây giờ.

Anh gật đầu lần nữa. “Tốt.” Im lặng buông xuống, anh sắp xếp chồng thư từ, ánh nến tỏa bóng mờ lên vết bầm tím trên cằm.

“Đau không ạ?”

Anh dùng đầu ngón tay xem qua vết thương. “Leighton luôn có khả năng tung ra một nắm đấm. Đó là cái lợi của vóc dáng to lớn đấy.”

Juliana nhếch khóe môi. Anh trai không trả lời câu hỏi của cô. Cô nghĩ rằng nó rất đau.

“Em cũng xin lỗi về chuyện đó.”

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt xanh ánh lên sự tức

giận. "Anh không biết cả hai đã ở đó bao lâu..."

"Hai người bọn em..."

Anh phất tay ngăn lại. "Và thẳng thắn mà nói, anh không muốn biết." Anh mệt mỏi cất tiếng thở dài. "Nhưng hãy tránh xa hẳn ta ra, Juliana. Khi bọn anh nói muốn em có một cuộc hôn nhân tốt đẹp, Leighton không nằm trong số những người bọn anh nghĩ."

Thậm chí đến anh trai cũng nghĩ cô không thích hợp với Simon.

"Bởi vì ngài ấy là một Công tước sao?"

"Gì cơ? Không." Ralston nói, thực sự trở nên bối rối vì lời đáp tự vệ ngay lập tức của cô. "Bởi vì hẳn ta là một con lừa."

Cô không thể không mỉm cười. Anh nói nó theo cách-đẩy-là-sự-thật-hiển-nhiên. "Tại sao anh nghĩ thế?"

"Phải nói Công tước và anh hay tranh cãi với nhau. Hẳn ta là kẻ kiêu ngạo, khinh khỉnh và hoàn toàn không thể chịu nổi. Hẳn quá đề cao tên tuổi lẫn tước vị của mình. Trung thực mà nói anh không thể chịu đựng được hẳn và luôn nhớ điều đó trong suốt những tuần qua, nhưng hẳn dường như quá quan tâm đến thanh danh của em khiến anh sẵn lòng phớt lờ định kiến của mình." Anh nhăn nhó nhìn cô. "Bây giờ anh thấy mình đáng lẽ nên biết rõ hơn."

"Anh không phải là người duy nhất trở nên ngu ngốc," cô đang tự nói với mình hơn là với anh.

Anh đứng lên. "Trên phương diện sáng suốt, trong hai mươi năm qua, anh vẫn chờ được đánh hẳn. Hôm nay nó đã trở thành sự thật." Anh gập tay lại. "Em nghĩ hẳn ta có bị bầm tím giống anh không?"

Sự tự tôn của phái mạnh trong giọng nói của anh làm cô

cười, cô cũng đứng dậy. "Em nghĩ nó lớn hơn nhiều. Và xấu hơn. Đau hơn. Ít nhất, em hy vọng thế."

Anh đi vòng qua bàn và lắc nhẹ cằm cô. "Câu trả lời chính xác."

"Em là một bài học hỏi nhanh."

Lần này anh cười một cách vui vẻ. "Một người nhanh học hỏi."

Cô nghiêng đầu. "Thật vậy à?"

"Thật. Bây giờ. Giúp anh một chuyện được chứ?"

"Vâng?"

"Tránh xa hấn ta ra."

Cơ đau nhói nơi lồng ngực trở lại vì lời nói đó. Cô phớt lờ nó. "Em không muốn có mối quan hệ với người đàn ông khó chiều lòng ấy."

"Rất tốt." Anh trai tin cô.

Bây giờ, cô chỉ cần phải tin chính bản thân mình.

Chương 11.

Thậm chí, ở những buổi tiệc khiêu vũ, người ta cũng phải cảnh giác đề phòng.

Quý cô tao nhã nên lánh xa những góc tối.

- Một luận thuyết trên chuyên đề

“Nét tinh tế của những quý cô”

Những chú chim sẻ run rẩy và bạn đồng hành của chúng hiện đã có được những thứ chúng đáng nhận.

- Trang báo về những vụ tai tiếng

Tháng Mười, 1823

Những bậc thang dẫn lên Dinh thự Dolby được bao phủ bởi rau củ.

Nữ hầu tước Needham và Dolby đã tổ chức vũ hội mùa thu hoạch của mình một cách đúng nghĩa, phía trước nhà được bao phủ bởi hành, khoai tây cùng thứ gì đó giống vài loại lúa mì và những quả bầu có hình dáng lẫn màu sắc khác nhau. Một lối đi được tạo ra dành cho khách, không phải con đường thẳng tắp dẫn vào nhà, mà uốn lượn quanh co, hai bên được trang trí với nông phẩm thu hoạch được khiến bảy nấc thang có cảm giác giống bảy mươi bậc, và nó cho ta cảm giác hoàn toàn lố bịch.

Juliana bước xuống xe ngựa và ngắm nhìn lối đi rải rác đầy lúa mì và bầu bí một cách hoài nghi. Callie bước xuống sau và cười khúc khích trước cách bài trí đó. "Ôi, Chúa ơi."

Ralston giữ lấy cánh tay của vợ và dẫn lối đi qua mê cung quá lãng phí kia. "Em biết không, tất cả là vì em đấy," anh trai thì thầm vào tai chị dâu và Juliana nghe thấy sự hài hước trong giọng nói đó. "Anh hy vọng là em vui."

Callie cười vui vẻ. "Em chưa bao giờ có cơ hội đi lang thang qua một lối đi đầy rau củ như thế này, Đức ngài của em. Và đúng thế, em hoàn toàn thấy vui."

Ralston đảo tròn mắt nhìn lên trời. "Sẽ không có cuộc dạo chơi nào đâu, thưa Nữ hoàng. Vượt qua cái này thôi." Anh trai xoay hướng về phía Juliana, ngụ ý có nên đi lên cùng mình. "Em gái?"

Juliana mỉm cười rạng rỡ và bước đi bên cạnh. Ralston cúi người và nói khẽ. "Cứ giữ nụ cười ấy và họ sẽ không biết làm thế nào để đáp lại em đâu."

Không phải nghi ngờ gì, một ngày sau khi mẹ họ trở về, giới thượng lưu sẽ rì rầm bàn tán tin tức đó. Một cuộc thảo luận ngắn

ngủ đã được tổ chức chiều nay về việc họ không nên đến dự buổi vũ hội được tổ chức tại nhà tiểu thư Penelope – Nữ công tước Leighton tương lai – nhưng chị Callie đã khẳng định rằng nếu muốn vượt qua cơn bão này, họ cần phải tham dự bất cứ sự kiện nào mà mình được mời, bất kể Leighton có tham dự hay không. Xét đến cùng, rõ ràng sẽ có vài thứ được chấp nhận.

Ít nhất tối nay, bài tường thuật chi tiết về những sự việc xảy ra tối hôm trước tạo Dinh thự Ralston sẽ trở nên mơ hồ.

Cô cười càng rạng rỡ và bước dọc theo con đường hai bên được trang trí bằng củ cải và bí ngô, bầu và bí xanh, dẫn vào đích đến là nơi diễn ra một trong những buổi tối dài nhất cuộc đời cô.

Khi đã cởi áo khoác ngoài, Juliana xoay người đối mặt với đám người nham hiểm đã chờ sẵn trong phòng khiêu vũ của Dinh thự Dolby.

Điều đầu tiên cô chú ý chính là những ánh nhìn chăm chăm. Lối vào phòng khiêu vũ ở bên trên, bậc thang được thiết kế không cao mấy để tạo ra lối vào tốt nhất – hay ít nhất là vô hại. Khi lảng vảng tại bậc thang trên cùng, Juliana cảm thấy nhiều ánh mắt đang quan sát mình. Nhìn bao quát phòng, cô không để nụ cười biến mất thậm chí khi nhìn thấy những dấu hiệu tiết lộ việc xì xầm to nhỏ bên dưới: đầu cúi xuống, những cáo quạ lay động, ánh mắt sáng rạng rỡ, háo hức nhìn thoáng qua xem có bất cứ thứ gì kịch tính tột tể lộ ra hay không.

Callie xoay người về phía cô và cô nhận ra nụ cười quá mức rạng rỡ tương tự hiện trên gương mặt của chị dâu. "Em đang làm rất tuyệt. Một khi chúng ta ở trong đám đông, mọi thứ sẽ lắng xuống thôi."

Cô muốn tin đó là thật. Cô nhìn quanh đám đông, mong mọi thứ như thể có gì đó cuốn ánh mắt của mình. Và rồi nó hiện ra.

Simon.

Cô nín thở khi hồi ức nóng bỏng tràn ngập trong đầu

Anh đứng ở phía cuối phòng khiêu vũ, cao lớn và điển trai, trên người là bộ lễ phục hoàn hảo và chiếc cà vạt lạnh trắng thơm. Cô để ý thấy vết mờ đỏ một bên gò má - nó có vẻ là dấu vết từ một trong những năm đắm chuẩn xác của anh Ralston tối hôm trước - nhưng nó chỉ khiến Simon trông điển trai hơn. Gây ấn tượng hơn.

Nó chỉ làm cô muốn có anh hơn.

Anh không nhìn cô và cô vẫn kháng cự những thôi thúc đồng thời giữa việc vuốt thẳng lại váy và xoay người bỏ chạy khỏi đây. Thay vào đó, cô tập trung bước tới sàn khiêu vũ, nơi không thể nhìn thấy anh.

Có thể nếu không nhìn thấy anh, cô sẽ ngừng nghĩ quá nhiều về anh – về những nụ hôn, cánh tay mạnh mẽ và cảm giác môi anh trên làn da trần của mình.

Và cả cách anh cầu hôn tiểu thư Penelope trước khi đến gặp cô tại chuồng ngựa.

Juliana hiện đang có mặt tại nhà của tiểu thư Penelope.

Cô gạt những suy nghĩ ấy sang một bên khi anh trai giữ lấy khuỷu tay cô và thì thầm. "Hãy nhớ những gì hai anh em ta đã thảo luận."

Cô gạt đầu. "Em sẽ là cô gái đẹp nhất buổi vũ hội hôm nay."

Anh trai cười toe toét. "Như mọi khi." Cô khịt mũi cười vui vẻ và Ralston nói thêm. "Nào, hãy cố gắng khiến sự việc càng dịu xuống càng tốt."

"Tôi sống để làm theo mệnh lệnh của ngài, thưa Đức ngài của tôi."

Anh trai cô phá lên cười. "Giá như đó là sự thật." Ánh mắt

trở nên nghiêm túc. "Cố tận hưởng đi em gái. Khiêu vũ hết mức có thể."

Cô gật đầu. Đó là nếu có ai đó mời cô.

"Quý cô Fiori?" Lời thỉnh cầu với chất giọng ấm áp sâu lắng đến từ phía sau và cô xoay người đối mặt với anh trai của Callie, Bà tước Allendale. Anh ta mỉm cười, sự thân thiện ánh lên trong đôi mắt nâu. Anh ta đưa tay ra. "Nàng sẽ cho ta vinh hạnh được khiêu vũ với nàng chứ?"

Cô biết việc này đã được lên kế hoạch. Kế hoạch là cô sẽ được ai đó mời khiêu vũ ngay khi bước vào phòng. Và người đó sẽ là một Bá tước.

Cô chấp nhận và họ nhảy điệu vũ bốn cặp. Benedick là một quý ngài hoàn hảo, anh ta đưa cô dạo quanh chu vi phòng sau khi khiêu vũ và không rời cô một bước. "Ngài biết không, ngài không cần phải quá quan tâm đến tôi như thế," cuối cùng cô nhẹ nhàng nói. "Trong phòng khiêu vũ, họ không thể làm gì được tôi đâu."

Anh ta cười nửa miệng. "Họ hoàn toàn có thể đấy. Và ngoài ra, ta không có nơi nào tốt hơn để đi."

Họ đi đến một nơi yên tĩnh sát tường và đứng lặng bên nhau, ngắm nhìn những cặp đôi khác lướt trên sàn trong guồng quay của điệu nhạc đồng quê. "Ngài không đeo đuổi vị tiểu thư nào khác sao?" cô trêu.

Anh ta lắc đầu giả vờ buồn bã. "Không có một ai. Ta thấy khuây khỏa với nhiệm vụ là chàng Bá tước độc thân tối nay."

"À," cô nói. "Rắc rối tại Dinh thự Ralston cũng mang lại ích lợi gì đấy chứ."

Anh ta nhìn cô cười toe toét. "Ít nhất là về phía ta." Họ trở lại với việc ngắm nhìn những cặp đôi khiêu vũ trong chốc lát trước

khi Benedick nhỏ giọng nói. "Nàng biết không, tất cả sẽ ổn thôi."

Cô không nhìn anh ta vì sợ sẽ làm mất lớp mặt nạ bình tĩnh của mình. "Tôi không biết nhưng cảm ơn ngài rất nhiều vì đã nói thế."

"Ralston sẽ làm tất cả những gì cần thiết để khiến mọi việc trở nên ổn thỏa. Cậu ta có sự trợ giúp của Rivington, ta... và hàng tá người khác."

Nhưng không phải là người đàn ông tôi hy vọng sẽ đứng về phía chúng tôi.

Cô xoay người trước lời khẳng định nhẹ nhàng và ấm áp của anh ta, nhìn thẳng vào đôi mắt thân thiện kia và tự hỏi, một cách nhanh chóng, tại sao người đàn ông này không thể đốt lên ngọn lửa trong cô. "Tôi không biết tại sao ngài lại mạo hiểm quá nhiều như thế."

Anh ta tạo ra âm thanh ngụ ý lời từ chối. "Mạo hiểm sao," anh ta nói, như thể đó là một từ ngu xuẩn. "Chẳng có gì mạo hiểm cả. Bọn ta là những chàng quý tộc trẻ, vẻ ngoài điển trai với nhiều đất đai lẫn tiền bạc. Điều gì là mạo hiểm chứ?"

Cô ngạc nhiên trước tính cách thẳng thắn đó. "Dường như không phải tất cả các ngài đều xem nhẹ những nguy hiểm có thể ảnh hưởng đến thanh danh của mình trong những sự việc có liên quan đến gia đình chúng tôi."

"À, Rivington và ta không có nhiều lựa chọn, vì tất cả chúng ta có mối quan hệ với nhau, nếu nàng nhớ." Cô nghe thấy sự trêu đùa trong giọng anh ta nhưng lại không thấy sự thú vị. Sự thỉnh lặng kéo dài. "Ta cho rằng nàng đang ám chỉ đến Leighton."

Cô cứng người và không thể ngăn mình nói ra điều này. "Trong số những người khác."

"Ta đã nhìn thấy cách anh ta nhìn nàng tối qua. Ta nghĩ

Leighton sẽ đứng về phía nàng nhanh hơn nàng mong đợi đấy.”

Những lời đó khiến người ta đau nhói – bởi xét trên lập luận khoa học, nó vô lý. Cô lắc đầu. “Ngài sai rồi.”

Benedick có thể nghĩ rằng mình đã nhìn thấy sự ủng hộ trong thái độ của Leighton đêm qua, nhưng anh ta đã hiểu sai cảm xúc đó. Có lẽ anh ta nhìn thấy sự thất vọng, khó chịu, khao khát. Nhưng không phải quan tâm.

Ngược lại, nếu như Bennedick nhìn thấy Công tước lao khỏi chuồng ngựa tối muộn qua, sau khi việc đính ước bị lộ, anh ta sẽ không nghĩ đến những điều đó.

Simon sẽ kết hôn.

Những từ ấy cứ văng vẳng trong đầu, như thể cô đã phớt lờ triệu gọi cô dâu tương lai của anh, Juliana thoáng thấy hình ảnh trái nho trong đám đông, cô ta đang hướng về phòng nghỉ dành cho các quý cô.

Và cô không thể kháng cự việc đi theo cô ta.

“Tôi sẽ quay trở lại,” cô thì thầm, bắt đầu bước đi.

Ngay khi hướng đến phòng nghỉ, cô biết rằng mình đáng lẽ không nên bám theo tiểu thư Penelope, biết rằng bất cứ cuộc trò chuyện nào họ có với nhau sẽ khiến cô đau đớn hơn việc không trò chuyện, nhưng cô không thể ngăn bản thân. Trái nho đã làm được những gì Juliana không thể làm – cô ta đã giành được Simon. Và một phần ngoan cố trong Juliana đơn giản muốn biết người phụ nữ Anh hoàn hảo giản đơn này là người thế nào.

Muốn biết được điều gì về cô gái đó đã khiến chàng Công tước Leighton kiên định và vô cảm lựa chọn làm Nữ công tước của anh.

Vào thời điểm này, phòng nghỉ vắng lặng, bên trong chỉ có vài người hầu, Juliana băng ngang phòng chính đi đến căn phòng

nhỏ sát bên, và tìm thấy Penelope đang đổ nước vào cái chậu rửa nhỏ, sau đó nhúng hai tay vào, hít thở thật sâu.

Trái nho nhìn có vẻ không khỏe.

"Cô sẽ không gửi tiền mặt vào tài khoản ngân hàng phải không?"

Penelope xoay người về phía cô, sự ngạc nhiên trong mắt cô ta chuyển nhanh thành nét bối rối. "Gửi tiền mặt vào tài khoản của tôi?"

"Có thể tôi đã dùng từ không đúng." Juliana xoay tròn tay. "Không khỏe ấy. Trong tiếng Ý, chúng tôi dùng từ vomitare [41]." Đôi mắt trái nho mở to vì hiểu ra ý của cô trước khi hai gò má cô ta đỏ ửng lên. "À, tôi thấy cô đã hiểu ý tôi rồi."

[41. Vomitare (Tiếng Ý): Nôn mửa.]

"Vâng, tôi hiểu." Tiểu thư Penelope lắc đầu. "Không. Tôi không buồn nôn. Ít nhất tôi không nghĩ thế."

Juliana gật đầu. "Bene [42]." Cô chỉ tay về phía chiếc ghế gần bồn rửa. "Tôi có thể nói chuyện với cô được chứ?"

[42. Bene (Tiếng Ý): Thôi được.]

Trái nho cau mày. Rõ ràng không phải ngày nào cô ta cũng có buổi trò chuyện thế này.

Dù có muốn từ chối thì cô ta cũng là người quá lịch sự để không làm thế. "Được."

Juliana ngồi xuống, phẩy tay. "Cô không cần ngưng những gì đang làm đâu." Cô tạm dừng. "Nhưng cô đang làm gì thế?"

Penelope nhìn chậu rửa trước khi nhìn thẳng vào ánh mắt tò mò của Juliana. "Tôi chỉ làm điều khiến bản thân bình tĩnh thôi."

"Rửa tay sao?"

Penelope nở nụ cười tự ti. "Nó thật ngu ngốc."

Juliana lắc đầu. "Còn tôi thì chia động từ."

"Bằng tiếng Ý ư?"

"Tiếng Latin. Và tiếng Anh."

Penelope dường như cân nhắc đến ý tưởng đó. "Và nó có hiệu quả chứ?"

Với mọi thứ. Ngoại trừ Leighton. "Hầu như mọi lúc."

"Tôi sẽ thử cách đó."

"Tại sao cô cần phải bình tĩnh?"

Penelope lấy một chiếc khăn vuông để lau khô tay. "Không có nguyên nhân gì cả."

Juliana khẽ cười trước lời nói dối rõ ràng đó. "Tiểu thư Penelope, tôi không có ý xúc phạm nhưng cô là người rất dở trong việc che dấu cảm xúc của mình."

Penelope nhìn thẳng vào mắt Juliana. "Cô hay nói ra bất cứ điều gì mình suy nghĩ, phải thế không?"

Juliana khẽ nhún vai. "Khi có danh tiếng như tôi, cô không cần cân nhắc lời nói của mình. Buổi vũ hội khiến cô thấy căng thẳng sao?"

Penelope quay đi, nhìn vào ánh mắt cô phản chiếu trong chiếc gương gần đó. "Trong số những nguyên nhân khác."

"Thôi được, tôi có thể chắc chắn mình hiểu điều đó. Chúng là những sự kiện kinh khủng, những buổi vũ hội ấy. Tôi không hiểu tại sao mọi người quan tâm chúng đến thế. Tất cả những lời thì thầm cay độc và những điệu vũ ngu ngốc."

Penelope nhìn thẳng vào ánh mắt của Juliana trong gương. "Buổi khiêu vũ tối nay sẽ trở thành một trong những sự kiện được nhắc đến nhiều năm sau."

“Ý cô muốn ám chỉ đến tin đồn về mẹ tôi?”

“Tối nay, lễ đính hôn của tôi sẽ được công bố.”

Lời nói đó đáng lẽ không phải là điều đáng ngạc nhiên nhưng chúng vẫn giáng mạnh vào người Juliana.

Tối nay anh ấy sẽ công bố đính ước.

“Cô đính ước với ai?” Cô biết mình đáng lẽ không nên hỏi. Nhưng không thể ngăn bản thân. Một cách ngoan cố, cô phải nghe lời nói đó từ chính miệng người phụ nữ này – vợ tương lai của anh.

“Với Công tước Leighton.”

Juliana biết những từ ấy sẽ được thốt ra nhưng chúng vẫn khiến cô đau nhói.

“Cô sẽ kết hôn với Công tước Leighton.” Ngừng nói đi. “Ngài ấy đã cầu hôn cô?”

Penelope gật đầu, lạc mất trong suy nghĩ của chính mình, mái tóc xoăn lộn bồng bềnh vàng óng của cô ta giống như tóc của một trong những con búp bê hồi nhỏ của Juliana. “Vào sáng nay.”

Juliana nuốt nghẹn. Rõ ràng, tối trước anh rời khỏi Dinh thự Ralston với quyết tâm thoát khỏi cuộc hôn nhân tồi tệ với Juliana... anh đã vui vẻ đảm bảo một cuộc hôn nhân tốt đẹp với...

Một ai khác.

Và trong số mệnh kinh khủng đó, Juliana đang tham dự buổi đính ước ấy.

Trong khi thanh danh gia đình cô bị xé rách thành từng mảnh nhỏ.

Cô chợt nhớ ra thái độ của mình. “Cô ắt hẳn...hạnh phúc... lắm!”

“Vâng, tôi nghĩ mình nên thấy vui.”

Dường như cô ta không thể.

Thực tế, đôi mắt Penelope ươn ướt gần như khóc.

Và đột nhiên Juliana cảm thấy thương cảm cho người phụ nữ này.

Người phụ nữ sẽ kết hôn với Simon.

“Cô không muốn kết hôn với ngài ấy.”

Phải mất một lúc để Penelope kiểm soát bản thân và trở nên bình tĩnh. Juliana ngạc nhiên nhìn những giọt nước mắt hiện ra trong mắt người phụ nữ kia, nó khiến màu mắt xanh nhạt đi và nụ cười tươi sáng hiện trên mặt cô ta. Cô ta hít một hơi dài. “Công tước Leighton là một người đàn ông tốt. Đó là một cuộc hôn nhân tốt đẹp.”

Juliana để ý thấy Penelope không trả lời câu hỏi của cô. Juliana nhướn một bên mày. “Cách nói của cô giống như một trong số họ.”

Penelope nhíu mày. “Họ?”

Juliana vẫy tay chỉ ra phía ngoài phòng nghỉ, là phòng khiêu vũ ngoài kia. “Những người Anh đấy.”

Penelope nháy mắt. “Tôi cũng là người Anh mà.”

“Tôi cho rằng cô đúng là thế.” Juliana nhìn Penelope một lúc lâu. “Ngài ấy là một người đàn ông tốt.”

“Ngài ấy sẽ là một người chồng tốt cho tôi.”

Juliana đảo tròn mắt. “Tôi đáng lẽ không nên nói thế này. Nhưng ngài ấy là kẻ kiêu ngạo, độc đoán và muốn tất cả mọi thứ theo cách lạnh lùng đầy tính toán của mình.”

Bây giờ cô sẽ dừng lại. Simon đã kết hôn với tiểu thư

Penelope. Và Juliana không nên dính líu vào.

Penelope cân nhắc những lời đó một lúc lâu. Điều đó khiến Juliana bắt đầu hối tiếc vì cách nói chuyện táo bạo của mình. Ngay khi cô định xin lỗi, Penelope nói. "Hôn nhân là thế."

Câu nói đơn giản được nói ra như thế đó là một thực tế không thể chối cãi khiến Juliana tan nát cõi lòng. Cô rướn người đứng dậy, không còn lựa chọn nào khác ngoài việc rời đi. "Chuyện gì với cô thế? Cô nói về hôn nhân cứ như một thỏa thuận làm ăn ấy."

"Nó chính là thế," Penelope nói đơn giản.

"Nhưng còn tình yêu?"

"Tôi chắc rằng... một lúc nào đó... hai chúng tôi sẽ phát triển một sự yêu mến... dành cho nhau."

Juliana không thể ngưng cười. "Tôi đã trở nên yêu thích những chiếc bánh nhân táo nhưng tôi không muốn kết hôn với một trong số chúng đâu." Penelope không mỉm cười. "Còn đam mê thì sao?"

Penelope lắc đầu. "Trong cuộc hôn nhân tốt đẹp của người Anh không có chỗ dành cho sự đam mê."

Juliana bất động trước những từ ngữ đó, một tiếng vang vọng từ buổi khiêu vũ khác. Một kẻ quý tộc khác. "Ngài ấy đã nói thế với cô sao?"

"Không, nhưng thực tế... nó là vậy."

Ngay lập tức, căn phòng trở nên nhỏ hơn, mang vẻ ngọt ngào giả tạo hơn và Juliana cần không khí hơn. Penelope là người hoàn hảo dành cho Simon. Cô ta sẽ không thách thức anh, sẽ sinh cho anh những đứa con xinh đẹp với mái tóc vàng óng và làm chủ những bữa tiệc trong khi anh sống cuộc đời bình lặng, không bị gông cùm bởi tai tiếng, không bị đam mê làm cho mọi

thứ trở nên rắc rối.

Juliana chưa bao giờ có một cơ hội với anh.

Và chỉ lúc này, khi sự thật quẩn khắp người, cô nhận ra mình muốn điều ấy nhiều như thế nào.

Trong một cuộc hôn nhân tốt đẹp của người Anh không có chỗ dành cho sự đam mê.

Cô xoay người hướng ra cửa. "Thôi được, ít nhất trong vấn đề đó, cô là một sự kết hợp tuyệt vời."

Ngay khi Juliana đến lối dẫn ra phòng nghỉ lớn, trái nho bực tức cất tiếng nói. "Cô biết không, nó không hề dễ dàng. Cô nghĩ rằng những quý cô người Anh lớn lên mà không tưởng tượng đến tình yêu sao? Dĩ nhiên họ có. Nhưng chúng tôi không sinh ra vì tình yêu mà vì thanh danh. Vì lòng trung thành. Chúng tôi được dạy phải quay lưng lại với đam mê và giữ lấy sự yên bình. Đó có phải là đề tài cho những cuốn tiểu thuyết không? Không. Chúng tôi thích nó hay không? Nó chẳng quan trọng. Đó là nhiệm vụ của chúng tôi."

Juliana hiểu được những từ đó. Nhiệm vụ. Thanh danh. Yên bình. Cô sẽ không bao giờ hiểu được xã hội này, nền văn hóa này. Cô sẽ không bao giờ trở thành một trong số họ. Và nó sẽ mãi mãi khiến cô trở nên khác biệt. Luôn khiến cô trở thành đề tài phù hợp cho những lời xì xầm của bọn họ.

Cô không bao giờ phù hợp với anh.

Không giống như người phụ nữ mạnh mẽ này.

Cơ đau nhói trở lại và trước khi cô có thể nói lời xin lỗi, Penelope đã khẽ nở nụ cười. "Chúng tôi để tình yêu lại cho những người Ý."

"Chúng tôi không chắc chúng tôi muốn nó hay không." Cuộc trò chuyện kết thúc. "Hãy nhận lấy những lời chúc mừng của tôi,

tiểu thư Penelope.”

Cô bỏ Penelope cùng tương lai của cô ta lại đó và đi ngang qua phòng chính, phớt lờ một nhóm phụ nữ đang tụ tập, cúi đầu say sưa về đề tài thuần túy nhất của những buổi khiêu vũ – ngồi lê đôi mách và thời trang.

“Tôi nghe nói bà ta đã trở về và thề rằng mình chưa bao giờ ở Ý.” Lời nói lớn hơn, ngụ ý muốn người khác nghe thấy. Mang ý gây thương tổn và kích động.

Juliana không thể ngăn bản thân đứng lại.

Cô xoay người và thấy phu nhân Sparrow là người đang kể chuyện mua vui cho những kẻ khác. Cô ta cười điệu, một con rắn độc đang định tấn công kẻ thù, nhìn thẳng vào mắt Juliana và nói một cách không hề che đậy. “Ngụ ý người nào đó không phải là người như cô ta đã nói.”

Một loạt tiếng há hốc kinh ngạc thốt ra vì lời ám chỉ đó. Ám chỉ sự ra đời không hợp pháp của ai đó là đỉnh cao cho sự xúc phạm đến phẩm giá. Và người được nói đến đang ở trong căn phòng này...

Tối nay gia đình ấy không cần đến những kịch tính.

Sparrow đáng lẽ nên đổi thành Vulture [43]. Cô ta xoay vòng như thể đang xem xét kỹ lưỡng tìm xác thối. “Không hề đáng kinh ngạc nếu cô ta nghe nói ở đây có tiền tài lẫn địa vị chờ sẵn. Ý tôi là, chúng ta không biết bất cứ điều gì về cô ta. Cô ta có thể không phải là người Ý. Cô ta hoàn toàn có thể là một thứ gì khác, đúng không?”

[43. Sparrow có nghĩa là chim sẻ - ý chỉ người hiền lành. Vulture có nghĩa là chim kền kền - ý chỉ kẻ nham hiểm, tham lam.]

Juliana muốn quay lại và chứng minh mình là người Ý.

Những từ ngữ xấu xa kia sẽ làm thủng hai lỗ tai của Sparrow.

Nhưng nó sẽ làm thay đổi điều gì sao?

Cô không cần sự chấp thuận của bọn họ. Nó sẽ không làm cho buổi tối nay hay những tối kế tiếp trở nên dễ chịu hơn. Nó sẽ không thể xóa bỏ tai tiếng ra khỏi tên tuổi của gia đình cô cũng không khiến cô trở nên đáng giá trong mắt bọn họ.

Hay trong mắt anh.

Cô kháng cự suy nghĩ đó. Điều này không phải vì anh.

Hay đúng thế.

Anh không phải là một trong số họ sao? Không phải anh cũng chỉ trích cô như họ? Chẳng phải anh cũng nghĩ rằng cô thích gây tai tiếng bất cứ nơi nào cô đi qua sao?

Cô chẳng phải đã chứng minh anh đúng sao?

“Thứ gì khác?”

“Dân gypsy?”

“Người Tây Ban Nha?”

Nếu như không quá tức giận, Juliana ắt hẳn đã phá lên cười trước cách họ nói về mình, như thể nó đồng nghĩa với từ phù thủy. Người Tây Ban Nha thì sao chứ?

“Chúng ta có thể tự mình hỏi cô ta,” phu nhân Sparrow nói và nhóm phụ nữ đó quay lại đối mặt với cô. Nụ cười điệu trên gương mặt từng người dường như trở nên xấu xa hơn lúc trước.

Đó là điều xảy ra bây giờ.

Đây là điều xảy ra khi tai tiếng vây quanh bạn – một vụ tai tiếng thật sự, không phải những vết nhơ tầm thường trên thanh danh bởi vì bạn là người Ý, thẳng thắn, vụng về hay bởi vì bạn chống lại những quy tắc ngu ngốc của họ.

Đây chính là điều anh đã e sợ.

Khi nhìn trần trời vào những nụ cười xấu xa kia, thấy được bản chất độc ác trong mắt họ, cô không thể khiển trách anh.

Nếu là cô, cô cũng sẽ kết hôn với trái nho.

Sự tức giận cùng bối rối quét qua người và Juliana muốn hét lớn, nói huênh hoang và ném thứ gì đó vào những người phụ nữ kinh khủng kia. Những thớ thịt căng lên với khao khát muốn mắng chửi té tát vào mặt ai đó. Nhưng cô đã ở London tám tháng và biết rằng có những thứ còn đau đớn hơn những cú đâm tác động đến thể xác.

Và cô đã nhận đủ rồi.

Thay vì thế, cô xoay người và kiểm tra hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, nhét lọn tóc ngay ngắn lại trước khi chuyển sự tập trung trở lại với họ, thể hiện sự nhàm chán hết mức có thể.

"Phu nhân Sparrow, bà cũng như tôi đều biết tôi là bất cứ thứ gì mà bà và..." cô vẫy tay lười biếng về đám phụ nữ kia, "...những kẻ độc ác kia quyết định. Người Ý, Tây Ban Nha, gypsy, đứa bé bị tráo đổi. Tôi tiếp nhận bất cứ lớp vỏ bọc nào các bà lựa chọn... miễn là đừng biến tôi thành người Anh."

Cô quan sát nét mặt sững sốt khi họ hiểu ra ý nghĩa của những lời nói kia.

"Chắc chắn không có thứ gì tồi tệ hơn việc trở thành một người giống như các bà."

Anh đã giả vờ không nhìn thấy cô đến.

Giống như anh đã giả vờ không để tâm việc cô cười và khiêu vũ trong vòng tay Bá tước Allendale.

Giống như việc anh giả vờ không đếm từng phút cô ở trong phòng nghỉ dành cho các quý bà.

Thay vào đó, anh giả vờ hứng thú với cuộc trò chuyện quanh mình – với ý kiến của những người đàn ông hào hức chia sẻ suy nghĩ của họ về hóa đơn quân phí và thu lấy sự chú tâm lẫn trợ giúp của Công tước Leighton.

Khi cô tỉnh lặng rời khỏi phòng khiêu vũ, hướng ra phía hành lang dài tối tăm sau nhà, nơi chỉ có Chúa mới biết ai hay điều gì đang chờ đợi, anh không thể giả vờ lâu hơn.

Vì thế, anh băng ngang phòng, lịch sự khước từ những ai có ý định dừng anh lại để trò chuyện và theo Juliana bước vào nơi vắng vẻ trong căn nhà tổ tiên của người phụ nữ anh đã đính hôn.

Người phụ nữ thứ hai anh cầu hôn trong vòng hai mươi tư tiếng đồng hồ qua.

Người duy nhất chấp nhận lời cầu hôn của anh.

Juliana đã từ chối anh.

Anh vẫn không thể để đầu óc thoát khỏi sự thật nực cười đó.

Cô chưa từng xem xét đến khả năng kết hôn với anh.

Cô đơn giản quay về phía anh trai và dùng chất giọng mà hầu hết mọi người dành cho trẻ con và những người hầu để nói rằng Simon Pearson, Công tước đời thứ mười một của Leighton, không biết anh ta đang nói gì.

Như thể bất cứ ai xuất hiện, anh đều ngỏ lời cầu hôn.

Anh đáng lẽ nên cảm thấy rộn ràng vì... xét đến cùng, bây giờ mọi thứ sẽ đúng theo kế hoạch. Anh sẽ kết hôn với tiểu thư Penelope hoàn hảo không chê vào đâu được và trong chốc lát nữa, mối quan hệ giữa hai nhà sẽ thay đổi, nó chính thức tạo ra lá chắn chống đỡ cho những cuộc công kích sẽ đến khi tai tiếng bị

hế lộ.

Anh đi qua vài cánh cửa đang đóng trước khi quẹo về bên phải, dừng lại trong bóng tối, chờ cho đến khi mắt có thể thích nghi. Khi có thể nhận ra những cánh cửa dọc theo chiều dài hành lang, anh tiếp tục bước đi.

Anh nên nghĩ mình là người đàn ông may mắn nhất vì đã tránh được cuộc hôn nhân tồi tệ với Juliana Fiori.

Anh đáng lẽ nên quỳ xuống, cảm tạ Đấng tối cao đã quên mất mình.

Thay vào đó, anh lại đi theo cô vào nơi tắm tối này.

Anh không thích phép ẩn dụ này.

Cô là một mụ phù thủy.

Dường như cô quá mỏng manh khi đứng trong chuồng ngựa nhỏ, chải lông cho ngựa, nói với nó bằng chất giọng dịu dàng tự ti.

Người đàn ông nào có thể kháng cự lại cảnh đó chứ?

Ralston có thể nghĩ Leighton là kẻ có tội, một quý ngài lớn tuổi lợi dụng một cô gái vừa bước qua tuổi hai mươi. Tất nhiên, Simon đã đóng vai trò đó... và anh chấp nhận những năm đắm chìm cùng lời buộc tội. Rồi anh cầu hôn cô.

Anh đã cố thuyết phục bản thân rằng mình làm thế vì trách nhiệm nhưng sự thật ngay khoảnh khắc đó, anh cầu hôn bởi vì muốn cô. Muốn đóng dấu cô là của anh và hoàn tất những gì họ đã bắt đầu.

Nụ hôn đó cho cảm giác không giống bất cứ thứ gì anh từng trải qua. Làn da mềm mại của cô, cảm giác những ngón tay của cô luồn trong tóc anh, cách cô khiến anh bật ra tiếng thở dài nhỏ, cách anh trở nên cứng ngắc và nhúc nhối chỉ với ký ức về việc cô thì thầm tên anh, cách cô nài xin anh nếm lấy nơi mềm

mai, hồng hào...

Anh mở một cánh cửa, nhìn vào trong một căn phòng tối tăm. Dừng lại, lắng nghe. Cô không có ở đây. Anh đóng cửa kèm theo tiếng nguyên rủa.

Anh chưa bao giờ cảm thấy thế này. Chưa bao giờ bào mòn vì thất vọng hay khao khát hoặc...

Đam mê.

Anh bất động vì từ đó, lắc đầu xua đi ý nghĩ.

Anh đang làm gì thế này?

Đây là khoảnh khắc cuối cùng trước khi lễ đính ước giữa anh với tiểu thư Penelope được công khai... trước khi những cánh cổng đóng lại và khóa tất cả những lối đi khác chỉ dành lại cho Nữ công tước tương lai của anh và cuộc sống chung của họ. Nhưng anh lại đang đuổi theo một người phụ nữ khác trong hành lang tăm tối này.

Đã đến lúc để anh nhớ ra mình là ai.

Penelope sẽ trở thành một người vợ phù hợp. Một Nữ công tước hoàn hảo.

Một hình ảnh hiện lên – không phải Penelope. Không gì giống với Penelope. Những lọn tóc đen nhánh và đôi mắt mang màu của biển Aegean. Đôi môi đầy đặn thì thăm tên anh như lời kinh cầu nguyện. Tiếng cười lan trong gió khi Juliana cười ngửa cùng anh trong Hyde Park, trên đùa anh tại bữa ăn tối, trên những con đường ở London, trong chuồng ngựa nhà cô.

Cô sống với đam mê. Và cô cũng sẽ yêu nó.

Anh phớt lờ suy nghĩ đó.

Cô không dành cho anh.

Anh xoay vòng quanh. Một cách kiên quyết. Anh nhìn thấy

ánh sáng trong bóng tối, đánh dấu hành lang quay trở lại phòng khiêu vũ. Hướng tới đó.

Ngay lúc ấy, tiếng nói của cô cất lên trong bóng tối.

“Simon?”

Tên thánh của anh được cất lên bằng giọng Ý du dương, hòa quyện với sự kinh ngạc giống như tiếng gọi của nàng tiên cá.

Anh xoay người về phía cô.

“Ngài làm gì...”

Anh nắm lấy vai, kéo cô vào căn phòng đầu tiên tìm thấy và khép cửa lại phía sau, một cách nhanh chóng, hai người đang ở trong nhà kính.

Bước lùi hướng đến cánh cửa sổ lớn phía xa và ánh trắng bàng bạc, cô đi vài bước trước khi đá vào chiếc đàn cello. Khẽ nguyên rủa bằng tiếng Ý nhưng nó lại quá lớn để được gọi là tiếng thì thầm, cô nhanh chóng giữ cây đàn không đổ xuống đất.

Nếu như không quá tức giận với cô về việc quấy rầy không gian, suy nghĩ và cuộc sống của anh, anh có thể đã cất tiếng cười.

Nhưng anh quá bận tâm lo lắng đến việc anh trai của cô có thể vui vẻ mổ bụng anh nếu họ bị bắt gặp và chẳng ai tin đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Không thể nào chịu đựng nổi người phụ nữ này.

Và anh cảm thấy rộn ràng khi cô có mặt ở đây.

Vấn đề là đó.

“Ngài làm gì mà lại theo tôi vào hành lang tối tăm này?” cô rít lên.

“Em làm gì mà lại đi vào một nơi như thế?”

“Tôi đang cố tìm chút không gian!” Cô quay đi, hướng về phía cửa sổ, lầm bầm bằng tiếng Ý. “Cả thành phố này, không có nơi nào để tôi không bị quấy rầy hay sao?”

Simon không di chuyển, ngoan cố cảm thấy thích thú vì sự kích động của cô. Anh không phải là người duy nhất thấy bối rối. “Em đáng lẽ không nên ở đây, cả tôi cũng vậy.”

“Sao, vì đây là nhà vợ tương lai của ngài ư?” cô nạt lại trước khi chuyển sang nói bằng tiếng Anh. “Và làm thế nào ngài cũng nói bằng tiếng Ý thế?”

“Tôi thấy không đáng để làm những thứ không mang lại kết quả.”

Cô kiên nhẫn nhìn anh. “Dĩ nhiên ngài sẽ nói điều đó.”

Thình lạng kéo dài. “Dante [44].”

[44. Durante degli Alighieri hay Dante (1265-1321) là một nhà thơ, nhà thần học người Ý, tác giả của hai kiệt tác La Divina Commedia (Thần khúc) và Lavina Naova (Cuộc đời mới).]

“Người đó thì sao?”

Một bên miệng anh nhướn lên trước sự cáu kỉnh của cô. “Tôi quý mến ông ta. Và vì thế tôi đã học tiếng Ý.”

Cô xoay người về phía anh, mái tóc đen lấp lánh ánh bạc, chiếc cổ thon dài trắng như sứ trong ánh trắng. “Ngài học tiếng Ý vì Dante.”

“Đúng thế.”

Cô dời sự chú ý đến khu vườn phía ngoài cửa sổ. “Tôi cho rằng mình đáng lẽ không nên thấy ngạc nhiên. Đôi khi tôi nghĩ xã hội thượng lưu giống như một tầng địa ngục.”

Anh cười, không thể ngừng lại được. Đôi khi cô thật quyến rũ. Khi cô không cáu kỉnh.

“Không phải ngài nên ở ngoài kia thay vì trong này sao, hờn dỗi trong sự tối tăm?”

“Tôi nghĩ em đang lẩn trốn.” Cô không cần biết mình đã nhầm lẫn thế nào.

Cô tức giận đặt bản nhạc trở lại giá đỡ. “Tốt thôi. Lẩn trốn. Dù thế nào đi nữa, đó là một từ ngu ngốc.”

Đó là một từ ngu ngốc nhưng anh lại thấy mình thích cách cô nói nó ra.

Anh thích cách cô nói nhiều thứ.

Không phải anh có quyền làm thế.

“Em đang làm gì ở đây?” anh hỏi.

Cô ngồi xuống chiếc ghế đàn piano, liếc mắt nhìn anh trong bóng tối. “Tôi muốn ở một mình.”

Anh ngạc nhiên vì sự trung thực của cô. “Tại sao?”

Cô lắc đầu. “Nó không quan trọng.”

Đột nhiên, không có gì trong thế giới này dường như quá quan trọng. Anh đứng đó, biết rằng mình đáng lẽ không nên đến gần cô hơn nữa.

Dù thế nào đi nữa anh vẫn làm thế.

“Tin đồn sao,” anh nói. Dĩ nhiên đó là về lời đồn đại. Cô chắc chắn phải chịu đựng nó.

Cô khẽ cười, nhường chỗ để anh ngồi xuống bên cạnh. Sự dịch chuyển quá tự nhiên – như thể trong chốc lát, cô không nghĩ gì cả.

Như thể anh thuộc về nơi này.

Anh ngồi xuống, biết rằng đó là một ý tưởng không hay ho gì.

Anh biết sẽ chẳng có gì tốt đẹp khi ngồi gần cô thế này.

"Hình như tôi không phải con gái của bà ấy mà là dân gypsy ma mãnh kéo khăn lanh che đôi mắt của ngài." Cô mỉm cười vì lời nói đó, cuối cùng nhìn thẳng vào mắt anh.

Cô có thể là dân gypsy, với ánh trắng bàng bạc phủ lên tóc và nét cười dịu dàng vương buồn trong đôi mắt xanh tuyệt đẹp đã chuyển thành màu đen trong bóng đêm. Cô khiến người khác say mê.

Anh ghen nuốt xuống. "Wool."

Cô bối rối. "Wool?"

"Pulled the wool over our eyes [45]," anh sửa lại, ngón tay ngựa ngáy muốn chạm vào cô, muốn gạt những lọn tóc quăn nơi thái dương cô. "Em dùng từ linen."

[45. Có nghĩa là lừa gạt.]

Cô nghiêng đầu, xem xét những từ đó. "Trong tiếng Ý, nó là lana. Tôi bị nhầm lẫn."

"Tôi biết." Chính anh cũng cảm thấy bối rối.

Cô thở dài. "Tôi sẽ chẳng bao giờ là một trong số những người như ngài."

"Bởi vì em không thể nói ra sự khác biệt giữa vải lanh và len?" anh trêu cô. Anh không muốn thấy cô buồn. Không phải lúc này. Không phải trong khoảnh khắc bình yên trước khi mọi thứ thay đổi.

Cô mỉm cười. "Trong số những thứ khác." Họ nhìn thẳng vào mắt nhau một lúc lâu và anh cứng rắn kháng cự khao khát chạm vào cô. Lướt những ngón tay ngang qua làn da mịn màng kia, kéo cô gần lại và hoàn thành những gì họ đã bắt đầu đêm trước. Nhưng ắt hẳn cô đã nhận ra, bởi vì cô quay mặt đi. "Ngài đã dính

ước.”

Anh không muốn thảo luận về nó. Không muốn nó là thực. Không phải ở nơi này.

“Đúng thế.”

“Nó sẽ được thông báo vào tối nay.”

“Đúng.”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Rốt cuộc ngài đã có được cuộc hôn nhân hoàn hảo cho mình.”

Anh ngả người ra sau và đuổi thẳng chân. “Em ngạc nhiên sao?”

Cô nhún vai một cách tao nhã. Anh sẽ thích cái nhún vai ấy nếu không có lời nói tiếp theo. “Một trò chơi tôi không bao giờ có thể chiến thắng.”

Anh ngạc nhiên. “Em thừa nhận mình thua cuộc?”

“Tôi nghĩ thế. Giờ tôi giải thoát cho ngài khỏi vụ cá cược kia.”

Nó hoàn toàn là những gì anh mong đợi cô sẽ làm. Những gì anh muốn. “Nghe không giống một chiến binh mà tôi biết.”

Cô gượng cười. “Tôi không thể kiên cường như một chiến binh lâu hơn.”

Anh nhú mào. “Tại sao không?”

“Tôi...” cô dừng lại.

Anh sẽ cược toàn bộ tài sản của mình để nghe phần còn lại của câu nói đó. “Em...?” anh thúc giục.

“Tôi quan tâm quá nhiều đến hậu quả.”

Anh cứng người quan sát, ghi nhận cách yết hầu cô di chuyển khi nuốt xuống, cách cô nghịch bộ váy màu hồng của

mình. "Điều đó có nghĩa là gì?"

"Không có gì cả." Cô không nhìn vào mắt anh, thay vào đó lắc đầu. "Tôi xin lỗi vì để ngài có cảm giác phải trông chừng tôi. Tôi xin lỗi việc anh Gabriel đã đánh ngài. Tôi xin lỗi vì đã trở thành điều... ngài hối tiếc."

Hối tiếc.

Từ đó gây đau đớn hơn bất cứ cú đâm nào mà Ralston đã trao cho anh.

Trong tuần qua, những tháng qua, anh đã cảm nhận được nhiều thứ từ cô. Nhưng hối tiếc chưa bao giờ là một trong số chúng.

"Juliana..." Tên cô được thốt ra một cách thô ráp khi anh với đến cô, biết rằng khi có cô trong tay, anh có thể không để cô đi.

Cô đứng dậy trước khi anh có thể chạm vào cô. "Việc chúng ta bị phát hiện sẽ trở thành rắc rối. Tôi phải đi."

Anh cũng đứng dậy. "Juliana. Dừng lại."

Cô quay người, lùi lại một bước, đi vào bóng tối khiến bản thân ngoài tầm với của anh. "Chúng ta không cần nói chuyện. Không cần gặp mặt nhau," cô nói nhanh, như thể những từ đó có thể tạo nên bức tường ngăn cách giữa họ.

"Đã quá trễ rồi." Anh bước về phía cô.

Cô lùi lại. "Anh Ralston sẽ tìm tôi."

Anh tiến tới trước. "Ralston có thể chờ."

Cô vội vã bước về phía sau. "Và anh đã có vị hôn thê."

"Cô ấy cũng có thể chờ."

Cô dừng lại, tìm kiếm sức mạnh. "Không, cô ấy không thể."

Anh không muốn nói về Penelope.

Anh đứng sát vào cô, chân chạm vào mũi chân của cô. "Hãy tự giải thích." Tiếng thì thầm nhỏ trầm thấp.

"Tôi..." Cô cúi xuống, anh có thể nhìn thấy đỉnh đầu cô. Anh muốn vùi mặt vào những lọn tóc quăn kia, hít lấy mùi hương và cảm giác về cô.

Nhưng đầu tiên, cô sẽ phải tự giải thích.

Cô không nói – quá lâu, khiến anh nghĩ rằng cô sẽ không nói gì. Rồi sau đó cô hít một hơi dài và nói. "Tôi nói rằng ngài đừng làm tôi thích ngài." Lời nói đó hoàn toàn mang tính phòng thủ.

"Em thích tôi?" Cô ngược lên, đôi mắt xanh phản chiếu ánh sáng từ ô cửa phía sau và anh nín thở trước vẻ đẹp ấy. Anh nhắc một tay lên, lướt những ngón tay trên gò má cô. Cô nhắm mắt trước sự vuốt ve đó.

"Đúng." Tiếng thì thầm nghe dịu dàng và buồn bã, hầu như không thể nghe rõ. "Tôi không biết tại sao. Ngài là một người đàn ông kinh khủng." Cô tựa vào anh. "Ngài kiêu ngạo và khiến người khác tức điên lên và ngài là một kẻ cáu kỉnh."

"Tôi không phải là người hay cáu kỉnh," anh nói và nâng mặt cô lên để có thể nhìn rõ cô. Cô mở mắt và vẻ mặt hoàn toàn lộ vẻ khó tin, rồi anh sửa lại. "Chỉ khi tôi ở bên em thôi."

"Ngài nghĩ mình là người đàn ông quan trọng nhất nước Anh này," cô nói tiếp, giọng như lời đe dọa trong màn đêm, lời nói bị ngắt quãng khi những ngón tay của anh rê dọc theo quai hàm cô. "Ngài nghĩ lúc nào mình cũng đúng. Ngài nghĩ mình biết tất cả mọi thứ..."

Làn da của cô quá mềm mại.

Anh nên rời khỏi đây. Việc anh ở đây cùng cô là một sai lầm. Nếu họ bị bắt gặp, cô sẽ bị hủy hoại và anh không còn lựa chọn nào khác để cô lại với sự hủy hoại đó. Anh đã đánh ước chỉ mới

vài tiếng đồng hồ trước.

Tất cả là sai lầm.

Anh nên đi.

Một quý ngài sẽ làm thế.

"Ngài bao phủ tất cả bằng 'sự ngạo mạn' của mình." Anh đi đến căn cổ của cô.

"Tôi..." Cô thở hổn hển khi anh ấn một nụ hôn nhẹ vào cổ họng cô. "Tôi nghĩ ngài cần giải thích thêm."

"Mmm," anh nói khi môi áp vào làn da nơi vai cô. "Một luận điểm xuất sắc. Tiếp đi."

Cô hít một hơi dài khi môi và lưỡi anh chơi đùa một bên cổ của cô. "Chúng ta đang thảo luận về điều gì?"

Anh mỉm cười bên tai cô trước khi cắn lấy thùy tai mềm như nhung của cô. "Em đang nói với tôi tất cả những lý do em sẽ không thích tôi."

"Ồ..." Từ đó chuyển thành tiếng rên rỉ nho nhỏ khi anh liếm vùng da nhạy cảm nơi tai cô. Cô giữ chặt lấy cánh tay anh. "Đúng. Đó là những lý do chính."

"Nhưng theo cách này hay cách khác, em thích tôi." Anh di chuyển, ấn những nụ hôn nhẹ dọc theo mép váy, xuống đến làn da lộ ra ở đó, ngực cô phập phồng khi thở hổn hển. Trong một lúc lâu, cô không đáp lời và anh trượt một ngón tay vào bên dưới lớp lụa, vuốt ve, tìm kiếm cho đến khi thấy được thứ mong muốn, cứng lên và sẵn sàng vì anh. "Juliana?"

"Chết tiệt đúng thế, tôi thích ngài."

Anh thưởng cho cô bằng việc kéo bộ váy xuống và để lộ ra bầu ngực với núm hồng phấn sáng lên trong ánh trắng. "Có một thứ em nên biết," anh thì thầm, lời nói vắng vắng.

“Điều gì cơ?”

Anh thổi hơi ngang qua nhũ hoa đang nhả lại của cô, thích cách nó nhả thêm, nài xin miệng anh trên đó.

Đêm nay anh sẽ thưởng thức cô.

Một lần, trước khi anh trở lại với cuộc sống đứng đắn trầm tĩnh của mình.

Chỉ một lần duy nhất.

Khoái cảm xuyên qua và anh trở nên căng cứng vì suy nghĩ đó.

“Simon...” cô thở dài. “Ngài đang tra tấn tôi.”

Anh ôm trọn lấy một bên ngực hoàn hảo, dùng ngón cái xoay tròn nhũ hoa, say mê cách cô đắm chìm trong cảm xúc mạnh mẽ đó.

“Đó là gì?” cô hỏi, những từ ấy vỡ tan quanh niềm khoái cảm.

“Gì cơ?” anh lặp lại.

“Điều mà tôi nên biết là gì?”

Anh mỉm cười trước câu hỏi đó, ngược đầu nhìn vào mắt cô – đôi mắt tuyệt đẹp với hàng mi trĩu nặng.

Nhắm nháp một hương vị khác của cô. Một hương mới.

“Anh cũng thích em.”

Chương 12.

Âm nhạc là âm thanh của những vị thần.

Một quý cô tao nhã cần biết chơi đàn piano.

- Một luận thuyết trên chuyên đề

“Nét tinh tế của những quý cô”

Chúng tôi đảm bảo rằng thời gian dành cho lễ cưới mùa vũ hội vẫn còn...

- Trang báo về những vụ tai tiếng

Tháng Mười, 1823

Anh bế cô lên, xoay người và mang cô trở lại ghế đàn piano. Đặt cô xuống chiếc ghế gỗ cứng ngắc, anh quỳ xuống trước mặt cô, khum lấy khuôn mặt và nghiêng đầu cô để cô đón nhận nụ hôn của anh.

Tay anh đi đến ngực cô, nâng chúng lên, lột trần chúng, vuốt ve ngang qua phần đỉnh nhọn, véo nhẹ cho đến khi cô thở hổn hển và anh thưởng cho âm thanh đó, trao cho cô mọi thứ cô không biết mình muốn. Cô thì thầm tên anh khi anh mút lấy một bên đầu ngực cứng ngắc, khiến sự thích thú lan khắp người. Cô vùi những ngón tay vào mái tóc quăn vàng óng của anh, giữ lấy tại nơi anh trút sự tàn phá lên da thịt và những cảm xúc của cô.

Anh rên rỉ trước cảm giác tay cô trong tóc mình và âm thanh lẫn lẫn khoái cảm trong cô.

Cô biết mình đáng lẽ ra không nên cho phép điều này xảy ra.

Biết rằng cô đang mạo hiểm mọi thứ.

Nhưng cô không quan tâm.

Miễn là anh đừng ngừng lại.

Anh ôm chặt cô, hôn sùng cô bằng môi, lưỡi và những chiếc răng ẩn chứa sự tội lỗi khi tay mơn trớn dọc cơ thể cô, ấn cô sát vào người mình hơn, cho đến khi cô nghĩ họ có thể hòa làm một.

"Simon..." cô thì thầm tên anh và anh dừng lại, ngẩng đầu lên, hai mắt cháy rực.

"Chúa ơi, Juliana," anh với tay, vuốt dọc bên má cô và cô vội vàng quay đầu, đặt một nụ hôn nhẹ ấm áp lên đầu ngón cái của anh, dùng lưỡi chuyển động xoay tròn trước khi cắn nhẹ phần da thịt nơi đó.

Anh gầm gừ vì cảm giác ấy, kéo cô về phía mình, trao một

nụ hôn đòi hỏi hơn sự vượt ve. Khi anh kết thúc, cả hai đều thở nặng nhọc và tay cô tìm lối đi vào bên trong áo choàng để vượt ve lồng ngực săn chắc của anh.

“Em muốn...” cô bắt đầu nói, những từ ấy bị cắt đứt khi anh chuyển sự chú ý trở lại với ngực cô, đưa một nhũ hoa vào giữa môi, dùng lưỡi xoay tròn phần đỉnh căng cứng đó và cắn lấy nó cho đến khi cô không thể nghĩ gì được nữa.

Khi buông cô ra, anh cười toe toét một cách đói khát và cô không thể ngăn mình với tay đến anh, để những ngón tay đùa trên môi anh – như thể chạm vào nụ cười hiếm hoi ấy có thể khắc nó vào kí ức cô. Anh đưa đầu ngón tay kia vào miệng, mút lấy nó cho đến khi cô thở hổn hển. “Em muốn gì, cưng?”

Lời lẽ yêu thương đó vang lên giữa họ và cô bị hạ gục bởi khao khát... cô muốn anh. Hơn một khoảnh khắc vụng trộm trong màn đêm này, tại nơi riêng tư... hơn khoảng thời gian hai tuần...

Em cần anh muốn có em.

Lựa chọn em.

“Gần hơn nữa.” Cô dang rộng hai chân, biết mình đang cư xử thật phóng đảng. Biết rằng nếu như bị bắt gặp, cô sẽ bị hủy hoại và anh sẽ ngoảnh mặt rời đi cùng cô dâu tương lai của mình. Cô không quan tâm có bao nhiêu lớp vải giữa họ. Không quan tâm họ sẽ không bao giờ gần gũi như cô muốn.

Anh nhắm mắt lại trong giây lát như thể cứng rắn chống lại cô và trong một lúc, cô nghĩ rằng anh có thể từ chối. Nhưng khi anh mở mắt ra, cô nhìn thấy ngọn lửa khao khát hiện lên trong đôi mắt màu hổ phách lôi cuốn kia, rồi anh rên rỉ thích thú và trao cho cô điều cô muốn, ấn người vào gần hơn.

“Em là nàng Siren [46] của anh”, anh nói, lướt bàn tay dọc đùi rồi đi xuống bắp chân cô, cảm nhận hình dáng của cô qua làn lụa của chiếc váy giữa họ, cách xa những gì cả hai muốn có.

"Người phụ nữa đây cảm dỗ của anh...cô phù thủy của anh...Anh không thể chống cự trước em, cho dù anh có cố gắng thế nào đi nữa. Em đe dọa đưa anh đến bờ vực."

[46. Nhân vật trong thần thoại Hy Lạp. Họ là những nàng tiên cá cất tiếng hát dụ những con tàu vào bãi ngầm trên biển. Nó có ý chỉ những người phụ nữ đẹp nhưng nguy hiểm.]

Tay anh đi đến mắt cá của cô và ngay lập tức cô trở nên nao núng, thích thú với những đụng chạm của anh. Hai mắt cô mở to. "Simon, em không..."

"Suyt," anh nói, hai tay chậm rãi vuốt ve bên trong chân cô, châm lên ngọn lửa trong cô. "Anh đang chỉ cho em thấy những gì anh muốn."

Những đầu ngón tay của anh chạm tới viền vớ bằng ren nơi đùi cô và cả hai cùng rên rỉ trước cảm giác làn da chạm vào nhau. Cô khép hai chân lại, giam giữ tay anh giữa hai đùi ấm áp của mình.

Cô không thể.

Anh sẽ không làm thế.

Anh rướn người về phía trước và chạm trán mình vào trán của cô. "Juliana, hãy để anh chạm vào em."

Làm sao cô có thể kháng cự sức cám dỗ như thế chứ?

Cô thư giãn, mở chân ra, biết rằng mình giống như một phụ nữ phóng đãng.

Nhưng cô không quan tâm.

Anh mỉm cười, hai tay di chuyển cao hơn. "Em không mặc quần chèn."

Cô lắc đầu, chỉ có thể cất tiếng nói xuyên qua sự chờ đợi. "Em không thích chúng. Ở Ý – bọn em không mặc."

Anh chiếm lấy miệng cô trong một nụ hôn tinh quái. "Anh đã đề cập đến việc anh yêu mến người Ý chưa nhỉ?"

Lời ngụ ý chống lại mỗi tranh luận mà họ từng có khiến cô bật cười. Sau đó những ngón tay của anh với đến nơi đó của cô, lướt nhẹ nhàng qua phần lông mềm mại, tách ra, tìm kiếm và mang cảm giác chấn động chạy khắp người cô. Và tiếng cười trở thành sự rên rỉ.

Miệng anh bây giờ đặt vào tai cô và anh thì thầm những điều tội lỗi khi tay anh tìm kiếm. Tìm kiếm. Cô không biết mình muốn gì. Chỉ là...

"Simon..." cô thì thầm

Anh trượt một ngón tay vào bên trong và cô nhắm mắt lại trước sự vuốt ve đó, ngả người ra sau vì xúc cảm kia, những phím đàn ngân lên bên dưới chuyển động của cô.

"Vâng, đúng thế," cô thì thầm, vừa e thẹn lại vừa táo bạo.

"Đúng thế," anh lặp lại, ngón tay thứ hai cũng gia nhập với ngón đầu tiên và ngón cái của anh làm những thứ tuyệt vời đầy tội lỗi, xoay tròn bên trong những nếp gấp bí mật của cô

Cô cắn môi. "Dừng lại...Dừng dừng lại."

Anh cười toe toét tinh quái. "Em chọn cái nào?"

Anh vuốt ve vào sâu hơn và cô giữ chặt lấy cánh tay của anh, thì thầm. "Dừng. Dừng dừng lại."

Anh lắc đầu, ngắm nhìn cô. "Cho dù có cố, anh cũng không thể dừng lại." Giữ lấy ánh mắt cô, anh vuốt ve cô cùng lúc chuyển động hông, với tiếng ngân vang chói tai khe khẽ của những phím đàn bên dưới. Tất cả mọi thứ dần biến mất ngoại trừ cảm giác về anh, những bắp cơ cánh tay mạnh mẽ cuộn cuộn, cách anh chạm vào cô thật tuyệt vời, khiến cô lao nhanh về điều cô không hiểu cũng không hoàn toàn tin tưởng.

Cô ngồi thẳng người và anh ở đây, một tay giữ yên mặt cô. “Anh ở đây,” anh thì thầm nơi môi cô.

Thật vậy sao?

Cô cứng người, lắc đầu, lao nhanh về phía khoái cảm. “Không, Simon...”

“Hãy nhận nó, Juliana.” Lời yêu cầu xuyên qua người cô, nó quá độc đoán khiến cô không thể không nghe theo. Cô thở hổn hển và anh chiếm lấy môi cô lần nữa, đang nuôi lớn khao khát quá mức tại những nơi cô nhức nhối và cần nhiều hơn những gì cô từng tưởng tượng, đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp của anh níu chặt cô trong cơn bão tình.

Khi anh rút cạn khoái cảm cuối cùng ra khỏi cô, anh đặt một nụ hôn bên má và chồm lại váy cho cô, kéo cô về phía anh khi cô lấy lại sức. Anh cứ thế ôm cô trong năm phút. Có thể hơn.

Trước khi cô nhớ họ đang ở đâu.

Và tại sao họ có mặt ở đó.

Cô đẩy anh ra. “Em phải trở lại.” Cô đứng lên, tự hỏi mình có thể chịu đựng buổi tối dài bất tận này trong bao lâu.

Điều tồi tệ nhất vẫn chưa đến.

“Juliana,” anh nói và cô nghe thấy sự nài xin trong giọng của anh, về điều mà cô không biết. Cô chờ đợi, háo hức mong anh nói điều gì đó khiến sự việc trở nên tốt hơn. Khiến nó đúng đắn.

Khi anh không nói gì, cô cất tiếng nói. “Anh sẽ kết hôn.”

Anh nhấc tay. Rồi dừng lại. Buông rơi chúng trong tuyệt vọng. “Anh xin lỗi. Anh đáng lẽ không nên – đáng lẽ không nên...”

Cô nao núng vì những từ đó – cô không thể ngăn bản thân mình. “Không,” cô thì thầm. “Đừng xin lỗi.” Cô đi đến cửa, đặt

tay lên nắm cửa ngay khi anh nói lần nữa.

"Juliana. Anh không thể..." Anh tạm dừng. Suy nghĩ lần nữa.
"...Anh sẽ kết hôn với tiểu thư Penelope. Anh không có lựa chọn."

Nó lại đến lần nữa, giọng điệu lạnh lùng thích ra lịch của anh.

Cô tựa trán vào lớp gỗ dái ngựa của cánh cửa, quá gần, khiến cô có thể ngửi thấy mùi bụi trên nền gỗ.

Anh nói lần nữa. "Có những thứ em không thể hiểu. Anh phải làm thế."

Cô áp lòng bàn tay lên cửa, kháng cự cảm dỗ ném mình dưới chân anh và nài xin anh chọn cô. Không. Cô có niềm kiêu hãnh. Chỉ có duy nhất một cách để vượt qua chuyện này. Với phẩm giá vẫn còn nguyên vẹn.

"Dĩ nhiên anh phải làm thế," cô thì thầm.

"Em không hiểu đâu."

"Anh nói đúng. Em không hiểu. Nhưng nó không quan trọng. Cảm ơn anh vì bài học này."

"Bài học này?"

Đây là cơ hội cuối để cô nói ra lời cuối.

Để ít nhất cảm thấy mình đã chiến thắng.

"Đam mê không phải là tất cả mọi thứ, đúng thế không?" Cô hãnh diện vì sự vui vẻ trong giọng của mình, hãnh diện như thể cô ném những từ đó vào mặt anh như thể chúng không có nghĩa gì. Như thể mới vừa nãy anh không hề tạo ra một biến đổi quá lớn trong cuộc sống của cô.

Một lần nữa.

Nhưng cô không nhìn anh bởi không tin bản thân mình. Đó ắt hẳn sẽ là một thử thách quá lớn.

Thay vào đó, cô mở cửa và lén vào hành lang, Juliana không hề có cảm giác là mình chiến thắng.

Cô cảm thấy mình thất bại một cách thảm hại.

Xét đến cùng, cô đã phá vỡ điều quan trọng nhất trong những quy tắc của mình.

Cô muốn nhiều hơn những thứ gì có thể đạt được.

Cô muốn anh và hơn nữa... cô đã cần anh cũng muốn cô.

Vì một thứ lớn hơn truyền thống, mạnh mẽ hơn thanh danh, quan trọng hơn một tước vị ngu ngốc.

Cô lảng vảng ngay tại lối vào phòng khiêu vũ, ngắm nhìn những làn lượn uốn lượn, cách những người đàn ông bước đi, khiêu vũ, nói chuyện với những phụ nữ tao nhã có nhận thức không thể bác bỏ về quyền lợi và mục đích.

Ở đây, không điều gì có thể đánh bại bộ ba thần thánh. Truyền thống, thanh danh và tước hiệu.

Đối với người như cô – người không có gì cả - hoàn toàn, không thể phủ nhận, không cách nào với tới một người như anh – người nắm giữ cả ba thứ kia.

Và cô đã sai lầm khi giả vờ rằng mình với được tới anh.

Cô không thể có được anh.

Cô hít một hơi dài ổn định.

Cô không thể có được anh.

"Ôi, tốt rồi. Mình tìm cậu này giờ. Chúng ta phải nói chuyện," tiếng thì thầm của Mariana phát ra từ nơi cô ấy xuất hiện. "Dường như chuyện của nhà chúng ta không phải là tin tức duy nhất để người ta ngồi lê đôi mách ngày hôm nay."

Juliana chớp mắt. "Tin đồn nhảm của chúng ta?"

Mariana liếc nhìn nhanh, ánh mắt mang vẻ tức giận. "Thực sự là thế, Juliana. Cậu sẽ phải gạt bỏ ý tưởng rằng cậu gánh lấy tất cả rắc rối đi. Chúng ta là một gia đình. Đó là việc chúng ta gánh vác." Juliana không có thời gian để cảm kích tình cảm ấy khi Mariana đã nói tiếp. "Hình như, có một sự kiện quan trọng khác sẽ diễn ra tối nay. Một thứ cậu sẽ không thích đâu. Leighton..."

"Mình biết." Juliana gạt phăng lời bạn. Cô nghĩ mình không thể chịu đựng việc nghe nó thêm lần nữa. Thậm chí là từ Mariana.

"Làm thế nào cậu biết?"

"Ngài ấy nói với mình."

Mariana nhú mào. "Khi nào cơ?"

Cô nhún vai, hy vọng em gái của chị dâu mình sẽ hiểu.

Nhưng hình như không. "Juliana Fiori! Ngài ấy nói với cậu khi nào?"

Cô đáng lẽ nên nói rằng chính anh Ralston đã nói điều ấy với mình. Hoặc cô nghe trộm được trong phòng nghỉ dành cho các quý bà. Như thường lệ, cô lại nhanh nhẩu rồi.

Như thường lệ, cô không chỉ khiến tim mình tan nát.

Tim cô không hề tan nát, phải thế không?

Tất nhiên không phải theo cách đó.

"Mới đây."

"Nhưng cụ thể lúc nào?"

"Mới khi nãy."

Mariana rít lên. Thực sự là thế.

Juliana co rúm người. Cô đáng lẽ nên nói là tối qua.

Juliana quay lại đối mặt với bạn. "Làm ơn đừng biến nó

thành đề tài gây tranh cãi.”

“Tại sao mới vừa nãy cậu lại ở cùng với Leighton?”

Không lý do gì cả, chỉ là mình gần như bị hủy hoại trong nhà kính thuộc về vợ tương lai của ngài ấy.

Cô nhún vai lần nữa.

“Juliana, cậu biết đó là thói quen khiến người khác khó chịu nhất mà.”

“Vậy sao? Nhưng mình đã gặp quá nhiều chuyện.”

“Cậu ổn cả chứ?”

“Ý cậu là vai mình hả? Ừ. Ổn cả.”

Mariana nheo mắt. “Cậu đang cố tình gây khó khăn.”

“Có thể.”

Mariana nhìn cô. Thực sự nhìn cô. Và ngay lập tức, Juliana cảm thấy lúng túng. Ánh mắt của Nữ công tước tức khắc di chuyển đi. “Ôi, Juliana,” cô ấy thì thầm. “Cậu chẳng ổn chút nào cả, phải không?”

Lời nói nhẹ nhàng thân thiện đó chứng minh sự thất bại của Juliana. Đột nhiên cô cảm thấy khó thở, khó nuốt nước bọt, toàn bộ năng lượng ngay lập tức được tận dụng để kháng cự thôi thúc ném người vào vòng tay bạn và khóc lớn.

Nhưng dĩ nhiên cô không thể làm thế. “Mình phải đi.”

“Mình sẽ đi cùng cậu.”

“Không!” Cô nghe thấy sự hoảng sợ trong giọng mình. Hít một hơi, cô cố kìm nó lại lần nữa. “Không. Mình... cậu phải ở lại.”

Mariana không thích bị bắt làm gì. Juliana nhìn thấy sự do dự của bạn, ngẩng nhìn cô ấy cân nhắc đến việc từ chối lời yêu cầu. Làm ơn, Mari. “Tốt thôi. Nhưng cậu sẽ về bằng xe ngựa của

vợ chồng mình.”

Juliana ngập ngừng giây lát để cân nhắc. “Mình... được thôi. Mình sẽ dùng xe ngựa của cậu. Mari...” Cô nghe thấy giọng mình như vỡ ra. “Mình phải rời khỏi đây. Bây giờ. Trước khi điều đó xảy ra.”

Trước khi cô nhìn thấy lễ đính hôn được công bố trong hoạt cảnh khủng khiếp đầy éo le.

Mariana gật đầu lần nữa. “Dĩ nhiên. Mình sẽ đưa cậu ra ngoài. Cậu hoàn toàn không ổn. Rõ ràng cậu đang bị nhức đầu.”

Juliana ắt hẳn sẽ bật cười nếu điều đó hài hước.

Mariana bắt đầu len qua đám đông sát vách tường, Juliana theo ngay phía sau. Họ chỉ vừa đi được chừng hơn chục bước trước khi dàn nhạc ngừng chơi và có chút rung động trên bục. Cuộc trò chuyện dừng lại khi Hầu tước Needham và Dolby, một người đàn ông béo tốt rõ ràng ưa thích rượu bia, hét lớn. “Đề nghị mọi người tập trung!”

Juliana đã sai lầm khi hướng ánh mắt về phía bục. Cô nhìn thấy Simon đứng đó, cao ráo và điển trai quá mức chịu đựng – một Công tước hoàn hảo. Một người chồng không chê vào đâu được.

Hoàn hảo.

Mariana quay người về phía cô, hai mắt mở to và Juliana siết chặt tay bạn. “Nhanh hơn nào.”

“Chúng ta không thể...” Mariana lắc đầu. “Tất cả mọi người sẽ thấy.”

Sự hoảng sợ dâng lên và phòng khiêu vũ chao đảo khiến cô thấy buồn nôn. Dĩ nhiên họ không thể rời đi. Trốn chạy chỉ khiến họ trở thành đề tài để người ta bàn tán thêm. Không phải lúc này. Không phải khi lễ đính hôn khiến mọi người không để ý đến

vụ tai tiếng của gia đình họ. Ngay lúc này cô ghét mẹ mình, hơn bao giờ hết. Juliana nhắm mắt lại, biết điều gì sẽ đến. Cô không biết làm thế nào để vượt qua nó.

Cô quay người về phía bọc và Mariana nắm lấy tay cô, siết chặt, sợ hãi xoáy sâu bên trong.

Juliana bình tĩnh lắng nghe người đàn ông duy nhất cô từng muốn tuyên thệ lời hứa với người phụ nữ khác.

Người hầu vui vẻ nhanh chóng đưa rượu sâm banh cho các vị khách, họ nâng ly và cất tiếng chúc mừng hạnh phúc cho đôi trẻ. Không ai để ý rằng Mariana và Juliana lịch sự từ chối rượu cũng như không nhận ra vào khoảnh khắc Công tước Leighton nâng tay Nữ công tước tương lai lên môi, cả hai đã hướng ra cửa.

Thời gian kéo dài bất tận cho đến khi họ lao tới cầu thang dẫn lối rời khỏi sàn khiêu vũ, một khi đến đó, Juliana phạm sai lầm lúc quay đầu lại, liếc nhìn Simon cùng cô dâu của anh lần cuối.

Anh đang nhìn cô.

Và cô không thể kháng cự lại việc ngắm nhìn anh say sưa – mái tóc vàng óng, cằm mạnh mẽ, đôi môi đầy đặn và đôi mắt màu hổ phách khiến cô cảm thấy mình là người phụ nữ duy nhất trong thế giới này.

Dĩ nhiên cô không là người đó.

Bởi vì cô dâu tương lai của anh đang đứng bên cạnh.

Cô xoay người và đi vào phòng đón, sợ rằng mình sẽ phát ốm nếu còn ở trong ngôi nhà này lâu hơn. Tạ ơn Chúa, những người hầu tại Dinh thự Dolby là những người giỏi nhất và một người đã mở sẵn cửa. Cô lao ra, nước mắt làm mờ tầm nhìn, Mariana bám sát gót.

Cô cảm thấy làn gió đêm tháng Mười mát lạnh và nhỏ giọng

khẩn lời cảm tạ. Cô được an toàn.

Hay sẽ là thế...

Nếu như cô nhớ đến đám rau củ kia.

Đã quá trễ để cô nhận ra cầu thang vẫn được phủ kín bởi rau củ và cũng quá trễ để dừng lại. Cô đặt chân trên quả bí ngô tròn to lớn và khiến toàn bộ tháp tạo hình đổ sụp.

Cô nghe tiếng Mariana gọi tên khi cô sẩy chân, làm cho bầu bí, hành tây và bí ngô lăn lông lốc xuống bậc thang dưới cùng, chất thành một đống. Khi cô mở mắt ra để khẳng định mình còn sống sau cú ngã, cô được rau củ bao quanh, nhiều loại nứt nát bét rơi đầy trên con đường rải sỏi.

Juliana ngấm nhìn một cây củ cải có kích thước bằng nắm tay, lăn đi và phần còn lại nằm bên dưới một cỗ xe ngựa đậu ngay đó – một người lính thiệt mạng cuối cùng trong cuộc tàn sát của cô.

“Ôi, Chúa ơi...”

Cô ngược lên và nhìn thấy Mariana đứng ở bậc thang trên cùng, nhìn xuống cô, hai mắt mở to, một tay che miệng. Hai người hầu đứng ngay phía sau cô ấy, trông hoàn toàn không chắc phải làm gì trong tình huống đặc biệt như thế.

Juliana không thể ngăn bản thân.

Cô bắt đầu cười.

Không phải tiếng cười khúc khích nho nhỏ. Đó là tiếng cười lớn khàn khàn không thể kìm lại. Tiếng cười khiến cô khó thở. Tiếng cười giữ lấy tất cả nỗi buồn, tuyệt vọng, tức giận và bức tức.

Gạt nước mắt rơi trên má, cô ngược nhìn Mariana và thấy hai vai bạn đang run lên vì cười. Và hai người hầu kia cũng thế - họ không thể ngừng lại.

Tiếng cười của họ mang đến một làn sóng cảm xúc khác xuyên qua cô.

Cô tạo ra một khoảng trống để đứng dậy và những chuyển động của cô khiến người khác kinh ngạc. Tất cả bọn họ chạy xuống, một người hầu cúi xuống giúp Juliana đứng lên khi cô nhận ra quy mô thiệt hại mình đã gây ra.

Cô đã phá hủy bài trí bữa tiệc của phu nhân Needham.

Những bậc thang ắt hẳn phải được dọn dẹp trước khi có bất cứ ai rời khỏi buổi tiệc.

Và bộ váy lụa màu hồng phấn đáng yêu của Juliana bị bao phủ bởi hạt và phần thịt hoa quả nát vụn, nó đã hoàn toàn bị phá hủy.

Cô đứng lên, cảm ơn người hầu và đối mặt với Mariana, cô ấy vẫn còn đang cười – chắc chắn lời hồi đáp mang phần kinh hoàng nhiều ngang ngửa với thích thú.

"Cậu đã..." cô lắc đầu và vẫy tay ý chỉ cả người của Juliana. "Tất cả mọi nơi."

Juliana kéo một bông lúa mì ra khỏi tóc. "Mình cho rằng mình có cần phải hỏi một trong những cỗ xe ngựa kia là của nhà cậu phải không?"

Mariana xem xét kỹ những cỗ xe đang chờ ở kia. "Thực ra, không có cái nào cả. Chiếc kia mới là của mình."

Juliana hướng đến nó. "Cuối cùng cũng có thứ gì đó đúng đắn."

Mariana mở túi xách và lấy ra những đồng vàng thưởng cho những người hầu. "Nếu các người có thể quên ai là người đã hủy hoại những bài trí của nữ chủ nhân của các người..." Cô dúm những đồng tiền vào tay họ trước khi lao đến xe ngựa và theo Juliana vào bên trong.

“Cậu nghĩ họ sẽ giữ im lặng sao?” Juliana hỏi khi xe ngựa bắt đầu chuyển động.

“Ta có thể hy vọng rằng họ sẽ thông cảm cho cậu.”

Juliana thở dài, ngả đầu ra sau tựa vào chiếc ghế bọc nệm màu đen mềm mại. Cô để chuyển động của xe ngựa khiến bản thân bình tĩnh lại trước khi cất tiếng nói. “Thôi nào, cậu phải khen ngợi mình đây.”

Mariana cười khúc khích. “Vì điều gì?”

“Mình không thể bị kết án khi lẳng lặng bỏ đi trong đêm nay.”

Chương 13.

Bất hạnh không dành cho những người thiếu giáo dục.

Quý cô tao nhã phải đối mặt với tất cả những trở ngại ảnh hưởng tới vẻ duyên dáng.

- Một luận thuyết trên chuyên đề

“Nét tinh tế của những quý cô”

Tiền thưởng cho mùa thu hoạch năm nay thiếu thốn một cách đáng kinh ngạc...

- Trang báo về những vụ tai tiếng

Tháng Mười, 1823

Buổi tối kinh khủng của cô chưa kết thúc.

Bennett, lão quản gia phục vụ mấy đời Hầu tước Ralston, đã tỉnh giấc khi cô về đến nhà, một sự việc hiếm hoi khi ông đã lớn tuổi và nhiều người hầu trẻ hơn có khả năng chờ chủ nhân trở về.

Nhiều năm kinh nghiệm khiến Bennett không phản ứng trước tình trạng của Juliana, không áo choàng vì cô đã vội vã rời khỏi buổi khiêu vũ – cô sẽ tìm ra cách để lấy lại nó – và bị bao phủ bởi thịt bí ngô, xen lẫn với những thứ khác.

Thực tế, ông ta khẽ cúi người khi cô bước vào nhà – cô ắt hẳn sẽ trêu ông nếu không quá kiệt sức, mong mỏi đi tắm và lên giường ngủ.

“Bennett, làm ơn gọi người chuẩn bị bồn tắm cho ta. Như ông có thể thấy, ta cần nó ngay,” cô nói, di chuyển đến cầu thang rộng bằng cẩm thạch nằm ngay trung tâm nhà.

“Quý cô Fiori, xin thứ lỗi cho tôi,” ông do dự và cô xoay người đối mặt với ông, chờ đợi. “Cô có khách, thưa cô.”

Sự phấn khích lóe lên, ngăn ngui và hấp dẫn, khi ngay tức khắc cô nghĩ rằng Simon đến gặp mình. Nhưng không... không cách nào để anh có mặt tại Dinh thự Ralson – nếu như anh không chạy khỏi buổi công bố đính ước. Cô biết mình tốt hơn không nên nghĩ về nó. Simon sẽ không bao giờ làm một việc quá tai tiếng như thế.

Cô phớt lờ thực tế rằng, mới lúc này, họ đã có một khoảng thời gian khá chần động.

“Một vị khách? Của ta?”

Gương mặt của vị quản gia trở nên tối đi, lộ ra thứ cảm xúc mà Juliana không thích. “Vâng, thưa cô. Người ấy là mẹ của cô.”

Khiếp sợ, Juliana lắc đầu. “Không, ta quá mệt để tiếp

chuyện bà ấy tối nay. Bà ấy có thể chờ anh Gabriel trở về.”

“Phu nhân nói bà ở đây là để gặp cô.”

“Ta không tiếp. Bà ấy sẽ phải thử đến lần nữa thôi.”

“Ta thấy ấn tượng đó. Con đã lớn lên thành một quý cô trẻ có ý chí thật mạnh mẽ.”

Juliana bất động vì những từ đó, nó được nói bằng tiếng Ý một cách hoàn hảo. Cô nhìn thẳng vào mắt của Bennett, đôi mắt chứa đầy sự hối tiếc và vẫy tay bảo ông có thể rời đi, cô hy vọng nụ cười của mình có thể khiến ông ta an tâm trước khi xoay người đối mặt với mẹ mình.

Người cô đã không nói chuyện trong mười năm qua.

Ánh mắt của bà lướt khắp người cô, từ kiểu tóc bị hư, bộ váy bị hủy hoại và hàng mớ những thứ ghê tởm không thể nhận ra bám trên người và ngay lập tức Juliana nhớ lại con gái của Louisa Hathbourne phải thế nào – cho dù không phải là người nhận được sự thờ ơ lãnh đạm thì cũng phải tắm mình trong sự chán ghét. Mẹ chưa bao giờ hài lòng về cô. Tất cả những lần cô cố gắng chứng minh bản thân xứng đáng nhận tình yêu của Lousia... nhận được sự tự hào của bà... nhưng cô chưa lần nào có được.

“Đừng nghĩ bà có thể làm gì với tính cách của tôi.”

“Ta sẽ không mơ mộng về nó đâu, Juli.”

Từ gọi tắt ấy – từ yêu thích của cha – khiến Juliana cảm thấy vừa đau xót vừa tức giận. “Đừng gọi tôi như thế.”

Mẹ cô bước vào phòng khách, duỗi tay về phía Juliana. “Con cùng vào với ta chứ? Ta muốn nói chuyện với con. Ta chờ con khá lâu rồi đấy.”

“Và cảm giác chờ một ai đó trở về là thế nào? Tôi hình dung nó thật mới lạ.”

Louisa mỉm cười đầy bí ẩn. "Ta đáng nhận điều đó."

"Tôi khẳng định bà đáng nhận nhiều hơn thế."

Cô cân nhắc đến việc phớt lờ lời yêu cầu của mẹ. Cân nhắc đến việc tìm về phòng ngủ và mặc kệ người phụ nữ trong phòng khách kia cho đến khi bà ấy cảm thấy chán nản và bỏ về.

Nhưng ở một nơi nào đó trong sâu thẳm, Julian vẫn là cô bé mười tuổi. Một người vội vã làm theo những yêu cầu của mẹ trong hy vọng nhận được sự chú ý của bà.

Cô ghét bản thân khi theo bà vào phòng khách. Căm ghét bản thân khi ngồi vào chỗ đối diện bà. Căm ghét chính mình khi chờ đợi người phụ nữ đã lấy đi nhiều thứ của cô.

Thời gian chính là thứ cô không muốn trao.

"Ta xin lỗi về chuyện của Sergio. Ta không biết việc ông ấy đã qua đời."

Juliana muốn hét lên khi nghe thấy tên của cha mình được thốt ra từ miệng của kẻ độc ác này. Thay vào đó cô hòa nhịp theo sự bình tĩnh của mẹ và cất tiếng nói, "Làm thế nào bà có thể? Một khi bà đã bỏ đi mà chưa từng quay đầu nhìn lại."

Louisa cúi đầu thừa nhận. "Tất nhiên, con nói đúng."

Xin lỗi. Juliana nghĩ, từ đó gào thét trong tâm trí cô. Bà không hối tiếc sao?

Họ ngồi trong im lặng một lúc lâu, cho đến khi Juliana sẵn sàng rời đi. Nếu Louisa nghĩ cô muốn nói chuyện thì bà ấy đã sai lầm trọng. Cô vừa đứng lên thì mẹ cô cất tiếng nói lần nữa.

"Ta mừng vì con đã tìm thấy Gabriel và Nick."

"Tôi cũng thế."

"À, vậy con thấy đấy, có vài điều tốt đẹp sẽ đến khi có ta là mẹ của con." Lời nói thật tự mãn. Dĩ nhiên, đúng như thế. Louisa

chưa bao giờ ngừng chỉ ra những thứ tốt đẹp về chính mình.

Có lẽ bởi một vài thứ trong số chúng là đúng.

"Đã có lúc tôi nói rằng mình cảm thấy biết ơn việc bà đã bỏ rơi tôi như thế nào chưa? Cả việc bà bỏ rơi hai anh ấy?"

Ít nhất bà ấy không biết trả lời câu hỏi này. "Con muốn ta nói gì hả, Juli?"

Giọng cô trở nên cứng rắn. "Đầu tiên, tôi muốn bà ngưng dùng cái tên đó."

"Tại sao? Ta cũng góp phần đặt tên con mà. Cả ta và cha con đều gọi con như thế."

"Chỉ có cha tôi mới được gọi thôi."

Vẻ mặt Louisa trở nên khó chịu. "Vô lý. Ta đã cho con cuộc sống. Điều đó khiến ta có quyền gọi con bằng bất cứ tên nào mà ta thích. Nhưng, được thôi, Juliana, trả lời câu hỏi kia đi." Bà chuyển sang nói bằng tiếng Anh. "Con muốn gì ở ta?"

Tôi muốn bà giải thích. Tôi muốn bà nói cho tôi biết tại sao bà bỏ rơi tôi. Tại sao bỏ rơi chúng tôi. Tại sao bà lại quay về.

Juliana khẽ cất tiếng cười không mang chút hài hước, sau đó trả lời bằng tiếng Anh. "Việc bà hỏi tôi câu đó thật nực cười."

"Con muốn ta xin lỗi sao?"

"Đó sẽ là một khởi đầu tuyệt đấy."

Đôi mắt xanh của Louisa trở nên lạnh lùng, giống như con người bà ấy, dường như chúng đang nhìn xuyên thấu cô. "Chúng ta sẽ ngồi đây thật lâu nếu như đó là điều con muốn."

Juliana nhún một bên vai. "Rất tốt. Vậy chúng ta đã nói xong." Cô đứng dậy.

"Cha con cũng từng làm thế. Nhún vai. Ta ngạc nhiên khi thấy nước Anh không khiến con bỏ thứ đó. Đó là thói quen bất

lịch sử nhất.”

“Nước Anh không tác động gì lên tôi cả.”

Đột nhiên, những từ đó dường như không đúng.

“Không sao. Bọn họ đã đối xử quá tốt với một người không quan tâm đến văn hóa của họ. Ta sẽ nói thật. Ta thấy ngạc nhiên khi Gabriel nói cho ta biết con ở đây. Ta hình dung việc sống sót với xã hội này chẳng dễ dàng gì cho con.” Juliana vẫn yên lặng, không muốn để Louisa thích thú khi biết rằng bà đã đúng. Mẹ cô nói tiếp. “Ta cho rằng mọi việc tương tự như với ta. Khó khăn. Con thấy đó, con gái, mẹ con ta không quá khác nhau.”

Mẹ con ta không quá khác nhau. Những từ đó khiến cô khiếp sợ. Những từ cô đã khẩn cầu cho nó không phải là sự thật. “Chúng ta chẳng có gì giống nhau cả.”

“Con có thể lặp đi lặp lại điều đó nhiều lần. Nhưng nó sẽ không làm thay đổi sự thật.” Louisa tựa lưng vào ghế. “Hãy nhìn con xem. Có lẽ vừa từ buổi khiêu vũ trở về nhưng cả người bao phủ bởi những thứ cho thấy con đã không có được buổi tối đúng nghĩa nhất. Con đã làm gì thế?”

Juliana nhìn xuống người mình. Cô kháng cự thôi thúc gạt nhanh những thứ khô cứng bám trên quần áo. “Đó không phải là việc của bà.”

“Đó không phải là vấn đề quan trọng. Vấn đề chính là con không thể kháng cự lại việc phiêu lưu. Con không bằng lòng tránh xa bất cứ niềm vui cảm dỗ nào. Ta biết điều đó kể từ lúc con mới chào đời. Cứ bác bỏ nếu con thích nhưng ta là mẹ con. Ta ở trong con. Con càng sớm ngừng chống đối lại nó, con sẽ cảm thấy vui hơn.”

Không.

Nó không phải là sự thật. Mười năm kể từ lần cuối Louisa

nhìn thấy Juliana... trong mười năm, Juliana đã có cơ hội trưởng thành, thay đổi và chống lại những phần của mẹ nằm im lìm bên trong cô.

Cô không tìm kiếm sự phiêu lưu, tai tiếng hay sự hủy hoại.

Nhưng đúng thế không?

Những ký ức lóe lên: Cuộc rượt đuổi xuyên qua khu vườn tối tăm, trốn trong cỗ xe ngựa xa lạ, cưỡi ngựa qua Hyde Park trong trang phục của nam giới, bước trên một khúc gỗ lớn ra giữa hồ để lấy một chiếc nón có thể mua lại, xô ngã đám rau củ trang trí, chờ Simon bên ngoài câu lạc bộ đàn ông, hôn Simon trong chuồng ngựa, hôn Simon trong phòng kính ở nhà vị hôn thê của anh.

Hôn Simon.

Trong một tuần qua, cô thực sự suýt tạo ra những vụ bê bối – và trước đó nữa, kể từ khi đặt chân đến London, cô có thể không tìm kiếm sự phiêu lưu nhưng chắc chắn không gạt bỏ khi nó cất tiếng gọi.

Chúa ơi.

Cô nhìn mẹ, nhìn thẳng vào đôi mắt xanh quá giống mắt mình, đôi mắt sáng đầy hiểu biết mà Juliana từng sợ và căm ghét.

Bà ấy đúng.

“Bà muốn gì từ chúng tôi?” Cô nghe thấy giọng mình run run và ước gì nó không thể.

Louisa không nói gì trong một lúc lâu, không cử động, đôi mắt lạnh lùng quan sát Juliana. Sau một vài phút, Juliana đã chịu đủ. “Tôi đã dành quá nhiều thời gian trong cuộc đời để chờ đợi bà rồi.” Cô đứng lên. “Tôi đi ngủ đây.”

“Ta muốn cuộc sống của mình trở lại.”

Không có bất cứ sự buồn rầu nào trong những từ đó, hối tiếc cũng không. Sẽ không có. Mẹ cô sẽ không bao giờ có những cảm giác ấy. Hối tiếc chỉ dành cho những ai có cảm xúc.

Không thể ngăn bản thân, Juliana ngồi xuống lần nữa, ngay mép ghê-tô và nhìn người phụ nữ đã sinh ra mình thật lâu. Vẻ đẹp của bà – món quà bà đã ban cho cả ba đứa con – đang mang dấu thời gian. Mái tóc đen của bà đã lốm đốm bạc, đôi mắt xanh không còn trong suốt như xưa. Một vài nếp nhăn đã xuất hiện trên mặt và cổ, vết chân chim đã hằn lên một bên thái dương. Hàng lông mày tuyệt đẹp cũng nhạt đi, bớt hoàn hảo hơn.

Năm tháng đã đổi tốt với Louisa Hathbourne, nhưng tuổi tác làm cho người phụ nữ đẹp nhất nghĩ bà ta mất tất cả mọi thứ.

Cô không có bất cứ cảm giác gì về ý nghĩ đó.

“Bà nên biết...” Juliana nói, “...bà không thể xóa bỏ quá khứ kia.”

Mặt của mẹ cô lộ vẻ bức tức. “Dĩ nhiên ta biết điều đó. Ta không trở về vì tước vị của ta. Hay vì căn nhà này. Cũng chẳng vì Gabriel và Nicholas.”

Và chắc chắn không phải vì tôi, Juliana nghĩ.

“Nhưng để sống như những gì ta đã sống chẳng dễ chút nào.”

Cô bắt đầu hiểu ra. “Và bà nghĩ anh Gabriel sẽ giúp bà có được một cuộc sống khác.”

“Thằng bé đã trở thành một Hầu tước. Trở thành người bảo vệ gia đình bằng mọi giá. Con nghĩ tại sao ta nói với cha con hãy gửi con đến đây nếu có bất cứ điều gì xảy ra với ông ta chứ?”

Juliana lắc đầu. “Bà đã vứt bỏ ông ấy.”

“Đúng thế.” Một lần nữa, cô bị hạ gục bởi câu trả lời thiếu đi

sự hối tiếc kia.

“Anh ấy sẽ không bao giờ chu cấp cho bà...”

“Rồi chúng ta sẽ thấy.” Có điều gì đó hiện lên trong mắt bà ấy – một nhận thức sắc bén được sinh ra từ những năm tư lự và mưu mẹo chèo kéo.

Rồi tất cả đều trở nên rõ ràng.

Đây là xã hội London, nơi thanh danh lẫn át tất cả - thậm chí là đối với Hầu tước Ralston. Đặc biệt là với Hầu tước mới của Ralston, có một vợ, cô em gái và một đứa con chưa sinh cần bảo vệ.

Juliana nheo mắt lại. “Bà đã biết. Bà biết mình sẽ gây ra một vụ tai tiếng. Bà biết anh ấy sẽ làm bất cứ điều gì để làm lắng bớt hiểm họa. Không phải bất lợi cho bà... mà cho chúng tôi. Bà nghĩ anh ấy sẽ trao cho bà sự ổn định. Một thứ giữ bà cư xử trong chừng mực mà bà đã quen thuộc.”

Mẹ cô cười nửa miệng và gạt hạt bụi ra khỏi váy – mẫu thiết kế cách đây vài năm. “Con dự đoán chiến lược của ta khá nhanh đấy. Như ta đã nói, con và ta, chúng ta không quá khác nhau.”

“Tôi sẽ không quá chắc chắn như thế đâu, thưa mẹ.” Tiếng nói của Ralston đến từ ngưỡng cửa và Juliana xoay người về phía anh trai và chị Callie, họ đang vội vã đi đến chỗ cô. “Bà không hiểu những gì tôi đã nói sao, ‘Bà không được lại gần Dinh thự Ralston một lần nữa’?”

Louisa ngược nhìn, miệng mỉm cười. “Thôi nào, con trai cưng, ta đã vắng mặt ở nước Anh này gần hai mươi năm. Gặp rắc rối trong việc hiểu ra ý nghĩa cũng tăng theo.” Bà giơ tay chào Callie. “Cô ắt hẳn là Hầu tước phu nhân. Ta xin lỗi, tối qua ta được hộ tống rời khỏi phòng nhanh quá nên chúng ta không được giới thiệu chính thức với nhau.”

“Không. Bà không cần làm thế,” Ralston kéo dài giọng.

“Anh biết vì sao bà ấy ở đây ư?” Juliana ngắt lời, cảm giác bị xúc phạm khiến cô đứng bật dậy. “Anh biết bà ấy muốn anh chu cấp tiền cho bà ấy, phải thế không?”

“Đúng thế,” Gabriel nói như thể đây là sự thật hiển nhiên trước khi chú ý đến bộ váy của Juliana. “Chuyện quái gì đã xảy ra với em thế?”

“Em nghĩ bây giờ không phải là lúc để thảo luận chuyện đó đâu, Gabriel,” Callie ngắt lời.

“Anh sẽ không đưa cho bà ấy phải thế không?” Juliana rít lên, lơ đi tất cả ngoài trừ vấn đề quan trọng duy nhất kia.

“Anh chưa quyết định.”

“Anh Gabriel!” Cô kháng cự lại thôi thúc giậm mạnh chân.

Anh phớt lờ cô. “Tôi muốn bà rời khỏi đây. Nếu bà cần gặp chúng tôi thì gửi lời nhắn đến. Những người hầu của Nick được đào tạo rất chuyên nghiệp. Họ biết làm thế nào để liên lạc với chúng tôi.”

“Bà ấy đang sống ở nhà anh Nick sao?” Juliana nói. “Anh ấy sẽ nổi điên lên khi phát hiện ra chuyện đó!”

“Vô lý. Nick luôn là đứa con ta yêu thích nhất,” Louisa nói một cách hờ hững, đứng lên và hướng ra cửa. “Ta tự hỏi không biết Bennett có đốt mất cái áo khoác của ta hay không. Ông ta luôn căm ghét ta.”

“Tôi nghi ngờ việc ông ấy có sở thích vượt trội như thế,” Juliana nói, không thể ngăn bản thân im lặng.

“Thôi đi, Juliana, người ta sẽ nghĩ rằng con không được dạy dỗ tử tế đấy.”

“Lúc nhỏ tôi thiếu sự dạy dỗ từ người mẹ.”

"Mmm." Louisa quan sát Juliana thật kỹ. "Nói ta nghe... con nghĩ nếu ta còn ở Ý thì tối nay con vẫn để mình bị bao phủ bởi hạt bí ngô và lúa mì, đúng không?"

Bà ta xoay người và rời khỏi phòng, Juliana nhìn trần trời phía sau bà, ước gì mình có cơ hội nói móc lại lần cuối.

Khi Louisa rời khỏi phòng, Callie xoay người nhìn họ và nói. "Em không thể tin là cả hai anh em lại có thể cư xử quá bình thường với một người mẹ như thế."

"Thưa Nữ hoàng của anh, anh không cảm thấy bình thường quá mức gì cả. Và anh chắc Juliana cũng thế."

Callie nhìn cô cười gượng. "Điều bí mật lớn nhất của buổi tối nay đã được sáng tỏ - em là người đã xô ngã những vật trang trí rau củ của phu nhân Needham, đúng không?"

Anh trai quay người về phía Juliana và nhướn mày. "Chúa ơi. Và em đã bỏ chạy như một đứa trẻ gây ra sai lầm như thế sao?"

Juliana cắn môi dưới. "Có thể ạ."

Anh quắc mắt.

"Em phải làm gì chứ? Nó ắt hẳn sẽ hủy hoại buổi tối của tất cả mọi người."

Anh thở dài, sau đó đi đến tủ búp phê và rót cho mình một ly scotch. "Chỉ một lần thôi, Juliana, anh muốn em cố kìm nén không gây ra tai tiếng. Không cần lúc nào cũng thế. Chỉ cần một lần."

"Anh Gabriel," Callie nói một cách bình tĩnh. "Hãy cẩn thận lời nói."

"Thôi nào, đó là sự thật. Chúng ta đã thảo luận gì trước khi đến buổi khiêu vũ đó? Tất cả chúng ta cần cư xử hoàn hảo để cố

gắng thoát khỏi cơn bão táp do mẹ gây ra.”

Juliana co rúm người vì sự tuyệt vọng trong lời nói của anh trai. “Em không cố ý để nó xảy ra, anh Gabriel....”

“Dĩ nhiên em không định làm thế. Em không định rơi xuống hồ Serpentine hay bị bắt chuyện trong vườn của nhà chúng ta hoặc gần như bị Leighton làm tổn hại, anh đoán thế.”

“Gabriel!” lần này Callie không thể bình tĩnh được nữa.

Hai gò má của Juliana tái nhợt. “Không. Em không muốn thế. Nhưng em thấy rằng anh không tin.”

“Em gái, em phải thừa nhận chính em đã khiến chuyện đó trở nên khá khó khăn.”

Cô biết anh trai đang tức giận. Biết rằng anh ấy bị mắc kẹt giữa việc mẹ họ trở về, lời yêu cầu của bà và những mối hiểm họa cô gây ra cho thanh danh của gia đình, mạnh mẽ như kéo đường thành sợi. Cô biết mình đáng lẽ không nên thấy đau khổ vì lời chỉ trích. Biết rằng anh đang mắng chửi như tát nước vào cô bởi vì anh ấy có thể.

Nhưng cô đã mệt mỏi với việc bị mọi người chỉ ra những thiếu sót.

Đặc biệt là khi bọn họ nói đúng.

“Buổi tối nay chẳng dễ dàng gì với em. Bên cạnh việc rơi xuống những bậc thang và có buổi nói chuyện đầu tiên trong suốt mười năm qua với mẹ, em đã tranh luận với anh, hủy đi bộ váy của mình, chạy khỏi buổi khiêu vũ và nhìn...”

Nhìn Simon tuyên thệ lời hứa với một người con gái khác.

“Nhìn?” anh thúc giục.

Đột nhiên, cô cảm thấy quá mệt mỏi. Mệt mỏi vì ngày hôm nay, vì tuần qua, vì bảy tháng trước. Mệt mỏi với người dân

London.

Cô lắc đầu. "Không có gì cả."

Anh dừng lại ngó cô một lúc lâu và cô thận trọng tránh ánh mắt anh trai cho đến khi anh ấy cuối cùng cũng thở dài. "Thôi được, anh đã có đủ thảm họa cho một ngày rồi."

Anh rời khỏi phòng.

Callie nhìn chồng đi trước khi thở dài thườn thượt. "Em biết anh ấy không có ý thế mà. Anh ấy chỉ... bà ta khiến mọi việc chẳng dễ dàng gì."

Juliana nhìn thẳng vào ánh mắt đầy thân thiện của chị dâu. Callie luôn là người xoa dịu cơn thịnh nộ của anh Gabriel. "Em biết. Nhưng anh ấy không hoàn toàn sai." Họ ngồi im lặng bên nhau trong vài phút trước khi Juliana không thể giữ yên lặng lâu hơn.

"Leighton sẽ kết hôn."

Callie gật đầu. "Tiểu thư Penelope là đối tượng để kết hôn."

"Nhưng cô ta không yêu ngài ấy."

Callie nghiêng đầu. "Không, chị nghĩ cô ấy không yêu."

Im lặng tồn tại giữa họ cho đến khi Juliana không thể chịu đựng thêm. Nhìn xuống hai tay đang siết chặt, cô nói, "Khi nào họ sẽ kết hôn ạ? Có thông báo gì không chị?"

"Chị nghe nói là cuối tháng Mười một."

Một tháng nữa.

Juliana gật đầu, hai môi mím lại.

Mọi việc đã xong. Anh đã đi.

Cô hít một hơi dài.

"Em nghĩ mình sẽ rời khỏi London."

Hai mắt của Callie mở to. "Mãi mãi sao?"

"Ít nhất là trong lúc này."

Simon cần uống say.

Hơn một ly.

Anh ném mũ và găng tay cho người hầu đang chờ mình trở về, vẫy tay ý chỉ giảm bớt cho anh ta những nhiệm vụ còn lại trong tối nay, rồi anh giật mở cửa thư viện, tận hưởng cách cánh cửa gỗ sồi đập mạnh vào bức tường bên trong.

Hình như anh là người duy nhất bị ấn tượng bởi tiếng đập đó. Leopold ngược đầu rồi khụt khịt mũi một cách trầm tư, trước khi nhận ra toàn bộ việc kia không có gì hứng thú.

Simon đi đến tủ búp phê và tự rót cho mình một ly scotch, ngay lập tức uống cạn thứ chất lỏng cay nồng đó.

Anh đã dính hôn.

Anh rót thêm một ly khác.

Anh đã dính hôn và tối nay, anh gần như hủy hoại một người phụ nữ không phải cô dâu tương lai của mình.

Anh nhìn bình rượu giầy lát trước khi chụp lấy nó và hướng đến ghế. Quắc mắt nhìn con chó, anh dùng tông giọng ra lệnh hống hách nhất của mình. "Xuống khỏi đó."

Con vật ngáp dài và sai bước rời khỏi ghế, như thể nó tự quyết định làm thế.

Giờ anh đã trở thành một gã Công tước không có khả năng khiến con chó của mình phục tùng.

Anh ngồi vào ghế, phớt lờ cách con chó đuổi người nằm trước lò sưởi cháy bập bùng.

Anh thở dài, dường như anh đã kìm nén từ đầu buổi tối nay... kể từ khoảnh khắc Hầu tước Needham và Dolby hò hét thông báo về lễ đính hôn của con gái ông ta và Simon cầm lấy tay tiểu thư Penelope, đưa nó lên môi và hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Rồi anh cảm thấy áp lực của gánh nặng. Anh không những chịu trách nhiệm về mẹ, em gái và tước hiệu Công tước mà bây giờ là cả tiểu thư Penelope. Cuộc hôn này sắp tới của anh lẫn sự hủy hoại treo lơ lửng trên đầu không phải là điều chiếm cứ những suy nghĩ của anh.

Mà đó là Juliana.

Anh nhận ra cô rời đi. Anh nhìn qua khoe mắt lúc cô và Nữ công tước Rivington len lỏi qua đám đông cho đến khi họ tới lối ra. Nếu có thể di chuyển nhanh hơn thế, ắt hẳn cô sẽ bỏ chạy.

Không phải là anh khiển trách cô.

Anh ước gì mình cũng có thể rời khỏi căn phòng khiêu vũ đó. Nếu được, anh sẽ rời khỏi đó nhanh hết mức có thể mà không kéo sự chú ý về phía mình.

Rồi cô xoay người và nhìn anh... nhìn thẳng vào anh.

Điều gì đó trong ánh mắt ấy, ám ảnh và quyến rũ, khiến anh hoảng sợ.

Điều gì đó đã trộm mất hơi thở và khiến anh muốn đuổi theo cô.

Anh uống cạn ly rượu lần nữa, nhắm mắt ngăn lại những gì đã xảy ra đêm nay. Nhưng làm thế chỉ khiến ký ức về cô dày đặc hơn. Mái tóc, đôi mắt, làn da, cách cô dịch người áp vào anh như cô là một phù thủy.

Anh không định làm cho mọi thứ trở nên tồi tệ hơn. Không định chạm vào cô. Không muốn kéo cô đến gần sự hủy hoại hơn

nữ. Vì Chúa, anh không phải là người đàn ông đó! Anh không phải là một kẻ trác táng. Đúng, đôi khi anh có tình nhân, yêu đương tán tỉnh nhưng anh chưa bao giờ hủy hoại một cô gái. Thậm chí chưa bao giờ đến gần ranh giới đó.

Anh luôn tự hào việc bản thân là một quý ông.

Cho đến khi gặp người phụ nữ làm anh muốn vứt bỏ vẻ quân tử của mình rồi kéo cô xuống sàn và chiếm lấy cô.

Trước khi tuyên bố đính ước của mình với một người phụ nữ khác.

Anh đã trở thành gì thế này?

Cô đã đúng khi từ chối lời cầu hôn của anh đêm qua. Ralston cũng thế.

Nhưng Chúa biết anh muốn cô.

Và một thời điểm khác, khi là người đàn ông khác, anh ắt hẳn sẽ có được cô. Không chút do dự. Là người tình... và hơn thế.

Là vợ của anh.

Anh nguyên rủa, lớn và chói tai, kéo lấy sự chú ý của con chó.

"Ồ, xin lỗi, tao đang phá giấc ngủ của mày phải không?"

Leopold thở dài nhần nhịn và ngủ trở lại.

Simon rót cho mình một ly rượu khác.

"Mày không cần làm thế."

Anh cười lớn, âm thanh phá tan sự yên tĩnh trong phòng.

Mẹ đã theo anh về nhà.

Dường như buổi tối kinh khủng này vẫn chưa kết thúc.

"Đã là hai giờ sáng rồi đấy ạ."

Bà phớt lờ anh. "Con đã rời tiệm quá sớm."

"Không sớm đâu ạ. Thực tế, bây giờ đã quá trễ để mẹ con ta nói chuyện, mẹ không nghĩ thế sao?"

"Ta đến để nói rằng con đã làm điều đúng đắn."

Không, con không thấy thế. Nhưng con vui vì mẹ nghĩ vậy.

"Mẹ không thể đến vào thời điểm phù hợp để nói điều đó sao ạ?"

"Không." Bà đi lướt ngang phòng rồi ngồi xuống ghế đối diện với anh. Bà nhìn chiếc ghế của anh với vẻ mặt chê trách. "Cái ghế đó cần nhồi lại nệm."

"Con sẽ cân nhắc lời khuyên của mẹ." Anh uống một hớp rượu, phớt lờ sự chán ghét rõ ràng của bà đối với hành động đó.

Anh tự hỏi mình phải ngồi đây bao lâu trước khi bà rời đi.

"Leighton..." bà bắt đầu nói và anh cắt ngang lời bà.

"Mẹ chưa bao giờ gọi tên con."

Bà nhú mày và anh cảm thấy thích thú với việc khiến bà bối rối. "Con nói sao cơ?"

"Simon. Mẹ chưa bao giờ gọi con bằng cái tên ấy."

"Tại sao ta phải làm thế chứ?"

"Nó là tên của con."

Bà lắc đầu. "Con có tước vị. Những trách nhiệm. Con đáng nhận được sự tôn trọng mà chúng mang lại."

"Khi còn nhỏ, mẹ cũng không gọi con là Simon."

"Kho đó con cũng có tước vị đấy. Hầu tước Hastings," bà nói thêm, như thể anh là kẻ khờ khạo. "Có chuyện gì sao, Leighton?"

Anh nhận thấy sự bức tức trong giọng bà. "Không có gì."

"Tốt." Bà gặt đầu trước khi chuyển chủ đề. "Ngày mai bà Hầu tước và ta sẽ lên kế hoạch tổ chức lễ cưới. Dĩ nhiên, trong tháng tới con phải hộ tống tiểu thư Penelope đến những nơi công khai càng nhiều càng tốt. Và không nhận thêm lời mời nào đến Dinh thự Ralston. Ta thực sự không biết có chuyện gì xảy ra với con. Trước đây con chưa bao giờ kết giao với những kẻ... có dòng dõi đáng nghi ngờ như thế, và bây giờ tên tuổi của chúng ta vẫn không có gì để chê trách, con lại lang thang kết giao với Ralston và gia đình... thấp kém của hãn ta."

Anh nhanh chóng quay phắt về phía bà. "Ralston đã kết hôn với em gái của Bá tước Allendale và là anh rể của Nữ công tước Rivington."

Mẹ anh tùy tiện vẩy tay gặt đi. "Bây giờ chuyện đó không còn quan trọng khi bà mẹ đã trở về. Và cả cô em gái của hãn ta." Bờ môi trên của bà cong lên như thể vừa nuốt phải thứ gì đó khủng khiếp. "Cô ta là sự ô nhục."

Anh bất động, làn sóng tức giận quét qua người vì những lời nói khinh người, châm chọc kia. Không có thứ gì về Juliana là nỗi ô nhục. Cô xinh đẹp, rạng rỡ và đúng thế, có lẽ đôi khi quá táo bạo nhưng cô thật tuyệt diệu. Và anh muốn ném mẹ mình ra khỏi đây vì đã nói điều ngược lại.

Anh giữ ly rượu chặt đến mức những đốt ngón tay trắng bệch. "Con sẽ không nghe mẹ nói quá mức về một tiểu thư như thế."

Nữ công tước nheo mắt nhìn anh. "Ta không biết con dành sự kính trọng nhiều như thế cho quý cô Fiori đấy." Anh không bỏ lỡ việc mẹ sửa lại tước vị của Juliana. Khi anh giữ yên lặng, bà nói thêm, sự hiểu biết lạnh lùng hiện ra trong giọng. "Đừng nói với ta là con muốn cô gái đó."

Anh không nói. Cũng không nhìn mẹ mình. "Ta thấy điều

đó.” Sau khi tạm dừng một lúc, bà nói. “Cô ta không là gì cả, Leighton. Không tên tuổi, không dòng dõi, không có gì để giới thiệu cô ta ngoại trừ mối quan hệ với Ralston, thậm chí tới bản thân hẳn ta hầu như không được kính trọng vì bà mẹ gây tai tiếng của họ đã trở về. Chúa tôi, chúng ta thậm chí không chắc cô ta có phải là người mà cô ta đã nói hay không! Lần nữa, tin đồn dấy lên rằng cô ta là con hoang. Thậm chí bây giờ mối quan hệ với Allendale và Rivington cũng sẽ không thể cứu lấy thanh danh của gia đình đó...” Nữ công tước rướn người ra trước và tông giọng trở nên lạnh lùng. “Cô ta quá thấp kém so với con, cô ta còn không đủ tư cách làm một tình nhân.”

Cơ thịnh nộ lướt qua người anh. Đúng thế, anh từng có lần nói rằng Juliana sẽ hợp làm tình nhân của anh nhưng đó là cách đây lâu rồi, trước khi anh nhận ra...

Cô mới đặc biệt làm sao.

Nữ công tước nói tiếp, sự nhàm chán chứa đựng trong giọng bà. “Hãy tìm một kẻ khác để làm ấm giường của con, Leighton. Con có thể tìm kẻ nào đó... xứng đáng hơn.”

Anh tiếp nhận những lời nói đầy căm ghét kia, để chúng quét qua người.

Và nhận ra mình sẽ không bao giờ tìm thấy bất cứ ai đáng giá như Juliana.

Anh sẽ không bao giờ có được cô. Nhưng, trước Chúa trời, anh sẽ không cho phép cô bị phỉ báng.

“Ra khỏi đây.” Lời nói lạnh nhạt và anh bị ấn tượng vì khả năng kiểm soát của mình.

Hai mắt bà mở to, giọng nói thể hiện cảm giác bị xúc phạm. “Sao cơ?”

“Mẹ nghe con nói rồi đó.”

Bà không nhúc nhích. "Leighton. Thực sự, không cần kịch hóa như vậy. Kể từ khi nào con trở thành kẻ tẻ nhạt như thế hả?"

"Không có gì tẻ nhạt cả. Tối nay con đã làm mọi thứ như ý của mẹ. Mẹ đã nhận được những gì mình muốn. Con sẽ kết hôn với tiểu thư Penelope – thanh danh không chút tì vết và vô cùng danh giá. Con đã làm theo mệnh lệnh của mẹ trong thời gian qua."

Nữ công tước đứng dậy, vươn thẳng người. "Con nên nhớ rằng ta là mẹ của con, Leighton và được nhận sự kính trọng của địa vị đó."

"Vậy mẹ cũng nên nhớ con là một Công tước, thừa mẹ, và suốt thời gian qua con đã làm theo những mệnh lệnh của mẹ. Hãy về phòng đi ạ trước khi con nói ra điều gì đó khiến con hối tiếc."

Họ chăm chăm nhìn nhau trong một lúc lâu, không ai thoái lui cho đến khi có tiếng gõ khe khẽ phát ra từ cửa thư viện.

Đêm nay chưa kết thúc hay sao?

Simon xoay người tránh mẹ. "Khốn kiếp! Chuyện gì thế?"

Boggs bước vào, gương mặt đầy bối rối. "Thưa Đức ngài, tôi xin lỗi. Có một tin nhắn khẩn gửi cho Công tước. Nó được gửi từ Yorkshire."

Simon lạnh người, cầm lấy bức thư và cho vào ngăn kéo của mình.

Anh xé dấu niêm phong và mở tờ giấy ra, biết rằng nó là thứ anh vẫn sợ hãi thời gian qua – một thứ sẽ thay đổi tất cả.

Anh đọc nó thật nhanh, sau đó gấp lại, để nó vào trong túi. Suốt thời gian qua, anh vẫn chờ đợi... chuẩn bị nhận tin nhắn này và kèm theo đó là hàng loạt những cảm xúc – tức giận, sợ hãi, lo lắng, phát cáu.

Nhưng anh thấy mình hoàn toàn bình tĩnh.

Anh đứng dậy hướng ra cửa.

“Leighton...” mẹ gọi với theo và anh dừng lại, quay lưng về phía bà. Có phải giọng bà lộ ra sự sợ hãi hay không? Anh ngó qua vai, chú ý thấy làn da của bà như giấy da, đôi mắt xám, hai gò má hõm vào.

Trông bà có vẻ mệt mỏi.

Và cam chịu.

“Có tin tức gì sao?”

Tin tức mà họ vẫn mong đợi.

“Mẹ đã trở thành bà ngoại.”

Chương 14.

Làng quê là nơi che giấu những tin đồn.

Những quý cô tao nhã không về làng quê sinh sống.

- Một luận thuyết trên chuyên đề

“Nét tinh tế của những quý cô”

Bi kịch! Tin tức yêu thích của chúng tôi từ Lục địa đã không còn...

- Trang báo về những vụ tai tiếng

Tháng Mười một, 1823

Sau chuyến đi năm ngày trên những con đường gian nan cực khổ nơi miền quê nước Anh, Juliana chưa bao giờ cảm thấy quá vui mừng như khi nhìn thấy Townsend Park.

Giá như cô có thể ở lại đây.

Xe ngựa dừng lại ngay khi rời khỏi đường chính và đi vào lối dài dẫn đến ngôi nhà lớn bằng đá hiện ra mờ mờ, oai vệ và tuyệt đẹp nằm bên cánh đồng hoang Yorkshire mênh mông. Khi giải thích với hai lính gác khổng lồ rằng anh trai cô là chủ của căn nhà này và cô đơn giản đến thăm anh ấy, một trong hai người đã đưa lên ngựa phi nhanh như đạn bắn về phía ngôi nhà lớn kia – có lẽ là để thông báo cuộc viếng thăm.

Mười lăm phút sau, Juliana bước xuống xe để co dẫn gân cốt, đứng bên đường chờ đến khi được chấp thuận bước vào trong đó.

An toàn là một vấn đề nghiêm túc tại góc nhỏ này của nước Anh.

Ngoài mặt, Townsend Park là nơi ở chính của Bá tước Raddich, thuộc quyền trông coi của anh trai cùng mẹ khác cha với Juliana và em trai sinh đôi của Ralston, ngài Nicholas St. John và cô vợ Isabel của anh, chị gái của Bá tước. Nhưng trang viên này cũng được biết đến với cái tên Dinh thự Minerva, một nơi an toàn dành cho những quý cô trẻ khắp nước Anh cần lẫn tránh khỏi những sự việc khó khăn. Cho đến khi Nick tìm ra Isabel và ngôi nhà này cách đây vài tháng, sự an toàn của nó đã nằm dưới mối đe dọa bất biến.

Không còn như thế nữa, Juliana nghĩ khi ngược nhìn người lính gác to lớn kia. Những người đàn ông kia dường như sẵn sàng dẹp bỏ bất cứ thứ gì xuất hiện trên lối đi của họ.

Cô không thể chối bỏ cảm giác thoải mái khi biết rằng một

khi được ở trong ranh giới của trang viên, cô sẽ được bảo vệ tránh khỏi thế giới bên ngoài.

Cô đá hòn sỏi, ngắm nhìn nó biến mất vào những cây bắp mọc dọc bên đường, vàng óng ánh dưới nắng chiều.

Có lẽ cô sẽ không bao giờ rời khỏi nơi này.

Cô tự hỏi không biết có ai chú ý đến mình hay không.

Tự hỏi không biết Simon có để ý sự vắng mặt của mình hay không.

Cô biết tốt hơn không nên nghĩ về anh, về lần cuối nhìn thấy anh, chỉ cách đây một tuần, nhìn vào một chú rể đầy hạnh phúc. Nhưng cô không thể. Cô đã trải qua năm ngày trên chuyến xe ngựa khởi hành từ London, không làm gì ngoài chơi trò đánh bài Briscola với Carla và nghĩ về anh... và cách anh đã chạm vào cô... cách anh gọi tên cô... cách mắt anh rực cháy khi nhìn cô cho đến khi chúng chuyển sang màu mật được lấy từ tổ ong.

Cô hít một hơi dài.

Anh không dành cho cô.

Đã đến lúc cô nhận ra và để anh rời khỏi tâm trí.

Ngay khi cô trở về London, anh ắt hẳn đã kết hôn. Và cô sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài việc giả vờ những cuộc gặp mặt bí mật của họ chưa từng xảy ra. Không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đóng kịch giống như cô và Công tước Leighton chỉ là quen biết thoáng qua.

Cô không biết giọng anh trở nên trầm ấm dịu dàng ngay trước khi anh hôn cô.

Cô thở dài và xoay người về phía ngôi nhà, nhìn thấy anh trai ở trên lưng ngựa, nụ cười toe toét hiện trên gương mặt khi anh phi nước đại đến chỗ cô.

Mỉm cười nhìn anh, cô vẫy tay và gọi lớn: "Người anh điển trai nhất của em!"

Nick xuống ngựa trước khi nó dừng lại, nhắc bổng ôm chầm lấy cô, cất tiếng cười vui vẻ. "Em biết không, anh sẽ bảo với anh Gabriel là em đã nói thế đấy."

Cô vẫy tay gạt đi khi anh trai đặt cô xuống. "Anh làm như đó là điều ngạc nhiên ấy! Khi đem ra so sánh, anh ấy là người mờ nhạt. Em vẫn chưa chắc cả hai là anh em sinh đôi đấy."

Gabriel và Nick giống nhau theo mọi cách chỉ trừ một điểm – một vết sẹo kinh khủng uốn cong ôm lấy một bên gương mặt Nick, nhỏ dần ngay khóe mắt. Tuy nhiên vết sẹo đó không làm mất đi vẻ điển trai của anh ấy. Thay vào đó, nó tạo ra vẻ ngoài thân thiện cởi mở chứa đựng bí ẩn thu hút phụ nữ giống như những con bướm đêm lao đầu vào lửa.

Nick gạt đầu cảm ơn người gác cổng, sau đó ra dấu chỉ về phía cỗ xe ngựa. "Chúng ta vào nhà chứ?"

Cô nhăn mũi. "Em phải trở lại nhà tù của mình sao? Thay vào đó, chúng ta không thể tản bộ sao ạ?"

Vẫy tay để xe ngựa đi qua, anh trai giữ lấy dây cương và họ bắt đầu tản bộ trên con đường nửa dăm dẫn vào trang viên. Nick lịch sự hỏi vài câu về chuyến đi của Juliana trước khi cô dừng anh lại. "Em cho rằng anh đã nghe tin tức đó."

Rồi Nick gạt đầu, môi mím chặt. "Gabriel đã gửi tin nhắn ngay buổi tối bà ta đến." Anh ấy ngập ngừng. "Bà ta thế nào?"

"Vẫn vậy."

Họ đi bộ một lúc trong thinh lặng trước khi anh trai hỏi. "Còn em?"

Cô ngó xuống dưới chân, ngắm nhìn mũi giày lộ ra bên dưới vạt áo choàng đi đường màu rượu vang. "Em..." Cô quay người

nhìn, đón nhận ánh mắt mang màu xanh trong sáng chứa đầy sự quan tâm, rồi vượt qua anh trai đi đến bãi thạch nam rộng mở trải dài vài dặm ra mọi hướng. "Em vui khi được ở đây," cô nói. Và đó là sự thật.

Nick mỉm cười, đưa tay ra để cô nắm lấy. Trong khi anh Gabriel là người nóng tính thì Nick luôn kiên nhẫn và thấu hiểu. Anh ấy sẽ không ép cô thảo luận về mẹ họ hay bất cứ thứ gì khác nhưng sẽ lắng nghe khi cô sẵn sàng trò chuyện.

Cô chưa sẵn sàng cho điều đó.

Vẫn chưa.

"Mọi việc ở đây thế nào hả anh?" cô nói, thay đổi chủ đề. "Anh hiếm khi viết thư, đôi khi em nghĩ mình không có người anh này đây."

Anh trai khẽ cười. "Như thường lệ, điên cuồng và tốt đẹp. Tháng vừa rồi bọn anh nhận thêm ba cô gái nữa... đúng ra là bốn nếu tính luôn đứa bé vừa ra đời cách đây mười ngày."

Hai con mắt cô mở to. "Em bé?"

"Con của một trong những cô gái..." Giọng anh nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Nick không nói hết câu. Một câu chuyện xưa cũ. Một trong những cô gái đã tạo ra sai lầm và nhận ra mình chưa kết hôn lại mang trong mình một sinh linh bé bỏng. Có lẽ cách đây một tháng, Juliana sẽ không xem tình huống như thế là sản phẩm của sự thiếu hiểu biết và vô trách nhiệm. Nhưng bây giờ...

Nhưng bây giờ cô đã biết quá rõ những người đàn ông có thể khiến ta bị cám dỗ như thế nào.

"Dù sao đi nữa, Isabel đang làm việc quá mức chăm chỉ." Nick làm gián đoạn những suy nghĩ của cô.

Cô mỉm cười. "Chị Isabel luôn làm việc quá chăm chỉ mà

anh."

"Đúng thế, nhưng bây giờ cô ấy đang mang thai, anh muốn thấy cô ấy nằm trên giường và nhâm nhi những chiếc bánh bích quy. Có lẽ em có thể khiến cô ấy làm thế đấy."

Juliana cười lớn. Chị Isabel không dễ bị tác động giống như một trong những bức tượng cẩm thạch mà chị ấy yêu thích. Nụ cười của anh trai tươi tắn hơn và Juliana cảm thấy ganh tị với cảm xúc mà mình nhìn thấy.

"Anh thấy em đang nghĩ đó là một yêu cầu vô lý."

"Không vô lý chút nào. Chỉ là cam chịu vẫn chưa thực hiện được."

Anh trai phá lên cười khi họ nhìn thấy đối tượng cuộc trò chuyện đang đứng tại những bậc thang trên cùng của ngôi nhà. Juliana vẫy tay chào chị dâu, cô ấy chào lại cô và bắt đầu bước xuống đi về chỗ họ.

Juliana chạy đến gặp Isabel và cả hai trao nhau cái ôm ấm áp trước khi tách ra quan sát nhau.

"Làm thế nào em đi đường suốt năm ngày mà trông vẫn xinh đẹp thế này?" Isabel trêu. "Sáng nay chị hầu như không thể bước xuống những bậc thang mà không làm hư bộ váy!"

Juliana nhìn chị dâu cười toe toét, chị ấy hiện đã mang thai được năm tháng và sắc mặt rạng rỡ hạnh phúc. "Không thể nào. Chị trông tuyệt đẹp!" Juliana nói, giữ Isabel đứng cách mình một cánh tay và quan sát cái bụng tròn tròn của chị ấy. "Và em thật may mắn khi sẽ sớm có hai cô cháu gái để nuông chiều!"

"Hai cô cháu gái sao?" Tiếng trêu đùa của Nick cất lên từ phía sau.

Juliana cười toe. "Trong ngôi nhà này? Anh nghĩ mình sẽ có một cậu nhóc sao?"

“Một người đàn ông có thể mơ mộng.”

Isabel nắm lấy cánh tay của Juliana, dẫn cô đi vào nhà. “Chị rất mừng vì em đã đến đây và ngay thời điểm diễn ra Đêm lửa thiêu!”

“Đêm lửa thiêu sao ạ?”

Isabel vẫy tay. “Rồi em sẽ thấy.”

Juliana ngó qua vai nhìn Nick. “Em có liên quan sao?”

“Có thể. Nó liên quan đến việc đốt hình nộm những người theo đạo Thiên Chúa.”

Hai mắt của Juliana mở to và Isabel cất tiếng cười. “Nick. Dừng lại. Em ấy vẫn không tin người Anh.”

“Và dường như em sẽ không tin đâu!” Juliana nói. “Em đáng lẽ nên biết không nên về miền quê. Đó có vẻ là một sự mạo hiểm.”

“Chỉ là mạo hiểm đối với sự náo động hằng ngày của em thôi,” Isabel đáp lời. “Nó thật nhàm chán khi so sánh với London.”

“Anh nghĩ em ghét London chứ,” Nick nói.

“Em vẫn lo lắng về vụ đốt lửa kia,” Juliana xen vào.

“Em không ghét London. Hơn nữa,” Isabel nói với Nick, sau đó ngay lập tức quay sang Juliana. “Đừng lo lắng về vụ đốt lửa. Sẽ ổn thôi. Ngày mai em sẽ thấy. Còn bây giờ hãy nói cho chị nghe mọi thứ đã xảy ra ở London đi – chị chỉ biết được những tin của mấy tuần trước, từ tờ báo Pearls anh Pelisses!”

Nick rên rỉ khi nghe nhắc đến tờ tạp chí dành cho các quý bà đã từng một lần khiến tất cả phụ nữ chưa lập gia đình đuổi theo mình. “Anh không biết tại sao chúng ta vẫn đặt mua cái thứ tạp chí chết tiệt ấy.”

“Những cô gái thích nó,” Isabel nói, ám chỉ đến những người

còn lại sống ở Dinh thự Minerva.

“À há,” Juliana trêu. “Những cô gái. Coi nào, họ sẽ rất thích số báo kế tiếp, em nghĩ thế. Mẹ chúng ta đã từng một lần khiến anh em mình trở thành đề tài bàn tán.” Cô tạm dừng sau đó không thể kháng cự lại việc nói tiếp. “Ít nhất, bà ấy đã làm điều đó trước khi Công tước Leighton đính hôn.”

Nick và Isabel đều kinh ngạc. “Leighton kết hôn sao?”

“Tuần trước, ngài ấy đã thông báo đính ước với tiểu thư Penelope.” Cô rất hãnh diện về việc bản thân đã giữ được giọng bình tĩnh, không dao động. “Cả hai ngạc nhiên sao? Những Công tước cần phải kết hôn mà, anh Nick.”

Nick ngập ngừng, suy nghĩ về câu hỏi đó. “Dĩ nhiên rồi. Anh chỉ ngạc nhiên vì cậu ta không nói gì với vợ chồng anh.”

Cô chớp mắt. “Em không biết mối quan hệ của anh với Công tước lại thân mật đến mức ngài ấy viết thư nói cho anh nghe về lễ cưới sắp tới.”

“Ôi, không phải,” Isabel nói xen vào. “Nhưng cả hai có thể trò chuyện về vấn đề đó mà.”

Hồi chuông cảnh báo vang lên và Juliana dừng bước. “Trò chuyện?” Có thể cô đã hiểu lầm. Tiếng Anh của cô không giỏi lắm.

“Đúng. Leighton đang ở đây.”

“Ở đây?” Cô nhìn Nick. Có thể cô đã hiểu sai ý của chị Isabel. “Tại sao ngài ấy lại có mặt ở đây?”

Anh không thể nào ở đây. Không phải lúc này. Không phải khi mà thứ duy nhất cô cần chính là cách anh càng xa càng tốt.

“Anh nghĩ em sẽ sớm tìm ra thôi...” Nick nói. “Cậu ta đến ngay khi đứa bé chào đời.”

Làn sóng hoảng sợ quét qua người cô.

Đứa bé.

Anh ấy có con.

Cô bị ảnh hưởng mạnh mẽ - hòa trộn giữa buồn bã, bàng hoàng và chút ganh tị. Một người phụ nữ khác đã sinh con cho anh. Người phụ nữ thuộc về anh trong một khoảng thời gian dài.

Theo cách mà anh sẽ không bao giờ thuộc về Juliana.

Nhận thức ấy mang sức tàn phá quá lớn.

"Juliana?" Tiếng nói của Isabel cất lên từ phía xa. "Mặt em đang tái nhợt đi. Em không khỏe sao?"

"Leighton... bây giờ ngài ấy ở đây sao?"

"Đúng thế. Juliana... có gì không ổn sao em? Công tước đã cư xử khiếm nhã với em ư?" Chị ấy nhìn Nick. "Thật là kỳ lạ khi người đàn ông đó trong hai mươi năm qua không nhận được trận đòn nào đích đáng."

Dường như cả chị Isabel cũng không thích Simon. Đường như không ai trong gia đình cô thích anh, người đàn ông này đã gửi người phụ nữ sinh ra đứa con không hợp pháp của mình đến Yorkshire trong khi ngỏ lời cầu hôn với người khác.

Và trong khi anh không thể nói ra những điều kỳ diệu đã làm với người phụ nữ thứ ba trong nhà kính tối tăm.

Thì dường như gia đình cô có tài trong việc đánh giá tính cách người khác.

"Anh Gabriel đã biết điều đó rồi."

"Vậy sao? Tốt!" Isabel nói.

"Anh ấy đã đánh Leighton? Khi nào cơ?" Lời nói đến từ Nick.

"Tuần trước ạ," Juliana nói, ước gì họ không đề cập đến

chuyện này.

“Tại sao?”

“Không vì nguyên nhân gì cả.”

Ít nhất anh Nick không cần biết gì cả.

Nick nhướn mày. “Anh nghi ngờ đấy.” Anh ấy tạm dừng.

“Vậy ra em biết Leighton.”

Cô cảm thấy không được khỏe. “Biết sơ sơ thôi ạ.”

Isabel và Nick liếc nhìn nhau trước khi anh trai cô nói.

“Dường như không phải thế. Dường như em biết cậu ta đủ rõ để cảm thấy không thoải mái với việc cậu ta ở đây.”

“Không có đâu ạ.”

Tại sao Juliana lại cảm thấy không yên trước thực tế cô trốn đến Yorkshire chỉ để tìm thấy người cô muốn trốn tránh ở đây?

Cùng với đứa con bí mật của anh.

Đó dường như không phải là bí mật đầu tiên anh giấu cô.

Nhưng là điều quan trọng nhất.

“Vậy,” cô nói, cất bước tiếp, hy vọng giọng của mình tự nhiên. “Đứa bé ấy. Ngài ấy sẽ thừa nhận nó chứ?”

Điều này nghe chẳng bình thường chút nào. Nó nghe như thể cổ họng của cô đang bị bóp nghẹn. Juliana bắt đầu ước xe ngựa của mình bị đánh cướp trên đường đến đây. Đúng thế. Bị cướp bởi những tên tội phạm ắt hẳn là một định mệnh tốt hơn điều này.

“Anh không rõ lắm,” Nick nói.

Cô dừng lại, xoay người về phía Nick. “Xin lỗi. Anh đã nói là anh không rõ lắm sao ạ?”

“Có nhiều thứ khiến cậu ta phải cân nhắc...”

Cơn tức giận của cô bùng lên. “Điều gì chứ? Ý anh là cô dâu tương lai của ngài ấy sao?”

Nick trông bối rối. “Giữa những điều khác.”

“Anh không nghĩ cô ấy xứng đáng được biết sao? Chị Isabel? Chị không muốn biết mọi chuyện trước khi chị kết hôn với anh Nick hay sao?”

Isabel suy nghĩ trong chốc lát. “Có thể...”

Hai mắt Juliana mở to. Tất cả mọi người trong gia đình này đều mất trí cả rồi sao? “Có thể ạ?” cô rít lên.

Isabel trông có vẻ kinh ngạc, sau đó chị ấy vội sửa lại. “Được rồi, đúng. Chị cho rằng mình sẽ muốn biết.”

“Chính xác!” Juliana nhìn Nick. “Anh thấy không?”

Cô không thể tin Nick xem xét đến việc Leighton không tính thừa nhận đứa bé. Đó là con của anh. Dù hợp pháp hay không, con bé xứng đáng được biết mình từ đâu đến.

Con bé xứng đáng được biết mình có một gia đình bên ngoài thế giới nhỏ bé của nó.

Thật khó để làm cho Juliana thấu hiểu việc Simon không thừa nhận con mình. Có thể đây là cách giới quý tộc Anh hay làm – những kẻ không chấp nhận một đứa con hoang nhưng lại chấp nhận một người cha thừa nhận sai lầm của anh ta.

Những sai lầm.

Cô co rúm người vì từ đó.

Một Công tước hoàn hảo, dùng sự kiêu ngạo không thể chối cãi để quan sát lỗi lầm của tất cả mọi người xung quanh, đã gây ra lỗi lầm tồi tệ nhất.

Cô chưa từng nghĩ anh là loại đàn ông xem xét đến việc bỏ rơi chính con đẻ của mình.

Đó không phải là vấn đề quan trọng.

Cô không có quyền đòi hỏi anh. Anh đã đính hôn với tiểu thư Penelope. Điều gì sẽ thay đổi nếu anh có một đứa con riêng tại miền quê này?

Tất cả mọi thứ.

Cô biết đó là sự thật ngay trước khi từ đó xuất hiện trong đầu.

Anh không phải là Simon mà cô biết. Cô không tin anh là dạng đàn ông vứt bỏ người phụ nữ mang trong mình đứa con của anh ta. Không tin anh muốn trở thành dạng đàn ông như thế.

Không phải dạng đàn ông cô muốn cho chính mình.

Juliana muốn tìm và lắc anh thật mạnh.

"Ngài ấy ở đâu? Em muốn nói chuyện với ngài ấy."

Nick chần chừ. "Juliana. Có những nguyên nhân khác nữa. Nó không đơn giản đâu. Cậu ta là một Công tước... và là một người được kính trọng. Cậu ta có những lựa chọn để cân nhắc. Có gia đình để suy nghĩ."

Cô nheo mắt. Có thể cô sẽ bắt đầu lắc mạnh anh trai để anh ấy tỉnh ra.

"Thôi được, ngài ấy ắt hẳn nên nghĩ điều đó trước khi gửi đứa bé và mẹ của nó đến Yorkshire."

Isabel há hốc miệng và Juliana nghĩ rằng mình gần như đã găm rỗng những từ đó. Cô phẫn nộ. Nếu họ nghĩ cô sẽ xin lỗi vì việc xúc phạm tính cách hống hách kinh khủng đặc trưng của anh ta thì họ đã hoàn toàn sai lầm.

"Juliana." Giọng của Nick nhỏ và bình tĩnh.

"Đừng cố thay đổi suy nghĩ của em, Nick. Ngay lúc này, sự bất hợp pháp là chủ đề khiến em đau đớn, cũng giống như mẹ

chúng ta đã khiến mọi người thắc mắc về thân phận của em. Em sẽ không để cho... người đàn ông không thể chịu đựng nổi đó đơn giản phất tay bỏ rơi máu mủ của mình mà không nghĩ đến việc thừa nhận nó. Điều ấy không thể chấp nhận được. Và nếu anh không có can đảm để nói với ngài ấy, em sẽ là người làm việc đó.”

Cô ngừng lại, hít thở khó nhọc sau tràng đả kích và nhìn thẳng vào mắt Nick, cô thấy sự thất vọng hiện diện ở đó. Có thể cô không nên ám chỉ anh là một kẻ nhất gan.

“Em không có ý...”

“Ồ, anh nghĩ em hoàn toàn có ý đó, em gái ạ, và em may mắn khi anh là một người tốt đấy,” anh trai cô nói. “Nếu có cảm giác quá mạnh về nó thì hãy nói chuyện với Leighton. Anh không có hứng thú. Em sẽ gặp cậu ta tại bữa ăn tối đấy.”

Có điều gì đó không đúng trong lời nói ấy nhưng Juliana vẫn quá tức giận và háo hức đối mặt với Simon để suy nghĩ cẩn thận về lời anh trai nói. Họ đi đến bậc thang cuối dẫn lên nhà và Juliana ngược nhìn cánh cửa khổng lồ phía trên hé mở, ra hiệu cho cô bước vào trong.

Cô không muốn chờ anh.

Cô đã nhận đủ rồi.

Khi Juliana tìm thấy Simon, anh đang đứng ở cuối căn phòng dài, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, xoay lưng lại. Cô hầu như không thấy anh, anh được bầu trời trong xanh rực sáng rọi bóng, ngược lại với giông bão đang hình thành trong tim cô.

Cô bước vào phòng – ghi nhận dáng đứng thẳng cao ráo, bờ vai rộng và vẻ điển trai đáng kinh ngạc của anh – và thấy căm ghét bản thân vì ngay lúc này, lúc đang tức giận, cô vẫn bị anh thu hút. Cô muốn chạy đến, ôm chầm lấy anh và nài xin anh trở thành người đàn ông cô đã từng nghĩ.

Anh không dành cho cô.

Cô phải nhớ điều đó.

Cô hướng tới nơi dường như là phòng khách, không quan tâm đến xung quanh, vì quá háo hức nói chuyện với Simon – nói với anh những gì cô nghĩ về quyết định mang tính Công tước mới nhất của anh.

Cô tiến đến từ phía sau và không có màn dạo đầu. “Em đã nghĩ ngài không giống những kẻ khác.”

Anh chỉ xoay đầu về phía cô, nét mặt mờ ảo trong bóng chiều, điều đó khiến cô dễ dàng nói ra suy nghĩ của mình hơn. Cô chờ trong chốc lát nhưng anh không nói gì, cũng không bác bỏ lời cô và cô tiếp tục, để cơn tức giận tăng lên. “Em nghĩ ngài là một quý ông – tuân thủ lời hứa và quan tâm sâu sắc đến những lễ phải trong cuộc sống này.” Cô tạm dừng. “Đó là sai lầm của em. Em đã quên mất ngài chỉ quan tâm đến một thứ duy nhất – không phải danh dự hay sự công bằng, mà là thanh danh.”

Cô cất tiếng cười, có sự tự ti và run rẩy trong giọng khi cô nói tiếp. “Em cho rằng mình đã nghĩ như thế khi ngài cười nhạo và chỉ trích em có quá nhiều đam mê, quá bướng bỉnh hay không quan tâm đến thanh danh của mình – Em cho rằng mình đã nghĩ có thể em - có thể ngài...”

Em nghĩ có thể ngài là một người khác.

Có thể ngài đã thay đổi.

Có thể em là người đã làm ngài thay đổi.

Cô không thể nói ra những lời ấy.

Anh xoay người đối mặt hoàn toàn với cô và cô nhận ra anh đang ôm đứa bé trong tay.

Đây không phải là phòng khách. Mà là phòng trẻ.

Và anh ở đây, ôm vừa vặn đứa bé đang ngủ thiếp đi trong vòng tay.

Cô nuốt xuống, bước lại gần hơn, nhìn chăm chú vào gương mặt tròn nhỏ bé ửng đỏ kia và sự tức giận rời khỏi cô. Cô không còn muốn hét lên hay lắc mạnh anh. Cô cảm thấy... mất mát.

Trong một thế giới khác – một thời điểm khác – họ có thể ở trong một căn phòng tương tự như thế. Có thể có được khoảnh khắc này. Một thời điểm vui vẻ hơn.

Cô cất tiếng nói, nhìn vào đứa bé chứ không phải người đàn ông. “Em biết cảm giác lớn lên và hiểu rằng ba mẹ không muốn mình là thế nào, Simon,” cô thì thầm. “Em biết cảm giác khi để mọi người cũng biết là ra sao. Nó mang sức tàn phá dữ dội. Khi ngài lên bốn, lên mười và khi ngài... hai mươi một.”

“Em biết cảm giác bị mọi người nhạo báng và chối bỏ là thế nào?”

Cảm giác bị anh chối bỏ ra sao.

Đột nhiên, sự thừa nhận đứa bé mang lại ý nghĩa cho cô. Cô không biết tại sao – nhưng đó là sự thật.

“Ngài phải thừa nhận con bé, Simon.” Im lặng kéo dài. “Ngài phải làm thế. Nó gây tai tiếng. Nhưng ngài có thể vượt qua. Ngài có thể. Em...” Không. Không có phần mình. Cô không là gì đối với anh. “Bọn em... bọn em sẽ đứng bên cạnh ngài.”

Nước mắt lăn dài trên má, cô biết mình sẽ thấy hối tiếc. “Ngài ở đây vì con bé, Simon. Ngài đến gặp con bé. Chắc chắn điều đó mang ý nghĩa gì đó. Ngài có thể muốn con bé. Ngài có thể yêu thương con bé.”

Cô nghe thấy sự van nài trong giọng mình, biết rằng mình đang nói về bản thân hơn là về đứa trẻ này.

Đáng lẽ Juliana nên thấy hổ thẹn nhưng cô chẳng còn sức

để quan tâm.

Tất cả những gì cô quan tâm là anh.

Người đàn ông đã vì tất cả những người khác mà hủy hoại cô.

Ngay từ đầu.

"Simon," cô thì thầm cái tên ấy một cách đầy cảm xúc.

Anh có tất cả những đặc điểm mà cô căm ghét – một quý tộc kiêu ngạo đã hủy hoại người phụ nữ không chút ngờ vực và có một đứa con mà có thể anh không thừa nhận.

Cô ghét chính mình vì chú ý đến sự mạnh mẽ và hoàn hảo của anh.

Vì muốn có anh ngay cả khi cô ghét anh.

Anh tiến một bước về phía cô và cô lùi lại phía sau, sợ ở gần anh. Sợ những gì mình có thể làm. Sợ những gì mình có thể cho phép anh thực hiện.

"Juliana, làm quen với cháu gái của anh nào?"

Cháu gái của anh.

"Cháu gái của ngài?"

"Caroline." Lời nói thật dịu dàng, chứa đựng điều gì đấy khiến cô ngay lập tức ganh tị.

"Caroline," cô lặp lại, bước về phía anh, về tiểu thiên sứ trong vòng tay anh, với gương mặt tròn và đôi môi nhỏ xíu chúm chím như nụ hồng và mái tóc quăn vàng óng như bác của con bé.

Bác của con bé.

Cô thở phào. "Ngài là bác của con bé."

Khóe môi anh nhếch lên thành một nụ cười. "Em nghĩ anh là cha của con bé."

“Đúng thế.”

“Và em không nghĩ đến việc xác thực nó trước khi nói ra những lời buộc tội kia?”

Hai gò má cô nóng lên. “Có lẽ em nên làm thế.”

Anh nhìn xuống đứa bé trong vòng tay và có thứ gì đó bóp chặt lồng ngực của Juliana khi cô nhìn cảnh tượng không phù hợp họ tạo ra – người đàn ông to lớn này, chân dung cho sự đứng đắn và kiêu ngạo cùng cô cháu gái bé bỏng, chỉ cỡ hai bàn tay anh.

“Caroline,” anh thì thầm lần nữa và cô nghe thấy sự sợ hãi trong giọng anh. “Con bé giống như Georgiana. Giống lúc con bé chào đời.”

“Em gái của ngài.”

Anh nhìn thẳng vào mắt cô. “Georgiana.”

Mọi thứ đã hé lộ. “Cô ấy là bí mật. Là người ngài làm mọi thứ để bảo vệ.”

Anh gật đầu. “Anh không có lựa chọn. Anh phải bảo vệ gia đình. Anh phải bảo vệ con bé.”

Juliana gật đầu. “Cô ấy bao nhiêu tuổi?”

“Mười bảy.”

Chưa qua tuổi trưởng thành.

“Cô ấy chưa kết hôn?” Cô không cần phải hỏi câu đó.

Anh gật đầu lần nữa, dùng một ngón tay vuốt ve dọc theo bàn tay nhỏ bé của Caroline.

Đứa bé này là nguyên nhân của tất cả mọi việc... cho sự tức giận của anh trước tính cách liều lĩnh của Juliana... cho việc anh lặp đi lặp lại rằng thanh danh của cô là quan trọng... cho cuộc hôn nhân sắp tới.

Cổ họng như bị mắc nghẹn khiến cô khó nuốt xuống.

"Anh nghĩ mình ở đây và câu trả lời sẽ được rõ ràng. Anh nghĩ mình chỉ việc gửi con bé đi. Gửi cả hai mẹ con."

Cô sững sờ bởi chất giọng du dương dịu dàng của anh, bởi cách anh ôm lấy đứa bé, quá mức cẩn thận.

"Sau đó anh gặp Caroline." Trong khi ngủ, đứa bé giữ chặt lấy đầu ngón tay của anh và anh mỉm cười, ngạc nhiên cùng buồn bã lướt ngang gương mặt tuyệt đẹp – nét mặt hiếm khi bộc lộ cảm xúc. Anh thốt ra và Juliana nghe thấy gánh nặng trách nhiệm trong lời nói đó.

Juliana chớp mắt để ngăn những giọt nước mắt đang chực chờ chảy ra.

Khi tầng lớp thượng lưu nghe được, vụ tai tiếng này sẽ trở thành thứ không thể chịu đựng nổi. Anh thật sự nghĩ mình có thể che giấu mãi mãi sao?

Cô biết mình phải đề cập vấn đề này một cách dè dặt. "Ngài đã gửi em gái mình đến đây để lẫn tránh... hoàn cảnh... bí mật của cô ấy?"

Anh lắc đầu. "Không. Con bé chạy trốn. Khỏi gia đình... khỏi anh. Con bé nghĩ anh sẽ không giúp đỡ nó. Giúp đỡ hai mẹ con. Và con bé đã đúng."

Cô nghe thấy sự cay đắng trong giọng nói, nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó trước khi anh xoay người băng qua phòng và đặt đứa bé trở vào nôi.

Từ nơi anh đã bỗng đứa bé lên.

Đột nhiên, Juliana nhận ra sự to lớn của khoảnh khắc mà mình đã tự ý chen vào. Một người đàn ông thuộc giới quý tộc không nấn ná trong phòng trẻ. Họ không ôm những đứa bé. Nhưng Simon đã ở đây. Anh đã ôm con bé với tất cả quan tâm

mà con bé đáng được nhận.

Có một sự thiếu chắc chắn trong anh – trong người đàn ông chưa từng nghi ngờ bản thân. Người chưa có bất cứ ngờ vực. Cô đau nhói vì anh. “Cô ấy sẽ tha thứ cho ngài.”

“Em không biết điều đó.”

“Em có...” Cô tạm dừng. Làm thế nào cô bé ấy có thể tha thứ cho anh. “Em biết. Anh đã đuổi theo em gái. Đuổi theo cả hai mẹ con.”

Để chăm sóc họ.

“Đừng biến anh thành một người hùng, Juliana. Anh đã tìm thấy con bé... khám phá ra tình cảnh của nó... Con bé không nói cho anh nghe cha đứa nhỏ là ai... và anh đã nổi cơn thịnh nộ. Anh bỏ mặc con bé ở đây. Anh không muốn làm gì cả.”

Cô không thể tin điều đó. Sẽ không tin.

“Không...” Cô lắc đầu. “Đó không phải là sự thật. Bây giờ ngài đã ở đây.”

Anh xoay người tránh cô và quay trở lại cửa sổ, ngó ra bãi thạch nam. Anh yên lặng trong một lúc lâu. “Nhưng trong bao lâu?”

Cô bước về phía anh.

Anh nói trước khi cô có thể tới gần. “Anh chỉ đến để quyết định xem phải làm gì tiếp theo. Để bắt con bé nói ra hẳn ta là ai. Để thu xếp che giấu đứa bé. Che giấu em gái của anh. Em còn nghĩ anh là một người hùng nữa hay không?”

Cô cau mày. “Ngài vẫn định làm những điều đó sao?”

Anh quay người lại. “Anh không biết. Có thể. Tất nhiên đó là lựa chọn khi anh đến đây... nhưng bây giờ...”

Giọng anh nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Cô không thể giữ yên lặng. "Bây giờ thì sao?"

"Anh không biết!" Những từ đó vang vọng khắp phòng, sự tuyệt vọng và tức giận khiến cả hai người ngạc nhiên. Anh luôn cả hai tay qua tóc. "Bây giờ, những kế hoạch hoàn hảo của anh dường như đã trở nên hoàn toàn phi lý. Bây giờ, em gái không nói chuyện với anh. Bây giờ... bây giờ, anh đã ôm đứa bé này."

Họ đứng cách nhau chỉ vài inch và khi anh nhìn cô, cô có thể thấy sự đau đớn trong mắt anh. Anh vờ tay về phía cô, những ngón tay lướt dọc gò má cô, chuyển động ấy quá dịu dàng thích thú khiến cô nhắm mắt lại. "Em đã khiến tất cả mọi thứ trở nên phức tạp hơn."

Hai mắt cô mở to vì lời buộc tội đó. "Điều ấy có nghĩa là gì?"

"Chỉ khi em ở gần, anh quên hết mọi thứ định nhớ - mọi thứ định làm. Và tất cả những gì anh muốn là điều này."

Anh đặt môi mình lên môi cô, nụ hôn dịu dàng làm tăng cơn nhức nhối đã nằm sâu bên trong tim cô trong suốt cuộc trò chuyện. Cô để anh dẫn dắt, môi anh áp vào môi cô, đòi hỏi nhưng nhẹ nhàng. Lưỡi anh chạm nhẹ môi cô và cô mở miệng ra, cho phép anh vào bên trong, đắm chìm trong sự mơn trớn kia.

Đây không phải là một nụ hôn tán thưởng mà nó mang tính tàn phá. Nó là một nụ hôn đặt cả hai vào sự trống trải và mang cả vị hối tiếc lẫn khao khát. Ngay cả khi ghét cảm xúc trong đó, cô cũng không thể kháng cự lại.

Cô không muốn.

Cảnh tay đưa lên, ngón tay trượt vào những lọn tóc quăn mềm mại trên gáy anh, cô hôn đáp lại anh với tất cả mọi thứ trong mình, đam mê, cảm xúc và ham muốn. Cô dùng sự vuốt ve đáp lại anh với hy vọng bằng cách nào đó có thể thuyết phục anh, lấy chuyển động thay lời nói, rồi mọi thứ có thể trở nên khá hơn.

Chúng có thể thay đổi.

Rồi họ đã làm thế.

Anh kéo người ra kèm theo tiếng nguyên rủa, cô thậm chí trở nên lạnh lùng trước khi anh lùi lại, khiến họ đứng cách nhau đến vài feet – vài feet đó cảm giác cứ như vài dặm. Họ đứng như thế một lúc lâu trong không gian mờ tối, hơi thở nhanh và khó nhọc.

Anh dùng mu bàn tay lau miệng như thể xóa sạch ký ức về cô và cô co rúm vì cử động đó. “Anh phải bảo vệ gia đình mình, Juliana. Anh phải làm những gì có thể để bảo vệ tên tuổi của gia đình. Để bảo vệ em gái anh. Khỏi những kẻ phao tin đồn.”

“Em hiểu.”

“Không. Em không hiểu đâu.” Ánh mắt đã phản bội cảm xúc của anh. Cô không thể phớt lờ cảm xúc đó, quá hiếm hoi, quá cảm động. “Em không thể. Điều này không thể xảy ra. Anh là một Công tước. Đó là nhiệm vụ của anh.”

“Ngài nói cứ như em yêu cầu ngài từ bỏ nhiệm vụ đó vậy.”

Anh nhắm mắt. Hít một hơi dài. “Em không làm thế.”

“Không,” cô phản đối. “Em không yêu cầu ngài làm như vậy.”

“Anh biết. Nhưng em khiến anh muốn từ bỏ nó. Em khiến anh muốn vứt quách nó đi. Em làm anh nghĩ nó có thể khiến tất cả trở nên khác đi. Nhưng...” Giọng anh nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Mọi thứ đã được tiến hành.

Cô có thể nghe thấy mặc dù anh không nói ra.

Cô muốn mắng anh. Muốn hét lên rằng điều đó có thể khác đi. Rằng anh có thể thay đổi những thứ được định sẵn. Rằng anh là một Công tước và phần còn lại trong thế giới ngu ngốc của anh

sẽ tha thứ cho anh – và ai quan tâm những kẻ kinh khủng đó nghĩ gì chứ?

Nhưng cô biết điều đó không thể xảy ra. Trước đây cô đã nói với anh không biết bao lần. Và chúng chẳng có ý nghĩa gì. Chúng là màn sương trên nền cẩm thạch lạnh ngắt.

Anh nói tiếp. “Anh không được tự do làm những gì mình thích. Anh không thể đơn giản xoay lưng lại thế giới mà chúng ta đang sống.”

“Đó là thế giới mà ngài sống thôi, Simon,” cô sửa lại. “Và đúng, em nghĩ ngài được tự do làm những gì mình thích. Ngài không phải là thần thánh, chẳng phải là vua mà chỉ là một người đàn ông, có máu thịt như những người còn lại.” Cô biết mình nên dừng lại nhưng giờ cô đã đi trên con đường này, không có cách nào để quay trở lại. “Điều này không phải về em gái ngài, hay cháu gái của ngài, hoặc về những gì đúng đắn dành cho họ. Nó là về ngài. Và nỗi sợ hãi của ngài. Ngài không bị giới thượng lưu giam hãm. Nhà tù của ngài là do chính bản thân ngài tạo ra thôi.”

Anh cứng đờ và cảm xúc kia ngay lập tức biến mất khỏi mắt anh - Công tước Leighton lạnh lùng xa cách quay trở lại. “Em không hiểu những gì em vừa nói ra đâu.”

Cô đã nghĩ thế. Tuy nhiên, những từ đó khiến cô đau nhói, cô tránh anh và đi đến cái nôi. Cô lướt một ngón tay tên làn da mềm mại nơi gò má của đứa bé đang say ngủ. “Một vài thứ mạnh mẽ hơn những vụ tai tiếng, Simon.”

Anh không nói một lời nào khi cô đi ngang qua anh đến cửa, cô xoay người và nói. “Em chỉ hy vọng ngài nhìn thấy điều đó trước khi mọi việc quá trễ cho cô bé.”

Cô rời khỏi phòng, thẳng lưng, ngẩng cao đầu, cố không thể hiện cho anh thấy mình vì anh mà đau lòng thế nào. Ngay thời điểm cánh cửa khép lại phía sau, cô tựa người vào nó, sự thật hạ

gục Juliana một cách thật mạnh mẽ, nhanh chóng và tàn nhẫn.

Cô yêu anh.

Điều đó chẳng thay đổi gì cả. Anh vẫn dính hôn với người khác, vẫn bị sự đứng đắn và thanh danh ám ảnh. Vẫn là Công tước Khinh người. Cô sẽ phải nhớ rõ điều đó.

Có lẽ nếu nhớ, cô sẽ ít yêu anh hơn.

Bởi vì cô nghĩ mình không thể yêu anh hơn nữa.

Cô hít một hơi dài, âm thanh nhỏ nghẹn lại trong cổ họng.

Bọn họ đã nói dối – những kẻ tán dương công dụng của tình yêu – sự khoái lạc của nó, khả năng siêu phàm của nó – những kẻ đã nói với cô nó đẹp và đáng giá ra sao.

Không có thứ gì tuyệt đẹp.

Nó thật kinh khủng.

Một trận chiến nổi lên trong anh, sự đứng đắn và đam mê. Thanh danh và ban thưởng. Và bây giờ Juliana đã biết, với sự rõ ràng đến chán nản, cuộc chiến này khiến cô yêu tất cả con người anh.

Nhưng hiện tại anh đang làm tổn thương cô.

Và cô không thể nào chịu đựng được.

Không thể chịu đựng thêm khoảnh khắc nào khác cho thấy cô không phù hợp với anh.

Cô đứng thẳng người, tránh xa khỏi tường và làm thứ duy nhất mình có thể.

Cô bỏ chạy.

Chương 15.

Những người hầu quá thân thuộc là mối hiểm họa đáng sợ nhất.

Những quý cô tao nhã không nên ở lại trong nhà bếp ngồi lê đôi mách.

- Một luận thuyết trên chuyên đề
"Nét tinh tế của những quý cô"

Sau cùng, sức quyến rũ nơi miền quê đã trở lại...

- Trang báo về những vụ tai tiếng
Tháng Mười một, 1823

Simon muốn đâm thẳng vào tường.

Anh đã khởi hành đến Yorkshire ngay khoảnh khắc nhận được lời nhắn con của Georgiana chào đời. Anh đã tự nói với chính mình rằng anh đến vì em gái, cháu gái và để đảm bảo những bí mật của gia đình vẫn là – bí mật. Và anh đã đến vì những điều ấy.

Nhưng anh làm thế cũng vì muốn trốn tránh Juliana.

Anh đáng lẽ nên biết một khi đến đây, trong căn nhà đầy ắp phụ nữ, anh sẽ nhớ cô. Anh đáng lẽ nên biết rằng khi uống rượu scotch cùng với Nick, anh sẽ nhìn thấy Juliana trong đôi mắt của Nick, cách cậu ta cười. Đáng lẽ nên biết rằng ở gần gia đình đó, anh sẽ luôn nghĩ về cô.

Nhưng điều anh không mong đợi chính là khi gần gia đình mình, anh lại càng nhớ đến cô nhiều hơn: Khi mẹ anh rời khỏi nhà không một lời từ biệt; khi em gái từ chối ra gặp lúc anh đến Townsend Park, khi anh ôm cháu gái mình trong tay, cảm giác nhẹ bẫng của con bé dường như nặng hơn. Anh nghĩ đến Juliana mọi lúc.

Anh muốn cô ở bên cạnh anh. Sức mạnh của cô. Tính cách sẵn lòng đối mặt với bất cứ kẻ thù nào. Sự tận tụy đối với những người cô quan tâm.

Những người cô yêu thương.

Khi cô lao vào phòng trẻ để đấu tranh cho Caroline bé bỏng bằng mọi giá, điều đó giống như anh triệu gọi cô đến đây. Và không biết làm sao, trong những lời trách mắng của cô, anh đã tìm thấy sự thoải mái lần đầu tiên kể từ khi đặt chân đến Yorkshire.

Cô đã đối mặt với anh bằng sự tận tâm dữ dội với những gì mình tin là đúng. Chưa từng có ai chiến đấu với anh theo cách

của cô. Cách cô đã làm. Chưa từng có ai níu chân anh như thế.

Cô là tất cả mọi thứ anh từng có – giàu cảm xúc, đam mê, sôi nổi và khao khát. Cô không quan tâm đến tên tuổi, tước vị hay thanh danh của anh.

Cô chỉ quan tâm đến người đàn ông anh trở thành.

Cô khiến anh muốn trở thành người đàn ông đó.

Nhưng điều ấy không thể xảy ra.

Anh đã cầu hôn Penelope, nghĩ rằng cô ấy có thể cứu tất cả bọn họ và chỉ lúc này anh mới nhận ra mình đã hủy hoại mọi thứ.

Simon nhìn chăm chăm vào cánh cửa mà Juliana đã rời khỏi, biết điều tốt nhất anh có thể làm cho cô – cho cả hai người bọn họ – chính là tránh xa cô.

Ít nhất anh nợ cô điều đó.

Cô xứng đáng nhận được điều tốt hơn là bị hủy hoại trong tay anh.

Sự ăn năn quét qua anh – vì những gì đã làm và những gì sẽ không thực hiện. Anh cố gắng không nghĩ về tiếng ồn phát ra từ nôi trẻ. Caroline đã tỉnh.

Theo bản năng, anh đi về phía con bé, muốn ôm tạo vật bé bỏng mà anh chưa biết rõ để thấy những lỗi lầm của mình.

Anh đứng bên cạnh con bé trong vài giây, cảm tạ việc thiếu người hầu ở trang viên này. Tại bất cứ ngôi nhà nào khác, cháu gái của một Công tước sẽ được vây quanh bởi bảo mẫu, nhưng lúc này con bé ở một mình, khiến cho bác của nó có cơ hội lại gần mà không có ai chứng kiến.

Một lần nữa anh bồng con bé lên, hy vọng điều này có thể khiến nó quay trở lại giấc ngủ. Caroline có những kế hoạch khác, tiếng khóc nho nhỏ trở nên lớn hơn.

“Đừng khóc, bé cưng,” anh nói, hy vọng giọng mình thật nhẹ nhàng. “Cháu đừng làm bác phải tìm người hầu... hay mẹ của cháu. Bác cũng đã tạo ra một mớ lộn xộn rồi.”

Không hề động lòng trắc ẩn, con bé oằn người trong vòng tay anh. Anh tựa con bé vào người mình, đặt đầu con bé ngay vai, một bàn tay lớn xòe rộng phía sau lưng. “Ta không đủ khả năng khiến cháu vui phải không? Dĩ nhiên, chẳng có lý do gì để tin rằng bây giờ ta sẽ bắt đầu khiến những quý cô trong cuộc đời mình vui lên cả.”

“Anh có thể chạm vào mạnh hơn.”

Anh xoay người khi nghe thấy lời nói đó. Em gái băng qua phòng trẻ đi về phía anh, hai cánh tay duỗi thẳng. Anh trao lại đứa bé và nhìn Georgiana bông con gái. Đứa bé ngay lập tức nằm yên trong vòng tay mẹ, tiếng khóc lúc này đã trở thành tiếng thút thít. “Con bé nhận ra em.”

Georgiana khẽ cười, không hề rời mắt khỏi đứa trẻ. “Mẹ con em đã có vài tháng làm quen với nhau.”

Vài tháng anh vắng mặt.

Anh là một con lừa.

“Em nghe nói anh sắp kết hôn.”

“Trong nhà này tin tức lan nhanh thật,” Simon nói.

“Một căn nhà đa phần là phụ nữ mà anh. Anh nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra?” Con bé tạm dừng. “Những lời chúc mừng đều có giá trị?”

“Tiểu thư Penelope sẽ là một người vợ tốt. Gia đình cô ấy có dòng dõi lâu đời, thanh danh không có gì đáng chê trách.”

“Như gia đình chúng ta đã từng thế.”

“Bây giờ nó vẫn vậy.”

Em gái ngược mắt nhìn anh, đôi mắt màu hổ phách – quá giống mắt anh – thấy nhiều điều hơn những gì anh muốn thể hiện. “Nhưng nó không thể kéo dài.”

Anh không muốn thảo luận về cuộc hôn nhân của mình với Penelope. Anh không muốn thảo luận về tên tuổi và thanh danh của gia đình. Anh muốn nói về em gái của mình. Anh muốn tạo một khởi đầu mới.

Không phải là nó sẽ có thể xảy ra.

“Georgiana...” anh bắt đầu nói, dừng lại khi em gái quay đi, phớt lờ anh và băng ngang qua phòng đi đến cái bàn cao rồi đặt Caroline xuống và bắt đầu bận rộn với đứa trẻ.

“Em cho rằng anh sẽ không muốn nán lại đây vì điều nhỏ nhặt này đâu.”

Anh cau mày trước lời nói đó và tò mò bước lại gần hơn. “Vì điều nhỏ nhặt gì?” Anh lén nhìn qua vai em gái, ghi nhận những hành động của cô ấy và ngay lập tức xoay lưng lại. “Ô! Đúng. À – không.” Trong giai đoạn đào tạo trở thành Công tước, anh chưa từng được dạy cách chăm sóc và – rửa ráy – cho những đứa trẻ sơ sinh. “Không có...” anh hắng giọng. “Không ai có thể... làm việc này... cho em sao?”

Anh không chắc chắn nhưng nghĩ mình đã nghe thấy tiếng em gái cười khúc khích. “Những đứa bé không ra đời cùng với bảo mẫu theo sau, Simon.”

Anh không thích sự chế nhạo trong giọng nói đó. “Anh biết điều đó. Dĩ nhiên anh biết. Nhưng em là...” Anh ngừng lại. Có nhiều cách để kết thúc câu nói kia.

Con gái của một Công tước... em gái anh... việc em tự mình thay tã hầu như không xuất hiện trong suy nghĩ của anh...

“Em là một người mẹ.” Con bé xoay người để đối mặt với

anh, Caroline giờ nằm yên trong vòng tay cô bé. Em gái anh, người anh luôn coi là yếu đuối mỏng manh, lúc này đã trở nên mạnh mẽ và đầy bình tĩnh, giọng rắn như thép. "Bất cứ điều gì anh nói, nó không quan trọng. Em đã làm mẹ. Và con bé là duy nhất. Bất cứ điều gì anh nói đều không thể làm em thay đổi suy nghĩ đâu."

Em gái anh không còn là một cô gái nhỏ bé tao nhã mà là nữ thần Juno, hoàn toàn trưởng thành và cô bé đang bảo vệ đứa con bé bỏng của mình.

Khỏi anh.

Chết tiệt, anh đáng lẽ phải là người làm việc đấy.

"Anh không muốn thay đổi suy nghĩ của em."

Em gái anh chớp mắt. "Không có sao?"

"Không."

Đó là sự thật.

Cô bé thở dài. "Anh sẽ để em ở lại đây với Caroline. Em sẽ không chiến đấu với anh nữa."

Sáu tháng qua, anh đã chắc chắn rằng việc gửi đứa bé đi sẽ là cách tốt nhất. Thậm chí trên đường đến đây, anh đã nghĩ đến những khả năng có thể xảy ra, những nơi gửi con bé đến xuất hiện trong tâm trí và anh không từ bỏ hy vọng là mọi thứ có thể trở lại bình thường.

Nhưng giờ anh hiểu ý tưởng đó mới lỗ bịch làm sao.

Anh không thể chịu đựng được ý tưởng gửi Caroline đi.

Em biết cảm giác khi lớn lên biết được cha hay mẹ không muốn mình là như thế nào, Simon. Anh đã nhìn thấy nỗi buồn trong ánh mắt của Juliana khi cô nói ra lời đó. Anh muốn đâm thẳng vào mặt những kẻ đã khiến cô cảm thấy như thế. Và anh

không muốn cháu gái mình cũng phải chịu nỗi đau tương tự.

“Dĩ nhiên em sẽ ở cùng với Caroline.”

Georgiana thở phào nhẹ nhõm. “Cảm ơn anh, Simon.”

Quay đi, anh không xứng đáng nhận sự biết ơn từ em gái sau những gì đã đối xử với cô bé trong vài tháng qua. Anh đáng nhận cơn tức giận, thịnh nộ và chán ghét của con bé, chứ không phải là những lời cảm ơn.

Bởi lẽ, ngay cả khi em gái ôm lấy con gái trong vòng tay yêu thương, anh đã nghĩ đến mối hiểm họa đó sẽ tác động đến tên tuổi của gia đình.

Tai tiếng sẽ kéo tới. Và họ sẽ vượt qua. Anh đã chuẩn bị sẵn sàng. Hay sẽ là thế một khi anh đã kết hôn với tiểu thư Penelope. “Một tháng nữa anh sẽ kết hôn. Nó sẽ giúp ích cho hoàn cảnh của em.”

Cô gái phá lên cười và âm thanh đó nghe thật khó chịu. “Simon, một đám cưới long trọng sẽ không thể giúp gì được cho em đâu.”

Anh phớt lờ, hướng ra cửa, không muốn làm gì khác ngoài việc rời khỏi căn phòng mang cảm giác dễ chịu nhưng giờ đã chuyển sang quá ngọt ngào giả tạo. Georgiana nói trước khi anh rời khỏi phòng. “Anh biết không, anh không cần phải làm điều đó. Không có một nơi nào viết rằng anh phải gánh vác thanh danh của gia đình. Anh không cần phải kết hôn với cô gái đó.”

Dĩ nhiên anh phải làm thế.

Anh là Công tước Leighton – một trong những người đàn ông quyền lực nhất nước Anh, sinh ra để mang lấy gánh nặng của một trong những tước hiệu đáng tôn kính nhất trong giới quý tộc. Anh đã trải qua cả đời để chuẩn bị cho thời khắc này – khi danh dự và trách nhiệm đặt trước tất cả những thứ khác.

Anh đã đặt danh dự ở đâu trong những việc đã làm với Juliana? Trong chuồng ngựa? Trong công viên? Trong chính căn phòng này?

Sự xấu hổ quét qua người anh, làn da nóng bừng lên.

"Đó không phải là vấn đề cần bàn đến. Anh sẽ kết hôn với tiểu thư đó."

Anh sẽ làm những điều cần phải làm.

Anh tìm thấy St. John trong phòng làm việc của Bá tước Reddich.

Cánh cửa để mở, anh gõ lên thanh dọc cửa một cách dứt khoát, chờ St. John vẩy tay ra hiệu cho mình bước vào trước khi ngồi xuống chiếc ghế rộng bằng da đặt phía xa chiếc bàn lớn bằng gỗ dái ngựa.

"Ai đó có thể nghĩ cậu là kẻ có tước vị khi trông thấy dáng vẻ cậu ngồi sau chiếc bàn đó đấy," anh nói.

Nick hoàn thành việc ghi chú cột dài những con số trong sổ sách đất đai và ngẩng đầu lên. "Cần nhắc đến việc ngài Bá tước ấy mới mười tuổi và đang đi học, tôi không nghĩ cậu nhóc đó sẽ bận tâm đến việc tôi chiếm giữ chiếc ghế ấm áp này cho đến khi cậu ta sẵn sàng ngồi vào." Anh ta ngả lưng ra sau. "Chỉ nhân của căn nhà này mới là điều chúng ta phải lo lắng. Cô ấy đã tức giận khi tôi dùng chiếc bàn làm việc của cô ấy."

"Vậy sao cậu không có hẳn một chiếc bàn cho riêng mình?"

St. John cười toe toét. "Tôi thích ngắm cô ấy lúc cô ấy tức giận."

Simon giả vờ không nghe thấy lời bình luận không thích hợp đó. "Tôi muốn nói chuyện về em gái tôi."

“Tốt thôi. Tôi cũng muốn bàn về cô em gái của mình.” Simon cứng người trước lời nói đó và mắt của St. John ngay lập tức nheo lại. “Isabel nghĩ có chuyện gì đó xảy ra giữa hai người. Và cô ấy luôn đúng. Thực sự, điều đó khiến tôi điên tiết lên.”

“Không có chuyện gì giữa tôi và em gái cậu cả.”

“Không có sao?”

Có.

“Không.” Anh cố gắng nhấn giọng. Hy vọng mình thành công.

“Mmm.” Nick tháo kính và vút lên bàn. “Tốt thôi. Vậy chúng ta tất nhiên sẽ cùng thảo luận về tiểu thư Georgiana.”

Sự nhẹ nhõm của Simon chuyển thành tức giận. “Tôi mừng vì ai đó trong căn nhà này vẫn còn nhớ đến địa vị của em gái tôi.”

Nick nhướn mày. “Tôi sẽ tập quan tâm đến cô ấy nhiều hơn nếu tôi là ngài, Leighton.”

Simon khẽ chữ thề, hai tay siết chặt.

“Thử lần nữa đi,” Nick nói.

Nick St. John có thể xem là bạn thân nhất của Simon. Cả hai với Ralston học cùng một năm tại Eton. Simon, trẻ và có tước hiệu, đã tốn nhiều thời gian nhắc nhở hai anh em – và cả những người còn lại trong lớp – hai con trai nhà Ralston thực sự là những kẻ có dòng dõi đáng ngờ. Rồi một ngày, anh đã đẩy Nick vô tâm đi quá xa và gánh chịu hậu quả. Nick đã đâm anh chảy cả máu mũi và tình bạn của họ bắt đầu.

Tình cảm đó nhạt dần trong những năm về sau khi họ rời khỏi trường – Simon trở thành Công tước Leighton, là người đứng đầu gia đình, một trong những người đàn ông quyền lực nhất nước Anh – và Nick đi đến Lục địa, biến mất ở miền Đông khi một

cuộc chiến diễn ra ác liệt. Leighton chi trả tiền cho những hoạt động của Nick nhưng đó là thời điểm Simon đã gần gũi với bạn mình.

Khi Juliana đến London, Simon không làm bất cứ điều gì để giúp đỡ nhà St. John. Nhưng khi Georgiana dừng chân ngay ngưỡng cửa Townsend Park, với đứa bé đang mang cùng vài thứ khác, Nick và Isabel đã đón nhận con bé. Bảo vệ như thể con bé là em gái họ. Khi Simon mắng nhiếc họ, đe dọa căn nhà này, tên tuổi, thậm chí là mạng sống của họ, Nick vẫn vững vàng bảo vệ Georgiana bằng mọi giá.

Một người bạn.

Có thể là người bạn duy nhất của anh.

Simon nợ Nick nhiều hơn những gì anh có thể trả.

Và bây giờ anh sẽ hỏi xin nhiều hơn.

"Con bé muốn ở lại đây. Cùng với đứa bé."

Nick dựa lưng vào ghế. "Và ngài muốn gì?"

Anh muốn gì?

Anh muốn mọi thứ quay trở lại. Anh muốn Georgiana an toàn trên giường của con bé tại ngôi nhà nơi miền quê của anh, chuẩn bị cho vụ thu hoạch mùa thu và kỳ nghỉ mùa đông. Anh muốn thoát khỏi gánh nặng đã mang kể từ khi tiếp nhận tước vị Công tước... cả gánh nặng trước lúc đó.

Và anh muốn Juliana.

Anh ngừng lại trước điều cuối cùng, tên cô vang vọng trong tâm trí.

Nhưng thay vì mang đến nhận thức rõ ràng, điều đó chỉ đem lại sự thất vọng.

Anh không thể có được cô.

Không phải bây giờ, không bao giờ.

Và anh cầu xin điều mình có thể có.

"Tôi muốn Georgiana được an toàn. Và cả Caroline, tôi muốn cả hai được an toàn."

Nick gật đầu. "Hai mẹ con được an toàn khi ở đây."

"Hãy nói cho tôi biết cậu cần bao nhiêu?"

Nick phất tay gạt phẳng. "Không, Leighton. Sáu tháng qua ngài đã trả đủ rồi. Hơn mức cần thiết ấy chứ."

"Hơn những gì cậu mong đợi."

"Thôi nào, ngài phải thừa nhận... với cách ngài lao ra khỏi đây sau khi khám phá ra hoàn cảnh của em gái ngài, vợ chồng tôi không nghĩ ngài sẽ trở thành nhà tài trợ cho Dinh thự Minerva."

Anh làm thế để thoát khỏi cảm giác tội lỗi.

Georgiana đã hoảng sợ khi nói cho anh nghe sự thật và việc đang mang thai – danh tính cha của đứa bé vẫn là bí mật. Con bé đã khóc, nài xin anh tha thứ. Van xin anh bảo vệ mình.

Và anh đã bỏ đi, tức giận và rối loạn.

Anh đã trở về London, tuyệt vọng giữ vững thanh danh của gia đình.

Giả vờ rằng con bé là một thứ phiền phức hơn là em gái anh và thành viên duy nhất trong gia đình cho anh cảm giác người thân trong nhà.

Vì thế anh làm thứ duy nhất có thể.

Anh đã gửi tiền.

Một số tiền không nhỏ.

"Họ là trách nhiệm của tôi. Tôi sẽ tiếp tục quan tâm đến họ."

Nick nhìn anh trong một lúc lâu và Simon giữ lấy ánh mắt của bạn mình. Anh sẽ không chối bỏ cách duy nhất để có thể bắt đầu sửa lại những sai lầm của mình.

Nick gật đầu. "Ngài làm những gì ngài cảm thấy cần phải thực hiện."

"Cậu sẽ cho tôi biết nếu... nếu con bé cần bất cứ thứ gì, được chứ."

"Tôi sẽ làm thế."

"Cậu là một người bạn tốt." Đây là lần đầu tiên anh nói ra những từ này. Với Nick... với bất cứ ai. Lần đầu tiên anh nhận ra tình bạn hơn một ly rượu tại câu lạc bộ hay một trận đấu kiếm. Simon ngạc nhiên trước ý nghĩ đó.

Hai mắt Nick mở to khi nghe thấy lời nói đó. "Ngài sẽ làm tương tự thế thôi."

Sự thật đơn giản đó đánh động vào cõi lòng anh. Anh sẽ làm thế. Bây giờ. Nhưng trước đó, anh có thể không làm được điều ấy.

Điều gì đã khiến anh thay đổi?

Câu trả lời rất rõ ràng.

Nhưng anh không thể thừa nhận. Không thể thừa nhận. Tất nhiên không phải với Nick.

"Bây giờ việc đó đã ổn thỏa," Nick nói, với lấy chai rượu brandy và rót hai ly. "Chúng ta quay lại chủ đề về Juliana được chứ?"

Không. Cô ấy đã hiện diện quá nhiều trong tâm trí tôi.

Simon cầm lấy ly rượu, cố gắng không để lộ ra những suy nghĩ của mình. "Không có gì nhiều để nói."

Nick uống rượu, thưởng thức thứ chất lỏng và kéo dài

khoảnh khắc đó. "Coi nào, Leighton. Ngài quên người ngài đã nói chuyện à? Vì sao lần này không nói tôi nghe sự thật? Tôi biết anh trai tôi đã đánh ngài. Tôi biết em gái tôi gần như nổi cơn thịnh nộ khi nghĩ ngài có thể ở đây với con của ngài. Ngài thực sự muốn tôi đi đến kết luận của riêng mình sao?"

Không gì có thể tồi tệ hơn sự thật.

Simon vẫn im lặng.

Nick ngồi thẳng người, hai tay đan vào nhau đặt trên chiếc áo gi lê màu xanh hải quân – một hình tượng cho sự bình tĩnh. Simon ghét anh ta vì điều đó. Sau đó bạn anh cất tiếng nói. "Để công bằng, tôi sẽ nói cho ngài nghe những gì tôi nghĩ. Tôi nghĩ ngài quýnh lên thiếu thoải mái khi em gái tôi có mặt ở đây. Tôi nghĩ ngài cầu hôn tiểu thư Penelope với niềm tin điên rồ là cuộc hôn nhân đó có thể bù đắp lại những gì mà vụ tai tiếng của Georgiana gây ra. Tôi nghĩ ngài đang kết hôn vì những nguyên nhân sai lầm. Và tôi nghĩ em gái tôi chính là người đang chứng minh điều đó cho ngài thấy."

Simon ngay lập tức có khao khát dấm thắm vào mặt Nick, anh ta đang cười gượng khi chú ý thấy cơn tức giận của anh. "Ngài có thể tùy thích đánh tôi, ông bạn già ạ, nhưng tôi có thể nói rằng nó sẽ không khiến điều này trở nên dễ dàng hơn. Hay những lời tôi nói kém sự thật hơn đâu."

Simon cho rằng mình đáng lẽ nên thấy kinh ngạc trước sự sắc sảo của Nick nhưng khi thực sự cân nhắc, anh mới thấy rằng nhìn vào sự thật khó khăn như thế nào?

Khi ở bên cạnh cô, anh cư xử như một kẻ ngu ngốc. Cô đã làm anh trở thành như vậy.

Cô khiến anh trở nên hơn thế.

Cô khiến anh nhức nhối. Và ham muốn.

Và muốn nhiều hơn.

Anh không đi theo suy nghĩ đó. Sẽ không.

Nick không cần biết những điều ấy.

Thay vào đó, anh đối mặt với bạn mình trong thinh lặng và họ cứ ngồi như thế, không di chuyển, không nói gì, trong một lúc lâu trước khi Nick khẽ mỉm cười. "Ngài nhận ra mình sẽ không thể né tránh điều đó."

Simon phủi bụi trên tay áo choàng, giả vờ tỏ ra nhàm chán, giả vờ không quan tâm ngay cả khi tâm trí và tim anh đang đập điên cuồng.

"Tránh điều gì?"

"Tránh cách mà con bé khiến ngài cảm nhận."

"Và ai là người nói cô ấy chỉ khiến tôi tức điên lên?"

Nick cười. "Thực tế, ngài biết chính xác người tôi đang nói là ai, thế là đủ. Và ngài sẽ khám phá ra, trong gia đình này, cảm xúc đó là điềm báo cho những tình cảm nguy hiểm hơn đây."

"Tôi đã nhận thấy quá nhiều điều về gia đình cậu," anh nói, hy vọng nhiều năm rèn luyện tính cách ngạo mạn sẽ che giấu đi những cảm xúc khác đang xoáy lên bên trong.

"Ngài có thể sắm vai là Công tước Kinh người như ngài thích, Leighton. Nhưng nó sẽ chẳng thay đổi bất cứ điều gì." Nick đặt ly rượu xuống và đứng lên, hướng ra cửa, xoay người lại trước khi mở ra. "Tôi cho rằng việc yêu cầu ngài tránh xa con bé không biết có là quá nhiều hay không?"

Có.

Ý nghĩ tránh xa Juliana thật không thể hiểu nổi.

Nhưng anh phải làm thế.

Anh đúng là một con lừa. Một kẻ ngu ngốc.

“Không thành vấn đề.”

Kẻ nói dối.

Nick tạo ra âm thanh nho nhỏ.

“Cậu không tin tôi sao?”

Cậu ta không cần làm thế. Ngài Nicholas St. John sẽ đuổi anh ra khỏi ngôi nhà này – để bảo vệ em gái cậu ta.

Để bảo vệ Simon.

“Không, Leighton. Tôi không tin ngài. Không hề.” Nick mở cửa.

“Nếu cậu nghĩ tôi là mối nguy hiểm đối với cô ấy – với thanh danh của cô ấy – vậy tại sao lại để tôi ở lại đây?”

Nick xoay người đối mặt với anh và Simon thấy điều gì đó trong đôi mắt xanh của người đàn ông kia – đôi mắt quá giống Juliana.

Sự thương cảm.

“Ngài không phải là mối nguy hiểm đối với con bé.”

Nick không biết sự khao khát nổi lên trong anh mỗi khi cô ở gần như thế nào.

Simon giữ yên lặng khi Nick nói tiếp. “Ngài quá cẩn thận, Leighton. Quá thận trọng. Juliana không phải là một phần trong cuộc sống ban xưa hoàn hảo của ngài. Con bé kéo theo những tai tiếng – như toàn bộ những người trong gia đình tôi. Không phải tôi bận tâm gì đến nó,” anh ta nói thêm. “Nhưng việc ở một mình sẽ ngăn ngài không chạm vào con bé.”

Simon muốn phản đối. Anh muốn hét lên trước sự cố hữu vô trách nhiệm trong những lời nói kia. Em gái của anh ở ngay lầu trên, một bằng chứng sống động cho những gì xảy ra khi những người đàn ông mất kiểm soát. Khi họ gây ra sai lầm.

Nhưng trước khi anh có cơ hội nói, Nick đã thêm vào. "Đừng khiến con bé rời xa hạnh phúc, Simon. Có thể ngài không muốn điều đó cho bản thân nhưng ngài biết con bé xứng đáng được nhận. Và con bé có thể có được một cuộc hôn nhân tốt đẹp."

Với một người đàn ông khác.

Sự căm ghét cực độ lan khắp người Simon khi ý nghĩ đó xuất hiện.

"Cậu nói cứ như có ai đó sẵn sàng cầu hôn cô ấy vậy." Anh không định khiến giọng mình mang vẻ khinh người như thế.

Tuy nhiên Nick đã nghe thấy và Simon nhìn thấy sự tức giận ánh lên trong mắt bạn. "Tôi sẽ thách đấu với ngài vì đã nói thế đấy. Ngài nghĩ bởi vì ngài không bao giờ dám làm vậy bản thứ thanh danh cao quý của mình bằng việc liên quan đến một người giống như Juliana thì không có người khác xếp hàng chờ có được cơ hội chinh phục con bé sao?"

Dĩ nhiên điều đó sẽ xảy ra. Cô thông minh, lanh trí, quyến rũ và tuyệt đẹp.

Nhưng trước khi anh có thể thừa nhận điều ấy, Nick đã rời khỏi phòng, khép nhẹ cửa lại phía sau, để Simon lại trong những suy nghĩ của riêng mình.

Cô không muốn ở một mình cùng với những suy nghĩ của bản thân, vì thế Juliana tìm đến sự khuây khỏa tại nơi ít vắng vẻ nhất ở Townsend Park.

Nhà bếp.

Căn bếp tại Dinh thự Minerva chính xác như những gì Juliana nghĩ - ồn ào, bề bộn, đầy ắp tiếng cười, mùi hương và con người. Đó là tâm điểm của ngôi nhà toàn phụ nữ sinh sống. Điều đó nói lên nhà bếp ở đây không giống như nhà bếp của những

dinh thự khác ở Anh.

Điều đó thật tuyệt, bởi vì Juliana đã chứng kiến đủ những thứ tốt đẹp của người Anh – sự đứng đắn, tính kiêu ngạo và những chàng Công tước người Anh.

Cô muốn thứ gì đó chân thật và thực tế.

Khi cô bước vào, một nhóm phụ nữ tụ tập quanh chiếc bàn lớn đặt ngay chính giữa phòng chỉ ngẩng đầu lên rồi lại tiếp tục trò chuyện huyên náo. Gwen, đầu bếp chính, nhìn Juliana và cất lời giới thiệu cô.

“Cô ấy là Juliana,” cô ta nói, khi những người phụ nữ khác nhích sang nhường chỗ cho cô ngay tại chiếc bàn gỗ sồi dài, đáng yêu và ghi khắc dấu vết bao nhiêu bữa ăn cùng những bí mật. “Em gái của ngài Nicholas.”

Với điều này, cô được chấp nhận. Gwen rắc bột mì vào khoảng trống trước mặt Juliana và lật ngược cái tô đồng cố định một cục bột nhào dày ở đó.

“Nhào bột,” người phụ nữ nhỏ bé đó nói và Juliana không dám cãi lời.

Có khoảng sáu người phụ nữ khác ngồi quanh bàn, mỗi người một công việc – băm, cắt, trộn, nghiền – một tiểu đoàn nấu nướng được tổ chức một cách hoàn hảo đang tán chuyện với nhau.

Juliana hít một hơi dài, hít thở bầu không khí thoải mái trong căn phòng này. Cô ấn cục bột dẹt ra và lắng tai nghe. Cô cần sự sao nhãng này. Ở đây, cô sẽ không nghĩ về Simon.

“...Tôi sẽ phải nói ngài ấy là một trong những vị khách điển trai nhất mà chúng ta từng tiếp đón trong một thời gian dài.”

“Có thể là từ trước đến giờ ấy chứ,” Gwen thêm vào và tiếng xì xầm đồng ý vang lên quanh bàn.

“Ngài ấy trông như một thiên thần.”

“Một thiên thần tội lỗi... bị trục xuất khỏi thiên đàng. Mọi người có thấy cách ngài ấy lao vào nhà và yêu cầu gặp Georgiana hay không?”

Juliana bất động. Họ đang nói về Simon. Dường như cô không thể thoát khỏi anh.

“Cũng là người to con nhất,” người phụ nữ cao gầy mà Juliana chưa bao giờ gặp nói thêm.

“Tôi tự hỏi không biết mọi nơi của ngài ấy có lớn hay không,” một người khác nói và những cô gái cười khúc khích trước lời nói bóng gió đó.

“Ngài ấy là khác đấy!” Gwen ném một cái khăn vào người phụ nữ đã tạo ra lời bình luận mang tính khêu gợi kia trước khi cười toe toét. “Không phải là tôi không nghĩ thế.”

“Hãy nói với em là mọi người không phải đang bàn về người mà em nghĩ đi.”

Juliana nhanh chóng ngẩng đầu lên khi toàn bộ phụ nữ quanh bàn phá lên cười và nhích qua nhường chỗ cho người mới đến – tiểu thư Georgiana.

Đây ắt hẳn là cô bé ấy. Cô ấy trông giống y như anh, với mái tóc vàng óng và đôi mắt màu hổ phách. Tuy nhiên cô bé không mang vóc dáng như anh trai mình. Cô nhỏ nhắn và đáng yêu, như một con búp bê sứ, với vẻ đẹp tròn trĩnh dịu dàng của một người phụ nữ vừa sinh con. Trông không giống một cô bé mới mười bảy. Thật sự nhìn cô bé lớn tuổi hơn. Từng trải hơn.

“Nếu như cô nghĩ chúng ta đang nói về người anh điển trai của cô thì đúng rồi đấy,” Gwen trêu. “Cô đủ sức gọt vỏ táo chứ?”

Không chờ nghe câu trả lời, Gwen đặt một rổ đầy những trái táo đỏ tươi trước mặt Georgiana. Cô gái trẻ không phản đối, thay

vào đó cô bé nhắc con dao gọt nhỏ và bắt đầu công việc của mình. Juliana kinh ngạc nhìn thấy cảnh đó – em gái của một Công tước đang vui vẻ gọt táo trong nhà bếp của Dinh thự Minerva – nhưng cô không bình luận gì. “Người anh điển trai của em sao?” Georgiana nói, ngược mắt mỉm cười nhìn Juliana.

Juliana ngay lập tức trở lại với công việc của mình.

Nhồi, đâm, nhồi, đâm.

“Em phải thừa nhận, anh ấy có vẻ ngoài rất được.”

Juliana giả vờ không nghe.

Xoay, rắc bột, nhồi, đâm.

“Đủ sức để khiến những người phụ nữ ở London ném mình vào ngài ấy. Đừng trao cho ngài ấy sự tiếp đón thích thú ấy ở đây.”

Cô giả vờ không nghĩ đến những người phụ nữ khác. Nghĩ đến Penelope trong vòng tay anh.

Hất lên, nhồi, ấn dẹp.

“Dù thế nào đi nữa, những người đàn ông giống Công tước quá lạnh lùng.” Người phụ nữ cao gầy nói thêm. “Hãy nhìn những gì ngài ấy đã làm, gửi cô và Caroline đi để tránh tai tiếng.”

“Anh ấy không thật sự làm thế.”

Người phụ nữ vóc dáng lớn hơn vẫy tay gạt đi. “Tôi không quan tâm chuyện gì đã xảy ra. Cô ở đây cùng với chúng tôi thay vì ở cùng ngài ấy, với tôi thế là đủ. Tôi thích người đàn ông của tôi có trái tim cơ.”

“Ngài ấy có trái tim.” Juliana không biết mình đã nói lớn lên điều đó đến khi mọi người quanh bàn ngừng trò chuyện.

“Anh ấy sao?” Cô nhìn lên, hai gò má ửng đỏ và bắt gặp ánh mắt tò mò của Georgiana trước khi quay lại với cục bột nhào.

“Chúng ta chưa được giới thiệu với nhau.”

“Đây là em gái của ngài Nicholas,” Gwen vội nói.

“Quý cô Fiori phải không?”

Juliana ngược lên lần nữa, hai cổ tay ấn sâu vào lớp bột.
“Juliana thôi.”

Georgiana gật đầu. “Và chị biết điều gì về trái tim của anh trai em, Juliana?”

“Tôi – tôi chỉ có ý nói ngài ấy phải có trái tim, không phải thế sao?” Khi không có bất cứ người phụ nữ nào đáp lời, cô quay trở lại với khối bột. “Tôi không biết gì đâu.”

Nhồi, xoay tròn, nhồi.

“Nghe giống như chị biết gì đó.”

“Tôi không biết.” Cô đã dự định để nó nghe có vẻ nhấn mạnh hơn thế.

“Juliana,” Georgiana hỏi giống như tất cả dường như quá quen thuộc. “Chị... thích anh trai của em sao?”

Cô sẽ không thích anh. Anh là mọi thứ cô không muốn có. Tất cả mọi thứ khiến cô chán ghét nước Anh, giới quý tộc và những người đàn ông.

Ngoại trừ những phần đó, còn lại cô đều thích.

Nhưng phần tồi tệ của anh nhiều hơn phần tốt đẹp.

Không phải anh vừa chứng minh đó sao?

Juliana đập tay vào khối bột khiến nó đẹp ra trên bàn. “Anh trai của cô không thích tôi.”

Im lặng kéo dài trước khi cô ngược lên và nhìn thấy Georgiana đang mỉm cười. “Đó không phải là những gì em đã hỏi.”

"Không!" cô lớn tiếng. "Không có bất cứ điều gì về người đàn ông đó khiến người khác thích cả," Georgiana há hốc miệng khi cô nói tiếp. "Tất cả những gì ngài ấy quan tâm là tước công quý giá của mình..." cô vo tròn khối bột một cách mãnh liệt, "...và cả thanh danh trân quý của ngài ấy." Cô đắm vào khối bột, tận hưởng cảm giác nó len qua những ngón tay. Cô hất khối bột tròn dẹt đó lên và lặp lại hành động ấy trước khi nhận ra mình mới vừa lãng mạ anh trai của vị tiểu thư kia. "Dĩ nhiên cả cô nữa, thừa tiểu thư."

"Nhưng ngài ấy điển trai!" Gwen xen vào, cố gắng xem nhẹ những gì cô vừa nói.

Juliana không thấy hài hước chút nào. "Tôi không quan tâm ngài ấy to lớn hay điển trai như thế nào. Không, tôi không thích ngài ấy."

Bầu không khí im lặng và căng thẳng hiện diện quanh bàn và Juliana thối một lọn tóc bị rơi ra. Cô chùi bàn tay dính bột ngang má.

"Dĩ nhiên chị không thể rồi," Georgiana thận trọng nói.

Một dàn hợp xướng tán thành cất lên và Juliana nhận ra mình ắt hẳn trông ngu ngốc làm sao. "Tôi xin lỗi."

"Không có gì. Anh ấy là người khó khiến người khác có cảm tình. Chị không cần nói điều đó với em," Georgiana nói.

Gwen lấy khối bột khỏi tay Juliana, bỏ nó trở lại trong tô. "Tôi nghĩ cái này đã được nhồi kỹ. Cảm ơn cô."

"Không có gì." Cô nghe thấy sự khó chịu trong giọng của cô ta. Nhưng cô không quan tâm.

"Ngài ấy cũng không quá mức đẹp trai," người phụ nữ cao gầy nói.

"Tôi đã nhìn thấy người còn điển trai hơn," một người khác

xen vào.

“Thực sự là thế,” Gwen nói, đưa cho Juliana chiếc bánh quy vừa nướng, vẫn còn nóng ấm.

Cô cắn lấy miếng bánh, kinh ngạc khi thấy nhóm phụ nữ cô không hề quen biết này phớt lờ hành vi điên cuồng kia của cô, từng người quay trở lại với nhiệm vụ của mình.

Cô đã trở thành một kẻ ngốc.

Cô đứng lên, đẩy chiếc ghế ra sau quá nhanh khiến nó nghiêng đi và gần như tự trở lại đúng vị trí. “Tôi đáng lẽ không nên... Tôi không có ý...”

Một trong hai câu khởi đầu là sự thật.

Cô khẽ nguyên rủa bằng tiếng Ý và những người phụ nữ nhìn nhau, tìm kiếm một người phiên dịch. Nhưng họ không tìm ra.

“Tôi phải đi.”

“Juliana,” Georgiana nói và cô nghe thấy sự nài xin trong giọng nói của cô gái này. “Làm ơn hãy ở lại đi ạ.”

Juliana đứng bất động ngay cửa, cô xoay người và ngay lập tức cảm thấy cần xin lỗi ai đó vì những gì mình đã làm lúc nãy – đó là sự hòa trộn giữa xấu hổ, buồn bã, tuyệt vọng và cảm giác buồn nôn khiến cô muốn cuộn mình trên giường và không bao giờ bước khỏi nơi đó nữa.

“Tôi xin lỗi,” cô nói. “Tôi không thể ở lại.”

Cô mở cửa và vội vã đi về phía cầu thang. Nếu có thể đến được cầu thang trung tâm nhà – nếu có thể tìm được đường lên lầu – mọi thứ sẽ trở nên tốt hơn. Cô sẽ cảm thấy tốt hơn.

Cô tăng tốc, thiết tha thoát khỏi sự bối rối dường như đang từ nhà bếp đuổi theo mình.

“Juliana!”

Tuy nhiên, nó đã đuổi kịp cô, trong hình hài của tiểu thư Georgiana.

Cô xoay tròn người, đối mặt với người phụ nữ nhỏ bé hơn, ước gì loại bỏ vài phút, một giờ trước, cũng như toàn bộ chuyến đi đến Yorkshire. “Làm ơn, tôi không muốn nói gì lúc này.”

Georgiana mỉm cười lộ ra lúm đồng tiền trên má. “Chị muốn đi dạo cùng em không? Khu vườn khá đẹp đấy ạ.”

“Tôi...”

“Làm ơn. Bác sĩ bảo em cần hít thở không khí trong lành sau khi sinh. Em thích có ai đó cùng đi với mình.”

Cô không thể từ chối. Họ đi qua phòng khách, theo lối hành lang, ra ngoài qua cánh cửa khiêm tốn và xuống những bậc thang bằng đá dẫn vào khu trồng rau nằm bên hông nhà.

Họ đi giữa hàng cây được bố trí phù hợp trong thính lặng một lúc lâu trước khi Juliana không thể chịu được nữa. “Chị xin lỗi vì những gì đã nói trong nhà bếp.”

“Điều gì ạ?”

“Chị cho rằng, tất cả mọi điều chị đã nói. Chị không có ý chỉ trích anh trai em.”

Georgiana mỉm cười, lướt những ngón tay trên nhành hương thảo và hít lấy mùi hương của nó. “Thật đáng tiếc. Em khá thích việc chị sẵn sàng chỉ trích anh trai em. Vì rất ít người từng làm thế.”

Juliana mở miệng định nói nhưng sau đó khép lại, không chắc mình phải nói gì. “Chị cho rằng ngài ấy không đáng nhận lời chỉ trích của họ,” cuối cùng cô nói.

Georgiana nhìn cô. “Chị nghĩ thế sao?”

Nói ta sự thật dễ dàng hơn việc cố gắng nói điều gì đó phù hợp. Cô khẽ cất tiếng cười tự ti. "Không, chắc chắn là không rồi."

"Đúng thế. Anh ấy là người khiến kẻ khác phải tức điên lên, phải không chị?"

Hai mắt Juliana mở to vì kinh ngạc rồi cô gật đầu. "Khiến người khác vô cùng tức điên ấy chứ."

Georgiana cười toe toét. "Em nghĩ mình thích chị rồi."

"Chị rất vui khi em nói thế." Họ đi cùng nhau một lúc nữa. "Chị chưa nói lời chúc mừng về việc em sinh con gái."

"Cảm ơn chị. Tên con bé là Caroline." Cô bé tạm dừng một lúc lâu. "Em cho rằng chị đã biết vụ bê bối kinh khủng mà em đã gây ra."

Juliana mỉm cười. "Vậy chúng ta được định sẵn làm bạn rồi, vì chị được xem là người sinh ra những vụ tai tiếng khủng khiếp."

"Thật à?"

Juliana gật đầu, kéo nhánh xạ hương và đưa lên mũi hít thật sâu. "Thật. Chị có một người mẹ và chị chắc em biết bà ấy. Bà ấy là một truyền thuyết đấy."

"Em có nghe về bà ấy."

"Tuần trước bà ấy đã trở lại Anh."

Hai mắt Georgiana mở to. "Không."

"Có đấy. Anh trai em đã ở đó." Juliana ném nhánh cây qua một bên. "Tất cả mọi người cho rằng chị và bà ấy được làm ra từ cùng một bộ đồ." Georgiana nghiêng đầu theo cách mọi người hay làm khi họ hoàn toàn không hiểu ý cô. Juliana nói lại bằng từ khác. "Họ nghĩ chị giống bà ấy."

"À. Cut from the same cloth [48]."

[48. Ý chỉ hai người có nhiều điểm tương đồng.]

Chính là nó. “Ừ.”

“Và chị có giống bà ấy không?”

“Anh trai em nghĩ thế.”

“Đó không phải là điều em hỏi.”

Juliana cân nhắc lời nói đó. Chưa từng ai hỏi cô có giống mẹ hay không. Chưa từng ai quan tâm đến điều đó. Những kẻ ngồi lê đôi mách trong giới thượng lưu ngay lập tức kết tội cô vì dòng dõi của cô. Anh Gabriel, Nick và những thành viên còn lại trong gia đình đơn giản bác bỏ ngay lập tức những suy nghĩ về bất cứ nét tương đồng.

Nhưng Georgiana đứng đối diện cô trên con đường lộng gió tại khu vườn này và hỏi một câu mà chưa từng có ai hỏi. Vì thế, Juliana nói ra sự thật. “Chị hy vọng là không.”

Và với Georgiana thế là đủ. Lối đi phía trước chia ra hai ngã và cô bé luồn bàn tay qua cánh tay của Juliana, dẫn cô theo con đường trở lại nhà. “Đừng bao giờ sợ hãi, Juliana. Khi tin tức của em lộ ra, họ sẽ quên tất cả mọi thứ từng nghĩ về chị và mẹ của chị. Những thiên thần sa ngã là đề tài đồn đại tuyệt nhất.”

“Nhưng em là con gái của một Công tước.” Juliana phản đối. “Simon sẽ kết hôn để bảo vệ em.”

Georgiana lắc đầu. “Em đã thực sự bị hủy hoại. Hoàn toàn không thể cứu vãn. Có lẽ anh ấy có thể bảo vệ thanh danh của gia đình, có thể dừng những tiếng xì xầm bàn tán nhưng chúng sẽ không bao giờ biến mất.”

“Chị rất tiếc,” Juliana nói, bởi không thể nghĩ ra bất cứ thứ gì khác.

Georgiana siết chặt tay cô và mỉm cười. “Em cũng đã thế, trong chốc lát. Nhưng bây giờ em sẽ ở lại đây miễn là Nick và

Isabel cho phép, Caroline được khỏe mạnh và em thấy mình không quan tâm đến điều đó nữa.”

Em thấy mình không bận tâm đến điều đó nữa. Trong suốt thời gian ở Anh, cô đã coi nhẹ những lời nói khinh người và ánh mắt của giới thượng lưu nhưng vẫn để tâm đến chúng. Thậm chí khi cố hết sức, cô không thể phớt lờ những điều ấy.

Cô quan tâm đến những gì Simon nghĩ.

Quan tâm đến việc anh sẽ không bao giờ nghĩ rằng cô phù hợp.

Ngay cả khi cô biết đó là sự thật.

Và cô ganh tị với người phụ nữ mạnh mẽ kiên cường này, cô ấy dám đối mặt với tương lai không ngờ trước bằng sự tự tin như thế.

“Chị có lẽ không nên nói ra điều này,” Juliana nói, “nhưng họ là những kẻ ngu ngốc vì đã ném em qua một bên. Những căn phòng khiêu vũ ở London có thể đạt được nhiều lợi ích từ một người phụ nữ mạnh mẽ giống em.”

Mắt Georgiana lấp lánh niềm vui hài hước. “Nó chẳng có gì không phù hợp cả. Nhưng cả hai chị em mình đều biết những căn phòng khiêu vũ ở London không thể chứa một người có ý chí mạnh mẽ. Bọn họ sẽ làm gì với cả hai người chúng ta đây?”

Juliana cười vang. “Khi em quyết định quay trở lại, tiểu thư của chị, chúng ta sẽ cùng tạo ra những tai tiếng. Gia đình chị có niềm yêu thích đặc biệt với những đứa trẻ bị đặt nghi vấn về cha mẹ, em thấy đó...” Giọng cô nhỏ lại rồi tắt hẳn khi nhận ra mình đã đi quá xa. “Chị xin lỗi. Chị không có ý nói điều đó...”

“Không sao đâu ạ.” Georgiana nói, phất tay gạt đi lời xin lỗi. “Caroline hoàn toàn là đứa trẻ bị đặt nghi vấn về cha của con bé.” Cô bé cười toe toét. “Vì vậy em thật sự mừng khi biết rằng ít

nhất có nơi sẽ tiếp đón mẹ con em.”

“Chị có thể hỏi...”

Georgiana nhìn thẳng vào mắt cô với sự khâm phục. “Chị không lo lắng về khuôn phép phải không, quý cô Fiori?” Juliana buồn bã quay đi. “Đó là một chuyện cũ rích, nhằm chán và cứ lặp đi lặp lại. Em đã nghĩ rằng anh ta yêu em và có thể anh ta đã thế. Nhưng đôi khi tình yêu không đủ - như một quy luật, em nghĩ thế.” Không hề có sự buồn bã lẫn hối tiếc trong giọng của cô bé. Juliana nhìn thẳng vào đôi mắt màu hổ phách của Georgiana và cô thấy sự chân thật trong đó, rõ ràng trái ngược với tuổi của cô bé.

Đôi khi tình yêu không đủ.

Họ im lặng trở lại nhà, những từ đó vẫn vang vọng trong tâm trí của Juliana.

Những từ cô sẽ phải nhớ thật rõ.

Chương 16.

Những mối quan hệ lâu dài bắt đầu với sự nhẹ nhàng và táo bạo.

Những quý cô tao nhã không được tự tiện nói chuyện với những quý ông.

- Một luận thuyết trên chuyên đề

“Nét tinh tế của những quý cô”

Mùa thu năm nay, Guy không phải người duy nhất có tính cách nóng nảy...

- Trang báo về những vụ tai tiếng

Tháng Mười một, 1823

Hầu hết mọi ngày trong năm, làng Dunscroft là một nơi yên tĩnh - cuộc sống diễn viên nơi làng quê đôi khi bị ngắt quãng bởi con bò đực xông chuồng hay cỗ xe ngựa trốn chạy, nhưng ít có thứ gì trong ngôi làng này đáng để chú ý.

Nhưng không phải trong lễ hội Đêm lửa thiêu.

Dường như tất cả người dân tại Dunscroft đều đổ ra tham dự lễ hội. Ngay khi mặt trời khuất bóng và thắp cỏ trong làng chất đầy những đồ đạc trang trí - những chiếc đèn xách tỏa sáng quanh bãi cỏ, tắm những gian hàng đặt ngoài trong ánh sáng vàng dễ chịu.

Juliana bước xuống xe và ngay lập tức bị mùi hương và âm thanh của ngày hội níu kéo. Hàng trăm người tụ tập trên bãi cỏ, tất cả đều vui chơi đây đó - những đứa trẻ đeo mặt nạ giấy rượt đuổi len lỏi qua chân những người lớn trước khi dừng chân xem màn trình diễn múa rối hay những cô gái mỉm cười với que kẹo táo.

Một con lợn đang được quay cách đó vài thước Anh và Juliana ngẩng nhìn một nhóm những chàng trai gần đó cố gắng dùng đòn đưa một bức tượng sống động khỏi tư thế cứng nhắc gợi cảm của anh ta với những trò đùa và điệu vũ. Cô cười trò hề họ tạo ra, thích thú với cảm giác dễ chịu này.

"Em thấy không?" Isabel đi bên cạnh cất tiếng nói. "Chị đã bảo em không việc gì phải lo lắng mà."

"Em vẫn không chắc," Juliana trả lời kèm theo nụ cười. "Em không thấy lửa thiêu như chị nói."

Một giàn thiêu được đặt ngay chính giữa quảng trường, một chồng củi khổng lồ chất cao, bên trên là bù nhìn rơm với vẻ mặt hồi tiếc. Đầu hình nộm nghiêng một bên, chỉ cần một cơn gió nhẹ chứ chẳng cần đến lửa cũng khiến nó rơi xuống. Những đứa trẻ

chạy vòng quanh khu vực lửa thiêu ca hát và một đứa bé mập mạp ngồi một bên, người dính đầy kẹo bơ cứng.

Juliana mỉm cười quay lại nhìn chị dâu. “Đường như không có gì kinh khủng cả.”

“Em cứ chờ đến khi lũ trẻ ăn hết số kẹo của chúng và một địa ngục rừng rợn tạo ra từ những thứ bảo vệ cho chúng. Sau đó em sẽ thấy sự kinh khủng.” Isabel nhìn chăm chú tìm kiếm trong đám đông. “Hầu hết những cô gái đã có mặt. Căn nhà vắng lặng ngoại trừ Nick và Leighton.”

Việc đề cập đến Simon khiến Juliana thấy bức mình. Cả ngày cô đã nghĩ về anh - nguyên buổi sáng cô tìm những lý do ra vào những căn phòng, tìm những thứ gần phòng trẻ và vào phòng làm việc thăm anh trai, nhưng tất cả đều vô hiệu.

Anh hoàn toàn biến mất.

Cô biết mình nên thấy vui với việc anh giữ khoảng cách. Biết không nên quá tự tin rằng mọi việc sẽ theo ý mình. Cuối cùng anh đã có sự lựa chọn của bản thân – Đó chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi anh trở về London và kết hôn với người khác.

Một người anh nghĩ là xứng đáng.

Một người có tên tuổi cùng địa vị phù hợp với anh.

Và lúc này, thay vì cố gắng quên anh, cô lại đang đứng giữa những người đàn ông Anh xa lạ, mặc một trong những chiếc váy đẹp nhất và ước rằng anh ở đây.

Cô đang tự hỏi tại sao anh không có mặt.

Ngay cả khi cô biết anh không dành cho mình.

Nó sẽ dễ dàng hơn - tại miền quê, tránh xa những nơi còn lại của thế giới, tránh khỏi vụ tai tiếng của người mẹ mất tích quá lâu cùng những đứa con hoang, tránh khỏi những cuộc hôn nhân vì lợi ích, những buổi tiệc đính ước, những lời xi xầm, đồn đại.

Nhưng cô vẫn nghĩ về anh. Về tương lai của anh.

Về tương lai của chính mình.

Và chúng khác nhau làm sao.

Cô phải rời khỏi đây.

Cô không thể ở lại. Không khi anh ở đây.

Isabel ngẩng đầu khụt khịt mũi. "Ồ... em có ngửi thấy mùi bánh nhân táo không?"

Câu hỏi đó khiến Juliana rời khỏi mộng tưởng. Đây là lễ hội và tất cả người dân ở Yorkshire đang ăn mừng và cô sẽ không để tương lai thay đổi hiện tại. Ngày mai cô sẽ dành thời gian lo lắng về nó.

"Chúng ta sẽ mua một cái chứ ạ?" cô mỉm cười hỏi chị dâu.

Họ rảo quanh những quầy hàng tìm nơi bán bánh, Isabel cất tiếng nói. "Chị phải cảnh báo trước với em, một khi bắt đầu chị sẽ không thể dừng lại cho đến khi mình chuyển hẳn thành cái bánh nhân táo."

Juliana cười vui vẻ. "Đó là một rủi ro em sẽ nhận."

Họ tìm thấy quầy bán bánh và mua vài cái trước khi một người phụ nữ trẻ dừng Isabel lại để bàn về đồng phục cho những người hầu tại Townsend Park. Juliana chậm rãi tản bộ, nấn ná tại những quầy hàng gần đó chờ cuộc trò chuyện chấm dứt, ngắm nhìn bãi cỏ trở nên tối dần, ánh sáng duy nhất ngay tại trung tâm quảng trường đến từ những cây nến mọi người cầm trên tay khi họ tán gẫu với hàng xóm và chờ lửa thiêu được đốt lên.

Mọi thứ trong ngôi làng nhỏ này đã được cất lại chờ đến thời khắc này để đem ra trò chuyện và ăn mừng. Không khí mát lạnh với hương mùa thu, lá cây cuốn bay trong gió và khoảnh khắc này không có lo lắng... không buồn bã. Không cô độc.

Tại miền quê này, nơi cuộc sống được đồn đại là đơn giản hơn. Vì điều đó mà cô đến đây. Vì Đêm lửa thiêu, giai điệu trẻ thơ và những chiếc bánh nhân táo. Và cô sẽ có được một buổi tối đúng nghĩa.

Cô sẽ không để anh ngăn mình tận hưởng nó.

Cô dừng lại bên ngoài một túp lều chất đầy cây cỏ và hoa, người phụ nữ có vóc dáng to lớn dời mắt khỏi túi thơm bà ta đang buộc, ngẩng đầu nhìn cô. "Niềm vui thích của cô là gì, cô gái?"

"Niềm vui thích của tôi?"

Người phụ nữ đó nâng người đứng dậy và đi đến chiếc bàn cao nơi Juliana đứng. "Trẻ con? Tiền bạc? Hạnh phúc?"

Juliana mỉm cười. "Những thảo dược có thể trao cho tôi những điều đó sao?"

"Cô nghi ngờ?"

Cô khẽ cười. "Vâng."

Người phụ nữ đó nhìn cô một lúc lâu. "Tôi thấy những điều cô muốn."

"Ồ?"

Tôi muốn có một buổi tối giản đơn.

"Tình yêu," người chủ quầy hàng tuyên bố.

Quá phức tạp. "Điều gì về nó?"

"Đó là điều cô muốn." Hai bàn tay của bà ta lướt thoăn thoắt trên đám hoa và cây cỏ. Bà ta nhúm lấy cây oải hương, một nhánh hương thảo, cỏ xạ hương, cây rau mùi và một vài thứ mà Juliana không thể nhận ra. Bà ta đặt tất cả vào một cái túi vải nhỏ, dùng sợi dây bện buộc miệng túi theo kiểu gút mà đến thần Odysseus [48] cũng không thể tháo. Sau đó bà ta đưa nó cho Juliana. "Hãy đặt nó bên dưới gối của cô."

[48. Odysseus là vua của Ithaca, chồng của Penelope, cha của Telemachus, và là con trai của Laërtes và Anticlea, ông nổi tiếng khôn ngoan, nhất là trong hành trình suốt mười năm để trở về nhà của mình sau khi đoàn quân Hy Lạp đã hạ thành Troy.]

Juliana nhìn chăm chăm vào chiếc túi nhỏ. “Và sau đó thế nào ạ?”

Người phụ nữ cười hết cỡ để lộ ra những cái răng bị mất “Anh ta sẽ đến.”

“Ai sẽ đến cơ?” Cô chủ tâm búống bình hỏi lại.

Người phụ nữ đó dường như không bận tâm. “Tình yêu của cô.” Bà ta đưa tay ra, lòng bàn tay ngửa lên. “Một đồng xu cho phép màu, cô gái.”

Juliana nhướn mày. “Tôi có thể thừa nhận, đây dường như là một cuộc mặc cả... cho phép màu.” Cô bỏ túi thảo dược vào túi xách của mình và lấy ra một đồng xu.

“Nó sẽ có kết quả.”

“Ồ, vâng, tôi chắc nó sẽ hiệu quả.”

Cô cương quyết quay đi và bất động.

Simon đứng đó, khoanh tay tựa người vào cột trụ tại một góc của gian hàng, trông không giống Công tước Leighton mọi khi.

Nhưng vẫn mang khí chất của một Công tước.

Anh mặc chiếc quần ống túm da hoẵng, đi giày cưỡi ngựa cổ cao màu nâu, áo sơ mi lanh trắng và chiếc áo choàng màu lục nhưng quần áo không có gì là cầu kỳ - cả vạt không được thắt nút phức tạp, áo choàng đơn giản. Anh đội chiếc mũ vải lưới trai thay vì mũ chóp cao, được kéo sụp che ngang lông mày và trong khi đeo găng tay, anh không mang gậy ba toong.

Đây là Simon mang hơi thở của miền quê.

Một Simon cô có thể yêu.

Rồi cô sẽ từ bỏ anh. Danh tiếng, khuôn phép, trách nhiệm của anh và tất cả những điều khiến cô yêu anh.

Nhưng đêm nay, họ đang ở thôn quê. Và mọi thứ sẽ đơn giản hơn.

Có lẽ cô có thể thuyết phục anh vì điều đó.

Suy nghĩ đó lóe lên trong cô. Juliana bắt đầu di chuyển.

Đi về phía anh.

Anh đứng thẳng người. “Em đang mua liều thuốc ma thuật đấy à?”

“Vâng.” Cô ngó qua vai liếc nhìn người phụ nữ bây giờ đang đứng ngoài gian hàng.

Bà ta nhìn cô cười toe toét. “Cô thấy nó có hiệu quả nhanh thế nào chưa, cô gái?”

Juliana không thể không mỉm cười. “Đúng thế ạ. Cảm ơn bà.”

Simon trông có vẻ không thoải mái. “Bà ta đã bán gì cho em thế?”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh một lúc lâu.

Bây giờ hoặc không bao giờ.

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu em nói rằng bà ấy đã bán cho em một tối?”

Anh cau mày. “Một tối gì cơ?”

Cô khẽ nhún vai. “Đơn giản. Thoải mái. Yên bình.”

Anh cười nửa miệng. “Anh sẽ nói, hãy mua cả cuộc đời.”

Juliana nghĩ về cuộc trò chuyện lúc trước, khi họ bàn về dòng dõi Leighton hoàn hảo - thanh danh anh bảo vệ, danh dự anh trân trọng. Cô nhớ lại giọng nói kiêu hãnh của anh và hiểu trách nhiệm nặng nề anh phải gánh vác.

Việc phải chịu đựng một gánh nặng như thế có cảm giác thế nào?

Đủ khó để bị cám dỗ bởi một đêm tự do.

Juliana lắc đầu. "Chúng ta không cần cả đời. Chỉ cần một buổi tối. Tối nay thôi."

Anh nhìn cô một lúc lâu và cô quyết tâm làm cho anh chấp nhận lời yêu cầu của mình. Đêm nay, trong trong thị trấn nhỏ tại miền quê nước Anh này, không tin đồn cũng chẳng tai tiếng. Một dàn lửa thiêu, hội chợ và vài giờ thoái mái không ràng buộc.

Ngày mai, tuần tới, tháng tới có thể mọi thứ sẽ khủng khiếp. Sẽ như thế.

Nhưng bây giờ cô sẽ ở đây.

Cùng với anh.

Tất cả những gì cô phải làm là đưa tay ra và bắt lấy nó.

"Em đã có đủ cho cả hai chúng ta, Simon," cô thì thầm. "Tại sao chúng ta không sống vì tối nay?"

Làm ơn.

Anh do dự khi đưa ra câu trả lời và cô tự hỏi không biết anh có quay đi bỏ mặc mình hay không - cô biết anh sẽ làm thế. Tim cô đập thình thịch trong lồng ngực khi nhìn thấy quai hàm anh co giật chuẩn bị nói.

Nhưng trước khi anh có thể trả lời, chuông nhà thờ ở góc phía xa quảng trường bắt đầu ngân vang - âm thanh lớn vang vọng. Hai mắt cô mở to khi những người xung quanh cất tiếng

reo mừng dữ dội. "Có chuyện gì xảy ra thế?" cô hỏi.

Vài giây trôi qua như thể anh không nghe thấy ngay câu hỏi đó. Anh đưa cánh tay ra cho cô. "Đêm lửa thiêu. Nó sắp bắt đầu."

Tại sao chúng ta không sống vì tối nay?

Lời nói đó vang vọng trong đầu Simon khi họ đứng trong khoảng không ẩm áp tỏa ra từ lửa cháy.

Một buổi tối.

Khoảnh khắc họ bên nhau tại miền quê này. Không trách nhiệm hay lo lắng... chỉ có Đêm lửa thiêu và không gì khác.

Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh muốn hơn thế?

Anh không thể có được nó.

Chỉ một buổi tối. Chỉ tối nay.

Một lần nữa, Juliana đang đưa ra lời thách thức.

Lần này, sợ rằng nếu chấp nhận, anh sẽ không bao giờ vượt qua được.

Anh khẽ xoay người, vừa đủ để thấy cô. Cô xoay nghiêng người về phía anh, nhìn chăm chăm vào dàn lửa thiêu, sự hoan hiện trên gương mặt. Mái tóc đen đang lấp lánh trong ánh lửa - pha lẫn giữa đỏ và cam, thật sống động lôi cuốn. Làn da cô ửng hồng vì hơi nóng của lửa lẫn phần kích.

Cô nhận ra ánh mắt của anh và xoay người về phía anh. Khi cô nhìn thẳng vào mắt anh. anh nín thở.

Cô thật xinh đẹp.

Và anh muốn đêm nay. Anh muốn bất cứ điều gì để có thể có được cô.

Anh cúi xuống, đặt môi gần tai cô và kháng cự thôi thúc hôn

vào đó, nơi tỏa ra mùi hương tuyệt vời như Juliana. “Anh thích liều được liều đó.”

Cô kéo người ra, đôi mắt ánh lên xanh biếc trong màn đêm. “Ngài chắc chứ?”

Anh gật đầu.

Cô cười rạng rỡ, cởi mở, tự do tự tại và anh cảm thấy mình đã hứng chịu một cú đấm thật mạnh vào đầu. “Giờ thì thế nào?”

Một câu hỏi xuất sắc. Mọi người bắt đầu tản ra, họ quay trở lại với những trò tiêu khiển còn lại nơi quảng trường. Anh đưa tay ra cho cô. “Em muốn dạo quanh bãi cỏ một vòng với anh không?”

Cô nhìn chăm chú cánh tay của anh một lúc lâu và anh hiểu sự do dự của cô, thấy nét bối rối trong mắt cô khi cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Một buổi tối.”

Từng phân trên người anh gào thét rằng nó không đủ

Nhưng rồi nó sẽ đủ thôi.

Và anh sẽ không để bản thân nghĩ về những gì sẽ đến vào ngày mai.

Anh cúi đầu chấp thuận. “Một đêm.”

Cô đặt tay lên cánh tay ấm áp và rắn chắc của anh, rồi họ rời khỏi đó. Ánh sáng mờ dần nhưng hơi nóng vẫn còn đây, nó còn nóng hơn trước.

Họ bước đi trong thinh lặng trước khi cô cất tiếng nói, chỉ tay về phía dàn thiêu. “Em thú nhận rằng mình cảm thấy rất vinh dự. Tất cả điều này dành cho những người theo Đạo công giáo.”

Một làn gió mát lạnh thổi qua khiến cô đi gần anh hơn và anh kháng cự lại thôi thúc vòng tay quanh người cô. “Cho một người theo Đạo công giáo đặc biệt,” anh nói. “Guy Fawkes [49] gần như xông vào Nghị viện và giết nhà vua. Đêm lửa thiêu là lễ

kỷ niệm cho việc đánh bại âm mưu đó.”

[49. Guy Fawkes còn được gọi là Guido Fawkes, là một thành viên của một nhóm tín đồ công giáo của Anh, đã thực hiện vụ âm mưu thuốc súng nhằm mưu sát Vua James I của Anh, gia đình của ông, cũng như tầng lớp quý tộc theo đạo tin lành. Để kỷ niệm sự kiện Guy bị bắt, hằng năm mọi người tổ chức lễ ăn mừng: Đốt lửa thiêu, pháo hoa, gian hàng hội chợ.]

Cô xoay người về phía anh, về mặt đây quan tâm. “Người đàn ông đứng trên đỉnh ngọn lửa... đó là Guy sao?” Anh gật đầu và chỉ tay vào một súc vải trong gian hàng kia. “Trông ông ta chẳng quá mức nguy hiểm.”

Anh cười vui vẻ.

Cô ngó qua vai khi nghe âm thanh đó. “Em thích nghe tiếng ngài cười, Đức ngài.”

Anh phản đối việc dùng tước vị đó. “Tối nay không có Đức ngài nào cả. Nếu có được một buổi tối tự do thoải mái, anh không muốn trở thành Công tước.” Anh không biết những lời nói đó đến từ đâu nhưng chúng là sự thật không thể chối cãi.

Cô nghiêng đầu về phía anh. “Một yêu cầu hợp lý. Vậy tối nay ngài là ai?”

Anh không cần phải nghĩ. Anh khẽ cúi đầu về phía cô và cô cười vang, âm thanh như tiếng nhạc trong màn đêm. “Simon Pearson. Không tước vị. Chỉ là một người đàn ông thôi.”

Trong một đêm, anh có thể tưởng tượng mình là người đàn ông đó cũng đủ rồi.

“Ngài mong đợi mọi người tin rằng mình chỉ là một người đàn ông bình thường thôi sao?”

Nếu nó là một trò chơi, tại sao anh không thể tạo ra những quy tắc chứ? “Chẳng phải đến lúc phép màu phát huy tác dụng

sao?"

Cô mỉm cười dịu dàng, đặt tay trở lại. "Xét cho cùng, đó ắt hẳn là phép màu."

Họ đi trong im lặng, qua một xe bán kẹo và một quán bán bánh nướng nhân thịt gà và thịt heo. "Em đói không?" anh hỏi. Khi cô gật đầu, anh mua hai chiếc bánh mặn rau húng và chai rượu vang rồi mỉm cười, xoay lại nhìn cô. "Ngài Pearson thích có một buổi tiệc ngoài trời ứng khẩu cùng nhau."

Cô cười toe toét. "Thôi được, em không thích khiến anh ấy thất vọng. Không phải trong Đêm lửa thiêu."

Họ đi đến chỗ vắng người hơn, ngồi xuống băng ghế thấp cùng ăn và ngắm những người tham dự lễ hội. Một tốp trẻ đuổi nhau, tiếng cười vang vọng phía sau.

Juliana thở dài và âm thanh đó khẽ lay động anh. "Khi còn bé, em thích những buổi tối như thế này," cô nói, giọng du dương với trọng âm tiếng Ý. "Những lễ hội khiến mọi thứ trong buổi tối không quá mức khuôn phép."

Anh tưởng tượng cô lúc nhỏ, cao hơn so với độ tuổi, hai đầu gối lấm bẩn, những lọn tóc quăn rối tung bay trong gió và anh mỉm cười trước hình ảnh đó. Anh nghiêng người và nói bằng tiếng Ý. "Anh muốn nhìn thấy em khi đó. Nhìn thấy một Juliana trẻ trung trong chính môi trường sống dành cho cô ấy."

Cô cười, thích thú với việc anh chuyển sang nói bằng tiếng mẹ đẻ của cô, tận hưởng sự riêng tư nó mang lại. "Ngài sẽ bị choáng vì cô Juliana trẻ trung ấy đấy. Người em lúc nào cũng lấm lem từ một cuộc khám phá mới, vướng vào rắc rối vì việc hét lớn trong sân, vô lý những chiếc bánh quy trong nhà bếp - quậy phá hết mức."

Anh nhướn mày. "Và em nghĩ tất cả khiến anh kinh ngạc sao?"

Cô mỉm cười và nghiêng đầu. “Em cho rằng không.”

“Và khi em lớn hơn thì sao? Em có làm tan nát trái tim ai đó trong những đêm hội hè không?” Anh đáng lẽ không nên hỏi một việc như thế. Nó không thích hợp.

Nhưng đêm nay, không có quy tắc nào cả. Mọi thứ trở nên dễ dàng hơn. Đêm nay, những câu hỏi được phép thốt ra.

Cô cất tiếng cười trong trẻo ngược nhìn lên trời và cần cổ thon dài được ánh lửa đăng xa chiếu sáng. Anh kháng cự lại thôi thúc ấn môi mình lên nơi đó và chuyển tiếng cười kia thành tiếng thở dài thích thú.

Khi cô nhìn anh, nét tính quái hiện ra trong đôi mắt.

“À,” anh nói, duỗi thẳng chân. “Anh thấy mình không nên đi xa quá.”

“Có một cậu nhóc,” cô nói. “Vincenzo.”

Anh bị hạ gục bởi làn sóng cảm xúc tò mò, ganh tị, ngạc nhiên đến cùng lúc. “Kể anh nghe về nó đi.”

“Mỗi năm vào tháng Tư tại Verona, có một ngày hội tổ chức ở San Zeno. Người dân thành phố chuẩn bị trong nhiều tuần và ăn mừng như lễ Giáng sinh. Một năm...” Giọng cô nhỏ dần rồi dừng lại như thể không chắc mình sẽ nói gì tiếp.

Anh chưa bao giờ muốn nghe phần còn lại của câu chuyện nhiều thế này. “Bây giờ em không thể dừng lại. Khi đó em bao nhiêu tuổi?”

“Mười bảy.”

Mười bảy. Gương mặt tươi tắn và xinh đẹp như bây giờ. “Và Vincenzo?”

Cô nhún vai. “Không lớn hơn em là mấy. Mười tám, có lẽ thế.”

Simon nhớ bản thân mình lúc mười tám tuổi, nhớ cách anh nghĩ về phụ nữ... nhớ những thứ anh muốn làm với họ.

Anh vẫn muốn làm với họ. Với cô.

Anh có một khao khát mạnh mẽ là xử tên nhóc người Ý vô danh này.

"Những người trẻ trong thị trấn chung tay giúp sức chuẩn bị cho lễ hội và em đảm trách việc mang thức ăn đến sân nhà thờ trong phần lớn buổi sáng. Mỗi lần em đến cùng với chiếc đĩa mới trên tay, Vincenzo đã ở đó, háo hức giúp đỡ."

Anh có thể hình dung ra cậu ta khi đó, Simon nghĩ khi cô nói tiếp.

"Việc này kéo dài trong một giờ... bốn hay năm chuyến đi từ nhà đến nhà thờ... Em đã để dành khay lớn nhất trong chuyến đi cuối - một đĩa bánh khổng lồ dành cho cuộc vui. Em rời khỏi nhà, hai tay đều bận và em đi tắt qua một con hẻm nhỏ dẫn tới nhà thờ, và nơi đó Vincenzo chỉ có một mình đứng tựa lưng vào một bức tường."

Một viễn cảnh lóe lên, chàng trai trẻ người Ý tóc đen, gầy và cao lêu nghêu - hai mắt rạng rỡ vì khao khát - Simon siết chặt cả hai tay thành nắm đấm.

"Em nghĩ anh ta đứng đó để lấy đĩa bánh của em."

"Anh không nghĩ thế." Giọng anh trở nên tức giận.

Cô lắc đầu khẽ cười. "Không. Anh ta không làm thế. Anh ta với tay lấy đĩa bánh và khi em đưa nó ra, anh ta đã hôn trộm em."

Anh căm ghét tên nhóc đó. Anh muốn giết hẳn.

"Anh hy vọng em đá ngay háng hẳn."

Hai mắt cô mở to. "Ngài Pearson!" cô trêu, chuyển sang nói

bằng tiếng Anh. “Anh mới thô bạo làm sao!”

“Nghe giống như một con chó con xứng đáng nhận nó vậy.”

“Phải nói là em đã xử lý tình huống đó.”

Sự thích thú bắn xuyên qua anh. Một cô gái cừ khôi. Anh đáng lẽ nên biết cô sẽ tự biết cách chăm sóc bản thân. Thậm chí anh ước mình có thể làm điều đó thay cô. “Em đã làm gì hấn ta?”

“Thật đáng buồn, giờ Vincenzo vẫn bị mang tiếng với cách hôn nhiệt tình của một con chó chảy dãi.”

Simon cười lớn, không hề kìm nén. “Làm rất tốt.”

Cô cười toe toét. “Ngài biết không, phụ nữ chúng em không quá vô dụng như ngài nghĩ đâu.”

“Anh chưa bao giờ nghĩ em vô dụng cả. Thật sự, ban đầu anh đã nghĩ em là một đấu sĩ đấy,” anh nói trong khi đưa rượu vang cho cô.

Cô cười toe trước lời nói đó. “Un gladiatore [50]? Em rất thích từ đó,” cô nói trước khi uống.

[50. Un gladiatore (Tiếng Ý): Một đấu sĩ.]

“Ừ, anh nghĩ em sẽ thích.” Anh nhìn cô uống rượu và khi cô hạ bình rượu xuống, anh nói thêm. “Phải thú nhận điều này, anh rất mừng vì hấn ta không biết cách hôn.”

Cô mỉm cười và anh chết đứng bởi chuyển động khi cô đưa lưỡi liếm lấy giọt rượu trên môi. “Ngài không cần lo lắng. Anh ta không phải là đối thủ của ngài.”

Lời nói đó ngẫu nhiên thốt lên trước khi Juliana nhận ra ngụ ý của nó. Bầu không khí giữa họ lập tức trở nên phức tạp và cô cúi đầu, hai gò má ửng hồng. “Em không có ý...”

“Em đã nói ra rồi,” anh trêu, giọng nhỏ và lấp đầy nhu cầu đang chảy bên trong - nhu cầu kéo người con gái này vào vòng

tay và chứng minh cô đã đúng. "Anh sẽ không cho phép em rút lại lời đầu."

Cô ngược lên, nhìn anh qua hàng mi dài đen nhánh và anh bị hạ gục bởi vẻ đẹp ấy. Một người đàn ông sẽ tốn cả đời để ngắm nhìn cô.

"Em không rút lại lời đã nói."

Mạch đập rộn ràng vì những từ đó và anh ước họ không phải ở đây, trong quảng trường đông đúc, với anh trai của cô và phân nửa số dân của Yorkshire ở phía xa.

Anh đứng dậy, biết rằng nếu không làm thế, anh sẽ không thể chịu trách nhiệm cho những hành động của mình. Với xuống, anh đưa tay kéo cô đứng thẳng lên. Anh bị cuốn vào mùi hương của cô - mùi hương kỳ lạ pha trộn giữa quả lý chua đỏ và húng quế. Cô ngược lên nhìn anh, ánh lửa cam tỏa sáng lung linh trên làn da và anh nhìn thấy cảm xúc trong ánh mắt của cô, biết rằng nếu chiếm lấy môi cô ở ngay tại đây - nơi công khai này - trước mặt tất cả mọi người, cô sẽ không đẩy anh ra.

Sự cảm dỗ thật mạnh mẽ.

Trong một chốc thoáng qua, anh tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình làm thế - nếu anh đóng dấu cô là của anh tại đây, ngay giữa quảng trường, ở miền quê này. Nó sẽ ngay tức khắc làm thay đổi mọi thứ. Danh dự đòi hỏi họ kết hôn và vụ tai tiếng của Georgiana sẽ lùi về vị trí thứ hai sau vụ Công tước Leighton vút bỏ con gái ngài Hầu tước để kết hôn với con gái của một lái buôn người Ý không chinh thống.

Nhưng anh sẽ có được Juliana.

Ngay lúc đó, anh cảm giác như thế là đủ.

Anh có thể làm thế. Miệng cô chỉ cách miệng anh chừng vài inch, tất cả sự mềm mại và cảm dỗ, tất cả những gì anh phải làm

là rút ngắn khoảng cách giữa họ. Cô sẽ là của anh.

Anh nhìn đầu lưỡi hồng của cô mơn trớn bờ môi dưới và khao khát lan khắp người. Khi cô nói, giọng thật nhẹ và tự nhiên. "Chúng ta tản bộ thêm chứ?"

Cô cảm thấy nó, nhu cầu vụn xoắn không thể chịu đựng nổi trào lên trong anh.

Anh hăng giọng, mất một lát để cất tiếng nói với hy vọng rằng đầu óc mình cũng sẽ tỉnh táo.

"Dĩ nhiên," anh nói và cô rời đi, để anh theo sau như một con chó nhỏ đáng thương. Anh chưa bao giờ cảm thấy biết ơn hơn lúc cô dẫn anh trở lại những gian hàng. Anh kiên định hơn khi ở gần những người khác, khi di chuyển, khi không cảm thấy hơi nóng của cô dọc theo chiều dài cơ thể.

Cô hếch cằm khi họ tản bộ, hít một hơi dài làn không khí buổi đêm và thở ra. "Em nghĩ mình thích chốn làng quê này."

Anh ngạc nhiên trước lời tuyên bố đó. Một con người tràn đầy sức sống như cô dường như không thích hợp với làng quê thanh bình này. "Em thích nơi đây hơn London sao?"

Cô mỉm cười và anh nhìn thấy sự tự ti trong cử chỉ đó. "Em nghĩ nó phù hợp với mình hơn."

"Anh nghĩ cuộc sống của em thuộc về London chứ."

Cô lắc đầu. "Không phải thế nữa. Ít nhất, không phải trong những tháng còn lại của năm nay. Em nghĩ mình sẽ ở lại Yorkshire. Em thích những quý cô ở Dinh thự Minerva, Lucrezia thích chạy nhảy trên bãi thạch nam và em đã xong với mùa lễ hội năm nay."

Anh ghét ý tưởng để cô ở lại miền quê này. Ghét việc trở lại London – trở lại cuộc sống nhàm chán không có biến động - mà không có sự sôi nổi của cô góp vào. Tính cách sôi nổi của cô sẽ bị

mất dần giữa những cánh đồng và bầu cừu nơi đây. Cô phải tiếp tục cưỡi ngựa dạo khắp Hyde Park vào những buổi sớm mai, khiêu vũ trong những phòng vũ hội của giới thượng lưu, quần mình trong lụa và sa tanh.

Cùng với anh.

Anh nín thở trước viễn cảnh hiện ra, Juliana trong vòng tay anh, mang niềm vui đến cho xã hội thượng lưu. Nhưng điều đó không thể xảy ra.

Cô dừng lại ngay một sạp bán đồ, lướt những ngón tay dọc theo viền đăng ten màu xanh lục của chiếc nón mềm đơn giản. Anh ngắm nhìn cô kéo móng tay dọc theo vành mũ, tự hỏi cảm giác khi những ngón tay đó khi kéo rê dọc cổ mình... đôi vai... xuống đến phần thân trên của mình...

Ngay lập tức phần đàn ông của anh cứng lên và bị khuấy động, cảm tạ bóng đêm vì nó đã giúp anh giấu đi điều đó, nhưng anh không quay đi mà bị lôi cuốn bởi cách cô vuốt ve chiếc nón. Cuối cùng khi không thể chịu đựng việc ngắm nhìn cảnh đó lâu hơn, anh lôi chiếc túi nhỏ đựng tiền xu và nói với người bán hàng. "Ta sẽ mua chiếc nón ấy cho quý cô đây."

Hai mắt cô mở to. "Ngài không thể."

Nhưng người đàn ông trong quầy hàng đã nhận tiền. "Cô có muốn thử nó không, thưa cô?"

Cô phớt lờ ông ta, ngược lên nhìn vào mắt Simon. "Ngài không thể làm thế."

Anh nhắc chiếc nón lên và ném thêm một đồng xu cho người bán hàng. Đưa nó cho Juliana, anh nói. "Anh nghĩ chúng ta đã uống liều thuốc ma thuật rồi chứ?"

Cô nhìn chiếc nón trong một lúc lâu và anh nghĩ có thể cô không nhận nó. Khi cô làm thế anh thở dài.

“Và ngoài ra,” anh trêu cô. “Anh đã hứa mua cho em một cái nón thay cho cái em đã mất.”

Anh ngẫm nhìn khi ký ức đó tái hiện trong tâm trí cô. Anh nhớ đến cảm giác cô lạnh, run rẩy trong vòng tay mình và ước đã không đề cập đến nó.

“Nếu đã nhớ đến, ngài Pearson...” cô do dự, xoay chiếc nón trong tay và anh cảm thấy ấm áp trước cách cô dùng biệt danh đó. “Anh nên đề nghị mua cho em mười hai cái.”

Anh gật đầu giả vờ nghiêm túc và xoay người về phía người bán hàng. “Ông còn mười một cái loại này chứ? Có thể màu khác cũng được.”

Hai mắt của người đàn ông đó mở to và Juliana cất tiếng cười, nắm lấy cánh tay anh và kéo anh rời khỏi gian hàng. Cô cười toe toét với người bán hàng. “Ngài ấy không có ý thế đâu. Chúng tôi xin lỗi.”

Hai mắt của người đàn ông ấy ánh lên. “Đây là Đêm lửa thiêu, quý cô, một điều gì đó về việc thiêu cháy Guy khiến tất cả chúng ta đều có chút điên rồ.”

Khi họ rời đi, Simon nói, “Anh ắt hẳn sẽ nói thứ gì đó hài hước hơn.”

“Sáu cái, nửa tá thứ khác khi xét đến giới tính của ngài,” cô nói một cách lãnh đạm và điều đó khiến anh phá lên cười.

Họ đi thêm vài thước nữa trước khi cô đi chậm lại lần nữa, liếc nhìn anh trước khi dồn sự tập trung trở lại với chiếc nón trong tay. “Cám ơn ngài.”

“Đó là hân hạnh của anh.”

Và đúng như thế. Anh muốn mua cho cô một trăm cái nón. Áo choàng, váy áo, những con ngựa, những cái yên, đàn piano hay bất cứ thứ gì khác cô muốn. Bất cứ thứ gì khiến cô vui, anh

muốn cô đều có được.

Rồi khi cô nói, "Em xin lỗi," anh nghe thấy sự buồn bã trong giọng nói ấy và không thích điều đó một chút nào.

Anh dừng lại cho đến khi cô xoay lại đối mặt với mình lần nữa. "Vì cái gì?"

Cô khẽ nhún một bên vai. Chúa ơi, anh yêu tha thiết những cái nhún vai đó. "Vì tất cả. Vì đã khiến mọi thứ trở nên quá khó khăn. Vì đã thách thức ngài, khiêu khích, gửi cho ngài lời nhắn không thích hợp kia, khiến ngài tức giận, thất vọng và làm tất cả trở nên quá... phức tạp." Cô nhìn thẳng vào mắt anh và anh thấy được sự chân thật cùng hối lỗi trong đôi mắt xanh ấy.

Cô lắc đầu trước khi nói tiếp. "Em không biết, Simon... Em không biết rằng ngài có lý do để quan tâm quá mức đến khuôn phép và danh tiếng. Nếu em biết..." Giọng cô nhỏ dần rồi tắt hẳn, cô liếc qua vai anh nhìn về dàn lửa thiêu, như thể việc nhìn anh có thể khiến cô quá đau đớn. Rồi cô thì thầm. "Nếu biết, em sẽ không bao giờ đặt ra thách thức ngu ngốc đó. Em sẽ không bao giờ đẩy ngài đi quá xa."

Những lời đó quá nhỏ, nếu gió đang thổi theo hướng khác anh có thể sẽ không nghe thấy chúng. Anh sẽ không thấy được nỗi buồn trong đó.

"Em xin lỗi."

Giờ họ đã đi đến phía cuối bãi cỏ, dãy hàng đã kết thúc và Simon không nghĩ nhiều đến việc kéo cô đi xa hơn vào bóng tối, quanh gian hàng cuối cùng và trong hàng cây ở góc quảng trường.

"Anh nghĩ chúng ta đã đồng ý rằng tối nay sẽ chỉ nói về những thứ mộc mạc đơn giản thôi chứ?" anh nói, lời lẽ vang lên nhẹ nhàng trong không gian riêng tư - những hàng cây bao phủ họ trong bóng tối, ánh sáng lập lều và những âm thanh chồ lửa

thieu ở đủ xa để khiến tất cả dường như chỉ là một giấc mơ.

Như thể họ thực sự đã lấy được liều thuốc màu nhiệm.

Giống như đêm nay hoàn toàn khác biệt.

Anh cảm thấy thích như thế hơn là nhìn cô lắc đầu, "Nhưng thật sự không phải, đúng không? Ngài vẫn là một Công tước và em... thôi được, em biết mình là ai."

"Không, Juliana," anh thì thầm, bước gần hơn đưa tay khum lấy cằm cô và nghiêng đầu cô về phía mình. "Không phải tôi nay."

Anh ước mình có thể nhìn thấy gương mặt cô.

"Thậm chí cả tối nay. Ngay cả khi phép màu không thể phá hủy chúng ta, Simon. Chúng ta đã được tạo ra như thế." Giọng nói của cô quẩn quanh, tràn đầy cảm xúc khiến anh đau nhói. "Em chỉ muốn ngài biết... Em muốn ngài biết rằng em hiểu điều ấy. Và nếu có thể quay về đêm em đưa ra lời thách thức, em sẽ rút lại nó."

Anh không muốn cô rút lại nó.

"Em ước mình có thể quay trở lại và chọn một cỗ xe ngựa khác."

Sự ganh tị phi lý lóe lên trước ý tưởng thực tế một người đàn ông khác tìm thấy cô trên sàn xe ngựa của anh ta.

Cô là của anh.

Làn sóng sở hữu đẩy lên không yên và anh buông cô ra khi bản thân cố kiểm soát nó.

Cô hiểu lầm cử động của anh và bước lùi lại, tạo khoảng cách giữa họ. Anh cảm thấy mất mát một cách sâu sắc. "Hôm nay là vừa đúng hai tuần, ngài biết điều đó chứ?"

Những ngày qua, anh đã không nghĩ về cuộc cá cược của họ. Không nghĩ đến kể từ khi anh đến Yorkshire. Anh tính toán

nhANH thời gian. "Đúng thế."

Và em đã giữ lời hứa chỉ anh xem về sự đam mê.

Anh không nói ra lời đó, không có cơ hội để thực hiện.

"Em đã không khiến ngài quỳ gối đầu hàng."

Cô đã làm thứ tồi tệ hơn. Giống như cô đã lấy mất trái tim ra khỏi lồng ngực anh.

"Kế hoạch của em đã sai ở đâu đó," cô nói, giọng quá nhỏ khiến anh hầu như không thể nghe thấy. "Thay vì khiến ngài nhận ra đam mê là tất cả, em lại khám phá ra đam mê chẳng là gì nếu không có tình yêu."

Cô đang nói gì thế?

Cô không thể nào...

Anh với tay đến cô, những ngón tay chạm nhẹ vào cánh tay khi cô giật tay lại, lùi sâu hơn vào bóng đêm. "Điều đó có nghĩa gì?"

Tiếng cười khẽ không hề hài hước vang lên và anh mong mọi nhìn thấy mặt cô.

"Juliana?" Anh hầu như chỉ nhận ra bóng cô trong màn đêm.

"Ngài không thấy sao, Simon?" Giọng cô run rẩy và anh ghét điều đó. "Em yêu ngài."

Không đợi cho đến khi nghe thấy chính miệng cô nói ra những từ đó bằng chất giọng du dương, anh đã nhận mình muốn nghe cô nói lời đó nhiều đến mức nào. Cô yêu anh. Ý nghĩ đó quét qua người, thích thú xen lẫn nỗi đau và tất cả những gì anh có thể nghĩ là anh sẽ chết nếu không có cô trong vòng tay.

Anh không muốn thứ gì khác ngoài việc ôm cô.

Anh không biết điều gì sẽ đến tiếp theo nhưng đây là một

khởi đầu.

Cô yêu anh.

Tên cô trên môi anh, anh đi về phía cô, chắc chắn rằng trong khoảnh khắc này - trong tối nay - cô là của anh.

Anh kéo cô vào vòng tay, cô chống cự thoát ra. "Không. Hãy để em đi."

"Nói điều đó một lần nữa đi," anh nói chưa bao giờ muốn thứ gì nhiều đến thế. Anh không có quyền có được nó. Nhưng dù thế nào đi nữa anh vẫn muốn có.

"Không." Anh nghe thấy sự hối tiếc trong giọng cô. "Em đáng lẽ không nên nói câu đó."

Anh mỉm cười, không thể ngăn mình lại. "Người phụ nữ bướng bỉnh." Anh kéo cô lại gần hơn, một tay lần theo đường cong nơi yết hầu của cô, nghiêng mặt cô về phía mình. "Nói lại lần nữa đi."

"Không."

Anh hôn cô, bắt lấy môi cô một cách mạnh mẽ đầy chủ đích, và cô ngay lập tức đầu hàng. Anh rên rỉ trước sự ngọt ngào của cô - hương vị rượu vang và của chính môi cô - nhưng anh kéo ra trước khi để lạc mất mình trong đó. "Nói lại đi."

Cô tạo ra âm thanh nhỏ bất bình. "Em yêu anh."

Anh không quan tâm đến việc giọng cô nghe khổ sở thế nào. Những từ ngữ đó như châm lửa khắp người anh. "Kèm theo cảm xúc. Siren."

Cô do dự, anh nghĩ cô có thể kéo người ra trước khi đắm chìm vào khoảnh khắc này. Juliana đặt hai tay lên cánh tay anh, vuốt ve lên gáy, len những ngón tay vào mái tóc quăn, mơn trớn theo cách khiến cả người anh nóng rực lên. Miệng cô chỉ cách miệng anh một li và khi cô cất tiếng nói, giọng nhỏ, dịu dàng và

hoàn hảo.

"Ti amo [52]."

[52. Ti amo (Tiếng Ý): Em yêu anh.]

Khi cô nói những từ đó bằng tiếng mẹ đẻ của mình, anh nhận ra đó là lời chân thật. Và điều đó giết anh. Trong thời điểm khác, anh sẽ trao cho cô bất cứ thứ gì cô yêu cầu... miễn sao cô đừng bao giờ ngừng yêu anh.

"Hãy hôn em một lần nữa đi," cô thì thầm.

Lời thỉnh cầu đó không cần thiết vì môi anh đã đặt trên môi cô rồi.

Không biết bao nhiêu lần anh chiếm lấy miệng cô, tìm kiếm góc độ hoàn hảo, điều chỉnh để cô áp sát vào mình và chìm sâu vào những nụ hôn chậm rãi kéo dài, đe dọa đến ý chí và đúng mực của anh. Họ hôn như thể bản thân có sự bất diệt kéo dài và chậm rãi. Cô phối hợp chuyển động với anh, mạnh mẽ khi anh mạnh mẽ, nhẹ nhàng khi anh nhẹ nhàng.

Cô hoàn hảo.

Họ phù hợp một cách hoàn hảo.

"Juliana," anh nói hầu như không nhận ra giọng nói của chính mình khi tạm dừng giữa những nụ hôn, "Chúa ơi em thật xinh đẹp."

Cô cười và âm thanh đó chạm tới sâu thẳm trong anh. "Trời tối. Anh không thể nào nhìn thấy được."

Hai tay anh vuốt ve cơ thể cô, căng tròn đầy đặn ở những nơi thích hợp, anh khum giữ chặt áp cô vào người cho đến khi cả hai cùng thở hổn hển vì cảm giác mạnh mẽ kia. "Nhưng anh có thể cảm nhận," anh thì thầm ngay miệng cô và họ hôn nhau lần nữa, bờ môi mềm mại và lưỡi quấn lấy nhau.

Khi cô kéo người ra và dùng lưới mơn trớn dọc theo môi dưới của anh, sự khao khát xuyên thẳng qua Simon. Anh rên rỉ và khum lấy bầu ngực vun cao đầy đặn của cô, véo nhẹ đầu ngực cứng cứng qua lớp vải. Cô thở hỗn hển và âm thanh ấy như tiếng gọi của nàng tiên cá, nài xin anh lột trần và dùng miệng lẫn cơ thể anh bao phủ lấy cô.

Anh muốn đặt cô nằm xuống thăm cỏ nơi thiên đường nhỏ bé này và làm tình với cô cho đến khi không ai trong bọn họ nhớ tên mình là gì.

Không.

Họ đang ở quảng trường, dưới sự chứng kiến của nhiều người.

Anh phải dừng lại.

Cô xứng đáng nhận được những điều tốt hơn.

Họ phải dừng lại.

Trước khi anh hủy hoại cô.

Anh kéo người ra, chấm dứt nụ hôn. "Chờ đã." Cả hai đều thở một cách khó nhọc, tiếng hỗn hển nho nhỏ khiến anh nhức nhối. Anh buông cô ra và bước lùi lại, cả cơ thể đều đang phản đối. "Chúng ta phải dừng lại."

"Tại sao chứ?" Câu hỏi đơn giản mang ý nài xin kia gần như hạ gục anh. Anh xứng đáng nhận huy chương vì khả năng tự kiềm chế của mình.

Chúa ơi, anh muốn cô.

Việc ở gần cô mà không đe dọa đến thanh danh của cô đang trở thành điều khó có thể xảy ra.

Đe dọa thanh danh của cô?

Thanh danh của cô sẽ không còn gì nếu có bất cứ ai tìm

thấy họ.

"Simon..." cô nói và anh ghét sự bình tĩnh trong giọng nói ấy. "Đây là tất cả những gì chúng ta có. Một đêm."

Một đêm.

Cách đây một tiếng, nó nghe thật đơn giản, khi họ cùng cười, trêu ghẹo nhau và giả vờ trở thành một ai khác.

Nhưng bây giờ, khi đứng trong bóng tối cùng với cô, anh không muốn là một ai khác. Anh muốn là chính mình. Anh muốn cô là chính bản thân cô. Như thế là đủ.

Nhưng không phải vậy.

Đó không chỉ là một buổi tối.

Anh không thể ở gần cô lâu hơn. Khi không thể lấy được thứ mình muốn. Khi không thể hủy hoại cô.

Và anh sẽ không làm thế.

Vì thế anh nói ra điều duy nhất có thể nghĩ, cảm tạ bóng đêm đã giữ cho cô không thấy sự thật trong mắt mình. Điều đó kèm theo một từ duy nhất, cô có thể khiến anh đầu hàng và nài xin cô.

"Buổi tối nay đã chấm dứt."

Cô bất động và anh căm ghét bản thân.

Anh càng căm ghét bản thân hơn khi cô xoay người và bỏ chạy.

Chương 17.

Những bữa tiệc gia đình đầy cảm dỗ.

Những quý cô tao nhã cần khóa mình trong phòng.

- Một luận thuyết trên chuyên đề

“Nét tinh tế của những quý cô”

Chúng tôi đổ lỗi cho hàng loạt những cuộc hôn nhân vì tình yêu khiến những cuộc hủy đính ước trong mùa này trở nên kém sung sướng.

- Trang báo về những vụ tai tiếng

Tháng Mười một, 1823

Vài giờ sau, tất cả mọi người ở Townsend Park đã chìm vào giấc ngủ nhưng Juliana vẫn đi đi lại lại quanh phòng, một cách tức giận.

Tức giận chính mình vì đã thổ lộ cảm xúc với Simon.

Tức giận vì anh đã từ chối cô, vì đã đẩy cô ra.

Trong một lúc, họ đùa giỡn về liều thần dược và buổi tối giản đơn, rồi chốc lát kể tiếp, cô đã thổ lộ tình yêu của mình và ở trong vòng tay anh. Nó thật tuyệt vời, đúng đắn cho đến khi anh ngoảnh mặt làm ngơ.

Cô mới ngu ngốc làm sao khi nói với anh rằng cô yêu anh.

Vấn đề không phải đó có là sự thật hay không.

Cô dừng lại nơi chân giường, nhắm mắt lại vì xấu hổ.

Cô đang nghĩ gì thế không biết?

Cô rõ ràng không hề suy nghĩ.

Hay có thể cô vẫn nghĩ nó có thể thay đổi một điều gì đó.

Cô ngồi ở cuối giường thở dài, sau đó đưa hai tay che mặt, để cho sự bế bàng xuyên khắp người cho đến khi nó trở thành nỗi buồn.

Cô yêu anh.

Cô biết mình không thể có được anh. Cô biết anh không thể quay lưng lại với gia đình, tước hiệu và vị hôn thê, nhưng có lẽ, ở một góc tối trong tâm trí, cô đã hy vọng việc nói ra những từ đó sẽ mở khóa thế giới bí mật, nơi chỉ cần tình yêu của cô là đủ.

Đủ để chiến thắng việc giữ lấy phép tắc và thanh danh.

Đủ cho anh.

Sau đó cô đã nói ra điều đó. Nói lớn lên. Khi những từ ấy vang vọng quanh hàng cây, ngay lập tức cô ước mình có thể rút lại chúng. Ước có thể không nói ra. Bởi vì bây giờ khi đã bày tỏ tình yêu của mình, nó khiến tất cả mọi thứ trở nên tồi tệ hơn.

Bởi lẽ nói lớn sẽ khiến chúng thật hơn rất nhiều.

Cô yêu anh.

Trước tối nay, cô đã yêu Simon không bị cảm xúc ảnh hưởng, kiêu ngạo, đứng đắn với thiên hướng cư xử phải phép và vẻ ngoài lạnh lùng bình tĩnh. Và cô muốn lay chuyển anh, phá vỡ vẻ ngoài đó và mang về một Simon đầy đam mê nhiệt tình, người không thể ngăn bản thân khỏi việc hôn cô, chạm vào cô, nói chuyện với cô theo cách đen tối đầy tội lỗi.

Nhưng tối nay, cô đã yêu phần còn lại của anh - một Simon hay trêu đùa, thích mỉm cười và nhiều bí mật, con người ẩn bên trong Công tước Leighton.

Cô muốn anh là của riêng mình.

Ngoại trừ việc anh sẽ không bao giờ là của cô. Cô là người mang nhiều thiếu sót và xã hội này sẽ không bao giờ chấp nhận việc vợ của anh - cả anh cũng sẽ chẳng bao giờ chấp nhận - là người Ý theo đạo Công giáo, con gái của Nữ hầu tước sa ngã vẫn tiếp tục khuấy động những vụ tai tiếng. Nếu anh vẫn còn là Công tước Leighton, cuộc hôn nhân của họ sẽ không bao giờ tồn tại. Họ không dành cho nhau.

Thôi được, anh dành cho người khác.

Cô bất động vì suy nghĩ đó và đột nhiên, với nhận thức rõ ràng gây choáng váng, cô biết điều gì sẽ đến. Cô đứng lên, đi đến chỗ rèm thay đồ trong góc phòng.

Cô sẽ từ bỏ anh sau một đêm.

Ngày mai cô sẽ nghĩ về những điều kế tiếp - London, nước

Ý, một cuộc sống không có Simon.

Nhưng tối nay, cô sẽ cho bản thân mình làm điều đó. Một đêm, cùng với anh.

Cô mặc chiếc áo choàng lụa, buộc dây thắt lưng quanh eo và hướng đến cửa phòng ngủ trước khi có thể suy nghĩ lại những hành động của mình.

Lên ra khỏi phòng, cô rón rén men theo hành lang tối tăm, một tay lần dọc trên tường, đếm cánh cửa khi bước đi. Hai, ba. Và tại cửa thứ tư, cô dừng lại, tay đặt trên cánh cửa gỗ dái ngựa, tim đập điên cuồng trong lồng ngực.

Nếu tiếp tục đi đến cuối cùng, những hành động của cô sẽ mang lại sự gièm pha mà giới thượng lưu luôn nghĩ như thế. Và cô có thể sẽ phải trả giá.

Nhưng cô sẽ không bao giờ hối tiếc.

Thay vào đó, nếu không có được đêm nay... cô sẽ hối tiếc mãi mãi.

Cô hít một hơi dài và mở cửa.

Ánh sáng duy nhất trong phòng tỏa ra từ lò sưởi và Juliana dừng một chút để ngắm nhìn Simon, anh đang đứng bên cạnh lò sưởi, ly scotch trong tay, chỉ đi giày bốt, quần ống túm và chiếc áo sơ mi trắng giản dị.

Anh xoay người về phía cửa ngay khi cô đóng nó lại phía sau, sự kinh ngạc trên gương mặt nhanh chóng được thay bằng thứ gì đó nguy hiểm hơn. "Em đang làm gì ở đây?" anh hỏi, bước đến chỗ cô trước khi dừng lại giữa chừng, như thể bị va vào bức tường vô hình.

Cô hít một hơi dài. "Đêm nay chưa kết thúc, Simon. Anh nợ em phần còn lại."

Anh nhắm mắt và cô nghĩ anh có thể đang thỉnh cầu sự kiên

nhấn. "Nói với anh là em không ở trong phòng này với anh. Hãy nói là không phải em ở đây và chỉ mặc trên người chiếc váy ngủ."

Anh mở mắt và ánh mắt ấy nhận ra cô, ấm áp và dịu dàng, như mật ong. Nó thiêu đốt khắp người cô, nhắc cô nhớ mình yêu hơi ấm, sự đụng chạm, nụ hôn của anh... và cả bản thân anh nhiều đến mức nào.

Cô không thể sống phần đời còn lại mà thiếu khoảnh khắc này... đêm nay... mà không biết cảm giác trở thành người của anh là như thế nào.

Bây giờ hoặc không bao giờ. Không có thời gian để chần chừ nữa.

Cô đặt tay lên dây buộc của chiếc áo choàng lụa và nhanh chóng tháo nó ra trước khi anh có thể ngăn lại. Trước khi cô có thể ngăn bản thân.

Một đêm.

Kêu gọi người phụ nữ quyến rũ nguy hiểm bên trong, cô nói. "Em không mặc váy ngủ, Simon."

Cô để chiếc áo choàng rơi xuống chân tạo thành một đồng lụa màu xanh sapphire tuyệt đẹp.

Khi nhìn thấy cơ thể trần trụi đầy quyến rũ của cô, thon dài, căng tràn nhựa sống và đẹp hoàn hảo, Simon không nghĩ cô là một vẻ đẹp khiến người khác choáng váng, mặc dù cô chính xác là thế.

Anh cũng không nghĩ mình sẽ kháng cự cô - không nghĩ đến việc sẽ mặc lại cho cô chiếc áo choàng lụa mà cô đã cởi bỏ và đưa cô trở lại phòng ngủ - mặc dù anh đáng lẽ nên làm thế.

Anh cũng nghĩ mình sẽ không quên điều này, bởi vì trung thực mà nói, anh biết sự vô vọng khi đối mặt với nó. Và anh sẽ

không bao giờ quên khoảnh khắc này.

Khoảnh khắc khi nhận ra cô sẽ là của anh

Sự chân thật trong lời nói đó hầu như không thể chịu đựng được khi anh nhìn thấy cô đang đối mặt với mình – táo bạo, can đảm, hoàn hảo và sẵn lòng để anh nhận những gì cô trao.

Cô ở đây. Hoàn toàn khỏa thân.

Và cô yêu anh.

Anh không sẵn lòng cũng chẳng đủ sức để đẩy cô đi - không khi anh muốn cô quá nhiều.

Không có người đàn ông nào trên mặt đất này có thể kháng cự lại.

Và anh không cố thử làm điều đó.

Tất cả sẽ thay đổi.

Lời nói đó thì thầm trong đầu và anh không chắc đó là lời cảnh báo hay một lời hứa. Nhưng anh không quan tâm.

Cô đứng đó đây kiêu hãnh và bất động, đối mặt với anh, làn da tuyệt đẹp lấp lánh trong ánh sáng vàng lung linh, tỏa bóng hấp dẫn đầy tội lỗi lên người. Cô xoắn tóc, những lọn tóc quăn đen như gỗ mun ôm lấy vai và bầu ngực săn chắc vun cao như thể cô là tác phẩm trong những bức tranh cổ điển và không thật chút nào.

Hai tay buông xuôi theo thân, những ngón tay nắm chặt như thể cô đang cố gắng không che đi vùng tam giác tối tăm tuyệt đẹp nơi ẩn chứa những bí mật đầy cám dỗ nhất của mình. Anh gần như rên rỉ trước sự hoàn hảo của cô.

Cô là vật hiến tế đặt nơi thần điện chất chứa sự đúng mực của anh.

Cô hít một hơi dài rồi thốt ra tiếng thở dài yếu ớt và anh chú

ý thấy cô đang run rẩy - làn da mềm mại nơi vùng bụng, sự nâng lên hạ xuống ngập ngừng nơi ngực, phần cổ họng run run.

Cô lo lắng.

Anh buông chiếc ly đang cầm trong tay xuống sàn, không quan tâm nơi nó rơi xuống hay nó làm hư thứ gì - thứ anh quan tâm duy nhất chính là với tay đến cô.

Rồi anh ôm lấy cô, nhắc cô lên. Cô quấn cánh tay quanh cổ anh, hai chân quanh eo anh, luồn những ngón tay vào tóc anh và miệng anh trên miệng cô.

Nụ hôn đó mạnh mẽ, thiêu đốt và cô hòa hợp với nhu cầu của anh. Nơi nào anh đến, cô đi theo, thổ lộ cùng anh, trao cho anh mọi thứ anh yêu cầu với những tiếng thở dài nho nhỏ phóng thẳng đốt lên trong anh ngọn lửa nồng nhiệt.

Cô là của anh.

Anh dứt môi ra, cho cô chút không gian để hít thở. "Nếu ở lại đây... em sẽ trao bản thân mình cho anh."

Cô phải hiểu. Phải có quyết định của chính mình.

Cô gật đầu, hai mắt chứa đầy khao khát. "Vâng. Em là của anh."

Anh lắc đầu, biết rằng mình có vài giây trước khi bị đam mê chiếm giữ và cả hai đều lạc mất mình. "Bây giờ hãy rời khỏi đây nếu em có bất cứ sự lưỡng lự nào."

Một khoảng lặng diễn ra và nhu cầu chiếm hữu cô chảy qua, dày đặc, không thể dung thứ và khiến đất trời chao đảo. Ánh mắt trong sáng, xanh thẳm và thật đẹp. "Em không hề do dự, Simon." Cô tựa người lại gần, môi hầu như chỉ vừa chạm vào môi anh, đe dọa, khiến anh phát điên lên. "Hãy chỉ cho em biết mọi thứ."

Kiểm soát bị phá hủy và anh không bận tâm. Anh bị chôn vùi trong khao khát nguyên thủy khi hôn cô hết lần này đến lần

khác, hai tay di chuyển khắp làn da ấm áp mềm mại, ấn cô vào người mình, giữ chặt lấy cặp mông tròn đầy đặn.

Anh kéo người ra một khoảng đủ để nói. "Em là của anh," anh nói và nghe thấy sự thiếu kiềm chế trong những từ ngữ ấy. Anh không quan tâm. Cảm giác anh dành cho cô lúc này hoàn toàn không mang tính chất tao nhã lịch sự. "Của anh," anh lặp lại, từ chối để cô có được nụ hôn mà cô muốn cho đến khi cô nhìn vào mắt anh. "Của anh."

"Vâng," cô nói, đứng đưa người, hơi ấm khiến anh trở nên hoang dại. "Em là của anh."

Anh thưởng cho cô một nụ hôn khác.

Chúa ơi, anh thích hôn cô. Thích mùi vị của cô, sự nhiệt tình của cô, cách cô châm lên ngọn lửa nơi anh với sự mơn trớn của chiếc lưỡi. Khi anh kéo người ra một chút nhìn vào mắt cô lần nữa - màu xanh tuyệt đẹp với khao khát - cô lắc đầu gần như ngay tức khắc. "Em là của anh," cô lặp lại, cắn lấy bờ môi dưới của anh và kéo anh trở lại với nụ hôn. Anh rên rỉ vì sự mạnh mẽ đó, bị ngắt quãng bởi sự vuốt ve dịu dàng tinh nghịch không thể chịu đựng được của lưỡi lên nơi mà răng cô vừa ở đó.

Cô là nàng Siren của anh. Ngay từ đầu đã thế.

Loại đi ngài Công tước lịch thiệp ngoảnh mặt bỏ cô lại quảng trường - người đó đã trả cô lại với gia đình bằng tất cả kiềm chế hào hoa phong nhã phù hợp với địa vị của anh. Anh giờ đơn thuần chỉ là một người đàn ông - có máu thịt và đói khát.

Và cô là bữa tiệc lớn dành cho anh.

Anh mang cô tới giường, biết rằng tất cả có thể thay đổi nhưng anh không bận tâm. Anh theo cô nằm xuống tấm trải giường bằng vải lanh mát lạnh, ấn người vào giữa hai bắp đùi ấm áp thon dài của cô và chiếm lấy miệng cô hết lần này đến lần khác, thì thầm bằng cả tiếng Anh và tiếng Ý xen giữa những nụ

hôn.

"Người phụ nữ xinh đẹp đầy nguy hiểm của anh... carina [52]... quá mềm mại... quá xinh đẹp... che bella... che bellissima [53]."

[52. Carina (Tiếng Ý) Đáng yêu.]

[53. Che bella... Che bellissima (Tiếng Ý): Xinh đẹp... vô cùng xinh đẹp.]

Cô quần quai bên dưới, ấn vào và dùng đưa người áp vào anh khi hai tay giật mạnh chiếc áo sơ mi bằng vải lạnh, kéo nó lên cho đến khi chạm được vào làn da trần của anh. Sau đó những ngón tay của cô ở trên người anh, để lại những vết lửa dọc theo lưng và anh nghĩ mình có thể chết nếu như không đến gần cô hơn. Anh nhắc người ra, rít lên khoái lạc khi ấn mình cứng và dày cộm vào nơi mềm mại nhất, ấm áp nhất của cô.

Nhìn xuống, anh thu lấy hình ảnh đôi môi sưng phồng vì những nụ hôn, hai má ửng đỏ và đôi mắt xanh mở to đầy khao khát. Hai tay vòng quanh bụng anh và luồn tay bên dưới áo, lướt khắp phần ngực cho đến khi ngón tay cái ương bướng tìm thấy một bên ngực và anh thở gấp.

Nhận biết tình quái ánh lên trong mắt và cô làm lại một lần, hai lần, trước khi anh thì thầm, "Em đang giết anh," và cúi xuống chiếm lấy môi cô lần nữa.

Anh ngẩng đầu lên, cô nói. "Cởi nó ra đi anh. Em muốn ở gần anh hơn. Càng gần càng tốt." Và anh nghĩ mình đang chìm đắm trong sức nóng của những từ đó.

Chiếc áo sơ mi ngay tức khắc biến mất và anh chiếm lấy môi cô lần nữa, vuốt ve thật sâu trước khi lặn người để bản thân tiến gần cơ thể căng tràn nhựa sống của cô. Cô la lên vì mất mát, với tay đến anh trước khi anh bắt lấy hai tay cô và kéo chúng lên đầu, dùng một tay dễ dàng giữ lấy chúng. "Không. Em là của

anh," anh nói, bàn tay còn lại lần xuống dưới vuốt ve đầu ngực tuyệt đẹp của cô, trêu đùa cho đến khi nó cứng lên và nài xin miệng anh ở đó. "Em đã đến với anh," anh thì thầm vào tai cô, dùng lưỡi liếm lấy thùy tai của cô. "Tại sao. Siren?"

"Em..." cô bắt đầu nói, dừng lại khi anh xoay tròn một đầu ngực giữa ngón tay.

"Tại sao?" anh lặp lại, mong mỏi nghe được câu trả lời.

"Em muốn đêm nay..." cô thở hổn hển.

"Tại sao?" Anh rời môi xuống cổ họng, đưa lưỡi vào cái hõm ở đó.

"Em..." Cô dừng lại khi anh ấn những nụ hôn nhẹ lên làn da trên ngực cô, để lại dấu khi anh tiến đến phần đầu ngực nhũ nhối kia. "Simon..." tiếng thì thầm như một lời cầu xin. Chúa ơi, anh yêu âm thanh tên anh trên môi cô. Anh thổi hơi khắp nhũ hoa, thích thú làn da nơi đó nhả lại và tiếng thở hổn hển của cô. "Làm ơn..."

"Tại sao em lại đến với anh?"

Hãy nói ra đi, anh muốn biết nó không phải chỉ là cảm xúc nơi anh. Tuy anh biết mình không xứng đáng với nó.

"Em yêu anh."

Cảm giác run rẩy xuyên khắp người khi những từ đó được thốt ra, nó quá đơn giản. Quá chân thực. Anh ngậm lấy phần đầu ngực giữa môi mình, kéo nhẹ phần da thịt ngọt ngào kia thưởng cho cô. Anh yêu cách cô quắn quại tựa vào mình, cách cô hét lên khi anh rê lưỡi và răng khắp phần da thịt nhạy cảm, cách hai tay cô uốn cong để những ngón tay có thể len lỏi vào tay anh.

Khi anh ngược đầu lên, cả hai cùng thở khó nhọc và anh khao khát chạm vào mọi nơi trên người cô.

Nếm mọi nơi của cô.

"Nói lại lần nữa đi."

"Em yêu anh."

Anh buông tay cô ra, trượt xuống bên dưới, đặt những nụ hôn ấm áp dọc theo ngực, bụng, phần mềm mại giao giữa đùi và hông, mùi hương của cô tuyệt vời đến mức không thể chịu được.

Anh say mê sự mềm mại, cảm giác về cô, cách cô ấn người vào tấm trải giường và đóng đưa hông áp vào anh. Cả đời, anh chưa bao giờ muốn bất cứ thứ gì theo cách anh muốn cô. Ngay bây giờ.

Cô ở đây.

Và cô là của anh.

Simon trượt khỏi giường, quỳ gối bên cạnh. Cô ngay lập tức ngồi dậy. "Anh đi...?" Câu hỏi trở thành tiếng rít nhỏ khi anh kéo cô đến gần cạnh giường, để hai chân cô về một bên và vuốt ve làn da trơn mềm từ mắt cá đến đầu gối của cô. Anh ngắm nhìn hai bàn tay mình, to lớn và ngăm ngăm, lần theo đường cong nơi chân cô và không thể kháng cự sờ đến bắp chân thon dài săn chắc và nhẹ nhàng tách hai chân cô ra.

"Anh làm...? Simon!" cô thở hổn hển và anh cúi người về trước, lách người vào giữa hai đùi của cô. Hai bàn tay cô che phủ nơi anh khao khát chạm vào và anh cắn nhẹ góc cằm của cô.

"Năm ngửa ra nào, Siren."

Cô lắc đầu. "Em không thể. Anh không thể làm thế."

"Em có thể. Và anh sẽ làm điều đó." Anh nghe thấy sự lúng túng trong giọng mình. Cảm thấy sự khao khát chảy qua người. Nếu cô không để anh sớm chạm vào cô... "Em yêu cầu anh chỉ cho em thấy tất cả," anh nói, những từ ấy dày đặc trong tai cô. "Đây là một phần trong đó."

Cô do dự không biết phải làm gì và nếu không quá căng cứng cùng nhức nhối như bây giờ, anh ắt hẳn đã cười chủ nghĩa hoài nghi trong ánh mắt cô. "Em chưa bao giờ nghe thấy điều đó."

"Hãy trao bản thân mình cho anh," anh nói, tách đùi cô rộng ra, trượt bàn tay lên cao hơn, chạm lưỡi vào đường cong hoàn hảo bên gò má của cô. "Đây là điều anh muốn." Cô nín thở khi những ngón tay của anh với đến bàn tay của cô, chặn cô khỏi tầm nhìn. Anh mớm trón đầu ngón tay lên da tay cô, nhẹ nhàng chạm vào đó khiến cả hai người đều cảm nhận sâu sắc. Anh vuốt ve lần nữa, đi lên cổ tay sau đó lui lại. "Anh nghĩ em cũng muốn điều đó."

Anh trở lại với tai cô, yêu sự e thẹn và thiếu chắc chắn của cô. Anh muốn dạy cô cách chia sẻ những bí mật của mình. "Em cảm thấy nhức nhối ở đây phải không?" Cô gật đầu và sự thích thú đầy nam tính chảy khắp người anh. "Anh có thể mang nó đi."

Cô trút ra hơi thở dài run rẩy và âm thanh đó khiến chiều dài của anh căng cứng lên. Anh nghiến răng. Không. Điều này là dành cho cô. Cô sẽ tìm ra khoái lạc của mình. Anh sẽ trao nó cho cô và lấy lại của mình từ đó.

"Simon," cô nói, giọng khàn khàn, quẩn quanh âm tiết tên anh giống như một năm dấm. "Xin anh."

"Năm ngựa ra nào," anh thì thầm, ấn cô xuống giường với nụ hôn trước khi đến nơi anh khao khát. Anh ấn một nụ hôn nhẹ lên đốt ngón tay của cô. "Hãy để anh vào." Khi cô làm thế, những nếp gấp nơi nữ tính hé lộ, anh rên rỉ thích thú. Anh nhẹ nhàng tách nó ra và cô nâng hông về phía anh. Cô quá nhạy cảm, quá sẵn sàng cho anh. Trơn mượt, ẩm ướt và tuyệt vời.

Anh rê một ngón tay xuống ngay nơi trung tâm của cô, lắng nghe tiếng hít thở, tiếng thút thít cô tạo ra trong khi anh khám

phá nơi đó. Anh khám phá cô, ấn vào và mơn trớn để tạo ra âm thanh thích thú nơi cô, sau đó trượt một ngón tay vào nơi ẩm ướt nóng bỏng. Cô quá chặt, người trườn hẳn đến cạnh giường vì cảm xúc mạnh mẽ ấy.

Anh ngược lên nhìn cơ thể cô khi Juliana nhấc người khỏi giường và say mê hình ảnh của cô, mái tóc đen tuyệt đẹp, đôi mắt như hai viên sapphire sáng lấp lánh vì khoái cảm, đôi môi hồng hào đầy đặn hé mở khi hít thở.

Anh chưa bao giờ muốn bất cứ điều gì như anh muốn cô.

Anh di chuyển tay, yêu cách cô nhắm mắt lại sau đó mở ra. Anh cúi người về trước, phà hơi ngay trung tâm khoái cảm của cô và lấy làm hạnh diện vì đã khiến cô thốt ra tiếng hét nhỏ đam mê không thể kìm lại.

Anh sẽ chết nếu như không sớm đặt miệng mình lên cô.

Anh cọ xát ngón cái ngang nơi sưng phồng đập rộn ràng của cô và cô thở hổn hển đáp lại, sự e thẹn đã biến mất. "Hôn em đi. "

"Như em muốn," anh nói và đặt môi mình lên cô, giữ lấy cô rộng mở khi ấn lưỡi đến nơi ngón cái vừa ở đó, làm tình với cô bằng những cái vuốt ve thường thức chậm rãi. Cô cong người khỏi giường, đẩy những ngón tay vào tóc anh và giữ lấy anh khi chuyển động áp mình vào miệng anh. Cô là dòng rượu vang và ngay tức khắc anh bị ám ảnh bởi hương vị của cô, bởi việc tìm hiểu những thứ cô thích, chỉ muốn trao cho cô khoái cảm. Để khiến cô trở nên điên cuồng.

Anh đã làm thế. Những chuyển động xoay tròn chậm rãi bắt đầu nhanh hơn, lưỡi làm việc cùng lúc khiến những ngón tay cô uốn éo trong tóc anh và sau đó cô nâng người khỏi giường dâng mình cho anh. Anh chiếm lấy cô, giữ chặt cô trong khi cô tìm thấy khoái cảm của mình, sự thỏa mãn nam tính lẫn tẩn chảy khắp

người anh.

Sau đó cô tan vỡ trong vòng tay anh, anh ở đây, ôm lấy cô, vuốt ve cô, mang cô trở lại mặt đất.

Anh ngẩng đầu lên sau khi chuối khoái cảm cuối cùng chảy qua người cô và anh di chuyển nằm bên cạnh cô, muốn ôm lấy cô, giữ cho cô được an toàn.

Anh hôn cổ cô, nhẹ nhàng mút lấy vùng da nơi đó cho đến khi cô thở dài. Anh có thể mang lại khoái cảm cho cô mãi mãi. Anh có thể nằm trên giường và tôn sùng cô suốt đời. Anh đưa một nhũ hoa vào miệng, nhay nó cho đến khi cô thì thầm tên anh, rồi hôn cô, trượt tay vào giữa đùi với sự thôi thúc không thể bác bỏ để đóng dấu cô là của anh.

Hai chân cô tách ra trước sức nặng của tay anh và những ngón tay cô trượt xuống thân trên đến chỗ cạp quần ống túm của anh. "Simon," cô nói và sự thích thú thỏa mãn trong giọng cô khiến anh trở nên cứng ngắc lên một cách khổ sở. "Cởi nó ra đi anh."

Chúa ơi, được.

Anh nhắm mắt ngăn ý nghĩ đó lại. "Em chắc chứ?" Nếu anh khỏa thân cùng cô, mọi chuyện không thể nào quay lại.

Cô gật đầu, đôi mắt màu ngọc sapphire tối lại vì đam mê. "Rất chắc chắn."

Cô sẽ có được anh. Hết lần này đến lần khác, trong những ngày còn lại của họ.

Anh hôn cô lần nữa, chậm rãi và thật sâu. "Anh không thể từ chối em bất cứ điều gì."

Khi những từ ấy vang vọng giữa họ, anh biết đó là sự thật. Cô là tất cả những gì anh từng muốn. Và anh sẽ làm bất cứ điều gì trong quyền lực của mình để giữ cô ở trong thế giới của anh.

Những điều khác không còn là vấn đề.

Bàn tay cô vung về cởi bỏ những cái khuy quần ống túm cho đến khi anh không chịu đựng được áp lực từ sự dò dẫm ấy thêm và anh nâng người khỏi giường để cởi bỏ quần và giày ống càng nhanh càng tốt. Quay trở lại với cô, anh rên rỉ vì khoái cảm khi đặt mình giữa hai đùi mềm mại của cô, khao khát được ở trong cô.

"Chờ đã," cô thì thầm, giật người về phía sau, tránh khỏi anh. "Em muốn nhìn thấy anh."

Anh nheo mắt nhìn cô và chuyển động theo cô. "Không phải lúc này. Lần tới đi em."

Anh giữ lấy hai chân của cô và kéo cô về phía mình, cạo người vào cô cho đến khi cô thở dài vì va chạm đó. "Nhưng... chúng ta chỉ có một đêm. Đây là cơ hội duy nhất để em nhìn thấy anh."

Anh bất động vì lời nói đó, hai tay đi đến giữ lấy gương mặt để có thể nhìn vào mắt cô. Anh nhìn thấy nỗi buồn trong đó, sự tuyệt vọng bị lấn át bởi đam mê.

Nó sẽ không chỉ là một đêm. Cô phải biết điều đó.

Anh sẽ không để cô đi.

Tất cả mọi thứ đã thay đổi.

"Juliana," anh thì thầm, nhỏ và trầm, dùng phần đầu nhạy cảm nhất cọ xát vào nơi ẩm ướt của cô. Anh ngắm nhìn hai mắt cô mở to sau đó mờ đi vì khoái cảm. "Đừng bắt anh dừng lại."

Anh lặp lại chuyển động đó và mí mắt cô khép lại. "Không. Đừng dừng lại."

Anh ấn người ngay lối vào của cô, chậm rãi đi vào đụng ngay lớp rào cản trước khi tạm dừng - điều khó khăn nhất anh từng làm - và nhìn xuống cô. "Em ổn cả chứ?"

Cô gật đầu lần nữa, cắn lấy môi dưới và chuyển động ấy khiến khao khát run rẩy bắn thẳng vào anh. Nhưng anh sẽ không hủy hoại trải nghiệm đam mê đầu tiên của cô. Anh giữ yên, bất động, say mê trong hơi ấm của cô, không muốn gì khác ngoài đâm xuyên qua lớp rào cản đó và vùi mình vào trong cô.

"Anh không muốn làm đau em."

Cô lắc đầu. "Anh sẽ không làm em đau đâu."

Anh với tay vào giữa, vuốt ve nơi nhạy cảm ấy của cô cho đến khi cô thở hổn hển vì khoái cảm. "Anh sẽ làm đau em. Nhưng sau đó anh sẽ cố không khiến em đau lần nữa." Anh nhìn thẳng vào mắt cô trước khi rê lưỡi ngay bờ môi dưới của cô và nói. "Hãy nhìn anh. Anh muốn em nhìn anh."

Cô gật đầu và anh đứng đưa người áp vào cô, nhẹ nhàng tiến xa hơn vào nơi chật ních kia, cố gắng thật nhẹ nhàng, ngắm nhìn cuộc chiến giữa đau đớn và khoái cảm trong cô khi cô thích ứng với những cú đâm nhịp nhàng của anh, cái mới sâu hơn cái trước. Anh sớm đâm vào hết chiều dài và cả hai đều thở một cách khó nhọc.

Cô thì thầm. "Anh có đôi mắt đẹp nhất."

Lời nhận xét không mong đợi ấy khiến anh thấy thích thú rồi anh hôn cô thật lâu và chậm rãi. Lùi người lại, anh mỉm cười, đứng đưa người nhẹ nhàng áp vào cô. "Không thể nào. Chúng không là gì so với đôi mắt của em."

Anh muốn di chuyển. Mong muốn giải thoát vì những gì cơ thể anh van nài suốt đêm. Thay vào đó, anh ấn một nụ hôn ngay cằm của cô và nói. "Có đau không, Siren?"

Cô lắc đầu và khi cô nói, anh nghe thấy điều gì đó tuyệt diệu trong giọng nói ấy. "Không... nó có cảm giác... Simon, em có thể cảm thấy anh... ở mọi nơi." Cô thư giãn và vây chặt lấy anh.

Anh rít lên. Cô di bàn tay dọc xuống lưng anh, đi đến đường cong nơi hông anh và kéo anh sát vào mình. "Làm lại lần nữa đi anh. Mạnh hơn."

Anh rên rỉ. Cô sẽ giết chết anh.

Anh bắt đầu di chuyển, sâu hơn, nhanh hơn với nhiều lực hơn và cô thét sự khoái cảm vào tai anh, đe dọa sự ôn hòa nơi anh. Trong chốc lát, cô thì thầm tên anh, tay cô vò rối tóc anh, di chuyển cùng những cú đâm sâu nhịp nhàng. Anh chưa bao giờ sẵn sàng đón nhận khoái cảm của mình nhưng anh sẽ không đi mà thiếu cô. Anh muốn cô đi cùng anh đến giới hạn cuối cùng.

Họ di chuyển nhịp nhàng cùng nhau, cảm giác đang hình thành cho đến khi cả hai đều thở hổn hển.

"Simon... nó... em không thể dừng lại."

"Anh cũng thế," anh kéo ra cho đến khi gần như rời khỏi cô, rồi trở lại chìm sâu vào nơi ấm áp của cô. Làm thế nào anh từng nghĩ mình có thể kháng cự lại cô? "Hãy nhìn anh, tình yêu của anh. Anh muốn nhìn em."

Cô làm theo và ngã nhào vào khoái cảm. Anh theo cô đến bờ vực với tác động mạnh mẽ chưa từng trải qua trước đây. Cô là trung tâm thế giới của anh - anh muốn ở trong vòng tay cô, trong thời điểm này, mãi mãi trong đêm nay.

Anh đổ sụp trong vòng tay cô và nằm đó một lúc lâu, thở hồng hộc trước khi nhận ra sức nặng của mình ắt hẳn đang đè bẹp cô. Xoay người, anh kéo cô nằm dài trên người mình, làn da mềm mại ửng hồng và mái tóc đen. Anh có thể cảm nhận ngực cô phập phồng áp vào ngực anh và anh nghiêng rằng chống lại nhận thức ngay tức khắc chảy qua người.

Anh muốn cô lần nữa. Ngay bây giờ.

Anh phớt lờ khao khát đó, thay vào đấy lướt những ngón tay

ngang qua bờ vai trần trơn mượt, đắm chìm vào rung động đầy cô gần hơn, anh yêu cảm giác cơ thể trần trụi của cô tựa vào người mình.

Khi ôm cô, mềm mại và ấm áp trong vòng tay, anh không muốn nghĩ về tương lai. Anh muốn thưởng thức cô.

Anh muốn thưởng thức cô ngay lúc này.

Đó là một sai lầm.

Ngay cả khi cô say mê cảm giác anh nằm bên dưới, tất cả những múi cơ rắn chắc và làn da ấm áp, cô biết mình đã khiến mọi thứ tồi tệ hơn.

Anh đã trao cho cô mọi thứ mà cô từng tưởng tượng - cô chưa bao giờ cảm thấy quá gần gũi, quá liên kết, quá khao khát như lúc này.

Cô chưa bao giờ mơ mình sẽ yêu anh mạnh mẽ như thế.

Ngày mai cô sẽ rời khỏi anh. Và anh sẽ kết hôn với một người khác.

Juliana sẽ sống với nhận thức rằng người đàn ông cô yêu sẽ không bao giờ là của cô.

Cô run lên vì ý nghĩ đó, ấn người gần anh hơn, như thể có thể hợp nhất bản thân với anh, như thể có thể dừng lại chuyển động của thời gian.

Anh dùng bàn tay ấm áp vuốt ve dọc sống lưng cô, để lại một vệt lửa nóng bỏng và ấn môi mình vào trán cô. "Em lạnh sao?"

Không.

Việc nói vâng dễ hơn nói ra sự thật.

Cô gật đầu không tin mình có thể cất tiếng nói.

Anh trượt người ra, kéo cô lên cùng để anh có thể kéo tấm trải giường. Anh hôn cô, thật trọn vẹn, sự vuốt ve chăm lura cả người cô trước khi anh xoay người rời đi để đốt lò sưởi.

Cảm thấy quá dễ tổn thương, cô tìm áo choàng, mặc nó vào, thắt dây buộc lưng trước khi xoay người ngắm nhìn những chuyển động khi anh cúi người trước lò sưởi, những múi cơ sau lưng hiện lên trước chuyển động đó, hai bắp đùi chắc khỏe lấp lánh trong ánh sáng cam - anh là vị thần lửa.

Khi đứng lên, anh nhìn về phía giường. Anh cau mày khi phát hiện cô đã đi và anh ngay lập tức tìm kiếm, nhận ra cô đang đứng trong bóng tối. Anh giơ tay, ra hiệu cô đi đến chỗ mình và cô không thể kháng cự.

Khi cô đến nơi, anh bế bổng cô lên, cả hai ngồi vào chiếc ghế đặt cạnh lò sưởi. Anh trượt một bàn tay vào nơi hé mở của chiếc áo choàng, chạy nó dọc theo đùi khi ấn một nụ hôn vào cổ của cô. "Anh thích em khỏa thân," anh nói và cô kinh ngạc khi thấy một Simon mới mẻ thích trêu ghẹo.

Cô rê tay từ trán đến bả vai rộng đầy cơ bắp của anh. "Em cũng thấy thế," cô thú nhận. "Em nghĩ anh không thể diễn trai hơn, nhưng nhìn thấy anh trong ánh lửa... anh là Hephaestus [54], vạm vỡ và nóng bừng."

[54. Thần thợ rèn trong thần thoại Hy Lạp.]

Đôi mắt anh tối lại vì sự so sánh đó và anh kéo cô về phía mình, hôn cô thật kêu trước khi kéo cô tựa vào ngực mình và nói. "Điều đó khiến em trở thành Aphrodite - một sự so sánh thông minh đấy."

Nhưng Aphrodite và Hephaestus đã kết hôn. Suy nghĩ đó thì thầm trong tâm trí cô. Còn họ chỉ có một đêm.

Không. Cô sẽ không nghĩ về nó.

"Anh đang thăng chức cho em từ một tiên cá thành nữ thần sao?"

Anh cười khúc khích và cô yêu âm thanh đó. Anh bắt lấy một bàn tay của cô, đan những ngón tay vào đó và mang chúng đến môi anh. "Nó sẽ thế, cô gái lạnh trí à."

"Thấy không, em đâu chỉ là một vụ bê bối biết đi," cô trêu anh và ngay lập tức hối tiếc vì những từ đó. Cô vừa tạo ra vụ tai tiếng thật sự trong đời mình. Và anh biết điều đó. Có thể anh thậm chí nghĩ rằng cô chủ đích tạo ra vụ tai tiếng.

Cô ghét suy nghĩ đó.

Ghét việc mình đã để chúng vào đầu.

Cô ngồi trên đùi anh, mong mọi khẳng định rằng anh không nghĩ về cô như thế. "Simon... anh biết rằng em không... điều này không... Em sẽ không bao giờ nói việc này với bất cứ ai... những gì xảy ra tối nay." Cô co rúm người vì những lời nói đó, hoàn toàn không thể nói ra. "Anh sẽ không cần phải lo lắng..."

Anh quan sát, đôi mắt màu hổ phách mang vẻ nghiêm túc và cô ước mình có thể rút lại lời vừa nói, những hàng động và cả đêm nay. Hai cánh tay anh siết chặt quanh người cô và anh hôn tay cô lần nữa. "Không nói thêm về nó nữa."

Cô ghét việc mình vừa đem lại lo lắng cho anh. "Em chỉ... Điều em đang cố nói chính là sẽ không ai biết việc này."

Anh với tay và gạt mớ tóc ra khỏi má cô. "Juliana, anh biết điều ấy."

Sự tuyệt vọng dấy lên. "À, vâng. Dĩ nhiên chúng ta biết điều đó. Nhưng em muốn anh cũng biết rằng em sẽ không đòi hỏi bất cứ điều gì từ anh. Em có ý đó khi đề nghị một đêm. Chỉ một đêm duy nhất."

Điều gì đó hiện lên trong ánh mắt màu mật ong của anh,

thứ gì đó cô không thể nhận ra. "Cả hai chúng ta nên biết rằng một đêm gần như không đủ."

Cô bất động, những từ ngữ đang chảy qua người. Anh muốn thêm.

Cô cũng thế.

Nhưng anh phải kết hôn.

Anh đang đề nghị thứ cô nghĩ anh sẽ đề nghị sao?

Cô có thể chấp nhận nó hay không?

Nếu đó là cách duy nhất để cô có được anh... liệu như thế có đủ hay không?

Nó có.

Cô hít sâu. "Em có thể trở thành tình nhân của anh."

Anh trở nên bất động. "Em nói gì cơ?"

"Tình nhân của anh."

Tay anh giữ chặt lấy đùi cô với lực không thể đoán được. "Đừng nói nữa."

Cô đặt hai tay lên vai anh, làm đòn bẩy nâng người lên đối mặt với anh. "Tại sao? Anh từng nói rằng em sẽ là một tình nhân phù hợp mà."

Anh nhắm mắt. "Juliana. Dừng lại."

Cô phớt lờ anh. "Em sẽ không thể trở thành người đồng hành xứng đáng sao?"

"Không."

Nỗi đau lóe lên. Cô tạo ra quá nhiều tai tiếng đến mức không được đánh giá là một tình nhân của anh sao? "Tại sao không?" Cô nghe thấy tiếng nài xin trong giọng mình. Căm ghét chính mình vì điều đó.

"Bởi vì em xứng đáng nhận được điều tốt hơn!" anh quát lớn, đứng dậy thật nhanh và khiến cô bị xô khỏi đùi anh. Anh túm lấy cô trước khi cô ngã xuống nền nhà, nâng mặt cô lên nhìn thẳng vào mình. Anh đặt tay lên cánh tay của cô, giống như có thể lắc mạnh để cô hiểu ra mọi chuyện. "Anh sẽ không chấp nhận em làm tình nhân của anh. Anh ước mình có thể quay ngược lại thời gian và xóa bỏ những từ ấy ra khỏi đầu óc em. Anh ước mình có thể quay ngược thời gian và thưởng cho bản thân một năm dấm vì đã đưa ra lời đề nghị đó."

Lời nói đó xuyên khắp người cô và khiến cô cảm thấy đau nhói vì lời hứa cho những gì sẽ xảy ra tiếp theo. Tình yêu. Hôn nhân. Gia đình.

Những điều anh đã dành cho người khác.

Những thứ anh đã trao cho người khác bởi vì anh không nhìn thấy tương lai cùng với cô.

Và đột nhiên những lời nói đó không đủ.

"Trở lại giường với anh nào," anh thì thầm. "Hãy ngủ trong vòng tay anh. Anh sẽ đưa em trở lại phòng ngủ của em trước khi cả nhà thức giấc."

Sự cám dỗ gần như không thể chối bỏ. Không có bất cứ thứ gì trên thế giới này khiến cô muốn hơn việc được ngủ với anh, nghe tiếng tim anh đập bên tai mình.

"Em phải đi, Simon."

Anh với đến cô, một nụ cười vờn ngang môi. "Chưa đâu. Hãy ở lại thêm chút nữa."

Cô lắc đầu, lùi lại phía sau. "Em không thể mạo hiểm..."

Em không thể mạo hiểm trái tim mình thêm.

Cô hít một hơi. Thử lần nữa. "Em không thể để bị bắt gặp."

Anh quan sát cô một cách cẩn thận, ánh mắt lộ buồn và cô sẽ không để anh nhìn ra sự thật - rằng cô đang rời bỏ anh. Mỗi mỗi, như người Anh thích nói.

Nhưng điều đó không khiến cô thấy tốt hơn. Nó giống như sự tra tấn.

Anh bất động một lúc lâu như thể đang cân nhắc lựa chọn, sau đó gật đầu một cách dứt khoát. "Em nói đúng. Ngày mai, anh sẽ nói chuyện với Nick."

"Về vấn đề gì?"

"Về cuộc hôn nhân của chúng ta."

Cô sợ khiếp vía. "Hôn nhân của chúng ta?"

Anh không thể kết hôn với cô. Có hàng đồng lý do tại sao không thể.

Cô là người Ý. Là người theo đạo Công giáo. Dòng dõi đáng nghi ngờ. Mẹ cô là một thảm họa. Cha cô là một lái buôn tầm thường. Xã hội thượng lưu không dung thứ cô

Anh đã đính ước với cô gái tuyệt vời nhất mùa vũ hội năm nay.

Nhưng ngay cả khi nghĩ ra những lý do đó, một chút hy vọng vẫn len lỏi bên trong. Có thể sao? Rồi cuộc anh có thể chọn cô sao? Họ có thể kết hôn? Cô có thể có được anh, người đàn ông cô yêu đến mức đau đớn? Cô có thể có được những gì đã giành tị ở những cặp đôi xung quanh, hai người gắn kết với nhau như đôi bồ câu?

"Đừng buồn quá như thế," anh trêu. "Em cuối cùng đã tạo ra vụ tai tiếng của mình."

Cô cứng người, bước lùi khỏi sự ôm ấp của anh.

Vụ tai tiếng.

Với anh, cô chính là như thế - cô gái người Ý tầm thường tai tiếng, sẽ cùng anh kết hôn sau chuyện tình một đêm nơi làng quê. Và một ngày nào đó, khi tin tức về Georgiana bị lộ ra, anh không có một người vợ với danh tiếng tốt đẹp bên cạnh, khi con cái của anh bị chế nhạo vì có một người mẹ tầm thường, khi anh nhìn tiểu thư Penelope khiêu vũ cùng người chồng hoàn hảo, trở thành người đẹp nhất bữa tiệc, anh sẽ hối tiếc.

Cô không bao giờ vượt qua điều đó. Không bao giờ xứng đáng đồng hành cùng anh. Không bao giờ có khả năng làm vợ anh. Cô chỉ là người khiến anh sao nhãng khỏi nhiệm vụ và trách nhiệm. Anh là một Công tước và cô là một vụ tai tiếng.

Không bao giờ ngang bằng anh.

Không đủ tốt cho anh.

Cô cũng tin như thế. Đã bao lần cô so sánh mình với mẹ? Đã bao nhiêu lần cô đùa giỡn với những kỳ vọng? Sống cùng chúng? Cô đã thường xuyên giành lấy sự tức giận và đam mê thay vì lời khen ngợi và kính trọng của anh bởi cô không tin về cuối cùng nằm trong tầm với của mình?

Nhiều hơn những gì cô có thể chịu đựng.

Cô yêu anh.

Đôi khi, tình yêu là không đủ.

Lời nói của em gái anh vang vọng bên tai cô. "Em không thể kết hôn với anh, Simon."

Lúc đầu anh mỉm cười, trước khi ghi nhận ý nghĩa lời nói của cô. "Em nói gì?"

Cô hít một hơi dài và nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt mang màu hổ phách tuyệt đẹp khiến cô yêu điên cuồng. "Em không thể kết hôn với anh."

"Tại sao không?" Sự bối rối cùng khó tin hiện diện trong câu hỏi đó, sau đó là thứ gì đó gần như tức giận.

"Nếu tối nay không xảy ra, liệu chúng ta có đang thảo luận về việc này hay không?"

"Anh..." Anh dừng lại. Bắt đầu nói. "Tối nay đã xảy ra, Juliana."

"Anh đã đính hôn với người khác."

"Anh sẽ hủy bỏ chuyện đó," anh nói một cách đơn giản, như thể đó là một việc làm hoàn toàn hợp lý.

"Còn tiểu thư Penelope thì sao? Thanh danh của cô ấy? Và cả anh nữa? Những kế hoạch anh dự tính để bảo vệ gia đình, em gái và cháu gái của anh? Còn nhiệm vụ của anh?"

Anh với đến cô ngay khi cô lùi lại. "Juliana, anh hứa với em. Chúng ta sẽ kết hôn."

Không có tình yêu. Không lòng kính trọng. Không sự ngưỡng mộ.

"Bởi vì đó là cách để mọi thứ được hoàn thành," cô thì thầm.

"Nằm trong số những lý do khác nữa," anh nói đơn giản, như thể đó là một việc hiển nhiên.

"Em không giống như những gì anh mừng tượng về người vợ của mình." Anh bất động vì lời nói đó và cô nói tiếp. "Anh đã tự mình nói ra. Em quá liều lĩnh. Quá bốc đồng. Gây ra nhiều tai tiếng. Trước đêm nay, anh chưa từng cân nhắc đến chuyện kết hôn với em."

"Anh đã cầu hôn em cách đây một tuần!" Cô nghe thấy sự thất vọng trong giọng anh khi anh xoay người tìm áo choàng của mình.

"Chỉ sau khi anh Gabriel phát hiện ra chúng ta trong chuồng

ngựa. Anh cầu hôn em vì trách nhiệm. Giống như mọi thứ anh làm. Anh sẽ kết hôn với em, nhưng với một người có địa vị thấp hơn anh. Giống như lúc này."

Anh xỏ tay vào chiếc áo lụa thêu kim tuyến và quay người lại nhìn cô, đôi mắt tối đi. Khi anh nói, giọng rắn như thép. "Đừng nói điều đó."

"Tại sao chứ?" cô hỏi thật nhẹ nhàng. "Đó không phải là sự thật sao?"

Anh không trả lời.

"Em sẽ không bao giờ xứng với anh. Không bao giờ đủ tốt, không đủ đoan trang, chẳng bao giờ phù hợp - thậm chí nếu em cố gắng, quá khứ của em, gia đình của em, dòng máu của em sẽ không thể khiến chúng ta ngang hàng nhau. Họ sẽ nói gì? Mẹ anh sẽ nói gì?"

"Mặc kệ bọn họ. Đặc biệt là mẹ anh."

Cô bước về phía anh, đưa tay chạm vào quai hàm vuông vức của anh trong một chốc thoáng qua trước khi anh gạt tay cô ra, bước lùi lại và khước từ việc nhìn thẳng vào mắt cô.

Nước mắt đầy ứ khi cô xem xét vẻ ngoài lạnh lùng tuyệt đẹp của anh, biết rằng đây là lần cuối họ ở cùng nhau như thế này, một mình và thành thật.

Ít nhất một trong hai người thành thật với bản thân.

"Anh từng buộc tội em chưa bao giờ cân nhắc đến những hậu quả," cô nói, quyết tâm để anh hiểu. "Chưa bao giờ nghĩ đến những gì sẽ đến tiếp theo."

"Việc làm kế tiếp chính là chúng ta sẽ kết hôn với nhau."

Cô lắc đầu. "Bây giờ chính anh là người không cân nhắc đến hậu quả đấy. Em sẽ mãi là vạ tai tiếng của anh, Simon. Không bao giờ thích hợp."

"Thật lỗi bịch. Dĩ nhiên em sẽ phù hợp." Cô bị ấn tượng bởi ngay lúc này giọng nói của anh lại có thể hống hách như thế khi anh đứng trước cô, không mặc gì ngoài chiếc áo khoác ngoài. Thậm chí lúc này anh vẫn mang trên mình vẻ lạnh lùng và hống hách của một Công tước.

"Không, em sẽ không. Không trong mắt anh. Và đến một ngày, em sẽ thấy bản thân mình không xứng." Khi nói ra những lời đó, cô bị hạ gục bởi nhận thức rằng cuối cùng cũng hiểu mình muốn gì cho cuộc sống. Cho tương lai. "Em xứng đáng với những gì tốt hơn. Em đáng nhận nhiều hơn thế."

"Em không thể tìm được ai tốt hơn anh. Anh là một Công tước." Giọng anh mang chút chấn động. Sự tức giận.

Cô gạt nước mắt trước khi chúng rơi xuống. "Đó có thể là sự thật, Simon. Nhưng nó không dính dáng gì đến việc anh là một Công tước."

Anh phớt lờ những từ đó và họ đứng đó trong một lúc lâu trước khi cô rời khỏi phòng và anh cuối cùng cất tiếng nói. "Việc này chưa chấm dứt đâu, Juliana."

"Vâng, đúng thế."

Lời nói đầy mạnh mẽ.

Sự mạnh mẽ mà cô không chắc mình có hay không.

Chương 18.

Những vấn đề của con tim thực sự là một thử thách.

Một quý cô tao nhã cần thấu hiểu chỉ dẫn của một quý ông.

- Một luận thuyết trên chuyên đề

“Nét tinh tế của những quý cô”

Những chuyến viếng thăm đêm khuya tạo thêm nhiều phần
khích...

- Trang báo về những vụ tai tiếng

Tháng Mười một, 1823

Cô đã bỏ anh.

Điều này không thể xảy ra.

Simon thức dậy và thẳng yên ngựa, anh muốn đưa Juliana đi cưới ngựa, muốn đưa cô rời khỏi nhà để có thể nói chuyện nghiêm túc với cô. Thay vào đó, anh khám phá ra Lucrezia đã không còn ở đó. Một vài dấu hiệu đáng ngờ trong chuồng ngựa cho thấy cô đã rời khỏi Townsend Park khi trời vẫn còn nhá nhem tối.

Như một kẻ hèn nhát.

Làm thế nào cô dám rời khỏi anh kia chứ?

Anh không phải một chú cún đang tìm kiếm sự ưng thuận của cô. Anh là Công tước Leighton! Phân nửa người dân London sẵn sàng làm theo mệnh lệnh của anh và anh không cần giành lấy sự quy phục của một phụ nữ Ý độc thân.

Một phụ nữ điên cuồng.

Cô buộc tội anh nghĩ cô không xứng với anh sao? Người phụ nữ ấy hoàn toàn phù hợp với anh! Cô khiến anh muốn găm lên cơ thể nọ và đâm một thứ gì đó, sau đó khóa cô vào trong một căn phòng và hôn cô cho đến khi cô khuất phục

Cho đến khi cả hai cùng nhượng bộ nhau.

Chi trừ việc cô đã từ chối anh.

Hai lần.

Cô đã bỏ anh!

Điều đó khiến anh khao khát cô hơn nữa.

Nhiều đến mức khiến hai tay anh ngứa ngáy. Anh muốn chạm vào cô, thuần hóa cô, có cô trong tay và làm tình với cô cho đến khi cả hai đều kiệt sức và không thể nghĩ đến chuyện gì khác

ngoài những vòng tay ôm ấp họ dành cho nhau. Anh muốn đắm chìm trong những lọn tóc quăn đen, đôi mắt tuyệt đẹp, sự mềm mại của cô và không bao giờ trở lại.

Anh giật mở cánh cửa dẫn vào phòng ăn sáng tại Townsend Park, cánh cửa gỗ sồi dày đập mạnh vào tường và khiến những quý cô quanh bàn kinh ngạc khi anh đến chỗ St. John. Anh ta trông hoàn toàn bình tĩnh và đang trét bơ lên miếng bánh mì nướng. "Cô ấy đâu?"

Nick hớp một ngụm trà. "Ai ở đâu cơ?"

Simon kìm lại thôi thúc đổ phần trà ấy lên đầu cậu ta. "Juliana."

"Con bé đi rồi. Sáng sớm nay," St. John bình thản nói. "Ngồi đi. Người hầu sẽ mang thịt xông khói đến cho ngài."

"Tôi không muốn bất cứ miếng thịt xông khói nào hết. Tại sao cậu không đưa tôi đi gặp em gái cậu?"

Lời tuyên bố đó không thích hợp, khiến người khác choáng váng theo nhiều cách, hình như thu hút sự chú ý của St. John – và sự tập trung của nửa tá phụ nữ trong phòng, tất cả họ đã đồng loạt ngừng ăn. Nick liếc nhìn Simon và đứng dậy, đẩy ghế ra và vươn thẳng người. "Có lẽ ngài muốn xin lỗi những quý cô đây và đến phòng làm việc với tôi?"

Cuối cùng cũng có tác dụng.

Anh cúi đầu một cách cứng đờ. "Xin nhận lời xin lỗi của tôi," anh nói chậm và không biểu lộ chút cảm xúc, sau đó xoay gót và theo Nick rời khỏi phòng.

Họ không nói gì cho đến khi ở trong phòng làm việc của Bá tước, nhưng khi cánh cửa khép lại cả hai cùng bắt đầu nói.

"Đầu tiên, thịt xông khói quá ngon và tôi không thích phải ngừng việc ăn nó chút nào."

"Tôi không có thời gian để đùa..."

Nick phớt lờ anh và nói tiếp. "Và thứ hai, ngài đang nghĩ cái gì khi dùng thái độ đó nói về em gái tôi?"

"Tôi sẽ kết hôn với cô ấy."

Nick chớp mắt "Thật ư? Bởi vì tôi hoàn toàn chắc rằng cả anh Ralston và tôi không cho phép ngài tán tỉnh con bé... chứ đừng nói đến việc kết hôn."

Cơ thịnh nộ vì những lời nói đó bùng lên. "Tôi không cần sự cho phép của cậu. Cô ấy là của tôi."

Nick nheo mắt. "Ngài có thể nói lại từ cuối không Công tước?"

Simon hít một hơi dài, buộc bản thân duy trì bình tĩnh dù anh rất muốn đấm Nick. "Tôi muốn theo đuổi em gái cậu."

Nick gật đầu lần nữa. "Thế tốt hơn rồi đấy."

"Được rồi. Cô ấy ở đâu?"

"Tôi chưa cho phép."

Simon nghe thấy tiếng gầm rống trong cổ họng. Anh chưa bao giờ là một người đàn ông bạo lực nhưng hai người anh của Juliana dường như là ngoại lệ khiến anh phá luật. "Cậu sẽ cho phép chứ?"

"Không, tôi nghĩ là không."

Simon mệt mỏi với gia đình này và cả sự điên loạn của họ "Thế quái nào lại không?" anh quát.

"Hàng đồng lý do. Tôi sẽ liệt kê chúng, được chứ?"

"Tôi cho rằng mình không thể ngăn cậu. Tôi đã biết đủ rồi. Nếu cô ấy trở về London, tôi vẫn có thể đuổi theo. Tôi có thể cưỡi ngựa nhanh hơn xe ngựa của cô ấy."

Cậu ta hướng ra cửa. "Ngài sẽ không rời khỏi căn nhà này, Leighton. Không rời đi với tâm trạng như bây giờ."

Simon quay người, choáng váng. "Cậu nghĩ tôi sẽ làm tổn hại cô ấy sao?"

"Không, nhưng tôi nghĩ ngài sẽ tỏ ra khó chịu với con bé và ngay lúc này, con bé không đáng nhận điều đó."

"Cậu nghĩ mình có thể ngăn tôi sao?"

"Tôi biết mình có thể. Tôi không cần nhắc cho ngài nhớ về đội an ninh tầm cỡ canh gác quanh đây chứ."

Simon bắt đầu đi đi lại lại trong phòng. "Tôi là một Công tước! Tôi là người có tước vị, tôi có thể mở ra mọi cánh cửa, nhưng trong gia đình này, tại sao cái tước vị ấy dường như chỉ để chống đối lại chính tôi kia chứ?"

Nick cười toe toét. "Bản tính ương ngạnh của gia đình tôi. Đó là lý do đầu tiên trong danh sách khiến tôi không thích ý tưởng ngài sẽ kết hôn với Juliana."

"Đúng. Việc trở thành một Nữ công tước thật sự khó khăn."

Nick lờ đi lời nói mỉa mai đó. "Đó là về con bé. Con bé sẽ không thích điều đó. Giới thượng lưu sẽ không bao giờ tha thứ cho con bé về việc coi thường luật lệ của họ. Và thanh danh cao quý của ngài sẽ phải hứng chịu."

Anh không quan tâm. Anh thậm chí sẽ giết chết những con rồng của giới thượng lưu vì cô.

Với tâm trạng lúc này, anh sẽ dùng tay không làm việc đó.

Nick nói tiếp. "Nếu con bé cư xử phải phép - dù tôi biết Juliana chưa bao giờ xử sự nhu mì - con bé sẽ không bao giờ thoát khỏi nỗi ám ảnh về mẹ chúng tôi. Giới thượng lưu sẽ mãi đánh giá nguồn gốc của con bé. Điều đó sẽ khiến ngài bức bối với

con bé."

"Đó không phải là sự thật." Khi nói ra những lời đó, anh vẫn hiểu tại sao tất cả bọn họ sẽ nghĩ thế. Chúng là sự thật cho đến mới gần đây. Cho đến khi cô dạy anh biết rằng có những thứ còn quan trọng hơn thanh danh.

"Không sao?" Anh nghe thấy sự khó tin trong giọng của Nick. Anh không thích điều đó một chút nào. "Leighton, trong khoảng thời gian tôi biết ngài, ngài đã xác định không tạo ra những vụ tai tiếng. Ngài được nuôi dạy tránh xa sự phẫn khích. Ngài lạnh lùng, vô cảm và hoàn toàn đúng đắn trong mọi cách."

Những từ đó xoáy vào người Simon. Lạnh lùng. vô cảm.

Ngay lúc này, anh không cảm thấy mình như thế.

Cô đã khuấy động đến tận sâu tâm khảm anh.

Rồi cô bỏ anh đi.

Nick nói tiếp. "Ngài sống cả đời để giữ cho thanh danh không bị nhơ nhuốc. Vì Chúa, ngài thà để em gái mình ở lại chỗ tôi còn hơn đối mặt với thực tế rằng cô bé không sống theo những gì ngài mong đợi. Và ngài muốn tôi trao em gái cho ngài sao?"

Câu hỏi đó lẫn quẩn giữa họ và Simon biết rằng Nick nói đúng. Anh đã trải qua cả đời lên án những kẻ có danh tiếng kém hoàn hảo, những gia đình kém hoàn hảo, những quá khứ không tốt đẹp. Anh là Công tước Kinh người – anh thề rằng mình phải vượt lên những điều tầm thường căn bản như tai tiếng... và tình yêu.

Cho đến khi cô dạy cho anh biết những suy nghĩ táo bạo của cô, cả tiếng cười vui vẻ giòn tan, những nụ cười rộng mở và bản tính thích gây rắc rối, xét đến cùng không phải quá mức cho lắm.

Anh muốn có cô trong đời.

Bên cạnh anh.

Là Công tước phu nhân của anh.

Việc coi cô như thế sẽ không mang ý mỉa mai. Mà sẽ là một vinh dự.

Anh yêu cô.

Juliana đã thay đổi mọi thứ. Cô khiến anh muốn tất cả những điều ấy. Cô khiến anh muốn đối mặt với những thử thách rồi rắm của tình yêu. Để ôm ấp. Để miệt mài trong đó. Để ca tụng.

Anh sẽ hãnh diện khi có được cô trong tay.

Chuyện đó sẽ kéo dài đến tận sáng nay nếu anh thành thật với chính mình.

Anh chỉ quan tâm đến việc có cô. Về việc kết hôn với cô, trao cho cô những đứa con, sống cùng cô mãi mãi... và mặc kệ những tin đồn. Anh không quan tâm hai người anh của cô có thể to lớn và hung hăng như thế nào. Họ sẽ không ngăn cản được anh.

"Juliana đã đổi mặt đủ..." Nick nói, giọng của cậu ta lắng xuống cùng lúc với những suy nghĩ dữ dội của Simon. "Con bé không đáng nhận sự thương hại của ngài."

Lời nói đó khiến anh lao ngang phòng, túm lấy áo choàng của Nick và đẩy mạnh cậu ta vào tường, khiến những bức tranh treo trên đó lắc lư. "Đừng có mà..." Anh kéo Nick ra khỏi tường sau đó đẩy mạnh trở lại, "...mà... ám chỉ những gì tôi cảm nhận về em gái cậu là sự thương hại. Cô ấy táo bạo, xinh đẹp, rạng rỡ và cậu thật may mắn khi hít thở chung bầu không khí với cô ấy." Anh đã quá tức giận, không thể ngăn những từ đó khỏi thốt ra. "Cô ấy nghĩ bản thân mình không xứng đáng sao? Tôi mới là người không xứng với cô ấy và nếu cậu còn gọi cô ấy là một vụ

tai tiếng thêm lần nữa, tôi sẽ giết cậu. Vô cùng thích thú."

Họ đứng đó một lúc lâu, Simon hít thở nặng nhọc, rồi Nick bình tĩnh cất tiếng nói. "Điều đó nằm ngoài mong đợi của tôi đấy."

Simon hít một hơi dài cố giữ bình tĩnh.

Nhưng thất bại.

Anh yêu cô.

Với cường độ đáng kinh ngạc không thể nào bác bỏ.

Simon buông Nick ra và lùi lại.

Cô là tất cả những gì anh muốn. Anh sẽ trao cho cô mọi thứ. Không suy nghĩ. Không hối tiếc.

Bởi vì không có cô, anh sẽ chẳng có gì cả.

"Tôi sẽ đuổi theo cô ấy. Đừng cố ngăn cản tôi."

"Nhưng Leighton..." Giọng Nick cất ngang những suy nghĩ của anh. "Ngài đã đính hôn. Với một người khác."

Đính hôn với một người khác.

Anh nguyên rủa, lời đó thật chói tai và tội lỗi.

Anh để quên mất Penelope.

"Anh đã gây ra sai lầm."

Georgiana nhắc Caroline ra khỏi nôi và giả vờ kinh ngạc khi nhìn vào mắt Simon. "Chắc chắn không. Người nhà Pearson không tạo ra sai lầm. Cần nhắc nào. Hoàn hảo trong mọi cách. Một ví dụ xuất sắc cho cách cư xử phải phép."

"Juliana đã bỏ đi."

Dường như Georgiana không ngạc nhiên, "Em đã nghe nói."

"Anh là một tên ngốc."

Cô ấy ngồi vào chiếc ghế đung đưa bên cạnh nôi của Caroline, "Tiếp đi anh."

Anh không biết bắt đầu từ đâu. Hoàn toàn không hiểu làm thế nào tất cả mọi thứ trong cuộc sống lại rời xa anh, "Anh..." Anh dừng lại, thả người xuống chiếc ghế đối diện với em gái, rướn người ra trước, cùi chỏ chống lên đầu gối và nói ra điều duy nhất có thể nghĩ. "Anh yêu cô ấy."

"Chị Juliana sao?"

Anh gật đầu, luồn một bàn tay vào tóc.

"Vậy tại sao anh lại dự tính kết hôn với một người khác?"

Cơ đau nhói bắt đầu dấy lên trong lồng ngực - câu nói then chốt duy nhất mà anh không có câu trả lời. Có quá nhiều nguyên nhân phù hợp khi anh nghĩ ra kế hoạch đó và bây giờ, dường như không lý do nào có ý nghĩa.

"Anh không biết."

Georgiana đung đưa trên ghế, tới rồi lại lui, lời nói nhỏ nhẹ của cô gái trái ngược với tầm quan trọng của nó. "Anh không yêu chị kia."

"Anh không cần yêu cô ấy. Nhưng..." Nhưng anh thấy mình không ngừng yêu người con gái khác. Anh úp mặt vào lòng bàn tay. "Anh đã gây ra sai lầm," anh lặp lại.

Anh không thể rút lui mà không hủy hoại Peaelope, và cô ấy không đáng bị đối xử như thế

"Simon..." Sự dịu dàng ẩn trong giọng em gái. Sự quan tâm anh không đáng được nhận.

Anh yêu Juliana.

Juliana, cô ấy ám ảnh anh với đôi mắt sáng lấp lánh, thông

minh nhanh nhay, trí tuệ tài giỏi, tính khí nóng nảy, những nụ cười cùng lời hứa và những nụ hôn khiến anh muốn tôn sùng cô cho đến ngày trút hơi thở cuối cùng.

"Anh có thể có được chị Juliana, Simon. Hai người chưa ai kết hôn. Những đính ước có thể được hủy bỏ mà."

Anh lắc đầu. "Điều ấy sẽ hủy hoại Penelope."

Georgiana lắc đầu. "Tiểu thư Penelope là con gái của một Hầu tước với đất đai khắp vùng Windsor. Anh nghĩ cô ấy không thể tìm được ai khác sao? Một ngày nào đó, có thể ai đó quan tâm đến cô ấy hơn những gì đã qua? Ai đó không yêu người khác."

Dĩ nhiên ai đó sẽ kết hôn với cô ấy. Nhưng Simon sẽ không phải là người ném cô ấy cho những con sói. "Anh không thể."

"Anh quá mức hào hiệp rồi!" Sự tức giận hiện lên trong giọng cô gái. Caroline cựa quậy trong vòng tay mẹ, Georgiana ngay lập tức bình tĩnh lại. "Anh phải làm thế để khiến anh và chị Juliana được hạnh phúc. Mỗi mỗi. Và em khẳng định với anh một điều, Simon, chẳng có gì đáng mong ước khi phải kết hôn với một người đàn ông yêu người phụ nữ khác."

Những lời nói quá cảm dỗ đó lay động anh. "Anh không quan tâm việc gây ra tai tiếng. Anh không quan tâm tới vị tiểu thư đó! Tất cả những gì anh quan tâm là có được Juliana trong đời! Nhưng, nếu làm thế, nếu hủy hoại Penelope, Juliana sẽ nghĩ gì về anh." Làm thế nào anh có thể khiến anh của cô ấy tin anh nếu anh đối xử quá tàn nhẫn với một người con gái khác cơ chứ?"

Lời nói luẩn quẩn quanh phòng trẻ một lúc trước khi anh nói. "Anh không thể làm điều đó. Nếu thế anh sẽ là người đàn ông thấp kém đối với Juliana. Trở thành người ít xứng đáng với Juliana."

Thậm chí khi những lời đó thốt ra từ miệng, anh biết mình

sẽ không bao giờ xứng với Juliana - ai đó sẽ nhìn thấy sự rạng rỡ, sự xinh đẹp, điều quý giá của cô ngay khoảnh khắc đầu - ai đó sẽ đặt cô ở vị trí trên hẳn anh ta ngay ban đầu. Ai đó không có những lỗi lầm, không ngạo mạn, không thiếu sót.

Nhưng anh sẽ sống trong địa ngục nếu từ bỏ cô.

Anh phải tìm cô.

Và anh muốn sống cả đời cùng cô.

"Ít nhất hãy cho Penelope cơ hội để lựa chọn, Simon." Cô gái chăm chú nhìn anh trai, nhận ra sự thống khổ của anh. Mâu thuẫn của anh. "Cô ấy xứng đáng có cơ hội để chọn lựa. Và Chúa biết anh và chị Juliana xứng đáng có cơ hội được hạnh phúc."

Ít nhất đó là sự thật. Hy vọng lóe lên. "Em nghĩ Penelope sẽ có thể giải thoát cho anh?"

Georgiana mỉm cười và có thứ gì đó hiện ra trong mắt cô ấy - mà anh hoàn toàn không hiểu. "Em nghĩ thế."

Họ rơi vào sự thinh lặng vì anh ngắm nhìn Caroline, đang ngủ trên bờ vai của em gái, cái miệng nho nhỏ của con bé tạo những cử chỉ thật đáng yêu trong khi đang mơ điều gì đó. Anh tưởng tượng đến một đứa bé khác, với mái tóc đen và đôi mắt mang màu ngọc saphiire, đang ngủ thiếp trên vai mẹ.

Anh nhắm mắt lại trước hình ảnh đó, khao khát xoáy nhanh và sâu trong người.

Anh muốn đứa bé ấy. Anh muốn gia đình kia.

Muốn cuộc sống của họ bắt đầu.

Ngay lập tức.

Nhưng đầu tiên, anh nợ em gái lời xin lỗi. "Với em, anh cũng gây ra một sai lầm."

"Chỉ có một thôi sao?" Anh quắc mắt và cô gái cười toe toét.

“Ý anh là lỗi lầm nào?”

“Anh lẽ ra không nên bỏ em lại. Ở Yorkshire này.”

Georgiana cân nhắc lời nói đó trong một lúc lâu. “Em muốn ở lại đây.”

“Ừ. Và em có thể ở lại đây. Nhưng anh đáng lẽ không nên làm thế. Cánh anh đã làm. Anh đáng lẽ nên quan tâm đến em hơn. Và ít để tâm đến việc tạo ra tai tiếng.” Anh đi đến cửa sổ và nhìn ra bãi thạch nam. “Anh không thể thay đổi. Nhưng anh xin lỗi.”

“Cảm ơn anh,” cô gái nói một cách đơn giản và anh bị hạ gục bởi việc em gái đã trưởng thành thế nào.

“Anh ước mình có thể sửa chữa sai lầm. Anh ước em sẽ nói cho anh biết người...”

Cô ngăn anh lại. “Anh ta đã đi.”

“Anh có thể tìm hãn ta. Chúng ta có thể sửa chữa sai lầm này.”

“Anh không thể tìm thấy anh ta đâu,” con bé nói. “Simon, không thể sửa chữa sai lầm. Chắc chắn anh phải thấy điều ấy.”

Sự thất vọng dấy lên trong anh, thôi thúc muốn bảo vệ em gái. “Đó không phải là sự thật. Đã quá trễ để chúng ta tìm ra cha của đứa bé... nhưng em vẫn là con gái của một Công tước. Tất nhiên chúng ta có thể tìm một người đàn ông kết hôn với em. Một người chồng tốt cho em. Một người cho tốt cho Caroline.”

“Ngưng lại đi ạ.” Anh ngẩng nhìn em gái dùng tay vuốt dọc lưng Caroline, sự đụng chạm dịu dàng theo bản năng.

“Em nghĩ mình có thể lưu lại ở một góc nhỏ của nước Anh hết phần đời còn lại sao? Chuyện gì sẽ xảy ra khi Caroline đủ hiểu biết? Là thế nào em có thể trả lời những câu hỏi của con bé về việc nó là ai? Nó đến từ đâu? Chuyện gì sẽ xảy ra khi điều ấy bị

khám phá? Anh không thể che giấu em cả đời, Georgiana."

Georgiana nhìn thẳng vào mắt anh. kiên quyết không thay đổi. "Em chưa bao giờ yêu cầu anh che giấu mẹ con em. Thực sự, em không thích ẩn náu. Thanh danh của em đã bị hủy hoại, Simon. Anh có thể thử thay đổi mọi việc nhưng số mệnh đã được ấn định cả rồi."

Lời nói ấy quá đơn giản, như anh thường hình dung.

"Em xứng đáng..."

"Em xứng đáng trở thành một người mẹ. Em xứng đáng nuôi dạy một đứa bé khỏe mạnh, cứng cáp và biết rằng con bé được yêu thương. Chúa biết chúng ta không có được điều ấy."

"Anh muốn em được hạnh phúc," anh nói.

Thật tức cười, làm thế nào anh chưa từng nghĩ đến việc nhận hạnh phúc cho đến thời gian gần đây. Cho đến khi Juliana xuất hiện.

Georgiana mỉm cười. "Và em sẽ hạnh phúc Nhưng không phải theo cách anh đã vạch ra."

Tình huống mỉa mai này có ý nghĩa với anh. Georgiana là em gái của một trong những người đàn ông quyền lực nhất nước Anh. Nhưng với tất cả sự quan tâm dành cho tiếng tăm và danh dự, anh không thể thay đổi cuộc đời em gái. Anh không thể khôi phục lại thanh danh cũng như ngăn những kẻ ngồi lê đôi mách tìm ra em gái - tìm ra tất cả bọn họ - nhưng anh có thể trao cho con bé sự nương tựa. Và trao cho cô ấy sự yêu thương.

"Georgiana," anh nói, lời lẽ chứa đựng hứa hẹn. "Cho dù em muốn bất cứ điều gì. Cho dù em quyết định thế nào. Đó là vì em. Em và Caroline. Anh sẽ đứng bên cạnh cả hai."

"Anh chắc mình đủ tự tin để đi đến cùng chứ?"

Anh cười nửa miệng. "Anh chắc."

"Em hỏi như thế bởi lời ngụ ý ấy có thể được thử thách sớm."

Anh nheo mắt. "Điều đó có nghĩa là gì?"

"Chỉ là em ước một trong hai anh em ta tìm được hạnh phúc mãi mãi, Simon. Và bởi vì đó không thể là em nên người ấy phải là anh."

Juliana.

Cô là hạnh phúc của anh. Là tình yêu của anh.

Anh không thể sống mà thiếu đi sự đam mê thế này.

Anh phải đuổi theo cô. Ngay bây giờ.

Anh đứng dậy và đi về phía em gái và cháu gái. Cúi thấp người, anh đặt một nụ hôn lên trán Caroline và một cái lên má Georgiana. "Anh phải đi. Anh phải mang cô ấy trở lại."

Georgiana mỉm cười. "Mẹ sẽ tức điên lên cho xem "

Anh nhướn mày. "Mẹ sẽ trở thành một Nữ công tước thừa kế vượt trội."

Cô gái cười vui vẻ. "Đừng nói với em là anh đã lên kế hoạch đó đấy nhé."

"Đó là việc có thể xảy ra," anh nói với qua một bên vai, hướng đến cửa và chỉ nghĩ đến Juliana.

"Simon?" em gái anh cất tiếng gọi.

Anh xoay người, háo hức đuổi theo tình yêu của mình.

Háo hức bắt đầu cuộc đời.

"Quà đính hôn của anh đã trên đường đến London rồi đấy." Con bé cười toe toét. "Gửi lòng kính trọng của em đến mẹ."

Chương 19.

Danh tiếng là tất cả những gì một phụ nữ có thể khẳng định.

Một quý cô tao nhã phải bảo vệ thanh danh của mình bằng mọi giá.

- Một luận thuyết trên chuyên đề

“Nét tinh tế của những quý cô”

Nhiều lần, nguồn gốc của những vụ bê bối khiến chúng tôi kinh ngạc...

- Trang báo về những vụ tai tiếng

Tháng Mười một, 1823

Juliana nhìn thẳng vào mẹ mình.

Đã qua thời gian thích hợp để hẹn gặp hay tiếp khách, cô đứng trong phòng khách đẹp đẽ tại căn nhà ở London của anh Nick và chị Isabel. Nơi đây trưng bày những bức tượng cẩm thạch Hy Lạp và La Mã mà anh Nick đã sưu tập trong thời gian ra nước ngoài và chờ mẹ cô.

Bức tượng Aphrodite và Eros đặt chính giữa phòng, một tuyệt tác miêu tả nữ thần tình yêu đang bế con trai mình trong tay và cậu bé với tay lấy thứ gì đó sau vai nữ thần. Từng múi cơ của vị thần nhỏ đó dường như căng lên, hai cánh tay và những ngón tay duỗi ra, đôi chân mồm mĩm đá ra phía ngoài, khao khát vươn tới điều gì đó mà cậu không thể chạm tới được.

Bức tượng đứng đó như nhắc nhở rằng thậm chí đôi khi những vị thần cũng không đạt được ước nguyện của mình và những con người tầm thường thật ngu ngốc khi mong đợi bất cứ sự khác biệt nào sẽ xảy ra.

Chuyến đi rời khỏi Yorkshire thật khủng khiếp, Juliana không thể ăn được gì, không thể nghỉ ngơi cho đến khi tạo khoảng cách giữa mình với Simon càng xa càng tốt... như thể khoảng cách có thể chữa lành cơn đau nhói vô hạn nơi trái tim, luôn xuất hiện bất cứ khi nào cô nghĩ về anh.

Luôn luôn là thế.

Cô biết chạy trốn không phải là hành động đúng đắn nhất nhưng cô không thể ở lại Yorkshire – trong căn nhà đó không thể trong khi anh cảm dỗ cô vào vòng tay anh, trên giường của anh và bước vào cuộc sống của anh. Không thể khi cô biết rằng mình sẽ không bao giờ xứng với anh.

Không khi cô chẳng thể trao cho anh một thứ anh rất quan tâm – một dòng dõi tốt đẹp, một thanh danh không tì vết, một

người thích hợp.

Tất cả những gì cô có thể trao là một quá khứ không mấy tốt đẹp và tình yêu của cô.

Và đôi khi, thật đáng buồn là, tình yêu không đủ.

Mình ước gì nó có thể.

Cô thở dài, lướt ngón tay dọc theo bàn chân được điêu khắc tuyệt vời của thần Eros. Cô đáng lẽ không nên ở đây. Không phải lúc này, có thể là không bao giờ. Nhưng bốn ngày kẹt trong xe ngựa khiến cô có suy nghĩ mong mỏi chứng minh bản thân.

Cô đã tự khiến bản thân phát điên khi để suy nghĩ đó tồn tại trong đầu suốt những tuần qua – toàn bộ thời gian cô ở cùng Simon, những cuộc trò chuyện, mọi khoảnh khắc lúc anh đặt nghi vấn cho những hành động của cô, khi anh cứu cô thoát khỏi vụ bê bối.

Khi anh giữ lấy cô trong vòng tay và khiến cô tin rằng mình có thể xứng đáng với anh.

Hơi thở nhen lại trong cổ họng.

Cô biết mình đang lẽ không nên tin như thế... biết rằng nếu rời đi càng nhanh, mọi việc giữa họ sẽ càng tốt hơn. Có lẽ không bao giờ có được anh – không thể nào trở thành người vợ thực sự đối với anh. Anh sẽ mãi là một Công tước, cô mãi là một người tầm thường với quá khứ đáng ngờ. Nhưng điều đấy không khiến tình yêu cô dành cho anh vơi đi, dù có muốn như thế.

Cô không thể chứng minh với anh mình hơn thế.

Nhưng cô có thể chứng minh với bản thân.

Vì thế cô chờ mẹ đến.

Cô ở đây vì vụ bê bối. Bởi vì những hành động của mẹ đã tạo nên cái nhìn của mọi người về cô.. về toàn bộ cuộc đời cô. Bởi

vì những hành động của mẹ đã khiến cô nghi ngờ hành động, động cơ, khao khát của bản thân.

Bởi vì cô phải biết, một lần và mãi mãi, dòng máu đó không thấp kém.

Cô phải biết mình có thể hơn thế. Tốt hơn. Khác biệt với mẹ.

Cô đã sống quá nhiều năm trong bóng tối của mẹ, đã tới thời điểm bước ra ngoài ánh sáng mặt trời.

"Thời điểm kỳ quặc cho một cuộc viếng thăm," Louisa nói khi bước vào phòng, chiếc áo khoác phất phơ như thể bà được quần trong gió. Bà thật xinh đẹp. Như mọi khi.

Bà ngồi xuống, hướng ánh mắt chỉ trích về phía Juliana, quan sát bộ váy của cô, nhàu nhĩ và bám đầy bụi, đôi giày dính bùn và tóc bị bung khỏi chiếc mũ đơn giản mà Carla đã chuẩn bị cho chuyến đi gần đây nhất. "Trông con thật kinh khủng."

Juliana kháng cự cảm dỗ giữa việc vượt thẳng lại hay để yên. Cô không có gì để chứng minh với mẹ. Thay vào đó, cô ngồi xuống và ngắm nhìn Louisa đổ một một ly rượu sherry mà không ngỏ lời mời cô thứ gì cả.

"VẬY là con đã ghé nhà tù này thăm ta."

"Nơi đây khó có thể xem là một nhà tù," Juliana nói cộc lốc.

Louisa vẫy tay gạt đi. "Tất cả những bức tượng này khiến ta cảm thấy như mình sống trong một bảo tàng."

"Không ai ép buộc bà ở lại London này," Juliana chỉ ra.

"Đó đúng là sự thật... nhưng ta không có nơi nào khác để đi, cưng à." Juliana không quan tâm đến lời yêu thương đó, quá lạnh lùng và vô tình. "Ta cho rằng Gabriel chưa quyết định phải làm gì với ta, đúng không?"

“Tôi không nghĩ thế.”

“Thôi được, ta hy vọng nó làm sớm còn hơn muộn. Ta thích rời khỏi đây trước khi mình trở thành bà nội. Không cần phải nhắc ta nhớ là mình đã già.”

Một bên khoe môi Juliana rướn lên trước sự say mê trọn vẹn đến khó tin kia. “Tôi không nghĩ anh Gabriel có nhiều hứng thú với lịch trình của bà.”

Louisa đảo tròn mắt. “Không phải ta không mừng cho thằng bé. Nó và vợ dường như có cuộc sống sung túc. Nhưng cuộc sống đó... những đứa trẻ bám dai dẳng... tiếng khóc lóc... những yêu cầu không ngớt...” Bà tựa vào ghế. “Nó không dành cho ta.”

“Tôi đã không để ý đấy.”

Louisa nheo mắt nhìn cô. “Con đã trưởng thành và mang theo miệng lưỡi táo bạo của cha con.”

Juliana nhún vai, biết cử động đó sẽ khiến mẹ cô thể khó chịu. “Tôi đang thiếu những ví dụ để bổ sung.”

Louisa thở dài. “Thôi nào, nếu con không phải đến đây mang tin tức về tương lai của ta, thì điều gì mang con đến đây vào lúc nửa đêm thế này?”

Quá điển hình. Bà chỉ quan tâm đến bản thân.

Juliana không chần chừ. “Bà có hối tiếc hay không?”

Louisa không phải kẻ ngốc. Bà không giả vờ hiểu sai ý nghĩa câu hỏi đó. “Về điều gì?”

“Về tất cả mọi thứ.”

Bà không tốn thời gian suy nghĩ để đưa ra câu trả lời. “Không, ta chẳng hối tiếc gì cả. Ta không hối tiếc việc trở thành Nữ hầu tước, hay thậm chí là vợ của một lái buôn – thậm chí cha của con có trở nên nghèo hơn lúc ban đầu và nhiều thứ không

phải luôn dễ dàng...”

“Tôi cam đoan với bà một điều, nhiều thứ không trở nên dễ dàng sau khi bà bỏ rơi anh em chúng tôi.”

“Bỏ rơi,” Louisa đùa cợt. “Từ ấy nghe mới kịch làm sao.”

“Thế bà ám chỉ nó theo một cách khác sao?”

“Juliana... đó là cuộc sống của ta. Và ta muốn được sống như thế. Chắc chắn con có thể hiểu điều đó, bé cưng. Con là người rõ hơn ai hết.”

Sự quan sát hờ hững kia khiến cơn lạnh lẽo xuyên qua người cô. “Điều đó có nghĩa gì?”

“Đó chỉ là những thứ ta biết được khi bị nhốt trong nhà không có thứ gì để đọc ngoài những tin đồn trong sáu tháng qua. Con cũng thích gây tai tiếng giống như ta. Tất cả những buổi hẹn hò trong vườn, làm ngã đổ rau quả và rơi xuống hồ Serpentine!” Louisa phá lên cười, âm thanh cao vút ngân vang mà Juliana cảm ghét. “Chúa ơi! Nó ắt hẳn thú vị lắm đây!”

“Nó thật đáng sợ. Tôi đã gần như chết đuối đấy.”

Anh ấy đã cứu mình.

“Ồ, ta chắc con đang cường điệu hóa lên thôi. Và một chàng Công tước đã lao xuống cứu con. Đó nghe có vẻ là những việc ta ắt hẳn sẽ làm nếu ta không ngu ngốc kết hôn khi còn trẻ và trở thành mẹ của hai đứa bé sinh đôi. Ta nói với con điều này, nếu được làm lại, ta ắt hẳn sẽ thích người gây tai tiếng hơn một Nữ hầu tước, điều đó là chắc chắn.”

“Mẹ à, người đã gây ra nhiều tai tiếng lắm rồi, tôi cam đoan điều đó.”

“Đúng, nhưng ở đây ta không thấy được, bé cưng, vì thế nó giống như không hề xảy ra,” bà nói như thể đang nói chuyện với một đứa bé. “Tuy nhiên, về phần con... con đang sống trong vụ

tai tiếng của mình.”

Đó không phải là sự thật. Cô đang sống trong danh tiếng cô được thừa hưởng từ người phụ nữ này, bà ta dường như không hề quan tâm đến những gánh nặng đã đặt lên vai các con mình.

Bà còn hơn thế.

Không phải sao?

Mẹ cô nói tiếp, chất giọng nhẹ nhàng, như thể chưa bao giờ suy nghĩ nhiều về những hành động của mình. Về cách chúng có thể ảnh hưởng tới người khác. “Con đã sống tốt mà không cần đến ta, bé cưng. Thử nghĩ đi... con đã tìm ra các anh mình... và họ chăm sóc cho con. Đúng... ta đã hoàn thành công việc của mình.”

Sự tự mãn của Louisa không thể nào bác bỏ. Juliana không ngăn cản bản thân mình cất tiếng cười. Không thể ghét những người hoàn toàn không muốn dính líu đến những hành động của bà ấy.

“Ta biết con muốn một lý do hay hơn, Juliana. Ta biết con ước có câu trả lời nào đó sẽ khiến mọi thứ tốt đẹp hơn. Một câu khiến con tha thứ cho ta. Nhưng không có. Ta đã tạo ra những lựa chọn khó khăn. Và nếu phải làm nó lần nữa, ta không chắc mình có thể khiến chúng trở thành như thế hay không.”

“Ý của bà là việc lựa chọn có chúng tôi sao? Hay việc lựa chọn bỏ rơi chúng tôi?”

Louisa không trả lời.

Bà không cần phải làm thế. Câu trả lời đã hiện lên trong mắt.

Và tất cả mọi thứ trở nên rõ ràng.

Cô hoàn toàn không giống mẹ mình.

Juliana thở dài, một hơi thở cô cảm nhận mình đã giữ trong mười năm qua, và đứng dậy, quan sát mẹ mình, người trông vô cùng giống cô – như thể cô đang nhìn vào tương lai của bản thân.

Một tương lai hoàn toàn khác trước.

Một tương lai tốt hơn.

Bởi so sánh với người mẹ chưa từng một lần tỏ ra quan tâm hay chú ý tới người bị bà bỏ rơi, chưa một lần quay đầu nhìn lại, ít nhất Juliana có một gia đình. Và có thể bấy nhiêu đó là đủ.

Có lẽ cô có thể tự thuyết phục chính mình như thế.

Nhà của anh trai cô sẽ sớm tràn ngập tiếng cười của trẻ thơ và tình thương cha mẹ dành cho con cái, có lẽ âm thanh đó sẽ khiến cô không suy nghĩ về khoảng thời gian cần tìm ra tình yêu đích thực của đời mình.

Có lẽ sẽ có một thời điểm nào đó, khi anh không ở mãi trong những suy nghĩ của cô.

Khi cô không yêu anh quá nhiều.

Điều đó dường như không thể xảy ra.

Cô nhìn bức tượng một lần nữa, ngắm nhìn Eros vươn người đến thứ gì đó ngoài tầm với.

Đó là tất cả những gì cô có thể hy vọng.

Simon đứng trong phòng làm việc, kiệt sức, người đầy bùn đất, từ chuyển đi bằng ngang nước Anh. Anh về nhà lúc nửa đêm, chỉ khám phá rằng tất cả những thứ khủng khiếp đã sổ lồng thoát ra trong khi anh vắng mặt.

Boggs cầm lấy áo choàng và mũ của anh, ông ta đưa cho Simon tờ công báo với biểu hiện thậm chí còn hơn-cả-mức u sầu bình thường của mình và rời đi chuẩn bị thức ăn. Simon không

làm gì ngoài việc đổi ngựa trong mười tám tiếng qua, vô cùng mong trở về London.

Và tìm Juliana.

Simon nhìn chăm chăm vào tờ báo, đọc nội dung nhiều lần, như thể việc lặp lại hành động ấy có thể thay đổi chúng. Loại bỏ chúng. Nhưng không, mỗi lần đọc, chúng hoàn toàn tương tự nhau. Chính xác như lời trích.

Theo bản tường thuật cá nhân đầu tiên... Công tước Leighton... em gái của ngài ấy... đã hạ sinh một cô con gái cách đây vài ngày.

Anh sẽ ám sát em gái mình.

Con bé biết anh sẽ không tự tiết lộ vụ bê bối đó. Con bé biết anh sẽ không mạo hiểm thanh danh của con bé, của Caroline.

Và thế là con bé tự tay giải quyết vấn đề.

Tại sao chứ?

Câu trả lời lóe lên, nhanh chóng và quá rõ ràng, anh không tin mình đã bỏ qua nó. Anh đi đến bàn làm việc và nhắc chồng thư lên, xem xét qua cho đến khi tìm ra mảnh giấy anh cần.

Trượt ngón tay bên dưới dấu niêm phong, anh cho phép bản thân mình hy vọng. Không nhiều. Chỉ cho đến khi đọc dòng đầu tiên trong đó, được gạch dưới. Hai lần.

Cuộc đính ước bị hủy bỏ - Needham

Georgiana đã quả quyết rằng hôn ước của anh với Penelope không thể duy trì.

Quà đính hôn của anh đã được gửi đến London.

Em gái anh đã hủy hoại bản thân. Hủy hoại tất cả bọn họ.

Để đảm bảo hạnh phúc cho anh.

Bây giờ anh chỉ cần vươn tay ra và đón nhận nó.

Buổi dạ vũ mùa thu của nhà Northumberland được xem là sự kiện chính thức cuối cùng của mùa vũ hội năm nay, trước khi phiên họp đặc biệt của Nghị viện kết thúc và giới thượng lưu thu dọn hành lý và hướng về miền quê nghỉ ngơi những tháng cuối năm.

Những cầu thang dẫn lên nhà và phòng đón khách đông nghịt người đưa những chiếc áo choàng nặng trĩu cho người hầu và di chuyển lên cầu thang lớn dẫn vào phòng khiêu vũ, nơi sự kiện vui chơi chính đã diễn ra.

Tất cả giới thượng lưu London đã bất chấp cơn mưa ướn át khó chịu để có mặt tại đây, một kết thúc phù hợp cho mùa vũ hội kéo dài quá lâu.

Nếu buổi tối tiến hành theo kế hoạch của Simon, buổi khiêu vũ này sẽ được nói đến không chỉ trong mùa vũ hội năm nay mà còn vài mùa sắp tới.

Không may, anh dường như không được mời đến sự kiện này.

"Tôi xin lỗi, thưa Đức ngài, nhưng Công tước và phu nhân không tiếp khách." Người đứng đầu đám người hầu tại Dinh thự Northumberland, được phân công làm những nhiệm vụ khó khăn đang yêu cầu Simon rời khỏi đám đông, truyền đạt thông tin đáng buồn ấy với chút run rẩy.

"Sao cơ?"

Người hầu đó lùi lại một bước. "Đức ngài và phu nhân..." gả ta hắng giọng, "...không tiếp khách."

Simon quay qua nhìn đám người ăn mặc đẹp đẽ, đang di chuyển lên cầu thang trung tâm nhà, hướng đến phòng khiêu vũ.

"Và ta cho rằng tất cả những người kia..." Giọng anh nhỏ lại rồi tắt hẳn, muốn gã người hầu hoàn toàn hiểu câu nói đó.

"...là người nhà?" người hầu kết thúc, lời nói thiếu chắc chắn.

Simon cho rằng mình nên thông cảm cho người hầu tội nghiệp này, gã ta có thể trước đây chưa từng đuổi một Công tước, nhưng anh không thể tập trung vào cảm xúc đó. Anh quá tức giận. "Và âm nhạc phía trên kia. Đó cũng là một phần của việc... tụ họp gia đình sao?"

Gã người hầu hắng giọng. "À, vâng."

Anh bị đuổi khỏi Dinh thự Northumberland bởi vì em gái anh sinh ra một đứa bé. Khi chưa kết hôn. Tên tuổi Leighton đồng nghĩa với tai tiếng. Mới chỉ một ngày mà tất cả lời mời cho những sự kiện trong những tuần sắp tới mà anh nhận được đều bị hủy bỏ một cách lịch sự - dường như triệu chứng hủy bỏ đang lan tràn khắp London.

Có lẽ, nếu đó là một ngày nào khác – một buổi khiêu vũ nào khác – anh ắt hẳn sẽ làm theo những gì được mong đợi và rời khỏi, nhưng Juliana đang ở trong phòng khiêu vũ. Và anh đã lập kế hoạch để có được cô. Trông cậy hoàn toàn vào nó, dạ tiệc khiêu vũ cuối cùng của mùa vũ hội.

Simon đã có đủ thông tin. "Thôi được, ta cho rằng ta và gia đình Northumberland là bà con xa." Anh đẩy người đi qua gã người hầu và hướng tới cầu thang, hai bước một trong khi gã đuổi theo phía sau.

"Thưa Đức ngài, ngài không thể làm thế!"

Đến ngay đầu cầu thang, anh xoay người và đối mặt với gã. "Và người tính làm thế nào để ngăn cản ta?"

"Đức ngài..." Gã hầu dường như tính thỉnh cầu Simon xem

xét lại.

Gã không biết rằng Simon sẽ tiến hành hai mục đích xen kẽ trong tối nay – tìm Juliana và biến cô ấy thành của mình.

Anh di chuyển nhanh qua đám đông và bước vào phòng khiêu vũ, nhận ra cô ngay khoảng khắc bước vào. Anh bị kéo về phía cô như con bướm đêm lao vào ngọn lửa.

Anh nhớ cô mạnh mẽ và việc nhìn thấy cô đã lấp đầy sự thích thú trong anh. Cô như liều thuốc mê của anh. Anh khao khát sự gần gũi, tiếng cười, lòng dũng cảm của cô, cách cô cử động hai tay khi nói, cái nhún vai khẽ khàng khiến anh phát điên khi lần đầu gặp cô và thứ khiến anh nhức nhối ngay lúc này.

Cô nhảy điệu valse cùng Allendale, mặc bộ váy màu hồng nhạt đáng yêu và một thoáng qua, Simon bị quần trí bởi thực tế cô mặc chiếc váy mang một màu sắc nhàm chán – thứ màu sắc khiến cô hòa mình vào những người phụ nữ trẻ chưa kết hôn khác trong căn phòng này – cho đến khi cô quay người cho phép anh thấy được gương mặt xinh đẹp và việc cô đang mặc gì không quan trọng.

Vấn đề duy nhất chính là sự buồn bã trong đôi mắt của cô. Sự khao khát trong đó. Là dành cho anh.

Tạ ơn Chúa.

Bởi lẽ anh không thể chịu đựng được việc cô thuộc về một ai khác.

Suy nghĩ đó tạo ra một khao khát đầy tội lỗi – khao khát đi thẳng đến chỗ cô, kéo cô ra khỏi vòng tay của gã Bá tước kia và mang cô rời khỏi đây.

Nếu may mắn, nó sẽ tiến hành theo như đúng kế hoạch.

Anh không cười áo choàng khi bước vào và khi di chuyển qua đám đông, mọi người dừng lại, ban đầu nhìn trân trân sau đó cố

tình tránh xa anh. Anh biết họ sẽ làm gì – anh đã như thế hàng tá lần trước đây – và anh sẽ là kẻ dối trá nếu nói rằng sự phớt lờ đó không đau đớn.

Nhưng sự lúng túng và xấu hổ anh đang cảm nhận khi từng người có mặt ở đây, những kẻ chỉ cách đây vài ngày, trông ngóng sự có mặt của anh, lúc này quay lưng lại với anh không là gì so với cảm giác thích thú anh cảm nhận trước cách họ tránh xa nhường lối cho anh đi đến mục tiêu duy nhất và thực sự của mình: Juliana.

Juliana của anh.

Anh hít một hơi dài và bất chấp tất cả lễ thường và mọi thứ từng được đào tạo, băng thẳng đến giữa phòng, dừng những cặp đôi đang khiêu vũ lại.

Một lần cho mãi mãi, chứng minh ngay từ đầu cô đã nói đúng – và thanh danh không là gì khi đem so sánh với tình yêu.

Allendale nhìn thấy anh bước đến. Nụ cười thân thiện của Bá tước nhạt dần chuyển thành vẻ kinh ngạc và anh ta dừng Juliana lại. Ban nhạc đang chơi khi Simon tiến gần đến chỗ họ hơn và anh nghe thấy sự bối rối trong giọng Juliana khi cô hỏi. “Chuyện gì xảy ra thế?”

Giọng nói của cô là lộc trời – chất giọng Ý du dương mà anh khao khát, cách cô phát ra âm tiết và để chúng nấn ná trên lưỡi. Cô xoay người về phía anh và hai mắt mở to – vì khoảng cách gần sát hay quần áo của anh hoặc có thể là cả hai – cô há hốc miệng và toàn bộ những người trong phòng đều biến mất. Chỉ còn lại cô. Chỉ có họ. Ngay lúc này.

“Đức ngài?”

Anh không tin mình có thể nói gì với cô. Không khi anh muốn làm hàng trăm thứ với riêng cô. Thay vào đó, anh quay người về phía Bá tước, nói bằng sự hống hách của một Công

tước. "Allendale, ta đang định chiếm lấy bạn nhảy của ngài đây."

Miệng Benedick mở ra sau đó khép lại như thể anh ta đang cố gắng nhớ ra nghi thức ngoại giao cho tình huống này. Cuối cùng, Bá tước quay sang Juliana, cho phép cô lựa chọn.

Simon cũng làm tương tự, đưa bàn tay đeo găng ra, lòng bàn tay để ngửa. "Juliana?" anh hỏi, yêu cái cách đôi mắt màu ngọc sapphire của cô tối lại và môi cô tách ra vì từ ngữ đó. "Anh sẽ tạo ra một vụ bê bối thật sự."

Cô nhìn chăm chăm vào bàn tay đó một lúc lâu, sau đó nhìn thẳng vào mắt anh.

Và sự buồn bã không thể nào chịu đựng được hiện ra trong ánh mắt của cô.

Đột nhiên anh biết cô sẽ làm gì.

Và anh không thể ngăn cô lại.

Cô lắc đầu. "Không."

Anh đứng đó như một kẻ ngu ngốc, cánh tay duỗi thẳng, vẻ mặt khó hiểu.

Cô lắc đầu lần nữa và thì thầm. "Em sẽ không trở thành vụ bê bối của anh. Không phải lần này." Những từ đó vang vọng quanh anh và anh nhìn thấy mắt cô ươn ướt vì những giọt nước mắt không thể rơi ra. "Không," cô lặp lại và vội vã rời đi, hướng đến lối ra.

Phải một lúc anh mới nhận ra điều gì đã xảy ra – cô đang bỏ rơi anh. Cô đã từ chối anh. Anh nhìn thẳng mắt Allendale, hai tai đỏ bừng, xấu hổ, bối rối và điều gì đó đang dâng lên trong anh, nóng nảy và giận dữ.

"Sao ngài có thể làm một việc như vậy với cô ấy?"

Lời nói đó hầu như không được ghi nhận trước khi Allendale

đẩy người đi qua anh, theo Juliana.

Anh xoay người nhìn họ, nhìn cô lao qua căn phòng, những khán giả của họ di chuyển ra hai bên nhường lối cho cô và anh làm điều duy nhất có thể nghĩ, anh gọi với theo cô, "Juliana!"

Một loạt tiếng hỗn hển kinh ngạc vang vọng khắp phòng, một tiếng hét như thế hoàn toàn không phù hợp ở một nơi như phòng khiêu vũ, hay bất cứ nơi nào một quý ông tình cờ có mặt. Nhưng anh không quan tâm. Anh tiến một bước về phía cô, theo chân cô và một cánh tay khoanh ngang ngực.

Ralston giữ anh lại

Anh cố thoát ra, gọi to lần nữa, tên cô vang vọng khắp phòng, vang lên tận trần nhà, khiến tất cả mọi người đều im lặng, bao gồm cả ban nhạc. "Juliana!"

Cô xoay người lại. Anh nhìn thẳng vào mắt cô – màu ngọc sapphire Ceylon – và nói ra điều duy nhất trong đầu. Điều duy nhất có thể hình dung là thứ sẽ giữ cô lại. Với anh. Điều có ý nghĩa duy nhất. "Anh yêu em."

Gương mặt xinh đẹp hoàn hảo của cô bị phá hủy bởi những từ ngữ đó và nước mắt thi nhau chảy ra.

Cô chạy khỏi phòng, Allendale đuổi theo.

Simon thoát khỏi sự kìm kẹp của Ralston, đuổi theo, xác định phải theo kịp cô. Xác định sửa chữa sai lầm.

Và thật chết tiệt nếu giới thượng lưu cản trở anh đến với cô.

Ban nhạc lại chơi và đột nhiên đám đông chặn ngang lối đi của anh. Anh xoay người đi đâu thì đều có một cặp đôi khiêu vũ khiến anh kẹt lại trên sàn khiêu vũ và khi anh đến được gần cửa, một dòng người ngay lập tức cản đường anh.

Không ai trong số họ nhìn thẳng vào mắt anh, không một ai nói gì với anh. Nhưng họ khiến anh không thể đuổi theo cô.

Khi anh tìm được cách đi qua đám đông, bước xuống những bậc thang, hướng ra cửa thì cô đã đi và không có gì ngoài cơn mưa như trút nước trên đường phố London chào đón anh.

Vào khoảnh khắc đó, khi nhìn chăm chăm vào màn sương mù, tái hiện lại những sự việc trong vài phút vừa qua, anh nhận ra một cảm giác lướt xuyên qua người.

Đó là sự sợ hãi.

Sợ hãi rằng anh đã mất điều duy nhất anh thật sự mong muốn.

Chương 20.

Tầng lớp thượng lưu không tha thứ cho hành vi gây tai tiếng.

Đó là châm ngôn của một quý cô tao nhã.

- Một luận thuyết trên chuyên đề

“Nét tinh tế của những quý cô”

Với quang cảnh diễn ra tại xã hội thượng lưu năm nay, nhà hát dường như không cần thiết...

- Trang báo về những vụ tai tiếng

Tháng Mười một, 1823

Toàn bộ gia đình đã trở về Dinh thự Ralston trong vòng một tiếng đồng hồ.

Họ tụ họp trong thư viện, Benedick và Rivington ngồi xuống những chiếc ghế lưng cao gần lò sưởi lớn, Ralston đi đi lại lại phía trước. Juliana ngồi trên cái ghế dài, hai bên là Mariana và Callie.

Amo, amas, amat.

Mình yêu, bạn yêu, anh ấy yêu.

Anh ấy yêu.

Anh ấy yêu mình.

Cô hít một hơi dài, sự vướng mắc kẹt lại trong cổ họng.

Callie đứng dậy và hướng đến cửa. "Em nghĩ mình sẽ đi chuẩn bị trà."

"Anh nghĩ chúng ta cần thứ gì đó mạnh hơn một chút," Ralston nói, hướng tới bình rượu whiskey trên tủ búp phê. Anh đổ ba ly rượu cho những người đàn ông và sau một lúc lâu nó thành bốn ly. Anh bước đến và đưa nó cho Juliana. "Uống đi. Nó sẽ giúp em bình tĩnh lại."

"Gabriel!" Callie khiển trách.

"Thôi nào, nó sẽ có ích mà."

Juliana uống một hợp chất lỏng cay nồng đó, tận hưởng cảm giác nó thiêu đốt cổ họng. Ít nhất, cô không còn cảm thấy cơn đau mạnh mẽ vì việc Simon đã bỏ đi cùng với lời tuyên bố về tình yêu của anh.

"Em có thể nào giải thích cho anh biết làm thế nào Leighton lại bày tỏ tình cảm với em ngay giữa phòng khiêu vũ hay không?"

Cơn đau nhói lại quay về.

"Anh ấy ở Yorkshire," cô thì thầm, ghét âm thanh của những

từ đó. Ghét sự yếu đuối kia.

Ralston gật đầu. "Và nói cho anh nghe, có phải hấn bị mất trí ở đó không?"

"Gabriel," Callie cảnh báo. "Cẩn thận lời nói."

"Hấn đã chạm vào em?" Tất cả đầu bất động. "Đừng trả lời. Không cần thiết. Không có người đàn ông nào cư xử theo cách đó mà không..."

"Ralston." Benedick ngắt lời. "Đủ rồi."

"Anh ấy muốn kết hôn với em."

Mariana siết chặt tay cô. "Nhưng Juliana, điều đó không phải tốt sao?"

"Sau tối hôm nay, anh không chắc hấn có tạo ra một cuộc hôn nhân tốt đẹp hay không," Ralston gượng gạo.

Đôi mắt của Juliana chứa đầy nước và cô uống một ngụm rượu scotch để gạt chúng đi.

Cô đang hết sức cố gắng – cố gắng trở thành một thứ gì đó hơn là một kẻ gây tai tiếng. Cô mặc một chiếc váy có màu sắc phù hợp, chỉ khiêu vũ với những người đàn ông hào hoa phong nhã nhất, tự thuyết phục bản thân rằng mình có thể trở thành dạng phụ nữ được biết đến nhờ việc cử xử đúng mực. Nhờ vào thanh danh tốt đẹp.

Người phụ nữ anh sẽ muốn ở bên cạnh.

Nhưng đối với anh, cô không hơn gì một kẻ gây tai tiếng. Không khác gì con người anh đã gặp lúc ban đầu. Khi anh bày tỏ tình yêu của mình, trước toàn thể giới quý tộc, một phần đen tối xấu xa trong cô muốn hát vang vui sướng. Cô nhói đau vì muốn có anh. Vì yêu anh.

Và còn muốn hơn nữa.

Anh đã tạo cho cô một cuộc hôn nhân hoàn hảo.

“Nếu hấn quyền rũ em, anh có quyền xé xác hấn ra.”

“Đủ rồi,” Callie nói, sau đó đứng thẳng dậy. “Chúng ta ra ngoài.”

“Em không thể đuổi anh ra khỏi thư viện của chính anh, Calpurnia.”

“Em có thể và em sẽ làm thế. Thực tế, em có quyền. Ra ngoài!”

“Anh cất tiếng cười chói tai không có gì hài hước . “Anh sẽ không đi đâu cả.” Anh xoay người về phía Juliana. “Em có muốn kết hôn với hấn ta không?”

Có.

Nhưng nó không đơn giản như thế.

Căn phòng đột nhiên trở nên quá nhỏ bé. Cô đứng dậy, hướng ra cửa. “Em cần... yên tĩnh một lát,” cô ngập ngừng. “Per favore [55].”

[55. Per favore (Tiếng Ý): Làm ơn.]

Khi cô đi đến cửa, anh trai cô gọi lớn tên cô. “Juliana.” Khi cô xoay người lại, anh nói thêm. “Hãy nghĩ về thứ em muốn. Bất cứ thứ gì, em có thể có được nó.”

Cô rời đi, khép cửa lại phía sau, cho phép hành lang che giấu mình trong bóng tối.

Cô muốn Simon.

Đúng, cô muốn tình yêu của anh. Nhưng cô cũng muốn sự kính trọng và khâm phục của anh. Cố muốn anh xem cô ngang hàng. Cô xứng đáng nhận nhiều như thế, không phải sao? Xứng đáng nhận những thứ cô nhìn thấy ở chị Callie và anh Ralston, ở chị Isabel và anh Nick, ở Mariana và Rivington.

Cô muốn điều đó.

Nhưng cô không có được.

Đúng thế không?

Cô hít một hơi dài, tái hiện lại trong đầu những sự việc xảy ra tối nay.

Anh đã phá vỡ mọi quy tắc – anh phớt lờ nghi thức ngoại giao và tham dự vào một sự kiện mà anh không được mời, anh đã cho phép tất cả người dân London quay lưng lại với mình, anh đã dừng tiệc khiêu vũ.

Anh đã dừng tiệc khiêu vũ – mang tai tiếng cho mình – ngay cả khi người dân London quay lưng với anh.

Và anh đã làm nó vì cô.

Bởi vì anh quan tâm đến cô.

Bởi vì anh muốn cho cô thấy cô quan trọng hơn những thứ khác. Hơn tất cả những thứ khác.

Và cô đã từ chối anh.

Cô đã khước từ tình yêu của anh.

Cô quần tay quanh người, nhận thức đó giống như một cú đâm giáng thẳng vào bụng và cánh cửa dẫn vào thư viện mở ra.

Benedick bước ra hành lang, nở nụ cười thân thiện. Anh ta khép cửa lại phía sau ngăn cuộc tranh luận giữa Callie và Ralston ở bên trong và bước về phía cô.

Cô gượng cười. “Họ vẫn đang tranh luận về tôi sao?”

Benedick cười toe toét. “Không. Bây giờ họ đang thảo luận xem lúc này Callie có được cười ngửa khi đang mang thai hay không.”

Cô khẽ cười. “Tôi tin chị ấy sẽ thắng.”

"Ta không quá chắc chắn như thế đâu." Họ im lặng trong một chốc. "Có điều này ta muốn bàn bạc với nàng."

"Về Công tước sao? Nói thật tôi không thích bàn về anh ấy."

"Chính xác không phải thế."

"Thế là điều gì?"

Anh ta do dự sau đó hít một hơi dài. "Juliana, nếu nàng thích, ta muốn nàng trở thành vợ của ta."

Khi lời cầu hôn đó đến, nó không phải lời nói hùng hồn nhưng lại chân thật và hai mắt cô mở to vì câu nói ấy. Cô lắc đầu. "Benedick..."

"Chỉ nghe ta nói thôi. Chúng ta tận hưởng việc bầu bạn cùng nhau, chúng ta là những người bạn. Và ta nghĩ ta và nàng sẽ có thời gian tốt đẹp. Nàng không cần phải trả lời ta ngay lúc này nhưng nếu nàng... cần một người chồng..."

"Không," cô nói, đặt một nụ hôn lên má anh. "Cảm ơn ngài rất nhiều, Benedick, nhưng ngài xứng đáng có một người vợ không phải vì cần chồng mà kết hôn với ngài." Cô mỉm cười. "Và tôi xứng đáng có được một người chồng sẽ không chỉ vì muốn lấy tôi làm vợ."

Benedick gật đầu lần nữa. "Ít nhất đó là sự thật." Anh ta tạm dừng. "Ta không dám chắc nhưng ta nghĩ Leighton yêu nàng rất nhiều."

Những từ ngữ đó khơi lên một nỗi buồn man mác trong cô. "Tôi cũng nghĩ thế."

"Vậy tại sao em không kết hôn với anh?"

Cô nhanh chóng dời sự chú ý đến hướng phát ra lời nói đó. Simon đứng tại đầu cầu thang, người ướt sũng, gương mặt mệt mỏi. Anh đã cởi mũ nhưng mái tóc thì dính sát vào đầu, áo

choàng ngoài ướt và bị rách ngay phần vai áo. Trông anh thật khủng khiếp.

Nhưng với cô, anh vẫn tuyệt vời.

"Làm thế nào.. làm thế nào anh vào được đây?" cô hỏi.

"Đây không phải là căn nhà đầu tiên anh xông vào trong buổi tối nay đâu. Anh đang dần trở nên chuyên nghiệp hơn."

Cô mỉm cười. Cô không thể ngăn mình làm thế.

Anh thở dài. "Anh đã hy vọng làm em cười, Siren. Anh ghét làm em phải khóc."

Cô nghe thấy sự chân thật trong lời nói của anh và nước mắt lại tràn ra lần nữa.

Anh cất tiếng nguyên rủa trong bóng tối. "Allendale, ta sẽ tha thứ việc ngài vừa cầu hôn người phụ nữ mà ta yêu. Đáp lại, ngài có thể cho ta và cô ấy vài phút ở riêng với nhau được chứ?"

"Tôi không chắc mình có thể làm thế."

"Ta sẽ không cưỡng bức cô ấy ở đâu cầu thang này đâu."

Benedick xoay người về phía Juliana để xem cô có đồng ý hay không. Sau một lúc lâu, cô gật đầu. "Năm phút." Bá tước nhìn thẳng vào Simon. "Và tôi sẽ quay trở lại."

Anh ta quay trở vào thư viện và khi cánh cửa đóng lại, Simon tiến một bước về phía cô, với tay đến cô thậm chí ngay cả khi anh dừng cách đó vài feet. Anh buông tay, cào một bàn tay qua mái tóc ướt sũng và lắc đầu. "Anh không biết phải làm gì. Anh không biết làm thế nào để giành được em."

Anh đánh bại em rồi, cô muốn nói thế. Anh cũng đã hủy hoại em.

Anh nói tiếp. "Vậy nên anh sẽ đơn giản nói với em sự thật. Anh sống cả đời chuẩn bị cho một cuộc sống lạnh lẽo, vô cảm,

không đam mê – một cuộc sống tràn ngập sự khôi hài và đơn giản. Rồi em bước vào cuộc sống của anh... em... trái ngược hoàn toàn với tất cả những thứ ấy. Em xinh đẹp, rạng rỡ, táo bạo và quá sôi nổi với cuộc sống, tình yêu lẫn những thứ mà em tin tưởng. Em dạy anh mọi thứ anh tin, mọi thứ anh nghĩ mình muốn, mọi thứ về cuộc sống anh đeo đuổi – tất cả những điều đó... đều sai lầm. Anh muốn cuộc sống mà em thuật lại... sinh động, đầy cảm xúc, hỗn độn, tuyệt vời và tràn ngập niềm vui. Nhưng anh không thể có được nó nếu thiếu em. Anh yêu em Juliana. Anh yêu cách em khiến toàn bộ cuộc sống của anh bị đảo lộn và anh tin chắc lúc này đây mình không thể sống mà thiếu em.”

Anh di chuyển lần nữa và cô nín thở khi chàng Công tước đẩy kiêu hãnh vĩ đại quỳ gối trước mặt cô. “Em từng nói sẽ khiến anh đầu hàng vì đam mê.”

“Simon...” Bây giờ cô đang khóc thỏa thê và bước về phía trước, đặt hai tay lên đầu anh, lướt những ngón tay qua tóc anh. “Amore [56], không, xin anh.”

[56. Amore (Tiếng Ý): Tính yêu của em.]

“Anh ở đây. Quỳ gối trước em. Nhưng không phải vì đam mê.” Anh nắm lấy cả hai tay của cô và đưa chúng lên môi hôn, tôn sùng cô. “Anh ở đây vì tình yêu.”

Anh ngược nhìn cô, vẻ mặt quá mãnh liệt và chân thật nơi hành lang mờ tối này. “Juliana... xin em, hãy làm vợ anh. Anh thề sẽ dành cả phần đời còn lại để chứng minh mình xứng đáng với em. Với tình yêu của em.” Anh hôn hai tay cô lần nữa và thì thầm. “Làm ơn.”

Sau đó cô cũng quỳ xuống, hai cánh tay quấn quanh cổ anh. “Vâng.” Cô ấn môi mình lên môi anh. “Vâng, Simon, em đồng ý.”

Anh đáp lại nụ hôn đó, lưỡi anh trượt vào nơi trơn mượt

nóng bỏng kia, mơn trớn cho đến khi cả hai đều cần đến không khí. "Anh xin lỗi, tình yêu của anh," anh thì thầm với môi của cô, kéo cô về phía mình, như thể việc có thể mang cô đến đủ gần sẽ khiến họ không bao giờ rời xa nhau lần nữa.

"Không, em mới phải là người xin lỗi. Em đáng lẽ không nên... Em đã bỏ anh lại... tại buổi khiêu vũ. Em đã không nhận ra cho đến lúc này... nó có ý nghĩa nhiều thế nào."

Anh hôn cô lần nữa. "Anh đáng nhận nó."

"Không... Simon, em yêu anh."

Họ ở đó một lát, ôm lấy nhau, thì thầm những lời yêu, hứa hẹn về tương lai, vuốt ve, say sưa, ca tụng nhau.

Đó là cách Ralston tìm thấy họ.

Anh trai cô mở cửa thư viện, ánh sáng vàng từ những cây nến lan tỏa nơi hành lang và khiến cặp đôi lóa mắt.

"Ngài tốt hơn nên kiểm giấy phép đặc biệt đi."

Simon cười toe toét và Juliana nín thở trước anh – thiên thần của cô – người đàn ông điển trai nhất nước Anh. Và toàn cõi châu Âu. "Tôi đã có nó."

Ralston nhướng mày. "Rất tốt. Ngài có hai phút để trấn tĩnh lại trước khi chúng ta xuống lầu và thảo luận về chuyện này." Juliana mỉm cười trước những lời nói đó và Ralston nhìn cô. "Em, em gái, không được mời."

Ralston đóng cửa ngăn tiếng cười lớn của Simon và Juliana.

Một tiếng sau, Simon rời khỏi Dinh thự Ralston, sau khi đã dàn xếp thích hợp với anh về tương lai, anh co rúm người khi nghĩ thế. Anh cho rằng việc đứng đầu duy nhất chính là anh cuối cùng cũng đã trói buộc mình với gai đình luôn biết cách khuấy-động-

sự-bình-yên-của-xã-hội này, những người duy nhất ở nước Anh không quan tâm việc anh là một Công tước. Đúng hơn, họ là những người duy nhất không bao giờ để tâm đến việc ấy. Lúc này đây, đa phần người dân London sẽ vui vẻ quay lưng lại với nhà Leighton vì sợ bị dính vào những vụ bê bối.

Anh nhận ra mình không quan tâm nhiều đến điều đó.

Anh đã có một cô cháu gái khỏe mạnh và một người phụ nữ yêu anh. Đột nhiên, tất cả những điều ấy dường như đã quá đủ.

Anh rất muốn nói lời chúc ngủ ngon với Juliana, nhưng lúc anh sắp ra về thì lại không tìm thấy cô và Ralston dường như không thích để Simon lên lầu tìm cô. Anh nghĩ mình không thể khiển trách Hầu tước. Xét đến cùng, anh không đủ sức ngăn mình không chạm vào cô vợ sắp cưới.

Nhưng chưa tới một tuần nữa họ sẽ kết hôn và anh sẽ chịu đựng được việc mất cô tối này, thậm chí nếu như nó có mang lại cảm giác nhức nhối khó chịu và quá mức quen thuộc.

Anh vẫy tay ra hiệu cho người đánh xe và tự mình mở cửa xe ngựa – nơi mà cách đây vài tuần, mọi chuyện đã bắt đầu. Nâng người và bước vào trong, anh ngồi vào chỗ và khép cửa lại, gõ nhanh lên nóc để cỗ xe bắt đầu chuyển động.

Chỉ sau đó, anh để ý rằng mình không ở một mình.

Juliana ngồi ở đầu kia của ghế và mỉm cười. “Anh nghĩ em sẽ để anh rời đi mà không nói lời chúc ngủ ngon sao?”

Anh dập tắt sự thích thú lóe lên và giả vờ nói bằng tông giọng trịch thượng của một Công tước, “Chúng ta sẽ phải thảo luận về thiên hướng thích lao vào những cỗ xe ngựa của em.”

Cô chậm rãi di chuyển về phía anh và một làn sóng nhận thức bắn xuyên qua anh. “Chỉ có một cỗ xe ngựa, Đức ngài. Chỉ xe ngựa của anh thôi. Lần này em đã kiểm tra dấu niêm gia huy

trước khi bước vào. Nói em nghe nào, bây giờ anh tính làm gì khi em ở đây?”

Anh chăm chú quan sát cô một lúc lâu trước khi cúi người, dừng lại khi môi anh chỉ cách môi cô một chút. “Anh tính yêu em, Siren.” Anh quấn một tay quanh eo cô, kéo mạnh cô lên đùi mình.

Cô nhìn xuống anh với cảm xúc tình quái. “Nói lại lần nữa đi anh.”

Anh cười toe toét. “Anh yêu em, Juliana.”

Tay anh đang vuốt ve hai bên sườn của cô, lần lên vai, nghiêng đầu cô để lộ ra phần cổ. Anh ấn một nụ hôn nhẹ lên làn da nơi đó, nơi mạch của cô đang đập thành thịch.

“Lần nữa.” Cô thở dài.

Anh thì thầm những từ ngữ đó nơi tai cô – một lời hứa – và chiếm lấy môi cô, hai tay mơn trớn khắp nơi.

Cô mở miệng, hòa nhịp với những nụ hôn chậm, thật lâu của anh. Ban đầu không hề có sự gấp gáp trong những cái mơn trớn ấy – không có cảm giác họ đánh cắp một khoảng thời gian nào. Đánh cắp từ một người phụ nữ khác.

Cô kéo người ra vì suy nghĩ đó, ngẩng đầu lên. “Penelope,” cô nói.

“Chúng ta phải thảo luận việc đó bây giờ sao?” Một tay anh hướng đến khuôn ngực vun cao đầy đặn của cô và cố kìm lại tiếng thở dài thích thú khi nó đạt đến đích.

“Không.” Cô trườn khỏi đùi anh và ngồi vào ghế đối diện.

Anh bám theo cô, quỳ gối trước mặt cô, xe ngựa khiến họ đụng đưa cùng nhau. “Có.”

“Cha của tiểu thư Penelope hủy bỏ hôn ước.” Anh túm lấy mắt cá chân của cô và Juliana không chắc có phải do cảm giác

khi bàn tay ấm áp của anh vuốt ve chân cô bên dưới váy hay thực tế anh không còn đính ước khiến đầu óc cô quay cuồng. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, một cách nghiêm túc. "Anh sẽ hủy bỏ hôn ước nếu ông ta không làm thế, Juliana. Anh không thể đi đến cùng. Anh yêu em rất nhiều."

Sự thích thú quần lấy cô. "Ông ấy làm điều đó vì vụ bê bối của Georgiana sao?"

"Đúng thế," anh nói và cách từ đó rời khỏi miệng anh khiến cô ngay lập tức cảm giác là anh không trả lời câu hỏi của cô. Anh vén váy cô lên với sự tôn sùng và tiếng nguyên rủa, trầm thấp và xấu xa trong xe ngựa, rồi ấn một nụ hôn vào bên trong một bên đầu gối.

Cô kẹp chặt hai chân lại với nhau, kháng cự những cử động của anh. "Simon..."

Anh bất động, nhìn vào mắt cô trong ánh sáng lập lỏe từ ngoài phản chiếu vào trước khi hôn cô lần nữa, thật lâu và tỉ mỉ trước khi đột ngột kéo người lại. "Em gái anh tự thông báo vụ bê bối của mình. Thực ra con bé đã gửi một lá thư đến tờ công báo! Nó là quà cưới. Dành cho chúng ta."

Juliana mỉm cười. "Một đính ước bị hủy bỏ?"

"Nhanh chóng đổi lấy một đính ước khác," anh đáp lời, chiếm lấy môi cô lần nữa, sự gấp gáp của anh châm lên ngọn lửa khắp người cô.

Cô say mê trong sự vuốt ve, trong cảm giác về anh, một chốc lát, trước khi đẩy anh ra lần nữa. "Simon, còn mẹ anh!"

"Bà ấy không phải là một chủ đề anh muốn thảo luận lúc nào, tình yêu của anh."

"Nhưng... bà ấy sẽ giận điên lên!"

"Anh không quan tâm." Anh chuyển sự chú ý trở lại với mẹ

trong đầu gối của cô, uốn lười xoáy ở đó cho đến khi nơi mềm mại trở nên ướt át. "Và nếu bà ấy có nổi giận, đó sẽ không phải là vì em. Em là nguồn hy vọng lớn nhất mang đến cho bà ấy đứa cháu nội hợp pháp. Anh là kẻ có danh tiếng tồi tệ rồi."

Cô cười vui vẻ. "Một kẻ lừa gạt những cô gái ngây thơ. Một tên quấy rối các trinh nữ."

Anh từ từ tách chân cô ra, ấn những nụ hôn uể oải thích thú lên mé trong đùi. "Chỉ có một người ngây thơ. Một rình nữ thôi." Cô thở dài và nhắm mắt lại ngăn khỏi cảm khi anh liếm ngay chỗ giữ nịt bó sát, một sự hứa hẹn cho những gì sẽ đến.

"Chúc em may mắn đi." Cô ngả người về phía trước, giữ lấy gương mặt điển trai không thể chịu đựng được của anh. "Simon..." cô thì thầm, "Ngay từ đầu em đã yêu anh. Và em sẽ yêu anh... em sẽ yêu anh cho đến khi anh còn muốn em làm thế."

Ánh mắt tối đi và anh trở nên vô cùng nghiêm túc. "Anh hy vọng em dự tính yêu anh trong một khoảng thời gian rất dài."

Cô hôn anh lần nữa, bộc lộ bản thân và tình yêu của mình vào sự mơn trớn, bởi những từ ngữ dường như đột nhiên bị lạc mất. Khi dừng lại, cả hai đều thở hổn hển và khao khát nhau nhiều hơn, Juliana mỉm cười. "Vậy cảm giác hủy hoại hoàn toàn thanh danh của anh là như thế nào nhỉ?"

Anh cười. "Anh sẽ không bao giờ để thời gian xóa nhòa nó."

"Anh có hối tiếc không?"

"Không bao giờ." Anh kéo cô về phía mình cho một nụ hôn khác.

Vụ tai tiếng của Simon kéo dài hàng thế kỷ. Nó sẽ trở thành đề tài thì thầm trong những phòng khiêu vũ, trên phố Bon, cả trong những dãy hành lang ở Nghị viện và những năm sau nữa,

anh và Juliana sẽ kể cho cháu của họ nghe câu chuyện Công tước Leighton đã bị tình yêu hạ gục như thế nào.

Phân kết.

Tháng Năm, 1824

Đức bà, Nữ công tước Leighton, đứng trên chiếc thang trong thư viện – quá cao để có thể ẩn nấp – khi chồng cô bước vào phòng, gọi tên cô và bị xao nhãng bởi bức thư anh cầm.

“Sao ạ?”

“Chúng ta có tin từ...” Giọng anh nhỏ dần rồi tắt hẳn và cô biết mình đã bị phát hiện. Khi anh cất tiếng nói lần nữa, những lời nói quá nhỏ và – quá mức bình tĩnh đối với chồng cô, người đã nhận ra anh khá thích thú với toàn bộ cảm xúc mình trải nghiệm. “Juliana?”

“Vâng?”

“Em làm gì ở độ cao cách mặt đất hai mươi feet kia?”

Cô dày mặt, giả vờ không chú ý đến việc anh đang ở bên dưới, như thể cô sẽ không đề anh kẹp lép nếu rơi xuống đất. “Em đang tìm một cuốn sách.”

“Vui lòng bước xuống đất được chứ?”

Thật may mắn, cuốn sách cô cần tìm đã tự lộ diện. Cô kéo nó khỏi kệ sách và bước xuống. Khi cô đứng vững trên mặt đất, anh thở phào nhẹ nhõm. “Em đang nghĩ gì thế, trèo lên trên đó trong tình trạng thế này sao?”

“Simon, em đâu phải kẻ tàn phế, em vẫn có thể sử dụng mọi thứ rất tốt.”

“Thực sự là thế - đặc biệt là khả năng thử thách sự kiên nhẫn của anh – Tuy nhiên anh tin rằng ý của em là chân tay [57].” Anh dừng nói, nhớ ra tại sao mình lại tức giận. “Em có thể bị ngã!”

[57. Juliana nhằm lẫn giữa hai từ extremes (rất tốt) và extremities (chân tay).]

"Nhưng em đâu có ngã," cô nói, một cách đơn giản, xoay đầu và muốn anh hôn mình.

Anh trao nó cho cô, hai tay tiến tới vuốt ve nơi mà con anh đang lớn lên. "Em nên cẩn thận hơn," anh thì thầm và cảm giác xúc động lan khắp người cô.

Cô đưa hai tay lên, quấn chúng quanh cổ anh, say sưa trong sự nhiệt tình và sức mạnh của anh. "Em và con ổn mà, chồng." Cô cười toe toét. "Mười hai mạng sống, nhớ chứ?"

Anh rên rỉ vì lời nói đó. "Em biết không, anh nghĩ em đã tận dụng triệt để chúng. Chắc chắn được dùng cho mười hai vụ tai tiếng của em."

Cô nhăn mũi suy nghĩ. "Không. Em không làm thế."

Anh bế bổng cô lên và đi đến chiếc ghế yêu thích của họ, đuổi Leopold xuống. Khi con chó nằm trên sàn và tiếp tục giấc ngủ của nó, Simon ngồi xuống ghế, để vợ ngồi trên đùi. "Lần rơi xuống hồ Serpentine... cuộc truy đuổi giữa em và anh khắp Hyde Park... rồi lẫn ẩn nấp bên ngoài câu lạc bộ của anh..."

"Đó không thật sự là một vụ tai tiếng," cô phản bác, sau đó thu mình lại gần anh hơn khi tay anh vuốt ve cái bụng tròn của cô.

"Đủ gây tai tiếng rồi."

"Vụ mẹ em trở về," Juliana nói.

Anh lắc đầu. "Đó không phải là vụ tai tiếng của em."

Cô mỉm cười. "Vô lý. Bà ấy là vụ tai tiếng bắt đầu tất cả mọi thứ."

"Đúng thế." Anh ấn một nụ hôn vào thái dương của cô..

"Ngày nào đó anh sẽ cảm ơn bà ấy." Anh nói tiếp. "Xô ngã phần thưởng thu hoạch vụ mùa của phu nhân Needham..."

"À, thật sự mà nói, ai lại dùng rau củ trang trí bậc thang cơ chứ? Nếu chúng ta cứ tiếp tục đếm những vụ tai tiếng của em thì còn những việc anh gây ra thì sao nhỉ?" Cô đánh dấu khi tiến hành liệt kê chúng. "Việc hôn em trong chuồng ngựa của anh trai em... việc khiến em mê đắm trong tiệc khiêu vũ đính ước của anh... và đừng quên..."

Anh hôn một bên cổ của cô. "Mmm. Một cách chắc chắn, đừng quên chúng."

Cô cười vui vẻ và đẩy anh ra. "Đêm lửa thiêu."

Đôi mắt màu hổ phách của anh tối lại. "Anh khẳng định với em, Sinren, anh sẽ không bao giờ quên Đêm lửa thiêu ấy."

"Bao nhiêu rồi nhỉ?"

"Tám."

"Đó, anh thấy chưa? Em nói với anh rồi! Em là hình mẫu chuẩn mực đấy!" Anh cười phá lên và sự lo lắng lướt qua mặt cô. "Chín," cô nói.

"Cái thứ chín?"

"Em đã lãng mạ mẹ anh trong tiệm may quần áo." Cô nhỏ giọng. "Trước nhiều người."

Lông mày anh nhướng lên. "Khi nào cơ?"

"Trong khoảng thời gian cá cược của chúng ta."

Anh cười toe toét. "Anh muốn nhìn thấy cảnh đó."

Cô che mắt. "Nó thật kinh khủng. Em vẫn không thể nhìn vào mắt bà."

"Điều đó hoàn toàn không ngăn bà ấy bước vào tiệm may phục trang và thực tế mẹ anh đang khiếp sợ." Cô cười khúc khích.

“Đêm đầu tiên tại buổi tiệc nhà Ralston có ít nhất hai vụ.”

Cô nhớ lại. “Đúng thế. Grabeham ở trong vườn và chuyện trong xe ngựa của anh.”

Anh cứng người lại. “Grabeham sao?”

Những ngón tay của cô thơ thẩn đi đến những lọn tóc quăn sau gáy anh. “Không cần phải xử trí lão ta thêm đâu, Simon.”

“Simon nhướng mày. “Em có thể không nghĩ thế... nhưng anh sẽ có dịp viếng thăm lão ra.”

“Nếu anh được phép vào nhà lão ta thì chính anh sẽ gây ra vụ tai tiếng nữa đó,” cô trêu anh.

“Đấy! Vụ thứ mười hai của em. Tiệc khiêu vũ Northumberland,” anh tuyên bố, ôm chặt lấy cô. “Không được leo thang trong khi mang thai.”

“Ôi, không,” cô phản đối. “Vụ anh lao vào Dinh thự Northumberland hoàn toàn là vụ tai tiếng của anh. Em chẳng làm gì cả. Rút lại nó đi.”

Anh cười khúc khích bên cổ cô và cô run lên vì cảm giác đó. “Công bằng đấy. Anh hoàn toàn thừa nhận.”

Cô mỉm cười. “Đó là điều tốt đẹp nhất trong hết thảy những vụ tai tiếng.”

Anh nhướng mày hống hách, kiểu Công tước. “Anh chưa nói với em rằng anh nhận ra không đáng làm bất cứ điều gì nếu nó không mang lại kết quả tốt sao?”

Tiếng cười của cô lạc mất trong nụ hôn của anh, cho đến khi họ tách ra, thở hổn hển. Anh ấn trán mình lên cô và thì thầm. “Người vợ tuyệt đẹp của anh.”

Cô cúi đầu trước tông giọng tôn kính kia rồi nhớ ra. “Anh đã nói mình có tin tức. Khi anh bước vào ấy.”

Anh tựa lưng vào ghế, rút lá thư trong túi áo vest ra. “Đúng thế. Chúng ta có một đứa cháu trai. Hầu tước Ralston tương lai.”

Hai mắt Juliana mở to vì phấn khích, cô giật lấy tờ giấy từ tay anh, đọc một cách háo hức. “Một cậu nhóc! Bé tên là Henry.” Cô nhìn thẳng vào mắt Simon. “Và trở thành ba.” Con gái của anh Nick, Elizabeth đã ra đời cách đây hai tuần và bây giờ đang ở trong phòng trẻ tại Townsend Park với Caroline.

Simon kéo Juliana lại, đặt một nụ hôn lên lông mày cô và ôm cô áp vào ngực mình. “Vào mùa thu, chúng ta sẽ hoàn thành phần của mình và thêm thành viên thứ tư.”

Sự thích thú dấy lên khi cô nghĩ về gia đình đầy hứa hẹn của họ - một gia đình tuyệt vời, điên cuồng mà chưa bao giờ cô dám tưởng tượng. “Anh đã nhận ra rằng chúng ta sẽ trở thành mớ rắc rối tồi tệ nhất,” cô trêu anh.

Anh im lặng một lúc lâu – đủ lâu để Juliana ngược đầu lên và nhìn thấy đôi mắt màu vàng chân thật của anh.

Khi cô làm thế, anh nở nụ cười, rộng ngoác và thật đẹp. “Chúng ta sẽ trở thành rắc rối tốt đẹp.”

Và đúng như thế.

HẾT.